

LAATSTE VERZAMELING

van

Robert Murray Mac-Cheyne

in leven herder en leraar te Dundee

BESTAANDE UIT VERSCHILLENDE LEERREDENEN EN BIJBELLEZINGEN

door hem in de loop van zijn herderlijke bediening gehouden

64 preken en 15 Bijbellezingen

TWEEDE DEEL 24 PREKEN EN 15 BIJBELLEZINGEN

Getrouw uit het Engels vertaald door

EDUARD GERDES 1821-1898

INHOUD

41. CHRISTUS, ONZE ENIGE TOEVLUCHT.

„Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.” (Jesaja 26 : 20).

42. WILT GIJ LIEDEN OOK NIET WEGGAAN?

„Van toen af gingen velen van zijn discipelen terug, en wandelden niet meer met Hem. Jezus dan zeide tot de twaalven: „Wilt gijlieden ook niet weggaan? Simon Petrus dan antwoordde Hem: Heere, tot wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens, en wij hebben geloofd en bekend dat Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.” (Joh. 6 : 66-69).

43. GIJ WILT TOT MIJ NIET KOMEN.

„En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben.” (Joh. 5 : 40).

44. DE ROEPSTEM AAN DORSTENDE ZONDAREN.

„En op de laatste dag, zijnde de grote dag van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: „Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.” (Joh. 7 : 37).

45. DE OVERTUIGING VAN ZONDE.

„En die (de Trooster) gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel.” (Joh. 16 : 8).

46. OVERTUIGING VAN GERECHTIGHEID.

„En die (de Trooster) gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonden, van gerechtigheid, en van oordeel.” (Joh. 16 : 8).

47. DE NIET GELOVENDE GELOVIGE.

En na acht dagen waren Zijn discipelen wederom binnen, en Thomas met hen. En Jezus kwam als de deuren gesloten waren, en stond in het midden, en zeide: Vrede zij ulieden! Enz. (Joh. 20 : 26-27.)

48. CHRISTUS TEGENWOORDIG, EN TOCH ONBEKEND.

Ben Ik zo lange tijd met ulieden, en hebt Gij Mij niet gekend, Filippus? (Joh. 14: 9).

49. WIE ZAL ONS SCHEIDEN VAN DE LIEFDE VAN CHRISTUS?

Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard? Enz. (Rom. 8 : 35-37).

50. LESSEN DES DOODS.

De mens, van een vrouw geboren, is kort van dagen, en zat van onrust. Hij komt voort als een bloem, en wordt afgesneden; ook vlucht hij als een schaduw, en bestaat niet. (Job 14 : 1, 2).

51. CHRISTUS DE GROOTMAKER VAN DE WET

Hoort, gij doven, en schouwt aan, gij blinden, om te zien. Wie is er blind als Mijn Knecht, en doof gelijk Mijn Bode, Dien Ik zend? Enz. (Jes. 42 : 18-21)

52. DE GEHOORZAAMHEID EN DE ONGEHOORZAAMHEID VAN ÉÉN.

Want gelijk door de ongehoorzaamheid van die één mens velen tot zondaars gesteld zijn geworden, also zullen ook door de gehoorzaamheid van Eén velen tot rechtvaardigen gesteld worden. (Rom. 5 : 19.)

53. DE GODZALIGEN VERLOST; DE ONRECHTVAARDIGEN GEOORDEELD

Zo weet de Heere de Godzaligen uit de verzoeking te verlossen, en de onrechtvaardigen te bewaren tot de dag des oordeels, om gestraft te worden. (2 Petrus 2 : 9).

54. BENAARSTIGT U

Daarom, geliefden! verwachtende deze dingen, benaarstigt u, dat gij onbevlekt en onbestraffelijk van Hem moogt bevonden worden in vrede. (2 Petrus 3 : 14).

55. VOLHARD IN HET VOLGEN VAN DE HEERE.

Doch Mijn knecht Kaleb, omdat een andere geest met hem geweest is, en hij volhard heeft Mij na te volgen, zo zal Ik hem brengen tot het land, in hetwelk hij gekomen was, en zijn zaad zal het erfelijk bezitten. (Numeri 14 : 24).

56. WAARSCHUWING VOOR HEN, DIE ONWAARDIG DES HEEREN

AVONDMAAL VIEREN

Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren. Daarom zijn onder u vele zwakken en zieken, en velen slapen. (1 Kor. 11 : 29, 30).

57. DE ZALIGHEID VAN HET GEVEN.

Het is zaliger te geven dan te ontvangen. (Hand. 20 : 35).

58. CHRISTUS' STILZWIJGEN ONDER HET LIJDEN.

Als dezelve geëist werd, toen werd Hij verdrukt, doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, also deed Hij Zijn mond niet open. (Jesaja 53 : 7).

59. DE SCHREEUWENDE ZIEL.

Gelijk een hert schreeuwt naar ,de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God! (Psalm 42 : 2).

60. HET GEHEIM VAN EEN ZALIG STERFBED.

Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon van de rechtvaardigheid, enz. (2 Tim. 4 : 7, 8).

61. IN UW HANDEN BEVEEL IK MIJN GEEST.

In Uw hand beveel Ik Mijn geest; Gij hebt Mij verlost, Heere, Gij God der waarheid. (Psalm 31 : 5).

62. DE AFVAL EN DE GENEZING.

De grauwigheid is op hem verspreid, en hij merkt het niet. (Hoséa 7 : 9).

63. ZICH NIET TE SCHAMEN OVER HET EVANGELIE.

Alzo hetgeen in mij is, dat is volvaardig, om u ook, die te Rome zijt, het Evangelie te verkondigen. Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk die gelooft, enz. (Rom. 1 : 15-18).

64. DE CHRISTEN IN DE GEVANGENSCHAP.

Aan de rivieren van Babel, daar zaten wij; ook weenden wij als wij gedachten aan Sion. Wij hebben onze harpen gehangen aan de wilgen", enz. (Psalm 137 : 16).

65. DE GELOVIGE EEN ZEGEN DE ONGELOVIGE EEN VLOEK.

En het zal geschieden, gelijk als gij, o huis van Juda! en gij, o huis Israëls! geweest zijt een vloek onder de heidenen, also zal Ik ulieden behoeden, en gij zult een zegening wezen. Zacharia 8 : 13

BIJBELLEZINGEN

DE TIEN MAAGDEN. 4 preken

Alsdan zal het koninkrijk van de hemelen gelijk zijn aan tien maagden, welke haar lampen namen en gingen uit de bruidegom tegemoet. En vijf van haar waren wijzen, en vijf waren dwazen. Enz. Matth. 25 : 1-13

HET HUISGEZIN VAN BETHANIË. 7 preken

„En er was een zeker man krank, genaamd Lazarus, van Bethanië, uit het vlek van Maria en haar zuster Martha. ... En Jezus, dat horende, zeide: Deze krankheid is niet tot den dood, maar ter heerlijkheid Gods, opdat de Zone Gods door dezelve verheerlijkt worde.” Enz. (Joh. 11 : 14).

KAPERNAÛM.

Toen begon Hij de steden, in dewelke Zijn krachten meest geschied waren, te verwijten, omdat zij zich niet bekeerd hadden. Wee u Chorazin! wee u, Bethsaïda! want zo in Tyrus en Sidon de krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden zich eertijds in zak en as bekeerd hebben. Doch Ik zeg u: het zal Tyrus en Sidon verdragelijker zijn in de dag des oordeels, dan ulieden. En gij Kapèrnaüm! die tot de hemel toe bent verhoogd, u zult tot de hel toe neergestoten worden. Want zo in Sodom die krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden tot op de huidige dag gebleven zijn. Doch Ik zeg u, dat het den lande van Sodom verdragelijker zijn zal in de dag des oordeels, dan u. (Matth. 11 : 20-24).

DE GOEDE HERDER. 3 preken

Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden, die niet ingaat door de deur in de stal der schapen, maar van elders inklimt, die is een dief en moordenaar. Maar die door de deur ingaat, is een herder van de schapen. Deze doet de deurwachter open, en de schapen horen zijn stem. En hij roept zijn schapen bij name, en hij leidt ze uit. En wanneer hij zijn schapen uitgedreven heeft, zo gaat hij voor hen heen. En de schapen volgen hem, overmits zij zijn stem kennen. Maar een vreemde zullen zij geenszins volgen, maar zullen van hem vlieden, overmits zij de stem des vreemden niet kennen. Deze gelijkenis zei Jezus tot hen. Maar zij verstonden niet, wat het was, dat Hij tot hen sprak. Enz. (Joh. 10 : 16 e.v.).

41. CHRISTUS, ONZE ENIGE TOEVLUCHT.

„Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.” (Jesaja 26 : 20).

Deze tekst is een gepast woord tot Gods volk in elke tijd van dreigend onheil. De uitdrukking is ontwijfelbaar ontleend aan de vreselijke nacht, waarin de Heere het land van Egypte doorging om al de eerstgeborenen te verslaan, van de eerstgeborene van Farao op de troon tot de eerstgeborene van de gevangene in de kerker. „En Farao stond op bij nacht, hij en al zijn knechten, en al de Egyptenaars. En er was een groot geschrei in Egypte, want er was geen huis waarin niet een dode was.” Maar God had aan Israël geboden het Paaslam te slachten, de type van de Heere Jezus Christus, het Lam Gods, en dat zij een bundel hysop zouden nemen, dit in het bloed dopen, en de bovendorpel en de beide zijposten er mee bestrijken: „En niemand van u zal uitgaan uit de deur van zijn huis, tot aan de morgen.” Als had Hij gezegd: „*Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.*”

Het is moeilijk te bepalen van welke gramschap hier sprake is. De profetie werd in het begin van Hiskia's regering uitgesproken, toen er nog veel beroering aan Israël te wachten stond. De inval van Sanherib de Assyriër was nabij, en wordt wellicht in de eerste plaats bedoeld. De inval van Nebucadnézar en de zeventigjarige gevangenschap was ook niet ver af, en werd er mee bedoeld. En de inval van de Romeinen, waarbij Jeruzalem verwoest werd en de Joden eindelijk over de wereld werden verspreid, werd er wellicht ook in aangeduid. En onder al deze gezichten, was Gods woord tot Zijn volk om in de binnenste kamers te gaan, in het toevluchtsoord door Hem bereid, totdat de gramschap zou voorbij zijn.

Maar bovenal bedoelt deze profetie de vloed van gramschap, die God nog over de wereld brengen zal, eer het einde daar is, als de Heere ten tweede male komen zal, zonder zonde in heerlijkheid; als Hij wederkomt, niet als een ellendig mens, bekleed met de rok zonder naad, maar versierd in Zijn gewaad, voorttrekkende in Zijn grote kracht; „als Hij zal geopenbaard worden van de hemel met de engelen van zijn kracht, met vlammend vuur wraak doende over degenen, die God niet kennen, en over degenen, die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn, wanneer Hij zal gekomen zijn, om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen en wonderbaar te worden in allen, die geloven.” In die dag van grote verdrukking, waarin geen vlees zou behouden worden, tenzij die dagen verkort worden, als God de Zijnen zal verzamelen als 't ware in de binnenste kamers, en ze verbergen totdat die storm voorbij is, zoals Hij ten tijde van de zondvloed, Zijn kleine kudde in de ark bracht, en er staat geschreven: „God sloot achter hem toe.” Hij sloot de deuren totdat de stroom van Zijn toorn voorbijgegaan was. Zoals ten tijde van de verwoesting van Jericho, het gezin van Rachab binnenshuis verzameld werd en gered van de toorn, die naar alle kanten uitbrak. Zoals ten tijde van het verslaan van de eerstgeborenen in Egypte, God zijn Israël getrouw bewaarde in hun eigen woningen.

Nu, zo wil God ook in de laatste storm, die over deze ellendige wereld zal komen, Zijn uitverkorenen bewaren in het holle van zijn hand, en zeggen: „*Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe, verberg u als een klein*

ogenblik, totdat de gramschap overga."

De lering, die wij uit deze tekst trekken kunnen, is zeer eenvoudig, en is deze, ***dat God in elke tijd van tegenspoed ons en onze gezinnen een toevluchtsoord aanwijst in Christus. Er is nergens anders veiligheid te vinden.***

Christus is een volkomen toevlucht in elke storm. Op andere plaatsen van de Bijbel wordt Christus vergeleken met „een eerberging tegen de wind, een schuilplaats tegen de vloed, en de schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land;” Hij wordt vergeleken bij „een burcht, of een hoog vertrek, waarheen wij kunnen vluchten en veilig zijn;” Hij wordt vergeleken bij „een appelboom onder de bomen des wouds, in wiens schaduw ik mag neerzitten en zijn vrucht is mijn gehemelte zoet.” Hier is de vergelijking echter geheel anders, hier wordt Hij bij onze eigen kamer vergeleken, waarvan de deur gesloten is. „Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe.”

Welnu, Christus is werkelijk voor ons in vele opzichten gelijk aan een goed gesloten vertrek:

1ste. Omdat men veilig is bij Hem. In het uur van gevaar zien wij naar geen andere plaats in de wereld om beschutting en veiligheid te vinden, dan naar ons eigen huis, naar de binnenkamer met gesloten deur. Mijn broeders, zo ook Christus. Er is veiligheid bij Hem. „Er is geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn.”

2e. Omdat er vrede en rust bij Hem is. In de wereld verwachten wij drukte en aanhoudende bezigheid. Maar gaan wij in onze binnenkamer, sluiten wij de deur dicht en de woelige en luidruchtige wereld buiten, daar is alles rust en vrede. Mijn broeders, zo ook Christus. In Hem vinden de vermoeiden rust. Wij zijn dan zonder zorg, wij hebben vrede en hebben „gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid.”

3e. Omdat ons tehuis een welbereid toevluchtsoord is, zeer nabij en gemakkelijk te bereiken. Indien wij onze woning zoeken, behoeven wij de adelaar niet te volgen in zijn vlucht naar de top van de steile rotsen, noch de duif die haar nest aan de ingang van het hol maakt; wij behoeven ook niet in de aarde te delven om er ons hoofd in te verbergen. Onze woning is zeer nabij. Mijn broeders, zo ook Christus. Hij is een Verlosser, die altijd bereid is en niet ver te zoeken. Wij behoeven niet op te klimmen om Christus van boven af te brengen; noch in de afgrond neer te dalen, om Christus uit de doden op te brengen. Nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart. Ja, Hij is een Verlosser van nabij Hij is niet ver van ieder onzer. En dit is de schuilplaats, die God voor Zijn volk heeft toebereid: „Ga heen, Mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga!” En voorwaar! het is een algenoegzame Schuilplaats.

I. Christus is onze toevlucht in elke storm van het geweten.

De grote menigte van onbekeerde zondaren leven geheel gerust in hun zonden, van de ene dag in de andere zonder de minste vrees, hoewel de vloek op hen rust. De oorzaak hiervan is, dat de fiolen van toorn hen nog boven het hoofd hangen, maar nog niet zijn uitgesloten; de vlammen van de hel branden hen onder de voet, maar zonder hen te bereiken. God is lankmoedig, niet willende dat iemand verloren zal gaan. Maar als God een ziel brengt tot kennis van haar toestand, wordt er een storm in het geweten gewekt. O, mijn broeders! er is geen veiligheid meer voor de ziel. Zij gevoelt zich niet een kind van God maar de afschuwelijkheid van de zonde en het vreselijke van de toorn. De Geest heeft haar overtuigd van zonde. Elke zonde van het verleden

staat tegen haar op en schijnt om wraak te roepen; al haar zondige daden, het wegnemen van hetgeen niet het hare was, het inlaten met onwettige zaken, het bedrijven van schandelijke en dwaze dingen. De zonden van haar gangen, snel tot bloedvergieten, snel om het verblijf van de zonde op te zoeken. De zonden van haar ogen, vol van overspel, en die niet ophouden te zondigen, de zonden van haar tong, die de leugen liefheeft en doet, die woorden van gramschap en kwaadspreken voortbrengt, door achterklap en bitterheid, door onvruchtbare woorden van de duisternis die te schandelijk zijn om te zeggen. De zonden van haar hart, dat als een fontein schandelijke begeerten en bewegingen naar het schepsel uitstortte en de Schepper, de boven allen Beminnenswaardige, niet liefhad. O, mijn broeders, als een mens werkelijk gevoelt dat de toorn van *God* op hem ligt om een geheel leven in zonde, wie kan die vloed dragen?

En, wat het zwaarste is, als de Geest hem overtuigt van zonde, „omdat hij niet in Jezus gelooft.” Als de zondaar gevoelt dat Jezus de gehele dag Zijn handen naar hem uitgestrekt heeft, en hij heeft er geen acht op geslagen; dat de vriendelijke Zaligmaker geroepen heeft, en hij heeft niet gehoord, dat hij de genadegaven vertreden heeft, en de Geest van de genade smaadheid aangedaan, dan stijgt de storm van het geweten tot een verwoesting. De vrees van de toorn weegt zwaar op hem, zij is gelijk de golven die over hem gaan. Zijn vrouw en kinderen kunnen hem niet bemoedigen. Zijn metgezellen in de zonde kunnen door hun spot zijn vrees niet verdrijven. O, mijn broeders, indien u ooit een van zonde overtuigde zondaar gezien hebt, zult u dat treurig, verslagen gezicht niet licht vergeten. Hij is niet zeker of zijn volgende schrede niet ter hel zal zijn. Indien hij inslaapt, weet hij niet of hij in de hel zal ontwaken.

Och, is er hier een dus ontwaakte ziel, treurend, geslingerd en nog zonder troost, hoor dit woord: „Ga heen, Mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.” Dit woord is wel voornamelijk gesproken tot het volk van God, dat reeds in Christus geborgen is. Maar voor u is Christus even toegankelijk als voor hen. In Hem is volmaakte veiligheid. Bij Hem is vrede en rust. Hij is een Redder van nabij. Kom arme zondaren, gaat in uw binnenste kamers. Ieder, die nu in Christus is, werd eenmaal geslingerd zoals gij. Als iemand door de nacht verrast wordt op een eenzaam heideveld, als de ijskoude wind hem scherp tegenwaait, en de dwarrelende sneeuw elke voetstap belemmert, waar wenst hij dan te zijn? Welke plek op de aarde is het levendigst voor zijn smachtende verbeelding? Het is zijn eigen huis, zijn binnenste kamer, met gesloten deur. Och! of hij slechts daar ware, en hij zou zich in veiligheid weten. Arme ziel, zo is het met u, en Christus is zo’n Schuilplaats voor u; niet ver af, maar zeer nabij. Geloof in de Heere Jezus en u zult geborgen zijn. Verberg u bij Hem, want Hij is een verberging tegen de wind.

II. Christus is een hoog vertrek in tijden van benauwdheid.

Wanneer alle omstandigheden gunstig zijn, is het verwonderlijk om te zien hoe onverschillig onbekeerden voor God en de eeuwigheid zijn. Als de bos van de gezondheid lang op hun wangen is, leven zij voort alsof er geen einde te wachten stond, alsof er geen dood en hel waren. Als hun zaken van week tot week voordelig staan, wanen zij de heren van het heelal te zijn, alsof hun de wereld toebehoorde, als waren huizen, landerijen en geld het hunne, zodat zij er nooit van behoeften te scheiden. Maar ach, nog meer is het te verwonderen, hoe zelfs Gods kinderen onverschillig worden in tijden van langdurige voorspoed, hoe dood en eeuwigheid, met Christus, te zijn, aan Christus gelijk te zijn, minder bekoorlijk voor hen worden dan eertijds; hoe zij de wereld gelijkvormig worden, door te denken dat voorspoed is

Godzaligheid; hoe de geringe, onbeduidende bezittingen dezer wereld voor een tijd tussen beide komen en het gezicht benemen op het erfdeel, dat onverderfelijk, onbevlekkelijk en onverwelkelijk is; hoe de glans en pracht van deze boze wereld hun ogen verblinden en het gezicht benevelen om de Koning in Zijn schoonheid te zien en het vergelegen land.

Welnu, het is uiterst belangrijk en leerrijk om op te merken de plotselinge vrees, die zich over het gelaat van de mensen verbreidt, wanneer God een onverwachte omkering van omstandigheden verwekt, wanneer de hemel eensklaps met wolken bedekt is, de donder begint te rollen en de storm nadert. Wanneer er in de handelswereld plotselinge bankroeten plaats grijpen, die, gelijk de sneeuwval in de bergstreken, een ongelukkig dorp overstelpt, gehele huisgezinnen te midden van hun onbezorgde vrolijkheid overvallen, wanneer zulke treffende gebeurtenissen hen tot ondergang en armoede brengen o, het is vreemd om dan te zien, hoe verslagen de wereld is! Haar wijsheid is ten enenmale beschaamd.

Of, wanneer God een tijd van ziekte en dood zendt, wanneer Hij een verpeste dampkring geeft, wanneer wij bezocht worden door *de pestilentie, die in de donkerheid wandelt, en door het verderf, dat op de middag verwoest, wanneer duizend vallen aan onze zijde, en tienduizend aan onze rechterhand*, verwonderlijk is het te zien welk een schrik er over de mensen komt en hoe alle aangezichten verbleken. Het is gelijk als een aantal vissersschepen een tocht ondernemen met gunstige wind, onder vrolijke zonneschijn, omringd van de blauwe, zacht rollende golven, alles is vreugde en zorgeloosheid in elke boot. Maar eensklaps betreft de lucht, de suizende wind steekt op, een vreselijke storm nadert en de dood grijnst elk in het aangezicht. Ach, als die vrees de manschap van elke boot overvalt, welk inhalen van de zeilen! Welk een krachtingspanning aan het roer! Hoe tracht de een de kust te bereiken, de ander kiest de ruime zee! Zo'n schrik komt er over de onbekeerden in een tijd van uitgebreide ramp. En hoe ernstig zijn zij nu geworden! Hoe nadenkend zien zij er uit, zij staken hun scherts en ijdel gesnap, en wanen dat dit godsdienst is! Zij zijn geheel als het oude Israël: „Als Hij hen doodde, zo vraagden zij naar Hem, en keerden weder, en zochten God vroeg. En gedachten, dat God hun Rotssteen was, en God, de Allerhoogste, hun Verlosser. En zij vleiden Hem met hun mond, en logen Hem met hun tong, want hun hart was niet recht met Hem, en zij waren niet getrouw in Zijn verbond.”

Welnu, mijn broeders! in zo'n tijd van benauwdheid is Christus een hoog Vertrek, en hoewel Gods kinderen zelf dan in twijfel en onzekerheid schijnen te zijn, niet wetende wat te doen, waarheen te vluchten, toch kunnen zij Gods woord boven de storm uit horen: „Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik totdat de gramschap overga.” De plaats, waar wij vrede en rust vinden, is geheel als onze eigen kamer met gesloten deur. De storm mag buiten woeden, wij voelen hem niet; de wereld mag haar stem luid verheffen, wij horen het niet. Zo is ook de Heere Jezus een hoog Vertrek voor de gelovige onder alle stormen des levens.

De mensen menen dikwijls, dat de redding onzer zielen het enige doel is waarom wij ons in Christus moeten bergen, dat een ontwaakt zondaar bij de Heere Jezus vergeving van zonde en vrede met God vindt, en verder niets. De gehele Bijbel toont echter dat er veel meer in Christus is. Dat wij, in Hem geborgen, gered zijn uit al onze noden, van onze zorgen omtrent gezondheid, geld, de wereld. In de 34e Psalm wordt het tot vier maal gezegd, dat wij gered zijn als wij tot Christus komen, niet slechts uit één nood, maar uit al onze moeilijkheden: „Ik heb de Heere gezocht, en Hij heeft mij geantwoord, en mij uit al mijn vrezten gered.” „Deze ellendige riep, en de Heere

hoorde, en Hij verlost hem uit al zijn benauwdheden.” „Zij roepen, en de Heere hoort, en Hij redt hen uit al hun benauwdheden.” „Vele zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen, maar uit alle die redt hem de Heere.” En de reden is eenvoudig deze: zijn wij in Christus geborgen, dan wordt de God van de voorzienigheid onze God en Vader, en wij weten dat Hij alles zal doen medewerken ten goede. De Heere is onze Herder, ons zal niets ontbreken. Welk aards goed ons ontnomen worde, wij weten dat ons eeuwig goed verzekerd is: „Ik weet, in Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag.”

O, mijn gelovige vrienden! Waarom zoge u moedeloos zijn in deze tijd van heersende ziekte en ramp? Waarom zoge u verslagen zijn, alsof God u met een wolk van Zijn toorn bedekte? Deze wolken zijn wellicht enige druppelen van Gods toekomstige toorn over de wereld, zij zijn gelijk het begin van een onweer. Maar tot u spreken zij de taal van de liefde. God wil dat ge u nog meer zult verbergen in Christus, dat ge u meer zult afscheiden van de wereld: „Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe.”

Wij zouden de zegen van ons „thuis” nooit zo waarderen, indien er geen winter met sneeuwjacht en stormwinden was, die ons om de gelukkige haard doet scharen. Zo zou ook gij, gelovige, de zegen niet kennen van zo’n hoogvertrek als Christus is, indien er geen ziekten en dreigende gevaren waren, die u naar Hem uitdrijven. Zo laat dan elke druppel van de wraak die om u heen valt, met nieuwe kracht tot uw ziel spreken, nieuw leven geven aan het geloof, warmde ge u aan Jezus vastklemt. Laat elke zucht, die u hoort, als een stem van God zijn, zeggende: „Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers.”

En u, arme zielen zonder Christus! Ach, waarheen zult u vluchten, arme schapen zonder herder, weerloos en verloren in 's werelds woestijn? U hebt geen thuis. Ga in uw binnenste kamer, en sluit de deur; de wraak kan u toch bereiken. God is tegen u, Zijn toorn rust op u. De dag des Heeren is duisternis, en geen licht voor u. Waar u ook gaat, u bent verloren: „als wanneer iemand vlood van het aangezicht eens leeuws, en hem ontmoette een beer, of dat hij kwam in een huis, en leunde met zijn hand aan de wand, en hem beet een slang.” O, mijn broeders, u bent mannen, u hebt uw rede, wilt u niet vluchten voor de toekomstige toorn? Zullen deze uitterende ziekten u niet overtuigen dat God sterker is dan gij, dat u niets bent in de hand van een vertoornde God? Ook voor u is Christus, de deur ter redding, nog open, wijd open. Kom, o arme zondaar, „ga in de binnenste kamer, en doe de deuren na u toe. Verberg u een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.”

Nog twee opmerkingen wens ik u ten besluit mee te delen:

1. Dat deze plaats ons opwekt om in Christus onze toevlucht te zoeken, niet slechts ieder voor zich, maar gehele huisgezinnen. Dit leerde God ons zeer bepaald in de redding van Israël uit Egypte, want Hij verzamelde Israël niet in een of andere sterkte waar het veilig zou zijn, maar gebod elk gezin in zijn eigen huis te blijven en de deurposten met bloed te besprengen. Zo was het ook in de redding van Noach: God redde niet enkelen, maar een geheel gezin. Zo ook in de redding van Lot: God redde Lot en al de zijnen. En zo ook met Rachab: zij en haar huis werden ingesloten en behouden. Mijn vrienden, God is nog de God van de huisgezinnen; nog wenst Hij u met de uwen te behouden. Hij zegt het in de woorden die voor mij liggen: „Ga heen, mijn volk; ga in uw binnenste kamers.”

Wij leven helaas! in een tijd, waarin de huisgodsdienst nagelaten wordt. De mensen zijn te trots om aan Abraham gelijk te zijn, en hun kinderen en dienstboden voor te

gaan. De mensen zeggen nu als Kaïn: „Ben ik mijns broeders hoeder?” Ach, waar zijn onze Andréassen nu? Andréas vond eerst zijn broeder Petrus, en zeide tot hem: „Wij hebben gevonden de Messias. En hij leidde hem tot Jezus.” Wat? Is er nog één onder u, die een kind van God meent te zijn, en zich schaamt om te midden van de zijnen neer te knielen en te bidden? Helaas, mijn vriend, u meent een kind van Abraham te zijn. Maar let wel, u doet de werken van Abraham niet. Ja, mijn broeders, gehele gezinnen moeten behouden worden; want gehele gezinnen gaan de hel tegemoet.

O die de Heere kent, ontroert uw hart niet over uw betrekkingen die verloren gaan? Meent u niet iets te kunnen doen om hen voor Christus te winnen? Wilt u ons ten minste niet ondersteunen door woord en gebed, en door de weg te banen voor de dienstknecht van God in de schoot van u onbekeerde gezinnen? Ja, in deze tijd van de benauwdheid, wilt u hen niet bij de hand nemen, zoals de engelen aan Lot deden? Hoort! De Heere roept het u toe: „Ga heen, mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.”

2. Ik zie hierin dat de gevaren, waaraan de gelovigen blootgesteld zijn, slechts voorbijgaand zijn. God zegt: „verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.” Zo was het ook in de nacht, toen God de eerstgeborenen in Egypte sloeg. Slechts voor één nacht behoefden zij zich in hun huizen te verbergen: „Niemand van u zal uitgaan uit de deur van zijn huis, tot aan de morgen.” Zo was het bij de verwoesting van Jericho: Rachab en haar gezin verborgen zich zeven dagen totdat het gevaar voorbij was. Zo zijn ook nu de beproevingen van de gelovigen slechts voor een tijd. „Onze lichte verdrukking, die zeer haastig voorbijgaat.” En het oordeel, dat over de wereld komen moet, zal zeer haastig voorbijgaan; spoedig zal het voleindigd zijn.

1ste. Tijdelijke benauwdheden gaan haastig voorbij; deze treurige ziekten en verwoestende plagen zullen niet altijd voortduren, een korte tijd, en dit lichaam kan niet meer gekweld worden door de smart. Ik weet, dat, indien een van u gesmaakt heeft hoe zoet het is Christus toe te behoren, u niet anders wenst dan voor eeuwig bij Hem geborgen te zijn. Maar dit is u niet opgelegd: „verberg u als een klein ogenblik.” Leef nog enige jaren in het geloof, en u zult daarna in heerlijkheid leven. „Indien wij met Hem lijden, wij zullen ook met Hem heersen.”

2e. De gramschap in de jongste dag zal haastig voorbijgaan. Tijden van benauwdheid naderen, mijn vrienden; vergeefs zouden wij het verbergen, zoals de wereld die nooit gezien heeft. En tenzij deze dagen niet verkort werden, geen vlees zou behouden worden. Maar om van de uitverkorenen wil zullen die verkort worden; zij zullen haastig voorbijgaan. Of deze dagen van de benauwdheid in onze leeftijd zullen vallen, ik weet het niet; want wij kennen noch de dag noch het uur, waarin de Zoon des Mensen komen zal. Maar dit weet ik, er is geen veiligheid, nee, niet voor één nacht, voor niemand die niet in de Heiland geborgen is. Ik herhaal het, mijn vrienden, indien u deze avond buiten Christus u neerlegt op uw bed, kan de Zoon des Mensen komen vóór de morgen en u afgesneden worden en uw deel hebben met de huichelaars, waar weinig zijn zal en knersing der tanden.

Maar u, gelovige, die in de gespleten Rots verborgen bent, blijf in Hem. Als de lucht om u heen betreft, verberg u des te meer in Hem. Het is haastig voorbijgaand een zwarte, zwarte wolk, en daarna eeuwige zonneshijn, een stortvloed van de wrake, en een eindeloze oceaan van heerlijkheid!

U kleinen, blijft in Hem, opdat, wanneer Hij zal geopenbaard zijn, wij vrijmoedigheid hebben, en wij van Hem niet beschaamd gemaakt worden in Zijn

toekomst: „*Ga heen, mijn volk! ga in uw binnenste kamer, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.*”

Dundee, 15 januari 1837.

42. WILT GIJ LIEDEN OOK NIET WEGGAAN?

„Van toen af gingen velen van zijn discipelen terug, en wandelden niet meer met Hem. Jezus dan zeide tot de twaalven: „Wilt gijlieden ook niet weggaan? Simon Petrus dan antwoordde Hem: Heere, tot wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens, en wij hebben geloofd en bekend dat Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.” (Joh. 6 : 66-69).

1. Velen, die de schijn hebben discipelen van Christus te zijn, gaan terug en wandelen niet meer met Hem.

Dit is een ernstige waarheid, die wellicht toepasselijk is op één uwer, die mij nu aanhoort. Let wel, tweemaal wordt gezegd, dat er *velen* teruggingen. Waren er toen velen, hoe waarschijnlijk dan dat er ook nu velen zijn.

1. Velen volgen Christus voor een tijd, maar worden geërgerd als zij horen dat er een innige vereniging met Christus bestaan moet.

1ste. Zo ook hier. Velen gingen Christus na met de twaalf apostelen. Zij waren blijkbaar zeer ingenomen met Christus; zij noemden Hem een profeet, zij wilden Hem Koning maken. Zij volgden Hem over het meer. Evenwel, als Hij hun zegt, dat Hij het brood uit de hemel was, murmureerden zij. Als Hij hen zegt dat zij Zijn vlees moeten eten en Zijn bloed drinken, om het eeuwige leven te hebben, zeggen zij: „Deze rede is hard,” en daarom gingen zij terug, en wandelden niet meer met Jezus.

2e. Zo ook nu. Velen zijn zeer ingenomen met Christus; zij volgen begerig de prediking des Woords. Maar verklaren wij dat Christus is het brood uit de hemel, dat zij innig met Christus verenigd moeten zijn, alsof zij Zijn vlees gegeten en Zijn bloed gedronken hadden, dan zeggen zij: „Deze rede is hard, wie kan dezelve horen?” Weldra ergeren zij zich, zij geloven niet, zij gaan terug en wandelen niet meer met Jezus. Is iemand, die mij hoort, in die toestand? O, ik smEEK u, nog eenmaal te bedenken eer u teruggaat. O, laat u door God onderwijzen, en Hij zal u bewijzen dat geen van de reden van Christus hard zijn, maar alle liefelijk en gemakkelijk. Toen het hart van een arme Indiaan door het Woord van God getroffen was: zeide hij: „Sommigen klagen dat de Bijbel een hard boek is, maar ik heb nog zover niet gelezen, dat ik het hard kan vinden. Mij is het overal liefelijk en gemakkelijk.”

2. Velen volgen Christus voor een tijd, maar als zij horen, dat Christus woning in hen maken moet, dan gaan zij terug, en wandelen niet meer met Jezus.

1ste. Zo ook hier. De menigte, die Christus volgde, zag veel in Hem dat haar behaagde. Als Hij hen met vijf gerstebroden en twee vissen voedde, zeiden zij: „Heere, het is goed, dat wij hier zijn.” „Deze is werkelijk de Profeet, die in de wereld komen zou.” En wederom, als Jezus tot hen sprak van het brood uit de hemel, dat het eeuwig leven geeft, zeiden zij heel doordrongen: „Heere! geef ons altijd dit brood.” Maar als Christus zegt: „Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die blijft in Mij, en Ik in hem” werden zij de één na de ander geërgerd. Als Hij zeide, dat Hij hun leven zijn wilde, en woning bij hen maken, zeiden zij: „deze rede is hard, wie kan dezelve horen?” Zij geloofden niet, zij gingen terug, en wandelden niet meer met Jezus.

2e. Ten dele was het ook zo met Nicodémus. Zag hij de wonderen door de Heere gedaan, dan werd het hart van de Joodse overste tot Hem getrokken, en hij zeide: „Rabbi, wij weten dat Gij zijt een leraar van God gekomen.” Maar als Jezus hem zegt dat hij moet wedergeboren worden, dat de onzichtbare Geest van God in hem wonen moet, vond Nicodémus deze rede hard, zeggende: „Hoe kan een mens geboren

worden, nu oud zijnde?" En wederom: „Hoe kunnen deze dingen geschieden?"

3e. Zo zijn er ook nu vele mensen met Christus ingenomen. Gedurende enige tijd zijn zij bezorgd over hun zieleheil, en zij hebben enig denkbeeld van Christus als een Verlosser. Zij horen graag het Woord des levens; „het is hun als een lied der minne," van een die schoon van stem is, of die wel speelt. Maar als Christus zegt: „Gij moet wedergeboren worden;" „Die Mijn vlees eet, zal leven door Mij;" antwoorden zij: „Deze rede is hard, wie kan dezelve horen?"

1ste. Zij hebben de Geest nooit gezien, en zeggen: „Hoe kunnen deze dingen geschieden?" Dit is een van Uw geheimen. Daarom gaan zij terug, en wandelen niet meer met Jezus. Is het zo met één onder u? Och! bedenk u een ogenblik eer u teruggaat: „O, gij onverstandigen en tragen van harte, om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben omtrent Jezus." Waarom zou ge u ergeren aan het gezegende woord: „Die Mij eet, zal door Mij leven?" U hebt wel is waar de Geest nooit gezien. Maar wilt daarom toch het woord geloven van Hem die niet liegen kan. U hebt nooit de wind gezien, en toch zet ge uw zeilen uit; vertrouw daarom op de Geest, hoewel u Hem nooit gezien hebt.

2e. Sommigen vrezen, dat, indien het waar was; ge uw geliefkoosde genoegens zou moeten opgeven, uw hart zou veranderd zijn, en u zou geen smaak meer hebben in uw tegenwoordige vermaken; daarom gaat u terug en wandelt niet meer met Jezus. Helaas, hoe is uw verstand verduisterd door de duivel! Ziet u niet in, dat indien u de smaak verliest voor hetgeen u nu verheugt, u begeerte hebt naar iets hogers en liefelijker? U zou evenzeer de betere wijn kunnen weigeren, omdat u daardoor de smaak voor de mindere zou verliezen. Voorwaar, de gaven van de Heilige Geest zijn zoeter dan al de geneugten van de zonde. Het is: „reine wijn, die gezuiverd is." (Jesaja 25 : 6). „Wee u, Jeruzalem! zult gij niet rein gemaakt worden; hoe lang nog na dezen?"

3. Velen worden opgewekt om Christus te volgen, maar zien zij in dat zij door Christus getrokken moeten worden, dat alles vrije genade is, dan worden zij geërgerd.

1ste. Zo ook hier. Zij, die Christus gevolgd waren, hadden dit met ijver en moeite gedaan. Zij waren over het meer gestoken, en hadden gedurende verscheidene dagen Hem aangehoord; ongetwijfeld meenden zij dat zij goed gehandeld hadden en nu verdienden zalig te worden om de moeite, die zij daarvoor genomen hadden. Maar nu Jezus hun zegt dat de zaligheid geheel uit genade is, dat zij onmachtige zondaren zijn, en tot Christus gebracht moeten worden door de wil van de Vader, worden zij geërgerd, zij gaan terug, en wandelden niet meer met Jezus.

2e. Zo zijn er ook nu die beginnen godsdienstig te worden, en menen dat zij weldra bekeerd zullen zijn. Zij geven zich veel moeite met de godsdienst, zij belijden de zonden van hun voorgaand leven, en trachten er zich over te bedroeven; zij zijn getrouw in de openbare instellingen en beijveren zich in de dienst van God. Maar wordt het hun duidelijk, dat zij geen schrede nader zijn tot hun zaligheid dan toen zij begonnen, zegt men hun dat zij tot Christus gebracht moeten worden, dat God hun de zaligheid niet schuldig is, dat zij niet anders verdienen dan een plaats in de hel, dat het uit loutere genade is, indien zij ooit zalig worden, ... dan worden zij geërgerd. Zo'n prediking bevalt hun niet; zij gaan terug, en wandelen niet meer met Jezus. Is het zo met één onder u? Helaas, arme zondaar, bedenk u één ogenblik eer u de Goddelijke Verlosser verlaat. Is het een harde rede, dat een verachte oproerling, een worm niet in staat is Christus te kopen met zijn tranen en gebeden?

Luister naar een paar woorden ter waarschuwing.

1. Velen gaan tot op een zekere hoogte met Christus, zonder de gehele weg met Hem te gaan. Velen horen eerst de woorden van Christus met vreugde en ingenomenheid, en ergeren zich daarna aan Hem. Dit is een ernstige waarschuwing. Meent niet dat u een Christen bent omdat u naar Zijn woorden luistert. Meent niet dat u een Christen bent omdat u behagen hebt in de woorden van Christus. *Velen zijn geroepen, weinigen uitverkoren.* Velen gingen terug, slechts twaalf bleven. Zo zal het ook met u zijn. Christenen zijn slechts die, die door Hem gespijzigd worden, en door Hem leven.

2. Die teruggaan, wandelen meestal niet meer met Jezus. Wellicht lag het niet in hun bedoeling de Verlosser voor altoos vaarwel te zeggen. Toen zij zich terugtrokken, zeiden zij wellicht: 'ik wil naar huis gaan en er over nadenken; ik wil Hem nog een keer hierover horen. Ter gelegener tijd zal ik Hem volgen'. Helaas! die tijd is nooit gekomen, zij wandelden niet meer met Jezus.

Laat u waarschuwen, lieve vrienden, die heilbegerig bent. Wees niet licht geërgerd. Vergeet niet, dat u verloren bent. Wordt niet onverschillig omtrent uw Bijbel en de genademiddelen. Och! keert niet terug tot het gezelschap van de zondaren. Dit alles toont aan dat ge u van Jezus afkeert. Wacht op de Heere totdat Hij Zijn oor neigt en uw geroep verneemt. Wees begerig de woorden van Jezus te horen. Tracht naar de onderwijzing van de Geest. „Zo iemand zich onttrekt, mijn ziel heeft in hem geen behagen.” „Niemand, die zijn hand aan de ploeg slaat, en ziet naar hetgeen achter is, is bekwaam tot het Koninkrijk Gods.”

II. De trouwe bezorgdheid van Christus, dat ook Zijn eigen discipelen Hem zouden verlaten.

„Jezus zeide dan tot de twaalfen: „Wilt gijlieden ook niet weggaan?” Het was de Heere Jezus ontwijfelbaar hartelijk leed als de menigte terugkeerde, en niet meer met Hem wandelde. De goede Herder zag nooit een schaap het verderf te gemoet snellen, zonder dat Zijn hart bloedde: „O Jeruzalem, Jeruzalem, hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen!” Hij voorzag de gehele levensloop dezer mensen, hoe zij al hun indrukken zouden verliezen, zich in het kwade verhardten, hoe zij, de voortrollende sneeuwbal gelijk, de toorn om zich heen opzamelen, en ik twijfel niet of Hij weende in stilte over hen en zeide: „Och! of u ook bekende, ook nog in deze uw dag, hetgeen tot uw vrede dient. Maar nu is het verborgen voor uw ogen.” Hij vervolgde hun levensloop tot het uur dat Hij zeggen zou: gaat weg van Mij.” Maar hoezeer Christus treurde over hun heengaan, de liefde tot de Zijnen werd hiertoe des te meer aangevuurd, zodat Hij zich omkeert en zegt: „Wilt gijlieden ook niet weggaan?”

1. Zie, hoeveel liefde er in deze woorden ligt. Als de menigte heengaat, roept Hij ze niet terug. Zijn ziel was bedroefd, maar Hij zegt geen woord. Maar als Zijn eigen discipelen in gevaar zijn van meegesleept te worden, zegt Hij tot hen: „Wilt gijlieden ook niet weggaan?” U die Ik uitverkoren heb, die Ik gewassen heb, die Ik geheiligd en met de hoop op een heerlijke toekomst vervuld heb, „wilt gijlieden ook niet weggaan?” Zie o Christenen, met hoeveel bezorgdheid Christus over u waakt. Hij wandelt in het midden van de zeven gouden kandelaren, en zegt: „Ik weet uw werken.” Hij bemerkt hoe de eerste liefde begint te verflauwen. Luide zegt Hij: „Wilt gijlieden ook niet weggaan?”

2. Zie, Christus bewaart Zijn discipelen voor de afval, door de vraag tot hen te richten: „Wilt gijlieden ook niet weggaan?” Waarschijnlijk waren enigen uit de twaalfen gezind om met de overigen heen te gaan. Wij worden dikwijls door het voorbeeld misleid, van Christus afgetrokken eer wij het weten. Maar Christus wekt

ons op door de vraag: „Wilt gijlieden ook niet weggaan?” Overweegt deze vraag, u die Christus gekend hebt, en nochtans tot de zonde en de wereld terugkeert. Moge God zelf ze u in het hart schrijven. „Wilt gijlieden ook niet weggaan?” Christenen, indien u dit woord in het hart bewaart, zal het u voor het heengaan terughouden.

III. *Een waar gelovige kan tot niemand gaan dan tot Christus.*

De Bijbel en de ondervinding getuigen beiden, dat gelovigen dikwijls teruggaan van Christus. Dezelfde mond die zeide: „Mijn Heere en mijn God!” heeft naderhand gezegd: „Ik zal mijn boelen nagaan.” Maar deze tekst toont ten duidelijkste aan dat één woord van de liefderijke Zaligmaker voldoende is om de afvallige te treffen. En zijn antwoord is: „Heere, tot wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens?”

Hier zijn twee redenen gegeven waarom de gelovige Christus aankleeft.

1. „Gij hebt de woorden des eeuwigen levens.” Voor de ongelovigen zijn de woorden van Christus harde reden; voor de Zijnen woorden des eeuwigen levens. Hetgeen de wereld van Christus verwijderd, brengt de Zijnen steeds nader tot Hem. De wereld is geërgerd als Christus zegt dat wij Zijn vlees moeten eten, het is een woord des levens voor de Christen. De wereld gaat heen als zij hoort dat Christus woning maakt in het hart, de Christen sluit zich inniger aan, en zegt: *Heere, woon in eeuwigheid in mij!* De wereld wandelt niet meer met Jezus als zij hoort: *het is alles uit genade*. Een Christen buigt tot in het stof en dankt God, die hem zo onderscheiden heeft. „Heere, tot wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens.” Beproeft uzelf hieraan, mijn lieve vrienden! Zijn voor u de woorden van Christus harde reden, of zijn het woorden des eeuwigen levens? God geve, dat ge uw eigen toestand recht beoordeelt.

2. „Wij hebben geloofd en bekend dat Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.” Ja, dit is het dat de ziel van de gelovige nauw met Christus verbindt de vaste overtuiging dat Christus een Goddelijk Verlosser is. Indien Christus slechts een mens was gelijk wij, hoe zou Hij dan onze Borg kunnen zijn? Hij zou in de plaats van een man kunnen lijden, maar hoe zou Hij in de plaats van duizenden kunnen lijden? Nee, ik geloof en ben verzekerd, dat Hij de Zoon des levenden Gods is, en daarom weet ik dat Hij een volkomen Borg voor mij is. Tot wie kan ik anders gaan om vergeving? Was Christus slechts een mens als wij, hoe zou Hij dan in ons kunnen wonen, of de Heilige Geest geven, om voor altijd met ons te wonen? Maar wij weten en geloven, dat Hij de Christus is, de Zoon des levenden Gods, en daarom kan Hij in ons wonen, en ons de Geest geven om met ons te blijven. Tot wie zal ik gaan om een nieuw hart te bekomen dan tot Christus? O, mijn geliefde broeders! Kent u dit bij ondervinding, dan bent u gezegend: „want vlees en bloed hebben u dit niet geopenbaard, maar de Vader die in de hemelen is.” Klemt u vast aan deze vaste overtuiging, u kunt niet te zeker zijn, en dan zult u Christus nooit verlaten.

Sommigen van u zijn zeer onzeker in hun wandel, gelijk de baren van de zee door de wind heen en weer geslingerd; nu op de oever geworpen, dan teruggaande in de zee. Er is geen beslistheid in uw christelijke gezindheid, noch in uw streven naar heiligmaking. Waarom dit? Is het ongeloof? Och! of u geloven kon en verzekerd zijn, dan zoge u nooit van Christus wijken. U zou zeggen: „Tot wie zullen wij heengaan? want Gij hebt de woorden des eeuwigen levens?”

Dundee, 1837.

43. GIJ WILT TOT MIJ NIET KOMEN.

„En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben.” (Joh. 5 : 40).

Er is niets, waarover men zich meer bedroeven en verwonderen moet dan dat er een volkomen Verlosser voor geheel de wereld is, en dat zo weinigen tot Hem willen komen om behouden te worden. Indien er een reddingsboot gezonden werd naar een zinkend schip, groot genoeg om al de manschappen te redden, en zij kwam slechts met de helft terug, zoge u bekommerd vragen, waarom de overigen niet gered waren. Zo ook is Christus gekomen om op te zoeken en te behouden hetgeen verloren was, en toch gaat de grote meerderheid verloren; zouden wij ook hier niet vragen, waarom zo velen niet door Christus behouden worden? Wij hebben het antwoord in deze woorden: „Gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben.”

Onderwerp. ***Zondaren gaan verloren, niet omdat er iets in Christus is, maar om iets in henzelf. Zij willen niet tot Jezus komen opdat zij het leven mogen hebben.***

I. Bewijs, dat zondaren niet verloren gaan door iets dat in Christus is.

1. Het is niet omdat Christus ongenoegzaam is om allen te redden. De gehele Bijbel toont aan, dat Christus een volkomen Verlosser is voor geheel de wereld, dat de gehele wereld behouden zou zijn, indien allen tot Christus wilden komen. „Zie het Lam Gods dat de zonden der wereld wegneemt.” Dit betekent niet, dat de zonden van de gehele wereld reeds weggenomen zijn. Het is zeer duidelijk dat de zonden van de gehele wereld nog niet vergeven zijn.

1ste. Want allen zijn niet behouden.

2e. Want God roept overal zondaren tot bekering, en het eerste werk van de Geest is om van zonden te overtuigen, van de zware last die nu op de schouders drukt van hen, die nog zonder Christus zijn.

3e. Want in de Bijbel wordt de vergeving van zonden overal aan het geloof verbonden. Toen zij een geraakte tot Jezus brachten, zeide Hij: „Zoon, wees welgemoed, uw zonden zijn u vergeven.” „Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden.” De eenvoudige waarheid van de Bijbel is, dat Christus voor zondaren geleden heeft en gestorven is, als een gewoon mens in hun plaats. En elk zondaar heeft het recht tot Hem te komen. Christus is een volkomen Verlosser voor allen, waarvoor ik deze bewijsgrond aanvoer; indien Hij voor een zondaar voldoende kan, dan kan Hij het ook voor allen. Voor God was het grote bezwaar (ik spreek naar de mens) niet hoe Hij vele zondaren in genade zou aannemen, maar hoe Hij een zondaar zou aannemen. Is die zwaarigheid in Jezus overwonnen, dan is de gehele zwaarigheid uit de weg geruimd. Indien één zondaar door Christus tot God kan komen, dan mogen alle zondaren het. Indien één zondaar vrede met God kan hebben, hoewel God toch rechtvaardig en heerlijk is, dan kan elk zondaar vrede met Hem hebben. Was Christus voldoende voor Abel, dan is Hij ook voldoende voor allen die na hem komen. Mag één misdadiger in zijn stervensuur tot Hem opzien en behouden worden, dan mogen allen het. Mag één beangst stokbewaarder in Jezus geloven, en juichen in zijn geloof, dan mogen alle berouwhebbende zondaren het. O, mijn broeders, u mag er aan twifelen en er over twisten of Christus uw ziel behouden kan, sterft u echter buiten

Hem, dan zult u zien dat Hij u allen met Zijn vleugelen bedekken kon, en u hebt het niet gewild.

2. Zondaren gaan verloren, niet omdat Christus hen niet behouden wil. De gehele Bijbel getuigt, dat Christus niet anders begeert dan dat alle zondaren tot Hem zullen komen. De vrijsteden in het Oude Testament zijn een type van Christus. En u herinnert u, dat haar deuren dag en nacht open waren. De armen van Christus waren wijd uitgebreid toen Hij aan het kruis hing, en dit is een teken van zijn onbeperkte bereidwilligheid om allen te behouden, toen Hij zei: „en Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal hen allen tot Mij trekken.” Maar hoewel Zijn armen vastgenageld waren, zijn zij nu veel krachtiger uitgebreid door Zijn liefde en Zijn medelijden met verloren zondaren, dan zij ooit aan het kruishout bevestigd waren.

Er is geen onwil in Jezus Christus. Als de mensen iets zeer wensen of begeren, doen zij alles wat in hun vermogen is om het daar te stellen. Zo heeft ook Jezus Christus gedaan: „Wat is er meer te doen aan Mijn wijngaard, hetwelk Ik aan hem niet gedaan heb?” En wensen zij het zeer sterk, dan houden zij niet op er naar te streven. Zo heeft ook Jezus Christus gedaan: „O Jeruzalem, Jeruzalem! hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen gelijkerwijs een hen haar kiekens onder de vleugelen vergadert, en gijlieden hebt niet gewild.” Wordt hun begeren nog sterker, dan bedroeven zij zich over de teleurstelling. Zo was het ook met Jezus Christus: „En als Hij nabij kwam en de stad zag, weende Hij over haar.” Eindelijk wordt dit verlangen zo sterk, dat zij liever lijden willen dan hun doel missen. Dit doet ook Jezus Christus: „De goede Herder stelde Zijn leven voor Zijn schapen.” O, mijn broeders, indien u verloren gaat, het is niet omdat Jezus het wil.

Een woord tot de *bekommerden*.

Hoe zonderling, dat de bekommerden het meest twijfelen aan de bereidwilligheid van Christus om hen te behouden! Zij moesten er het minst aan twijfelen. Indien de Heere iemand behouden wil, is het zeker de vermoeide. Herinner u de blinde bedelaar te Jericho. Hij was in uw geval, blind en hulpeloos, en hij riep: „Jezus, u Zone Davids, ontferm u mijner!” En als de menigte hem het zwijgen oplegde, riep hij zoveel te meer. Was Jezus niet bereid om die bedelaar te redden? Hij stond stil, en beval dat men dezelve tot Hem brengen zou, en zeide: „Uw geloof heeft u behouden.” Hij is nog dezelfde bereidwillige Verlosser. Roep Hem aan, en al wilde de wereld u het zwijgen opleggen, roep des te sterker.

Een woord tot de *onbekommerden*.

U zegt, dat Christus een bereidwillig Heiland voor anderen zijn mag, maar zeker niet voor u. Ook voor u is Hij even bereid. Zie Hem aan de fontein te Samaria, hoe Hij een arme zondares van zonde overtuigt, en haar tot Zich trekt. Hij is heden dezelfde Heiland voor u. Indien u verloren gaat, is het niet omdat Jezus het wil. Hij wil, dat allen zalig zullen worden en de kennis van de waarheid zullen verkrijgen. Hij wil met u onderhandelen, en zegt: „Bekeert u, bekeert u, waarom zoudt gij sterven?”

II. De ware redenen waarom men niet tot Jezus Christus komt. Omdat men niet komen wil. De oorzaak is niet in Christus, maar in onszelf.

1. Onbekendheid met Jezus Christus is een oorzaak waarom zondaren niet tot Hem komen. Zo was het ook met de Joden. Zij, niet kennende Gods rechtvaardigheid, poogden hun eigen rechtvaardigheid te bewerken, en wilden zich niet aan Gods rechtvaardigheid onderwerpen. Dit is ook zo met vele zondaren in deze tijd. Zij willen niet tot Jezus Christus komen, omdat zij Hem niet kennen. Verbazend is de onkunde, die onder ons heerst. Velen, die jaren lang onder de prediking des Woords geleefd

hebben, weten niet wie Jezus Christus is. Hij is een volslagen vreemdeling voor hen. Sommigen weten niet waar Hij vandaan kwam, of waar Hij is heengegaan, of wie Hem in de wereld gezonden heeft, of waarom Hij kwam, en waarom Hij geleden heeft en gehoorzaam geweest is. Er zijn er nog meer, die geen persoonlijke kennis aan Jezus Christus hebben. Zij hebben geen openbaring omtrent Christus ontvangen. Zij kennen Hem niet in Zijn schoonheid en als de Zaligmaker, die zij behoeven. En daarom willen zij niet tot Christus komen om het leven te hebben. In een regenbui zou ge u niet van uw weg afkeren, tenzij u wist dat er een schuilplaats voor u te vinden was.

Al had u geleefd ten tijde van de zondvloed, maar niets geweten van de ark, spreekt het vanzelf dat u er niet heengevlucht zou zijn. En zelfs, al had u het geweten, en de ark gezien en er van gehoord, maar er het doel niet van gekend, u was er nooit heengevloten. Zo is het ook nu met vele zondaren. Velen weten niets van Jezus Christus, hoewel Hij de enige ark is, en daarom willen zij niet tot Hem komen. Velen weten iets van Jezus Christus, maar weten niet wat Hij voor verloren zondaren is; daarom komen zij niet tot Christus om het leven te hebben.

Laat Hij u niet vreemd zijn, ik smeed u, lieve zielen. Zoekt Hem als naar zilver, ja, zoekt Hem meer als een verborgen schat. Zeg niet dat u te oud bent om te leren. Indien de Geest uw leermeester is, zal Hij u alles licht maken. Christus zegt: „Hij zal het uit het Mijne nemen en u verkondigen.” Zegt niet dat u te jong bent. Gelukkig zij die Hem het vroegst kennen. Gelukkige lammeren, die spoedig in de schoot van de Heiland verzameld worden!

2. Een andere reden waarom zondaren niet tot God komen is, dat zij geen bewustzijn van behoefte aan Hem hebben. Indien u iemand doodgeslagen had, maar geen bewustzijn dat de bloedwreker u vervolgde, zoge u niet tot de vrijstad vluchten. Indien uw schip aan 't zinken was, maar u bemerkte het niet, dan zoge u niet in de reddingboot gaan. Indien u ziek en stervende was, maar zonder het bewust te zijn, u zou de geneesheer niet laten halen. Indien u geen bewustzijn hebt, dat de toorn van God op u rust en u aan de hel bent blootgesteld, zult u niet tot Christus komen om het leven te hebben. Als u om u heen ziet, zult u opmerken dat de meeste mensen geen bezorgdheid hebben over hun ziel. Zij zijn bezorgd over hun huisgezinnen, hun geld en goed, hun naam in de wereld. Maar helaas! waar vindt u mensen bezorgd voor hun zielen? Vraag u mij *waarom zo weinigen tot Jezus Christus komen?*

Ik antwoord u, omdat weinigen bezorgd zijn over hun ziel. Indien nu iemand nooit wakker geschud is om de toorn te ontkomen, is het duidelijk en zeker, dat hij nooit tot Jezus Christus komen zal. De drieduizend waren verslagen in hun hart, en daarom zochten zij Christus. De stokbewaarder was bevreesd voor zijn ziel, en was daardoor er toe gebracht zich in Christus Jezus te verblijden. Nooit werd iemand tot Christus gebracht zonder eerst overtuigd van zonde te zijn.

Onbekommerden, tracht naar deze overtuiging, roept tot God dat Hij ze u geve, tracht naar een ontwaakt geweten, dat inziet hoe treurig uw natuurlijke toestand is; want indien u nooit ontwaakt bent, zult u nooit tot Jezus Christus komen, zult u nooit zalig worden.

Bekommerde zielen, tracht deze overtuiging levendig te houden. Zij gaat zo spoedig verloren. Smeekt tot God dat zij u diep in het hart zinkt. Indien u ze verliest, is het wellicht voor altijd. U zou gelijk worden aan de vrouw van Lot een zoutpilaar. Indien u ze verliest, zult u nooit tot Christus komen en nooit behouden worden.

3. Een derde oorzaak waarom zondaren niet tot Christus komen is, dat het hart zich tegen Hem verzet. Velen komen in een zekere mate tot een bewustzijn van hun

verloren en zondige staat, maar kunnen toch niet overreed worden van tot Jezus te gaan. Zij worden niet teruggehouden door iets dat in Christus is het is iets in hun eigen hart. De toegang tot Christus is altijd open, Hij is de deur die niemand kan sluiten; zij zouden wel rust bij Hem willen zoeken, maar hun trots hart staat tegen Hem op.

Twee redenen kunnen hiervoor bestaan:

1ste. In uw bekommering tracht ge uw eigen gerechtigheid te bewerken. En daarom bent u te hoogmoedig om tot Jezus te gaan. Zo was het met de Joden gesteld. Zij kenden de rechtvaardigheid Gods niet en zochten hun eigen gerechtigheid op te richten, en daarom zijn zij aan de rechtvaardigheid Gods niet onderwerpen. Toen u pas wakker geschud was, meende u wellicht, dat u spoedig de weg des vredes zou vinden. U dacht door tranen, gebeden en verandering van levenswijze vorige zonden uit te wissen. U hebt een valse Christus gemaakt, en om die reden meent u de ware Christus niet nodig te hebben; maar Christus zegt van u: „En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben.” Om tot Christus te komen, zoge u genoodzaakt zijn van uw eigen gerechtigheid afstand te doen en te belijden dat uw wijsheid slechts dwaasheid is. U zoge uw eigen onwaardigheid moeten erkennen en alle lof aan Jezus toekennen. Maar uw trots, eigenlievend hart komt hiertegen op. En daarom gaat u verloren: „Gij wilt niet tot Mij komen, opdat gij het leven mag hebben.”

2de. Er is nog iets anders, dat bekommerde zielen van Christus verwijderd houdt: u bent vrij van alle vertrouwen op uw eigen boetvaardigheid, of gebeden, of verbetering, om u rechtvaardig te stellen voor God. U ligt neer in het stof en belijdt, dat, indien u ooit gerechtvaardigd bent, het alleen geschieden kan door de gehoorzaamheid en het lijden van de Zoon van God. In die toestand van lijdelijke verootmoediging hebt u zolang gelegen, dat u meent dat Jezus Christus zich nu reeds aan u had kunnen openbaren. In één woord: u hebt uzelf vernederd om waardig te zijn dat Jezus Christus tot u zou komen. Helaas! dit denkbeeld is nog trotser dan het vorige. U zoekt door uw verootmoediging en uw tranen vergeving van God te kopen, maar u tracht door deze vernedering van Christus God te kapen. U meent dat uw vernedering en tranen u Christus zullen doen verdienen, zodat u getracht hebt om door koop te verkrijgen datgene wat de prijs van de vergeving is. Dit is een strik van de duivel, die menig bekommerde ziel verhindert om zonder geld en zonder prijs tot Jezus te komen. Terecht veronderstellen wij dat velen op deze wijze verloren gaan. Zij vervullen de treurige uitspraak van Christus: „Gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben.”

Ik wens twee wenken aan bekommerde zielen te geven:

1ste. De begeerte om tot Jezus te komen moet in u opgewekt worden, indien u wilt behouden worden. Sommigen hopen, dat zij tot Christus getrokken zullen worden tegen hun wil. Dit is onmogelijk. Noach werd niet in de ark gezet, maar God zeide: „Ga in.” Zo is ook Gods volk een gewillig volk. Zij komen vrijwillig, van ganser hart en met geheel hun ziel. Niet alleen dat zij vrijwillig de toorn ontvluchten, maar zij vluchten ook vrijwillig tot Jezus Christus, zij willen liever door Hem behouden worden dan op enige andere wijze. Al waren er tienduizend verlossers, dan zouden zij Christus toch kiezen; want Hij is de eerste onder tienduizenden, en zij wensen niets te zijn en niets te hebben, opdat Christus alles in allen zij.

2e. God alleen kan uw wil buigen om tot Hem te komen: „Niemand kan zeggen Jezus de Heere te zijn, dan door den Heiligen Geest.” „Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke.” Het is God, die al uw trotse gedachten moet verbreken. Hij is het, die uw schuld en naaktheid moet ontdekken. Hij

moet u doen gevoelen hoe ongeldig en zondig uw rechtvaardigheid is. Hij moet u de schoonheid van Christus openbaren, Zijn heerlijkheid, Zijn bekoorlijkheid. Hij moet u overtuigen dat het liefelijker is geen roem te hebben, en alles aan Jezus toe te brengen. O, vraag dat God u onderricht. Het onderwijs van de mensen is niets meer dan een droom, indien u niet van God geleerd bent. Roep dag en nacht om het onderwijs van de Geest in het hart: „Een iegelijk dan, die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij,” en „Die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen.”

III. *De zonde van niet tot Jezus Christus te komen.*

De woorden van Jezus zijn vol diep gevoel, geschikt om het hoogmoedigste hart te breken: „Gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben.

1. De grootheid van de Verlosser bewijst hoe zondig het is niet tot Hem te komen. Het is de eeuwige Zoon van God, die de zondaren verwerpen. Johannes getuigde van Hem, Zijn wonderdaden getuigden van Hem, Zijn Vader getuigde van Hem, de Schriften getuigen van Hem op elke bladzijde; toch wilt u niet tot Hem komen, opdat gij het leven mag hebben. Het is de Zoon die in de plaats van zondaren geleden heeft en gestorven is. En nochtans wilt u, een sidderend zondaar, Hem niet zoveel eer geven dat ge uw ziel aan Zijn volkomen werk toevertrouwt. Hoe zullen wij ontvluchten, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen?

2. De liefde van de Heiland bewijst hoe zondig het is, niet tot Hem te komen. Mij dunkt, er is een toon van hemelse melodie in deze woorden: „Gijlieden wilt niet tot Mij komen.” Ik weet niet, of zij meer de diepe verontwaardiging van de beledigde Verlosser, of het teder medelijden van Hem, die op de Olijfberg over Jeruzalem weende, uitdrukken. Het is als zeide Hij: Ik heb de schoot Mijns Vaders verlaten, om te lijden, Mijn bloed te vergieten, en te sterven voor zondaren, ja, voor de grootste; ja voor u zondaar! Maar u wilt niet tot Mij komen. Ik heb het verloren schaap over berg en dal gezocht, de gehele dag heb Ik Mijn handen naar de wedersprekenden en ongehoorzamen uitgestrekt. Ik heb zondaren gewaarschuwd, over hen geweend. En nochtans wilt u niet tot Mij komen, opdat u het leven mag hebben. O, mijn broeders, is de grootste zonde onder de blauwe hemel die van tegen de liefde te zondigen. Dit is uw zonde, omdat u het bloed van Gods Zoon vertreden hebt, en de Geest der genade smaadheid aangedaan.

3. Zelfs de bekommernis van sommigen over hun ziel vermeerdert hun zonde. Sommigen zijn bekommerd, en willen toch niet tot Jezus Christus komen. Zij zoeken naar een Verlosser, maar willen Jezus Christus niet hebben. Zijn er niet onder u, die elk ander middel ter redding willen aangrijpen: „Zou de Heere een welgevallen hebben aan duizenden van rammen; aan tienduizenden van oliebekken? Zal ik mijn eerstgeborene geven voor mijn overtreding, de vrucht mijns buiks voor de zonde mijner ziel?” Indien wij u zeiden dat u moet bidden en wenen, u zou het doen. Zeiden wij u dat u moet vasten en het harenkleed aandoen, u zou het doen. Zeiden wij u dat u ziel en lichaam moet kastijden en naar het Heilige Land gaan, u zou het doen. Zeiden wij u om als monniken en nonnen te leven, u zou het doen, even als duizenden heden ten dage. Maar zeggen wij u: *kom tot Christus ...!* Ach, dit wilt u niet. Helaas! Uw trots, zondig, verderfzoekend hart ...! U kiest elke balsem, alleen niet de balsem in Gilead; elke verlosser, maar niet de Zoon van God.

Och! Of deze woorden van de vriendelijke Heiland, die u verwerpt, tot de grond van u ziel mochten doordringen: „Gijlieden wilt niet tot Mij komen, opdat u het leven mag hebben.”

St. Pieters kerk, 30 juli 1837.

44. DE ROEPSTEM AAN DORSTENDE ZONDAREN.

„En op de laatste dag, zijnde de grote dag van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: „Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.” (Joh. 7 : 37).

I. Genadevolle aandrang van Christus. „Op de laatste dag, zijnde de grote dag van het feest, stond Jezus en riep.”

Het hier bedoelde feest is het grote feest van de tabernakelen, zijnde een van de drie grote feesten, waarop al de mannen opgingen naar Jeruzalem. Zij bouwden dan tenten of hutten van palm, olijf, mirten en wilgentakken op de platte daken van hun huizen, in hun binnenplaatsen, of in de straten en tuinen. Hierin woonden zij gedurende zeven dagen. De priesters en Levieten leerden dan het volk en predikten, en het was een tijd van grote vreugde in de Heere. De achtste of laatste dag was die van een heilige vergadering; dan verenigde zich al het volk in het huis van God, voordat zij naar hun woonplaatsen terugkeerden. Op die dag was het dat Jezus stond en riep.

1. Let wel op, dat Jezus stond en riep toen het gehele volk samen vergaderd was: „Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.” Jezus dacht er nooit aan dat Zijn woorden verloren waren, al was er slechts één om naar Hem te luisteren. Nooit sprak Hij woorden van meer Goddelijke kracht dan in Zijn nachtelijk gesprek met Nicodémus alleen en met de Samaritaanse vrouw aan de fontein. En kwamen er duizenden samen, ook dan gebruikte Jezus de gunstigste gelegenheid: „Jezus stond en riep.” O, mijn vrienden! Jezus staat nog in de talrijke vergadering. Och, dat u heden naar Zijn stem mocht horen!

2. Let wel op, zij waren gereed huiswaarts te keren. Het was de laatste dag van het feest. Heden zijn de voorhoven des tempels geheel gevuld met Joden uit alle gedeelten van het land; morgen zijn zij op hun terugreis. Geen tijd moet er verloren worden; spreek nu of nimmer: „Jezus stond en riep.” Ik twijfel niet of menig Jood was daar die dag, die de stem van de Heiland nooit weer gehoord heeft. En daarom kan ik begrijpen wat er in de ziel van Christus omging toen Hij zo luid Zijn stem verhief: „Jezus stond en riep.” Wellicht zijn er onder degenen, nu hier tegenwoordig, die nooit weer het woord van Christus zullen horen. Deze zou de laatste feestdag voor sommigen van u kunnen zijn. O, laat ons daarom opstaan en roepen, de stem verheffen als een trompetgeschal en zeggen: „Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.” Och! of u naar ons horen wilde om uw eeuwige zaligheid.

3. Let wel op, Christus had reeds dikwijls tot hen gesproken, toch staat Hij op en roept. In het 14^e vers zien wij, dat het in het midden van het feest (de helft van de week) was, dat Jezus in de tempel opstond om te leren. En waarschijnlijk ging Hij voort met leren en prediken tot op de laatste dag van het feest. Sommigen verwonderden zich, sommigen murmureerden, sommigen zochten Hem te grijpen. En werd Zijn geduld niet uitgeput? O nee, wie kent de lankmoedigheid van de Zoon van God? Had Hij niet te recht kunnen heengaan, en zeggen: Indien u Mij niet als een Heiland hebben wilt, dan kan Ik geen Heiland voor u zijn; Ik ga heen tot Hem die Mij gezonden heeft.” Maar nee, hoe onverschilliger de Joden werden, des te bezorgder werd de Heere. Op de laatste dag stond Hij op en riep: „Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.”

Jezus is nog altijd Dezelfde. Velen van u hebben Zijn woorden op duizenden sabbatdagen gehoord. De gehele dag heeft Hij de handen uitgestrekt. Hij heeft Zijn boden gezonden, vroeg op zijnde en zendende. U bent altijd ongevoelig gebleven,

hebt in de zonde geleefd, en nu is het erger met u dan toen u hen voor het eerst hebt gehoord. Geeft Jezus u op? Nee. Hij staat op en roept de laatste dag, Hij volgt u tot op de dag van uw dood.

Sommigen van u vrezen, dat Jezus u nu niet aannemen wil, omdat u Zijn Woord zo lang weerstaan hebt. Voorwaar! Hij zou wel het recht hebben om te zeggen: „Ik wil niet horen, Ik lach met uw verderf, Ik zal spotten, wanneer uw vrees komt.” Maar nee, vrees niet. Op de laatste dag van het feest staat Hij op en roept. Hij spreekt luider, duidelijker, vrijer dan ooit. Ach, luister naar Zijn woorden: „Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.”

II. *Christus is de gekloven rots.*

Het feest van de tabernakelen had ten doel om een afbeelding te zijn van de tijd toen de vaders van het Joodse volk in de woestijn in tenten woonden. Het moest hun herinneren, dat ook zij vreemdelingen en reizigers in de woestijn waren, en dat zij naar een beter land reisden. Maar er was iets in de woestijn, waarvan zij geen gelijkenis hadden in het feest van de tabernakelen: de gekloven rots, waaruit stromen waters vloeien. Om dit ontbrekende aan te vullen, zegt men dat op de laatste dag van het feest de Joden gewoon waren in een gouden emmer water te halen uit de fontein te Siloam, en dit op het morgenoffer uit te storten, terwijl het op het altaar lag. Zij deden zulks onder grote vreugdebedrijven, met palmtakken in de hand, en onder het zingen van het 12e hoofdstuk uit Jesaja. Zo was het nu op diezelfde dag wellicht op dezelfde tijd dat Jezus opstond in het midden van hen, en, alsof Hij hun tonen wilde dat Hij de gekloven rots is, riep: „Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.”

Christus is de gekloven Rots, omdat Zijn bloed voor de zonde vergoten is. De rots werd geslagen eer zij water voortbracht. Zo ook met Christus. Hij was geslagen van God en verdrukt. Hij droeg de toorn van God. En daarom stroomde Zijn bloed, dat reinigt van alle zonden. O gij, die vreest van God geslagen te worden, reinig u in dit bloed, het heeft gestroomd uit een gekloven rots. Het water kwam met grote overvloed toen Mozes de rots sloeg. Het was geen nietig beekje, het was voldoende voor al de duizenden van Israël. Zo ook het bloed van de Zaligmaker. Het is geen nietig beekje. Er zijn geen zonden die er niet door afgewassen kunnen worden, geen zondaar die het niet bereiken kan; er is ook hier genoeg voor al de duizenden van Israël. Het was een onuitputtelijke bron: „Zij dronken uit de geestelijke steenrots, die volgde. En de steenrots was Christus.”

In het Oude Testament is het niet uitdrukkelijk gezegd, dat de wateren uit de gespleten rots het kamp van Israël gevolgd zijn, maar enige kundige godgeleerden menen dat dit het geval geweest is; dat het water voortdurend stroomde waar Israël zich bevond, zodat het mag gezegd worden dat de gespleten rots hen volgde. Zo ook Christus. Hij is een Rots, die ons volgt. Hij is als de stromen waters in een droge plaats. U mag u daarin gedurig reinigen.

III. *Allen zijn genodigd om tot Christus te komen en te drinken.* „Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.”

1. Onverschillige zondaren worden hier genodigd tot Christus te komen en te drinken. De mens is in zijn natuurstaat geheel onverschillig omtrent zijn ziel en omtrent Jezus Christus. Hij dorst naar vermaak, naar geld, naar de wereld. Maar hij dorst niet naar Christus en naar hemelse dingen. Nochtans wil Jezus, dat wij tot de zodanigen luid zullen roepen: „Zo iemand dorst, dat hij tot Mij kome en drinke.” Tot hen wil ik nu spreken. U bent niet bekommerd over uw ziel, u hebt geen begeerte naar Jezus Christus, geen verlangen de Heilige Geest te ontvangen. U dorst slechts

naar de wateren van de wereld, u bent zeer gelukkig waar u bent en zoals u bent. Toch zal de dag komen dat u vermoeid en dorstende zult zijn. Och! dat het weldra was! Welnu, Jezus zegt: „Indien u ooit dorst, weet, dat u tot Mij kunt komen en drinken.” „Gij slechten! hoe lang zult gij de slechtheid beminnen, en de spotters voor zich de spotternij begeren, en de zotten wetenschap haten? Keert u tot Mijn bestraffing; ziet, Ik zal Mijn Geest overvloediglijk uitstorten; Ik zal Mijn woorden u bekend maken.”

2. Bekommerde, dorstende zielen, zijn bepaaldelijk genodigd tot Jezus te komen. „Zo iemand dorst, dat hij tot Mij kome en drinke.” Zielen, door God wakker geschud, dorsten naar twee dingen.

1ste. Zij dorsten naar vergeving van zonden. Zij zijn opgewekt en kennen hun verloren toestand, het gewicht van Gods toorn is hun geopenbaard. Zij gaan van berg tot heuvel en zoeken een rustplaats, maar vinden er geen. Eindelijk zetten zij zich neer, vermoeid en dorstende. Zij gevoelen dat hun rechtvaardigheid niets betekent, dat zij door zichzelf geen vrede kunnen hebben. Het is hun als waren zij reeds in die plaats, waar zij tevergeefs een druppel water zullen vragen om hun tong te verkoelen. Zijn er onder u die deze toestand kennen? Tot u is het dat Christus hier spreekt.

2e. Zij dorsten om van de zonde verlost te worden. Ontwaakten staan gewoonlijk af van alle uitwendige zonden. Als een dronkaard of vloeker wakker geschud is, laat hij openlijke zonde na. Maar hij is er ver van af zijn hart te kunnen veranderen. Integendeel stijgen er soms zeer boze en hatelijke gedachten in zijn ziel op. Het hart is vervuld met zulke lage begeerten, dat zijn ziel er bijna wanhopig onder wordt. Hij gaat van berg tot heuvel om een nieuw hart te zoeken, maar vindt het niet. Eindelijk zit hij neer, vermoeid en dorstende. Zijn er onder u, die dit gevoelen? Tot u is het, dat Christus zegt: „Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.”

O, dorstende zielen, u verdrukten, door onweder voortgedrevenen, ongetroosten, waarom wilt u niet tot Jezus, de gespleten rots, komen en drinken?

De een zegt: ‘Ik heb te zwaar gezondigd, ik durf niet komen zoals ik ben’.

Maar dorst u dan niet? Christus zegt: „Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.”

Een ander zegt: ‘Ik heb tegen Christus gezondigd, ik ben doof geweest voor Zijn waarschuwend stem, ik heb Zijn boden bespot, ik heb Zijn sacramenten ontheiligd, brood en wijn gebruikt toen ik in zonde leefde; voorwaar, ik durf niet komen’.

Maar dorst u dan niet? Hoor wat Christus zegt: „Zo iemand dorst.”

Een derde zegt: ‘Maar ik ben niet geneigd tot Christus te komen, ik heb een trots, ongelovig hart, mijn hart verheft zich tegen het komen tot Jezus Christus; werkelijk, ik durf niet tot Jezus opzien’.

Maar dorst u dan niet? Christus roept niet de gewilligen en gelovigen, maar de dorstenden. Hij vraagt niets meer: „Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.”

3. Dorstende gelovigen zijn hier genodigd tot Jezus te komen. In vers 31 lezen wij, dat er op die grote feestdag onder de menigte velen waren, die in Jezus geloofden. En om hunnentwil sprak Hij deze gezegende woorden: „Zo iemand dorst.” Alle ware gelovigen behoren tot het dorstende volk. Zij wandelen in een woestijn, en daarom hebben zij behoefte dat de rots hen volgt. O, het is een slecht teken als een ziel niet dorst. Ware Christenen zijn als pasgeboren kinderen, zij verlangen naar de zuivere melk van het Woord, zij hebben behoefte aan voedsel, en begeren het dikwijls, zij kunnen zonder hetzelfde niet leven. Och, luister dan naar het woord van Jezus: „Die kome tot Mij en drinke.”

1ste. Bedenk, dat u tot Christus komen moet eer u kunt drinken. Wanneer u de

Zaligmaker door het geloof kent, kunt u eerst de Geest ontvangen. Als uw oog op de gespleten rots gevestigd is, kunt u van de levende wateren drinken. Zijn er nu niet Christenen onder mijn gehoor, die zeer weinig van Gods Geest schijnen te ontvangen? Zijn er geen Christenen onder u, die dikwijls lage wereldsgezindheid aan de dag leggen? sommigen, die lichtelijk een opvliegende, driftige aard verraden? Waarom dit?

Antwoord. U komt niet tot Jezus om te drinken, u hebt het geloofsoog niet op Jezus Christus gevestigd, u leeft niet in het geloof aan de Zoon van God. U meent heilig te wandelen zonder elke dag, elk uur tot Jezus te komen. U ziet niet op de Heere, onze sterkte aan Gods rechterhand; daarom ontvangt u weinig van de Heilige Geest.

2e. Bedenkt, dat, als u tot Jezus komt, u drinken moet. Hoevelen schijnen tot Jezus Christus te komen, en drinken toch niet! Hoe weinig Christenen gelijken de boom, geplant aan waterbekken! Wat zoge u van de Joden gezegd hebben, indien zij geweigerd hadden te drinken, toen Mozes de rots sloeg? of wat indien zij slechts het water aan de lippen gebracht hadden? Zo gaat het toch met de meeste Christenen. Het behaagde de Vader, dat in Hem de volheid zou wonen. Hem was de Geest niet met mate gegeven. Wij hebben het gebod om uit Zijn volheid te putten. Maar wie gehoorzaamt? Niet één uit duizenden. Een Christen is heden ten dage gelijk aan een man, die een grote waterbak tot de rand toe gevuld bezit. Hij heeft de vrijheid zoveel te drinken als hem behaagt, want hij kan die nooit leegdrinken. Maar in plaats dat hij uit de volle stroom drinkt, die er uitstort, sluit hij het water op, en vergenoegt zich met de weinige druppels die er doorzijgen. Och! of ge uit de volheid wilde putten, u die tot Christus gekomen bent. Wees niet karig met de genade. Er is oneindig meer dan u in van de eeuwigheid zult gebruiken. Hetzelfde levend water is nu in Christus, dat een Paulus verkwikte, een Petrus zijn vrijmoedigheid gaf, een Johannes zijn tedere liefde. Waarom is uw ziel niet zo rijkelijk gelaafd als de hunne? Omdat u niet drinken wilt: „Zo iemand dorst, die kome tot Mij, en drinke.”

IV. *De verandering in allen die drinken; zij worden fonteinen gelijk Christus.*
„Die in Mij gelooft,elijkerwijs de Schrift zegt, stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien.”

De Heilige Geest is een eeuwigdurende stroom. Hij is niet zoals de rivieren waarvan u hebt horen spreken, die door dorre zandgronden stromen totdat zij in de aarde wegzinken en verdwijnen. Niet zo de stroom van de genade. Als hij uit Jezus Christus vloeit, vloeit hij in menig dor hart, maar is nooit verloren. Hij verschijnt weer, hij stroomt uit dat hart als stromen des levenden waters. Als een ziel tot het geloof in Jezus gebracht is, en van de Geest gedronken heeft, schijnt het dikwijls alsof de Geest in die ziel verloren gegaan is. De stroom vloeit in zo'n dor hart, dat het lang duurt eer hij weer te voorschijn komt. Maar hij is nooit verloren. De Schrift moet vervuld worden: „Die in Mij gelooft, stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien.”

1. Een nieuwe drangreden om tot Jezus te komen. Indien u tot Jezus komen wilt en drinken, wordt u een fontein, u zult naar het beeld van Christus veranderd worden. Leeft geen van u in een godvergetend gezin? O, kom tot Jezus en drink. U zult een fontein van genade voor de uwen worden. Door uw hart, door uw woorden, door uw gebeden, zal de stroom van de genade in andere harten vloeien. Zij, die u op aarde het liefste zijn, kunnen op deze wijze de genade ontvangen. O, kom tot Jezus en drink! Velen van u leven in een goddeloze plaats; kom tot Jezus en drink, en u zult een fontein van de genade voor uw woonplaats worden. Uit u zullen stromen des levenden waters vloeien. Och! of u allen, die de Heere Jezus kent, uit Zijn volheid wilde

drinken, en deze verwaarloosde plaats zou zelfs als een hof des Heeren geheel bevochtigd worden!

2. Een nieuwe toetssteen of u tot Jezus gekomen bent. Indien u in Christus gelooft, hebt u de Geest ontvangen, en uit Hem moeten stromen des levenden waters vloeien. Is dit het geval? Helaas! hoe velen van u moeten antwoorden: nee, wij weten niet wat u bedoelt.

1ste. Zijn er niet onder mijn broeders, wier hart meer op een poel van ongerechtigheden dan op een _fontein des levenden waters lijkt? Zijn er niet sommigen, die uit hun hart stromen zenden, die verderf en gif verspreiden waar zij heenkomen? Zijn er niet sommigen, die stromen van vreselijke verdichtingen en onreine begeerten uitstorten? Zijn er niet die schandelijke gesprekken, dwaze, onbetamelijke taal en spottend voortbrengen? ach, hoe duidelijk is het, dat u nooit tot Jezus gekomen zijt! De stroom van de genade vloeide nooit in die onreine boezem.

2e. Zijn er niet sommigen als gesloten fonteinen? Zij hebben de schijn van tot Jezus te komen, maar zij geven geen levende stroom. Ik ben niet zeker van u. Ieder, die in de Heere Jezus gelooft, moet de Geest ontvangen. Ieder, die de Geest ontvangt, zal het doen blijken door de stromen levend water, die uit hem vloeien. Laat u niet misleiden, mijn geliefde vrienden. Hij, die de gerechtigheid doet, is rechtvaardig. Indien u een dood, nutteloos leven leidt, bent u geen Christen. "Onderzoek uzelf, of gij in het geloof zijt, beproeft uzelf. Of kent gij uzelf niet, dat Jezus Christus in u is, tenzij dat gij enigszins verwerpelijk zijt?"

St. Pieterskerk, 22 oktober 1837.

45. DE OVERTUIGING VAN ZONDE.

„En die (de Trooster) gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel.” (Joh. 16 : 8).

Wanneer vrienden op het punt staan om van elkaar te scheiden, is de uitdrukking van hun liefde nog veel krachtiger dan ooit tevoren. Zo was het ook met Jezus. Hij zou van hen heengaan, en nog nooit tot op die tijd toe had zich Zijn hemelse teerheid jegens hen in zo volle stromen ontlast als thans. Droefheid had hun hart vervuld, en dientengevolge werd Zijn hart vervuld met Goddelijk ontfermen: „Ik zeg u de waarheid, het is u nut, dat Ik wegga.” (Joh. 16 : 7).

Ongetwijfeld was het ook voor Hem goed dat Hij zou heengaan. Hij toch had een leven geleid van moeite en smarten, niet hebbende waarop Hij het hoofd kon neerleggen, en zo was het ook Hem zeer aangenaam en welkom, dat Hij op het punt was van in Zijn rust in te gaan. Hij had een leven doorgebracht in verachting, in miskennis en armoede. Hij gaf Zijn rug dengenen die Hem sloegen, en Zijn wangen aan hen die Hem het haar uitplukten. En nu, voorzeker, mocht Hij zich wel verheugen in het vooruitzicht dat Hij zou terugkeren in die heerlijkheid, welke Hij bij de Vader had eer de wereld was, toen al de engelen Gods Hem aanbaden. En toch zegt Hij niet: *het is Mij nut dat Ik wegga*. Dat reeds zou ongetwijfeld zeer vertroostend voor Zijn discipelen geweest zijn. Maar nee, Hij zegt: „Het is *u* nut.” Hij vergeet Zichzelf als 't ware geheel en al, en denkt slechts aan het kuddeke, hetwelk Hij zal achterlaten: „Het is u nut dat Ik wegga.” O, welk een edelmoedige Zaligmaker! Hij ziet niet op hetgeen het Zijne is, maar ook op hetgeen van anderen is. Hij wist, dat het veel zaliger is te geven dan te ontvangen.

De gave van de Heilige Geest is de voorname zaak, waarmee Hij hen overtuigt dat Zijn heengaan hen in waarheid nuttig zou zijn. Nu is het zeer opmerkelijk dat Hij hun reeds van tevoren, in het begin van zijn redevoering, de Geest had toegezegd. Hoofdstuk 16 : 16-18 lezen wij: „En Ik zal de Vader bidden, en Hij zal u een andere Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in van de eeuwigheid. Namelijk de Geest der waarheid, welke de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet, en kent Hem niet. Maar gij kent Hem, want Hij blijft bij ulieden, en zal in u zijn. Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u.” En wederom vs. 26: „Maar de Trooster, de Heilige Geest, welke de Vader zenden zal in Mijn Naam, die zal u alles leren, en zal u indachtig maken alles wat Ik u gezegd heb.” In die woorden belooft Hij hun de Heilige Geest, tot hun persoonlijke vertroosting en blijdschap. Hij belooft de Geest als een schat, welke zij, en zij alleen konden ontvangen, „want de wereld kon Hem niet ontvangen; want zij ziet Hem niet, en kent Hem niet.” Toch zeide Hij: „Hij blijft bij ulieden, en zal in u zijn.”

In onze tekst echter is de belofte gans anders. Hier belooft Hij de Geest, niet voor henzelf, maar voor de wereld; niet als een bijzondere schat, om die in hun eigen boezem op te leggen, en in welker bezit zij zich met een zelfzuchtige blijdschap zouden kunnen verheugen, maar als een hoogst gezegende kracht, om, door hun prediking, de hen omringen wereld te kunnen bearbeiten; niet als een bron, die hun eigen binnenste slechts zou vervullen en springen tot in het eeuwige leven, maar als stromen des levenden waters, die uit hun binnenste zouden vloeien, om deze droge en verdervende wereld te besproeien. Hij zegt niet: ‘Wanneer Hij zal gekomen zijn, zal Hij uw hart tot overvloeien toe vervullen met vrede en blijdschap’. Maar: „Die,

gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel." Slechts een weinig tevoren had Hij hun gezegd dat de wereld hen zou haten en vervolgen: „Indien u van de wereld waart, zo zou de wereld het hare liefhebben; doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik ge uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld." (Joh. 15 : 19). Dit nu was niet veel troost voor hen, daar diezelfde wereld hun arbeidsveld zijn moest. Maar nu toont Hij hun aan, welk een gezegende gave de Heilige Geest voor hen zou zijn; want Hij zou, door hun prediking, werken op diezelfde harten, welke hen zouden haten en vervolgen: „Hij zal de wereld overtuigen van zonde."

Dit is ook steeds het geval geweest. In Hand. 2 zien wij, dat, toen de Heilige Geest op de apostelen was uitgestort, de menigte hen bespote, zeggende: „Zij zijn vol zoeten wijns." En toch, toen Petrus hun het Woord van de waarheid predikte, werkte de Heilige Geest door zijn prediking op de harten van deze zelfde spotters. Hun hart werd getroffen, en zij riepen uit: „Wat zullen wij doen, mannen broeders?" En nog dezelfde dag werden drieduizend zielen bekeerd. Zo was ook de gevangenebewaarder te Filippi ongetwijfeld een hardvochtig, wreedaardig man, gelijk blijkt uit zijn gedrag jegens de apostelen; want hij wierp hen in de binnenste kerker en sloot hun voeten in de stok. En toch, de Heilige Geest opent zijn stenen hart en hij wordt door diezelfde apostelen, welke hij haatte, tot Christus gebracht. Zo ook, geliefde broeders, is het nog heden. De wereld heeft ook nu nog de ware dienstknechten van Christus geen greintje liever dan toen. De wereld is nog eveneens als zij was in de dagen van Christus' omwandeling op aarde. Nog nooit is dit woord van de Bijbel overtollig of onwaar geweest: „Allen, die Godzaliglijk willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden." Evenals Paulus verwachten ook wij door de meesten, die ons horen, te zullen worden gehaat. Wij zijn volkomen verzekerd, gelijk Paulus, dat, hoe meer wij u liefhebben, de meesten van u ons juist te minder zullen liefhebben. En toch, broeders, niets van dat alles doet ons terugdeinzen. Hoewel verworpen, wanhopen wij nochtans niet; want wij weten dat de Heilige Geest is gezonden om de wereld te overtuigen, en wij betwijfelen het niet of sommigen uwer, die ons nu nog als hun vijanden beschouwen, omdat wij hun de waarheid zeggen, wellicht nog deze dag, in weerwil en te midden van al hun haat en ijsskoude onverschilligheid, door de Heilige Geest van zonde worden overtuigd, en gebracht zullen worden tot de uitroep: „Lieve heren, wat moet ik doen opdat ik zalig worde?" (Hand. 16 : 30).

1. Het eerste werk van de Heilige Geest is te overtuigen van zonde.

1. Wie het is die van zonde overtuigt: „Hij zal de wereld overtuigen van zonde, omdat zij in Mij niet geloven." Het is zeer opmerkelijk dat, waar ook in de Bijbel gesproken wordt van de Heilige Geest, het immer geschiedt met uitdrukkingen, die zachtmoedigheid en liefde te kennen geven. Menigmaal lezen wij van de toorn van God de Vader: „De toorn van God wordt van de hemel geopenbaard over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen." (Rom. 1 : 18). Menigmaal ook lezen wij van de toorn van God de Zoon: „Kust de Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op de weg vergaat;" (Psalm 2 : 12) of: „In de openbaring van de Heere Jezus van de hemel, met vlamvend vuur wraak doende." (2 Thess. 1 : 7, 8). Nergens echter lezen wij van de toorn van God de Heilige Geest. Hij wordt vergeleken bij een duif, het zachtmoedigste van alle schepselen. Hij is verwarmend en zacht als de adem: „Jezus blies op hen, en zeide: Ontvangt de Heilige Geest." (Joh. 20 : 22). Hij is zacht als de vallende dauw: „Ik zal Israël zijn als de dauw." (Hos. 14 : 6). Hij is zacht als de olie: „Olie van vreugde." (Hebr. 1 : 9). De kostelijke olie, waarmee de hogepriester werd gezalfd, was een type van de Heilige Geest. Hij is zacht en verfrissend als een fontein:

„Het water dat Ik hem geven zal, zal in hem worden een fontein des waters, springende tot in het eeuwige leven.” (Joh. 4 : 14). Hij wordt genoemd: „de Geest der genade.” (Hebr. 10 : 28). Nergens echter wordt Hij genoemd de Geest van toorn. Hij wordt genoemd: „de Trooster, namelijk de Geest van de waarheid.” (Joh. 14 : 16, 17). Nergens wordt Hij ook genoemd de Wreker. Wij lezen dat Hij in het hart van de gelovige zucht, „onze zwakheden te hulp komende,” (Rom. 8 : 26) zodat Hij de gelovige krachtig te hulp komt in het gebed. Overal lezen wij van de liefde van de Geest, nergens van Zijn toorn. Wij lezen van Hem dat Hem droefheid wordt aangedaan: „Bedroeft den Heiligen Geest niet;” (Ef. 4 : 30) dat Hem weerstand wordt geboden: „Gijlieden weerstaat altijd de Heilige Geest; (Hand. 7 : 51) dat Hij wordt uitgeblust: „Blust den Geest niet uit.” (1 Thess. 5 : 19). Deze alle zijn echter bewijzen van Zijn zachtheid en liefde. Nergens zult u ook zelfs een bewijs van toorn of wraak aan Hem vinden toegeschreven. En toch, mijn broeders, waar deze gezegende Geest zijn liefdewerk begint daar overtuigt Hij van zonde. Zelfs Hij, hoe wijs, hoe almachtig, hoe zachtmoedig, hoe liefderijk Hij ook is, kan een arm zondaarshart er geenszins toe overreden de Zaligmaker te omhelzen, zonder eerst zijn wonden open te scheuren, en de zondaar te overtuigen dat hij verloren is.

En nu, broeders, vraag ik u, moet niet de getrouwe dienstknecht van Christus hetzelfde doen? Geliefden, indien de Heilige Geest, wiens adem de zachtmoedigheid en de liefde zelf is, welke Jezus in de wereld heeft gezonden om mensen te brengen tot het eeuwige leven, indien Hij zelf Zijn werk in iedere ziel, welke Hij wil zalig maken, begint met haar te overtuigen van zonde, zoge u het dan de dienstknecht van Christus euvel duiden dat ook hij daarmee aanvangt? Waarom zoge u ons hard, en wreed, en gestreng noemen, wanneer wij tot uw ziel spreken om haar te overtuigen van zonde? „Ben ik dan uw vijand geworden, u de waarheid zeggende?” (Gal. 4 : 16). Wanneer de heelmeester komt om een vervuilde wond te genezen, wanneer hij de vuile windsels afscheurt, welke een onkundige hand daarom heeft geslagen, wanneer hij de wond geheel en al openmaakt en u het bederf en het venijn aantoon, wat daarin verborgen was, zoge u hem dan een wreedaard noemen? Kunnen nochtans zijn handen niet vol zachtheid en liefde zijn? Of, wanneer een huis geheel en al in brand staat, wanneer de vlammen rondom uitslaan, en een moedig, onverschrokken man doet een poging om de slapende bewoners wakker te maken, de gesloten deur openbreekt, de bedgordijnen wegrukt, en met krachtige hand de slapende wakker schudt, hem bidt wakker te worden en te vluchten, hem toeroept dat één ogenblik toeven hem in hét verderf kan storten, zoge u die man een wreedaard noemen? Of zoge u zeggen dat hij te luid, te duidelijk had gesproken? Zeker niet. „Huid voor huid, en al wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven.” (Job 2 : 4).

Waarom dan, mijn broeders, zoge u de dienaar van Christus berispen, wanneer hij begint met u van zonde te overtuigen? Meent u wellicht, dat de etterbuilen van de zonde minder vergiftig en minder dodelijk zijn dan een wond in het vlees? Meent u, dat de vlammen van de hel gemakkelijker zullen te verduren zijn dan de vlammen van de aarde? De Geest van de liefde zelf begint met u te overtuigen van zonde. En zijn wij dan geen boodschappers van de liefde, wanneer wij met dezelfde zaak beginnen? Zegt dan toch niet dat wij uw vijanden zijn, omdat wij u de waarheid zeggen.

II. Wat is deze overtuiging van zonde? Ik wil u dit eerst aan te tonen door te zeggen wat zij *niet* is.

1. Zij bestaat niet enkel in de kloppingen van het natuurlijk geweten. Hoewel de mens op het diepst gevallen is, heeft God nochtans in iedere ziel een geweten gelaten,

om voor Hem te spreken. Sommigen schroeien hun geweten wel, door hun leven in de zonde, als met een brandijzer toe, zodat het dood en gevoelloos wordt. Maar de meesten hebben van nature nog zoveel geweten overgehouden, dat zij de zonde niet kunnen bedrijven zonder dat hun geweten hen door zijn kloppingen waarschuwt. Wanneer iemand een moord of een diefstal pleegt, waarbij geen menselijk oog hem heeft gezien, wordt hij nochtans door zijn geweten verschrikt. Vrees bevangt hem, hij gevoelt dat hij heeft gezondigd, en hij ducht dat God wraak zal nemen. Dit, geliefden, is echter niet de overtuiging van zonde, van welke hier gesproken wordt; dit is een natuurlijk werk, hetwelk plaats grijpt in ieder hart. Maar overtuiging van zonde is een bovennatuurlijk werk van Gods Geest. Hebt u niets meer dan de gewone kloppingen van het geweten, dan bent u nooit van zonde overtuigd geweest.

2. Zij is ook niet een uitwerking van de verbeelding. Soms wanneer deze of gene grote zonden heeft bedreven, heeft hij levendige en dikwijls vreselijke indrukken van de wraak Gods, door zijn verbeeldingskracht in hem gewerkt. In de nacht vooral waant hij de helse vlammen te zien die beneden hem branden; of het is in hun oren als horen zij een nare stem, die hun het naderend wee aankondigt; of zij menen het aangezicht van Jezus te zien, stralende van toorn; of zij hebben, in de slaap, verschrikkelijke dromen over de dag van de wraak. Maar ook dit is niet de overtuiging van zonde, welke de Geest geeft. Ook dit is een natuurlijke werking op de natuurlijke vermogens, en geenszins een bovennatuurlijk werk van de Heilige Geest. Indien u nog niets meer hebt gehad dan deze schrikwekkende voorstellingen van de verbeelding, dan hebt u geenszins in u het werk van de Geest.

3. Zij is niet enkel een verstandelijke kennis van hetgeen de Bijbel aangaande de zonde zegt. Vele onbekeerde mensen lezen hun Bijbel, en weten zeer goed dat hun toestand daarin is blootgelegd. Zij zijn gevoelige mensen. Zij weten zeer wel dat zij zondaars zijn, en ook dat de bezoldiging van de zonde de dood is. Deze is een vloeker, en leest in het Woord van God de volgende woorden, welke hij tevens zeer wel verstaat: „Zweert ganselijk niet.” (Matth. 5 : 34). „De Heere zal niet onschuldig houden die Zijn Naam ijdelijk gebruikt.” (Ex. 20 : 7). Een ander baadt zich in de begeerlijkheden des vleses, en hij leest in de Bijbel, en verstaat het volkomen: „Geen onreine heeft erfenis in het Koninkrijk van Christus en van God.” (Ef. 5 : 5). Weer een ander leeft in gedurige vergetelheid van God. Van dat de zon opgaat totdat zij ondergaat, denkt hij aan alles behalve aan God en ziet, daar leest hij: „De goddelozen zullen terugkeren, naar de hel toe, alle godvergetende heidenen.” (Psalm 9 : 18). In deze zin hebben de meeste onbekeerden een verstandelijke kennis van hun zonde en van de bezoldiging van de zonde, maar toch, geliefden, is dit geenszins de overtuiging van zonde. Dit is niets anders dan enkel een verstandelijk werk in uw hoofd. Overtuiging van zonde is een werk Gods in het hart. Hebt u nog niets anders gehad dan deze verstandelijke kennis van uw zondaarstoestand, dan bent u nog nooit van zonde Overtuigd geweest.

4. Overtuiging van zonde is niet het gevoel van de walgelijkheid van de zonde. Deze wordt gevoeld door een kind van God. Een kind van God heeft de schoonheid en uitnemendheid van God gezien, en dientengevolge is de zonde walgelijk in zijn ogen. Geen onbekeerde heeft echter die schoonheid en uitnemendheid Gods aanschouwd, en bij gevolg kan zelfs de Heilige Geest de walgelijkheid van de zonde niet doen gevoelen. Wanneer u bijvoorbeeld, uit een kamer komt die schitterend is verlicht, en u treedt plotseling in de open lucht, dan is de duisternis zeer zwaar in uw oog. Zo ook, wanneer een kind van God is geweest achter het binnenste voorhangsel, in de tegenwoordigheid van zijn verzoende God, in het volle aanschouwen van de Vader der lichten, Die een ontoegankelijk licht bewoont en vervuld is van heerlijkheid, en

daarna zijn oog naar binnen slaat in zijn eigen, zondig hart, dan blijkt hem de zonde zeer duister, zeer laag, zeer walgelijk te zijn. Een onbekeerde ziel is echter nooit in tegenwoordigheid van de verzoend God geweest, en zo kan ook de zonde niet duister en walgelijk in Zijn ogen zijn. Zo ook wanneer u iets hebt gesmaakt dat zeer zoet en aangenaam is, en u proeft daarna andere, minder smakelijke dingen, dan schijnen u die smakeloos en onaangenaam toe. Eveneens, wanneer een kind van God heeft gesmaakt en geproefd dat God goed is, dan smaakt hem de zonde in zijn eigen hart walgelijk en afschuwelijk. Maar een onbekeerde ziel heeft nooit de zoetheid van de liefde Gods gesmaakt; zij kan bijgevolg de vuilheid en walgelijkheid van de zonde niet gevoelen. Ook dit is dus geenszins de overtuiging van zonde, waarvan in onze tekst gesproken wordt.

Waarin bestaat dan deze overtuiging van zonde?

Antwoord. Zij is een juist besef van de verschrikkelijkheid van de zonde. Zij is niet enkel de wetenschap dat wij vele zonden hebben, en dat de toorn van God over dezelve wordt geopenbaard. Maar zij is een hartelijk gevoel dat wij geheel onder de zonde zijn. Ook is zij niet een gevoel van de walgelijkheid van de zonde deze wordt alleen gevoeld door de kinderen Gods. Maar zij is een gevoel van de verschrikkelijkheid van de zonde, van de belediging welke zij is voor God, en van de toorn waaraan zij de ziel blootstelt. Broeders! de overtuiging van zonde is geen weinig betekend natuurlijk werk op het hart. Er is een groot onderscheid tussen de kennis van iets en het juiste besef daarvan. Het is geenszins hetzelfde te weten dat de azijn zuur is, en inderdaad die zuurheid met de mond te proeven. Er is een groot verschil tussen de kennis dat het vuur ons zal branden, en inderdaad de pijnen van brandwonden te gevoelen. Maar dan ook is er het grootste onderscheid van de wereld tussen de kennis van de afschuwelijkheid van de zonde en het hartelijk gevoel daarvan. Het is alles te vergeefs dat u in uw Bijbel leest en de woorden Gods hoort prediken, indien niet de Heilige Geest die woorden gebruikt om uw dode harten de kracht daarvan te doen gevoelen. De duidelijkste woorden zullen u niet doen ontwaken zolang u nog in een natuurlijke staat verkeert. Al konden wij u ook met de duidelijkheid van de rekenkunde bewijzen dat de toorn van God op u en uw kinderen blijft, toch zoge u daar ongeroerd neerzitten, u zou heengaan en het reeds vergeten hebben voordat ge uw eigen woning bereikt had. Geliefden, alleen Hij, die uw hart heeft gemaakt, kan op uw hart indruk maken. Het is de Heilige Geest die van zonde overtuigt.

(1) Leer hieruit de ware kracht van het gelezen en gepredikte Woord van God. Het is slechts een werktuig in de hand van God. Het heeft geen kracht in zichzelf, tenzij om natuurlijke indrukken te maken. Het is een hamer, maar God moet uw harten daarmede verbreken. Het is een vuur, maar God moet uw ziel daarmede ontvonken. Zonder Hem mogen wij u ook al een zekere kennis geven van de verschrikkelijkheid van uw toestand, maar Hij alleen kan u een juist besef en gevoel geven van uw staat. De krachtigste leerrede van de wereld kan slechts een natuurlijke indruk op u te weeg brengen, maar wanneer God daardoor werkt, dan maakt het zwakste woord een bovennatuurlijke indruk. Menige zeer zwakke preek is het middel geweest, waardoor God een ziel heeft bekeerd. Kinderen van God, o mocht u nacht en dag bidden dat God Zijn krachtige arm opheffe.

(2) Leer ook dat u de bekering niet in uw eigen macht hebt. Het is de Heilige Geest alleen die van zonde overtuigt, en Hij is vrij in alles wat Hij doet. Hij is een vrijmachtige Geest, en heeft nergens beloofd dat Hij zou werken op het bevel van onbekeerde mensen. Over velen wil Hij genadig zijn, en Hij verhardt wie Hij wil. Wellicht meent u dat ge u nog wel in de zonde kunt baden, en dat u daarna zult

kunnen komen en berouw hebben en behouden worden. Maar bedenk dat de Heilige Geest Zich niet schikt naar uw wil. Hij is geenszins uw dienstknecht. Velen hopen dat zij op hun sterfbed zullen worden bekeerd; zij geraken echter op hun sterfbed, en toch worden zij niet bekeerd. Is de Heilige Geest nu in u werkende, bedroef Hem niet, weersta Hem niet, blus Hem niet uit; want het zou kunnen zijn dat Hij nooit weer tot u kwam!

III. *Ik ben gekomen tot de beweegredenen, waarvan de Heilige Geest gebruik maakt.* Er zijn twee zaken, waardoor de Heilige Geest gewoonlijk aan de mens een recht besef geeft van de verschrikkelijkheid van de zonde.

1. De wet. „De wet is onze tuchtmeester tot Christus.” (Gal. 3 : 24). „Wij weten nu, dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot degenen, die onder de wet zijn, opdat alle mond gestopt worde, en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij.” (Rom. 3 : 19). De zondaar leest de wet van de grote God die hemel en aarde gemaakt heeft. De Geest van God doet zijn geweten getuigen om hem te doen zien dat de wet ieder gedeelte van zijn leven veroordeelt. De wet beveelt hem God lief te hebben. Zijn hart zegt hem dat hij God nooit heeft lief gehad, nooit eerbied voor God heeft gekoesterd. De Heilige Geest overtuigt hem dat God een ijverig God is, dat Zijn eer daarin bestaat de wet te handhaven en de overtreder te verdelgen. De Heilige Geest overtuigt hem dat God een rechtvaardig God is, dat Hij geenszins de schuldige onschuldig kan verklaren. De Heilige Geest overtuigt hem dat God een waarachtig God is, dat hij al zijn bedreigingen moet vervullen: „Zou Hij het zeggen en niet doen?” (Num. 23 : 19). Des zondaars mond is gestopt, en hij staat schuldig voor God.

2. De tweede zaak is het Evangelie: „Omdat zij niet in Jezus geloven.” Deze is de krachtigste van alle beweegredenen, en daarom ook wordt zij hier door Jezus gekozen. De zondaar leest in het Woord dat: „die in de Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven;” (Joh. 3 : 36), en nu overtuigt hem de Heilige Geest dat hij nog nooit in de Zoon heeft geloofd; in waarheid, hij weet zelfs niet wat dat betekent. Voor het eerst komt nu de overtuiging in zijn hart dat: „hij, die de Zoon van God ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien. Maar de toorn van God blijft op hem.” Hoe heerlijker en Goddelijker nu die Zaligmaker is, des te meer is ook de ziel overtuigd dat zij zonder Christus verloren is; want zij gevoelt dat zij buiten Hem is. Zij ziet duidelijk in dat Christus een almachtige ark van de behoudenis is, drijvende over de zondvloed van de toorn van God; zij ziet hoe veilig en gelukkig het kleine gezelschap is dat daarin is vergaderd. Maar juist dit maakt dat zij van angst de tanden knerst, want zij is niet daarbinnen, en de golven dreigen haar te zullen verzwelgen. Zij hoort dat Christus de hele dag Zijn handen heeft uitgestrekt naar de grootste van de zondaars, niet willende dat enigen zouden verloren gaan. Maar zij heeft zich nooit in die armen geworpen, en nu voelt zij dat Christus zou kunnen lachen in haar smart, en spotten als haar vrees komt. O ja, mijn vrienden! hoe dikwijls gebeurt het op het sterfbed, wanneer de natuurlijke verschrikkingen van het geweten nog worden versterkt door de Geest van God. Hoe dikwijls, wanneer wij spreken van Christus, van Zijn liefde, van Zijn zoenbloed, van de veiligheid om in Hem gevonden te zijn, van het geluk dat allen smaken die in Hem zijn, hoe dikwijls gebeurt het dat de stervende zondaar het al van zich afkeert met de verschrikkelijke vraag: “Maar ben ik in Christus?” Hoe meer wij van de Zaligmaker spreken, des te groter wordt de doodsangst; want dan wordt het gevoeld dat Déze de Zaligmaker is, welke men heeft verworpen. O, hoe krachtig en betekenisvol zijn dan deze woorden: „De Geest overtuigt van zonde, omdat zij in Mij niet geloven.”

Toepassing

1. En nu, mijn vrienden, er zijn velen onder u die het weten dat zij nog nooit in Jezus hebben geloofd, en toch blijven zij geheel ongeroerd. Zij zitten neer zonder de minste aandoening, ze eten met smaak en slapen des avonds zonder zorg in. Wilt u de reden daarvan weten? U bent nog nooit overtuigd geweest van zonde. De Heilige Geest heeft nog nooit Zijn werk in u begonnen. O, indien de Geest van Christus in uw harten kwam gelijk een geweldig gedreven wind, welk een verschrikkelijke gedachte zou het deze avond voor u zijn, dat u buiten Christus leeft! Het gemis van dat brood, dat die wereld het leven geeft, zoge u de eetlust doen verliezen, u zou het niet in uw bed kunnen uithouden, u zou niet langer in uw zonden durven voortleven. Al uw bedreven zonden zouden als schrikgestalten zich aan uw geest voordoen. Waar ge u heen wendde, overal zoge u het woord als in de oren klinken: „Zonder Christus, zonder hope, zonder God in de wereld;” (Ef. 2 : 12). Indien uw wereldse vrienden zouden willen beproeven uw vrees te doen bedaren, en zij u zouden spreken van uw onberispelijk gedrag, en dat u toch geenszins zo slecht bent als uw burenen, en dat, als u te vrezen hebt, wel menigeen zou mogen vrezen, o hoe zoge u hen van u afstoten, en uw oren toestoppen, en uitroepen: ‘er is een vrijstad, waarin ik nooit gevloeden ben; bijgevolg moet er ook een bloedwreker zijn! Er is een ark; er moet dus ook een zondvloed op handen zijn. Er is een Christus, er moet zo ook een hel zijn voor degenen die zonder Christus zijn.’

2. Sommigen van u zijn wellicht onder overtuiging van zonde, u gevoelt de verschrikkelijkheid van uw staat buiten Christus en u gevoelt u in waarheid ellendig. Welnu dan,

1ste. Wees dankbaar voor dit werk van de Heilige Geest: „Vlees en bloed heeft u dit niet geopenbaard, maar Mijn Vader.” (Matth. 16 : 17). God heeft u in de woestijn gevoerd, juist om u te lokken, en tot uw hart te spreken van Christus. Langs deze weg begint Hij Zijn werk in iedere ziel welke Hij wil behouden. Niemand is nog ooit tot Christus gekomen, die niet eerst overtuigd was van zonde. Allen, die nu reeds in de hemel zijn ingegaan, zijn hiermee begonnen. Wees dankbaar dat u niet gestorven bent gelijk zovelen om u heen.

2e. Laat deze overtuiging niet weer verloren gaan. Bedenkt dat u haar zeer lichtelijk weer verliezen kunt. Wikkelt uzelf slechts tot over de oren in allerlei bezigheden, en zet uw werk op de rustdag voort, en weldra zult u alles hebben weggevaagd. Wees slechts wat toegeeflijk in zinnelijke vermaken, neemt slechts een weinig deel in de genoegens van u metgezellen, en weldra zult u weer even vrolijk en zorgeloos zijn als zij. Zo ge uw ziel liefhebt, vliedt deze dingen, blijft niet stilstaan, ontvliedt ze. Leest zulke boeken, die uw benauwdheid gaande houden; gaat onder het gehoor van zulke leraars die deze benauwdheid niet zoeken te stillen. Bovenal, roept tot de Heilige Geest, die de Werker daarvan is, dat Hij daarmee in u doorwerke. Roept nacht en dag dat Hij u toch niet buiten Christus laat blijven. O, zoge u slapende willen blijven totdat u in de hel ontwaakt? 3e. Blijft niet bij deze overtuiging staan. Nog bent u niet behouden. Velen zijn zover gekomen, en toch nog verloren gegaan; velen zijn overtuigd geweest, en toch nooit tot bekering gekomen, velen hebben hun overtuiging verloren en zich opnieuw in de zonde gewenteld. „Gedenk aan de vrouw van Lot.” (Luk. 17 : 32). U bent niet behouden zolang u niet in de schaapskooi bent. Christus is de Deur. „Strijdt om in te gaan door de enge poort, want velen zullen zoeken in te gaan en zullen niet kunnen. (Luk. 13 : 24).

Dundee, 4 februari 1837.

46. OVERTUIGING VAN GERECHTIGHEID.

„En die (de Trooster) gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonden, van gerechtigheid, en van oordeel.” (Joh. 16 : 8).

In mijn vorige leerrede over deze tekst zagen wij dat het eerste werk van de Heilige Geest in het hart van een zondaar is hem te overtuigen van zonde, hem een gevoel te geven van de verschrikkelijkheid van zijn zonden en hem recht te doen gevoelen dat hij in waarheid een verloren zondaar is. Hieruit heb ik aangetoond dat het de plicht is van alle getrouwe leraars hetzelfde te doen; dat indien de Geest van de zachtmoedigheid en van de liefde Zijn werk in de ziel begint, door in haar een diep gevoel van zonde en van de toekomende toorn te doen ontwaken, wij niet wreed en hardvochtig genoemd kunnen worden, of dat men niet zeggen kan dat wij te duidelijk en te veel spreken, wanneer ook wij daarmee beginnen om u van zonde te overtuigen, en iedere onbekeerde ziel onder u aan te tonen hoe geheel en al u verloren ligt.

Ik kom nu aan het tweede werk van de Geest, waarom Hij eigenlijk de Trooster genoemd wordt: „Hij zal de wereld overtuigen van gerechtigheid.”

Wanneer Hij eerst de beenderen heeft verbroken door het gevoel van zonde, dan openbaart Hij de goede Medicijnmeester, en maakt dat er blijdschap is in diezelfde beenderen, welke Hij heeft verbroken. Wanneer Hij eerst de naderende toorn heeft openbaard, zodat de zondaar niet weet waarheen te vluchten, dan opent Hij de binnenkamer, en fluistert: ‘kom binnen, opdat u mag geborgen zijn in de dag van de toorn des Heeren’. Wanneer Hij een licht heeft ontstoken in het hart van de zondaar, en hem heeft doen zien hoe iedere daad van zijn leven hem veroordeelt, en hoe ijdel het is enige gerechtigheid in zichzelf te zoeken, dan werpt Hij een licht op de opgestane Zaligmaker, en zegt: Zie daar! Hij toont hem het volbrachte lijden van de Heiland en Zijn volkomen gehoorzaamheid, en zegt: ‘Dit is alles het uwe, indien u wilt geloven in Jezus’. Aldus dringt de Heilige Geest de ziel het verbond van Christus aan te nemen, hetwelk haar *om niet* in het Evangelie wordt aangeboden.

Het eerste werk van de Geest deed de ziel ontwaken uit haar zondeslaap; het tweede is het vertroostende werk van de Geest. Dit toont ons duidelijk aan dat ook het tweede werk van de getrouwe leraar wederom hetzelfde moet zijn: de vermoeide zielen tot Christus te leiden. Niet alleen te wijzen op de komende zondvloed, maar ook op de om niet aangeboden ark; niet alleen te wijzen op de dreigende storm, maar ook op de haven van de behoudenis; het oog des zondaars niet alleen te richten op zijn zonde en ellende in hem, maar ook buiten hem op de lijdende, stervende, opgewekte en verheerlijkte Zaligmaker.

Broeders, hij is geen dienstknecht van Christus, die u alleen verschrikt en doet opwaken uit uw slaap, die zich slechts het eerste werk van de Geest, u van *zonde* te overtuigen, ten doel stelt, en niet tevens het tweede werk van de Geest, u te overtuigen van gerechtigheid. Hij zou gelijk zijn aan een heelmeester, die de omwindsels van uw wonden zou afscheuren, en dezelve gans en al openleggen en u dan evenals Israël aan uzelf zou overlaten, zonder uw open etterbuilen te verbinden of met olie te verzachten.

Hij zou zijn gelijk een man, die u zou wakker schudden wanneer uw huis geheel in brand stond, en u dan zou verlaten zonder u een weg tot ontkoming aan te wijzen.

Geliefden, laat ons liever trachten de voetstappen te drukken van de Trooster, de Heilige Geest. Hij overtuigt eerst van zonde, en daarna overtuigt Hij van gerechtigheid. Broeders, duldt dan ook dat wij u eerst wakker schudden om u te brengen tot het gevoel van de verschrikkelijkheid van u zonden, en u daarna het toevluchtsoord aanwijzen en openen en u toeroepen: „Ga in uw binnenste kamer; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga. (Jesaja 26 : 20).

Ik weet dat menigeen van u geërgerd wordt omdat wij Christus aan de snoodste zondaren prediken. Zo was het ook met de Farizeeën. En ongetwijfeld zijn er vele Farizeeën onder ons. Wanneer wij binnentreden in de verblijven van de goddeloosheid en van de openbare zonde, en op de toon van de tederheid de eenvoudige boodschap van verlossende liefde aankondigen, dat de toorn van God op de zondaren blijft, maar dat Christus een Zaligmaker is die hun om niet wordt aangeboden. Of wanneer een kind der zonde en ellende ons bejegt, en wij spreken eerst openlijk en rondt tot hem van de toorn van God tegen zijn zonde, en daarna even rond en met hartelijke liefde van het medelijden van Christus en van de om niet aangeboden gerechtigheid. O, hoe dikwijls gevoelen zich dan de ingetogen, zedelijke werelddienaars beledigd. De gedachte alleen dat de Zaligmaker evenzeer aan de afschuwelijkste booswicht als aan hen zou worden aangeboden, is hen reeds ondragelijk. Hoe! roepen zij uit, ‘biedt u aan deze uitvaagsels een Zaligmaker aan, voordat zij hun leven hervormd, voordat zij hun karakter veranderd hebben’?

Ik antwoord, ja. “De gezonden hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn.” En ik bid u toch op te merken, dat juist deze ook de weg is van de Heilige Geest. Hij is de Heilige Geest, te rein van ogen dan dat Hij het kwade zou kunnen aanschouwen. Hij is de Heiligmaker van allen die in Jezus zijn. En toch, wanneer Hij een zondaar heeft overtuigd van zonde, dan is Zijn eerste werk tot hem van vrede te spreken, en die zondaar te overtuigen van gerechtigheid. Vraagt u mij dus waarom ik niet tot het kind van de zonde en van de schande zeg: ‘Ga heen en verander u, word eerlijk en onberispelijk, en dan zal ik ge uitnodigen om tot de Zaligmaker te komen?’ Dan is mijn antwoord: omdat ook de Geest, de Heilige Geest, de Heiligmaker dat niet doet. Hij voert eerst de ziel in de woestijn, en dan lokt hij haar om tot Christus te komen. Hij sluit eerst de ziel op in de kerker onder een gevoel van schuld, en dan opent Hij een deur, openbaart Hij haar Christus als de geopende toevlucht voor de grootste zondaren.

Broeders, vergeet het niet, de Heilige Geest is de Trooster voordat Hij de Heiligmaker is. Maar duidt het dan ook ons niet ten kwade, indien wij, als boodschappers van Christus, in de voetstappen wandelen van die gezegende Geest. Indien Hij zelf, de heilige, heiligmakende Geest; al Wiens doen heiligheid en zuiverheid is, indien Hij zelf de vuilste zondaar uitnodigt die kostelijke en sierlijke mantel, de Goddelijke gerechtigheid van Christus, aan te doen, zeg dan niet dat wij de zonde begunstigen, dat wij vijanden zijn van de zedelijkheid, indien wij aan de ellendigste zondaar deze boodschap brengen: „Geloof in de Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden.” (Hand. 16 : 31).

I. Wat is die gerechtigheid?

Ik antwoord: Het is de gerechtigheid van Christus, uitgewerkt ten behoeve van zondaren. Gerechtigheid nu betekent gerechtigheid ten opzichte van de wet. Wanneer iemand nooit de wet heeft overtreden, maar in alles aan de wet gehoorzaam is geweest, dan is die mens rechtvaardig. Gerechtigheid bestaat in twee zaken,

vooreerst: vrijdom van schuld, en ten tweede: waardigheid in de ogen van God.

1. Bijvoorbeeld, in het geval van een niet gevallen engel. Deze kan in tweeërlei opzicht *rechtvaardig* genoemd worden.

1ste. hij is rechtvaardig, in een negatieve zin, omdat hij nooit de wet van God heeft gebroken, omdat hij nooit iets anders heeft liefgehad dan hetgeen God wilde dat hij zou liefhebben, nooit iets heeft gedaan hetgeen God niet wilde dat hij zou doen, nooit de minste vlek heeft gemaakt op zijn sneeuw witte klederen.

Maar 2e, hij is ook rechtvaardig in een positieve zin omdat hij de wet van God heeft vervuld. Hij heeft in alles Zijn heilige wil gehoorzaamd. Hij was steeds gereed tot het doen van iedere boodschap hem door de Vader opgedragen, nacht en dag ijverig bezig zijnde tot dienst voor allen die de zaligheid beërven zullen. In alle dingen is het zijn spijze geweest te doen de wil van zijn hemelse Vader. Zo heeft hij niet zijn kleed zuiver gehouden, maar hij heeft ook de prijs van de gehoorzaamheid behaald, hij is waardig in de ogen van God, God lacht hem vriendelijk toe, wanneer hij voor Zijn aangezicht verschijnt. Welnu geliefden, deze beide zaken samen genomen zijn voor God dé gerechtigheid.

2. In het geval van Adam in de staat van de rechtheid.

1ste. Hij was negatief rechtvaardig. Hij was geschapen vrij van alle schuld. Onschuldig en zuiver kwam hij uit de handen van zijn Maker. De zacht vlietende rivieren van het paradijs weerkaatsten niet zuiverder de blauwe hemel dan de kalme en heldere ziel van Adam het gezegende beeld van God afspiegelde. Zijn ziel was zonder vlek of rimpel gelijk de sneeuw witte klederen van de engelen. Zijn gedachten waren alle hemelwaarts gericht. Niet een enkele maal had hij, in gedachten, woorden of daden, de wet Gods gebroken. Zijn wil was de wil Gods. Hij kende de zonde niet.

Maar, 2e. Adam verkreeg een positieve gerechtigheid, dat is: de gerechtigheid van een die de wet van God heeft vervuld, die Gods wil heeft gedaan. Hij werd in het paradijs gezet om die gerechtigheid te verkrijgen. Hij werd daar geplaatst, bekleed met zuivere en heilige klederen, ten einde de lauwerkrans van de gehoorzaamheid te verkrijgen, gelijk de heilige engelen. Maar de mens is gevallen, zonder deze in de ogen van God zo verdienstelijke gerechtigheid te verkrijgen. Broeders, deze beide samen, vrijdom van schuld en volmaakte gehoorzaamheid, maken in het oog van God de volmaakte gerechtigheid uit.

3. Ik moet u dus nog aantonen dat de gerechtigheid van Christus, om niet aan zondaren aangeboden, beide deze zaken bevat. Christus is vrij van alle schuld, want *Hij is heengegaan tot de Vader*. Toen Hij op deze wereld kwam, was Hij niet vrij van schuld. Hij had geen zonde van zichzelf. Reeds in de baarmoeder van zijn moeder werd Hij „dat Heilige” genaamd, en toch, reeds bij Zijn eerste ademhaling in deze wereld rustte op Hem de last van schuld. Als een klein kind in de kribbe, was Hij onder de schuld; toen Hij daar vermoeid neerzat aan de Jakobsbron, was Hij onder de schuld; toen Hij daar in Gethsémané tot de dood toe beangst was, en het zweet Hem als grote druppels bloed uit het lichaam gutste, was Hij onder de schuld; toen Hij aan het kruis de doodstrijd streed, was Hij onder de schuld. Hij had geen zonde van zichzelf, en nochtans getuigt Hij: „Kwaden, tot zonder getal toe, hebben Mij omgeven, Mijn ongerechtigheden hebben Mij aangegrepen, dat Ik niet heb kunnen zien; zij zijn menigvuldiger dan de haren Mijns hoofds, en Mijn hart heeft Mij verlaten.” (Psalm 40: 13).

Vraag. *Hoe weet u dat Christus onder de zonde was?*

Antwoord.

1ste. Omdat Hij smarten leed. Hij leed de smarten van de kindsheid in Zijn kribbe. Hij leed vermoeienis en honger en dorst en dodelijke angst in de hof en aan het kruis. Zonde en smart zijn door God tot in alle eeuwigheid aan elkaar verbonden. Ware er geen zonde, er kon ook geen smart zijn.

2e. Omdat God Zijn aangezicht voor Hem verborg: „Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?” (Matth. 27 : 46). God nu verbergt Zijn aangezicht slechts voor de schuld; zo dan droeg Christus de zonden van velen. Hij was geheel en al met zonde beladen. Hij was zo schuldig in de ogen Gods als had Hij al de zonden van Zijn volk zelf bedreven. Geen wonder dus dat God Zijn aangezicht verborg voor Zijn eigen Zoon!

Nú echter is Christus geheel vrij van alle schuld. Hij is opgestaan en tot de Vader gegaan. Wanneer iemand schuld heeft, en hij betaalt die, dan is hij vrij van de schuld. Zo ook waren al onze zonden op Christus, maar Hij heeft de straf geheel en al gedragen, en nu is Hij vrij, Hij stond op, en wij zien Hem niet meer. Wanneer iemand voor een zeker aantal jaren verbannen is, dan is het strijdig met de wet zo hij naar zijn land terugkeerde voordat die tijd verstreken en de straf voldragen is. Maar is de straftijd verlopen, dan is hij voor de wet vrij van zijn schuld. Dan mag hij wederom in zijn vaderland en in zijn huis wederkeren. Zo ook was Christus voor een tijd van het hart van de Vader verbannen. God verborg Zijn aangezicht voor Hem. Maar toen Hij alles had gedragen wat God nodig keurde Hem op te leggen, was Hij vrij van schuld, Hij had vrijheid om weer te keren, en Hij deed het, Hij stond op uit de dood, en keerde terug naar de schoot van Zijn Vader, vanwaar Hij gekomen was. Ziet u dus niet, bevende zondaar, dat er volle vrijdom van schuld in Christus is? Hij is geheel vrij. Hij zal in eeuwigheid niets meer te lijden hebben. Hij is nu zonder zonde, en als Hij wederkomt, zal Hij komen zonder zonde. Indien u één wilt worden met Hem, dan bent ook uzelf, vrij van schuld, even vrij als Christus Zelf is, even verzekerd dat u niet gestraft zult worden alsof u met Christus in de hemel was. Als u in Christus gelooft, dan bent u één met Hem, een lid van Zijn lichaam. En zo zeker als Christus, uw Hoofd, uit de duisternis van de toorn van God overgegaan is in het licht van Zijn aanschijn, zo zeker bent ook gij, gelovige, overgebracht uit de duisternis in Gods wonderbaar licht. O, welk een gezegend woord was het dat Christus uitsprak toen Hij op het punt stond om tot Zijn Vader weer te keren: „Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader, tot Mijn God en uw God!” (Joh. 20 : 17). God is nu niet minder onze God dan Hij is de God van Christus.

Vraag. Wat baat het mij dat Christus vrij is van schuld?

Antwoord. Christus wordt u aangeboden als uw Zaligmaker. Daar is in Christus volmaakte gehoorzaamheid, want Hij is heengegaan tot de Vader, en wij zien Hem niet meer. Toen Hij op deze aarde kwam, kwam Hij niet alleen om te lijden, maar om te werken; niet alleen om een stervende Zaligmaker te zijn, maar ook een werkende Zaligmaker; niet alleen om de vloek te dragen, welke de eerste Adam over de wereld gebracht had, maar om die gehoorzaamheid op te brengen welke de eerste Adam niet had betaald. Van de kribbe tot het kruis was Hij van ganser hart gehoorzaam aan de wil van God. Toen Hij in de wereld kwam, sprak Hij: „Zie, Ik kom: in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o mijn God, om Uw welbehagen te doen. En Uwe wet is in het midden Mijns ingewands.” (Psalm 40 : 8, 9). Ook in de moeilijkste tijdperken van zijn gehoorzaamheid veranderde Hij nochtans niet van gevoelen. Hij sprak: „Ik heb een spijze om te eten die u niet weet. Mijn spijze is, dat Ik doe de wil Desgenen, die Mij gezonden heeft, en Zijn werk volbreng.” (Joh. 4 : 32, 34). En toen Hij de wereld zou verlaten, was het nog Zijn taal: „Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen.” (Joh. 17 : 4). Zo is het waarheid wat een apostel zegt:

„Gehoorzaam geworden tot den dood.” (Fil. 2 : 8). De gehele Wet is in deze twee woorden begrepen: *God en de naaste lief te hebben*. Christus deed beide.

1ste. Hij had God volmaakt lief, gelijk God zelf van Hem getuigt: „Omdat Hij Mij zeer bemint, zo zal Ik Hem uithelpen; Ik zal Hem op een hoogte stellen.” (Psalm 91:14).

2e. Hij had Zijn naasten lief als Zichzelf. Het was geheel en al uit liefde tot de mensen dat Hij in de wereld kwam; alles wat Hij in de wereld *deed* en alles wat Hij in de wereld *leed*, was uit liefde tot Zijn naaste. Het was uit liefde tot de mensen dat Hij ook in het allermoeilijkste gehoorzaam was, namelijk daarin dat Hij zijn leven aflegde. Dit was het voorname doel, waartoe Hij in de wereld kwam. Dit was het vreselijkste en moeilijkste gebod, hetwelk God Hem had opgelegd, en toch was Hij gehoorzaam. Slechts korte tijd voordat Hij verraden werd, gaf God Hem een ontzettend gezicht van de komende toorn in de hof van Gethsémané. Hij zette Hem de beker voor, en toonde Hem aan dat het een beker was zonder enige inmengsels van genade. En toch was Christus gehoorzaam. Zijn menselijke natuur huiverde daarvoor terug, en Hij bad: „Indien het mogelijk is laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan;” (Matth. 26 : 39). Nochtans aarzelde Hij geen ogenblik om volmaakt te gehoorzamen, en daarom voegt Hij er bij: „doch niet, gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.”

Ziedaar nu de gehoorzaamheid van Christus, en wij weten dat die volmaakt is.

(1) Omdat hij was de Zoon van God, en alles wat Hij deed moest volmaakt zijn.

(2) Omdat Hij is heengegaan tot de Vader, Hij is opgevaren ten hemel tot in de tegenwoordigheid Gods. En hoe heeft Hem de Vader ontvangen? Wij lezen het in Psalm 110. Een deur is geopend in de hemel en het is ons geoorloofd de woorden te vernemen met welke God Zijn Zoon ontvangt: „De Heere heeft tot mijn Heere gesproken: zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Van u voeten.” God zond Hem zo niet weer terug, gelijk een die niet volmaakt genoeg was gehoorzaam geweest. God ontzegde Hem Zijn tegenwoordigheid niet, gelijk een die onwaardig was te worden toegelaten. Maar God heeft Hem uitermate verhoogd, achtte Hem de hoogste eer waardig, waardig om aan Zijn rechterhand op Zijn enige troon plaats te nemen. O, hoe duidelijk is het dat Christus door de Vader is aangenomen! Hoe duidelijk ook dat Zijn gerechtigheid hoogst begeerlijk is en geheel en al Goddelijk in de ogen van God de Vader!

Luister toe, bevende zondaar! deze gerechtigheid wordt u aangeboden. Zij is aangebracht voor zulke zondaars als u bent, en voor niemand anders; zij dient voor niets anders dan om juist naakte zondaars te bedekken. Dit is het met goud gestikte kleed, de geborduurde mantel. Dit is het bruiloftskleed, het fijne, witte, zuivere lijnwaad. “Doe dan aan de Heere Jezus Christus.” Waarom zoge u weigeren behouden te worden? Wordt één met Christus door het geloof, en u hebt niet alleen vergeving van zonden, gelijk Ik u reeds heb aangetoond, maar u bent rechtvaardig in de ogen van God. Niet alleen zult u nooit in de hel geworpen worden, maar u zult zeker de hemel binnengaan, even zeker als Christus daar nu is. Wordt één met Christus, en in dit zelfde ogenblik bent u liefelijk in de ogen van God, ja welbehaaglijk, daar Hij welbehagen in u heeft willen hebben. U bent even gewis aangenomen door God als de Zoon des mensen is aangenomen, de geliefde Zoon van de Vader, die daar zit aan Zijn rechterhand. De Heilige Geest zal u even zeker geschonken worden als Hij aan Christus gegeven is. Hij is aan Christus gegeven als de vreugdeolie, waarmee Hij gezalfd is boven Zijn medegenoten. U zult zo zeker een kroon van heerlijkheid dragen, als Christus die nu reeds draagt. U zult zo zeker met Christus zitten op Zijn

troon, als Christus nu gezeten is op van Zijns Vaders troon.

Ween dus van vreugde, gelukkige gelovige! Zing van blijder harte: „Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.” (Rom. 8 : 38, 39)

II. *Waarin bestaat die overtuiging van gerechtigheid?* Laat ons zien wat zij *niet* is.

1. Zij is niet een of andere werking van de verbeeldingskracht. Even als vele mensen dikwijls allerlei schrikbeelden hebben, zo ook hebben anderen menigmaal denkbeeldige gezichten van Christus en van de heerlijkheid die in Christus is. Zij menen soms met hun vleselijke ogen Christus te zien; zij horen soms, gelijk zij zich inbeelden, met woorden, die uit hun eigen geest voortkomen, de schoonheid van Christus roemen. Dit nu is geenszins de overtuiging van gerechtigheid. Het is zo, zulke zaken kunnen de ware bekering vergezellen. Dit is geenszins onmogelijk. Stefanus en Paulus beiden hebben Christus gezien, en velen van u weten zeker ook dergelijke voorbeelden uit latere tijden. Maar, wat daarvan ook moge zijn, één ding is zeker, dat overtuiging van gerechtigheid een geheel andere zaak is. Zij is veel hoger en edeler, zij wordt alleen gegeven door de Geest van God. Zalig zijn zij, die niet hebben gezien, en nochtans hebben geloofd.

2. Zij is niet een openbaring van nieuwe waarheden, die niet in de Bijbel vervat zijn. Wanneer de Heilige Geest Christus aan de apostelen of de profeten van de oude dag openbaarde, dan openbaarde Hij nieuwe waarheden aangaande Christus. Maar wanneer Hij een zondaar overtuigt van de gerechtigheid van Christus, doet Hij dat door de waarheden, die in de Bijbel vervat zijn, voor hem op te klaren. Indien Hij nieuwe waarheden openbaarde, dan zouden wij de Bijbel wel kunnen wegbergen en eenvoudig wachten en blijven zitten totdat de Heilige Geest in ons afdaalde. Dit strijdt echter met de Bijbel en met de ondervinding. David bidt: „Ontdek mijn ogen, opdat ik aanschouwe de wonderen Van u wet.” (Psalm 99 : 18). Waar wenst hij die te aanschouwen? Niet in de hemel boven noch op de aarde beneden, maar „de wonderen Van u wet.” Door de waarheid is het dat de Geest in onze harten werkt: „Heilig ze door Uw waarheid; Uw Woord is de waarheid” (Joh. 17 : 17). Is het u zo te doen om overtuiging van gerechtigheid, bidt dan niet om de openbaring van nieuwe waarheden, die niet in de Bijbel staan, maar om Goddelijk licht, opdat u de oude waarheden, die reeds in de Bijbel staan, mocht leren verstaan.

3. Zij is niet maar een verstandelijke kennis van hetgeen de Bijbel van Christus en Zijn gerechtigheid zegt. Vele onbekeerde mensen lezen hun Bijbel, en menigeen van hen verstaat zeer wel het leerstuk van een toegerekende gerechtigheid; nochtans hebben deze geen overtuiging van gerechtigheid. Alle ontwaakte zielen lezen hun Bijbel met grote nauwkeurigheid, en onder veel gebed en tranen, en velen van hun schijnen de waarheid zeer duidelijk te verstaan, dat Christus een algenoegzame gerechtigheid is. Toch zeggen zij niet met Christus te kunnen overeenstemmen Christus op hun bijzonder geval niet te kunnen toepassen. Nog eens: de duivelen geloven ook maar zij sidderen. De duivel heeft zeer veel kennis van de Bijbel. En naar de aanhalingen, welke hij Christus uit de Bijbel voorlegde, is het duidelijk dat hij veel begrip had van het werk van de verlossing. En toch is hij daarom niets beter hij moet daarom slechts te meer sidderen en tandenknersen. Ach, mijn vrienden, indien u niets meer hebt dan verstandelijke kennis van Christus en Zijn gerechtigheid, dan hebt u niets meer dan de duivelen hebben, dan bent u nog nooit overtuigd geweest van gerechtigheid.

Wat is zij dan?

Antwoord. ***Zij is het gevoel van de dierbaarheid en gepastheid van Christus, gelijk Hij in het Evangelie is geopenbaard.***

1. Ik heb gezegd dat de overtuiging van gerechtigheid bestaat in een juist gevoel van de dierbaarheid van Christus. Zodat u duidelijk kunt zien dat het niet bij u is een denkbeeldig gevoel van Zijn schoonheid; dat het niet is een zien van Christus met uw lichamelijke ogen; dat het niet is een enkel verstandelijke kennis van Christus en Zijn gerechtigheid, maar een gevoel en wel een hartelijk gevoel van Zijn dierbaarheid. Ik heb u reeds getoond dat er een hemelsbreed verschil is tussen het kennen van een zaak en het gevoelen daarvan, tussen het kennis dragen van een zaak en een juist gevoel daarvan te hebben. Het verschilt verbazend veel te weten dat honig zoet is en de zoetheid van de honig te proeven en dus daarvan een gevoel te hebben. Het is geenszins hetzelfde te weten dat iemand een schoon gelaat heeft, en die persoon te zien, en zo een dadelijk gevoel te hebben van zijn schoonheid. Het is heel iets anders te weten dat een handschoen mij past, en die aangetrokken hebbende, daarvan de overtuiging, het gevoel te hebben. Zo ook, mijn broeders, is er het allergrootste verschil van de wereld tussen de verstandelijke kennis van Christus en Zijn gerechtigheid en het hartelijk gevoel van Zijn gepastheid en dierbaarheid. Het eerste kan verkregen worden door vlees en bloed, of uit boeken; het laatste alleen van de Heilige Geest.

2. Maar ook is de overtuiging van gerechtigheid een gevoel van de gepastheid van Christus. Het is licht te begrijpen dat men een gevoel kan hebben van de dierbaarheid van Christus, zonder nog een gevoel te hebben van Zijn gepastheid. Sommige ontwaakte zielen schijnen te gevoelen dat Christus zeer dierbaar is, en toch durven zij Christus niet aan te doen: het is duidelijk in hen dat zij behoefte hebben aan het gevoel van Zijn gepastheid in hun bijzonder geval. Zij roepen uit: „O, welk een dierbare Zaligmaker is Hij voor al Zijn volk!” „O ware ik één van de Zijnen! O, ware ik verborgen in Zijn wonden!” En toch hebben zij geen gevoel van Zijn gepastheid om hun Zaligmaker te zijn; zij zeggen niet; „Hij is juist voor mij geschikt! Hij is juist de Zaligmaker die ik nodig heb!” Gevoelden zij dit, zij zouden vrede hebben, hun lippen zouden overvloeien van blijdschap. Maar nee, zij durven zich Christus niet toeëigenen. Overtuiging van gerechtigheid is zo'n gevoel van Christus te hebben, dat ons vrijmoedigheid geeft, om, zonder te aarzelen, Christus aan te doen, en juist dit noemde ik een gevoel van Zijn gepastheid. Het geeft mij geen troost te weten dat Christus de dierbare Zaligmaker is voor anderen, indien ik niet weet dat Hij ook voor mij een dierbare Zaligmaker is. Als de zondvloed komt, als de sluizen des hemels worden geopend en de fonteinen van de grote afgrond opengebroken, geeft het mij geen vrede te weten dat er een ark is voor anderen, zolang u mij niet zegt dat die ark voor mij is. U mag tot mij spreken van Christus' eeuwige gerechtigheid en van de behoudenis dergenen die in Hem zijn. Maar wilt u mij met die boodschap vertroosten, dan moet u mij overtuigen dat die gerechtigheid mij past en mij wordt aangeboden. Nu, dit doet de Heilige Geest, wanneer Hij overtuigt van gerechtigheid. Dit, en dit alleen is overtuiging van gerechtigheid.

Geliefden, het is geenszins een werk van de natuur, een ziel, zelfs een bekommerde ziel, te overreden Christus aan te doen. Ware het een natuurlijk werk, dan zouden ook natuurlijke middelen het kunnen tot stand brengen. Maar het is een bovennatuurlijk werk, en de hand van de Geest moet het doen. Vlees en bloed kunnen u Christus niet openbaren, maar mijn Vader die in de hemelen is. Niemand kan zeggen Jezus de Heere te zijn dan door de Heilige Geest.

Laat mij een woord spreken tot drie soorten mensen.

1. Tot de niet ontwaakten.

Hoe ver bent u toch van de zaligheid verwijderd. Velen van u zeggen wellicht in hun hart: „Het is zo, ik ben op dit ogenblik nog niet behouden, maar ik ben toch zo ver niet van het Koninkrijk Gods. Ik behoef mij slechts te bekeren en in Jezus te geloven, en ik ben behouden. En omdat hiertoe slechts weinig tijds nodig is en het zo'n eenvoudige zaak is, kan ik het doen wanneer ik wil. Ik zal de wereld en haar vermaken nog een weinig blijven genieten, en dan, als de dood of wanneer ziekte mij dreigt, is het tijd genoeg om mij over die zaak te bekommeren.”

Uw gehele redenering berust echter op een valse grond. U meent niet ver te zijn van uw zaligheid. Maar ach, mijn vriend, u bent er zo ver van verwijderd als iemand, die nog in het land van de levenden is, zijn kan. Er is slechts één geval, waarin u nog verder van de zaligheid kon verwijderd zijn, en dat is in de hel. U bent even ver van de zaligheid af als een iegelijk die zich nog niet in de hel bevindt.

1ste. In mijn vorige! leerrede toonde ik u aan, dat er een Goddelijk werk aan uw hart moet geschieden, voordat ge u kunt bekeren. U kunt veel verstandelijke kennis van zonde hebben zonder de Heilige Geest, maar Hij alleen kan u van zonde overtuigen. Die Geest is een vrijmachtige Geest. Hij wordt aan de kinderen Gods geschonken, zo dikwijls zij Hem vragen. Maar Hij luistert niet naar de bevelen van onbekeerde mensen. U kunt Hem niet bevelen tot u te komen wanneer u ziek wordt, of wanneer u op het sterfbed ligt. En zoge u Hem ook willen bevelen, nergens heeft Hij beloofd te zullen gehoorzamen.

2e. En nu wil ik u doen zien dat er een tweede Goddelijk werk aan uw harten nodig is voordat u kunt geloven. De Heilige Geest moet u overtuigen van de gerechtigheid van Christus. 'Vlees en bloed kunnen u Christus niet openbaren, maar Mijn Vader die in de hemel is.' God is een vrijmachtig God. Hij ontfermt Zich over wie Hij Zich ontfermen wil. Hij luistert niet naar de bevelen van onbekeerde mensen. Hij heeft nergens beloofd allen, die Hij doet ontwaken, tot Christus te brengen. O, hoe duidelijk is het dat u even ver van de zaligheid verwijderd bent als enige ziel die nog buiten de hel is. En kunt u gerust zijn, wanneer u zo ver van de zaligheid af bent? Kunt u bij zo'n kansspel zo gerust neerzitten, en de tijd tussen heden en de oordeelsdag zo verbeuzelen? Kunt u lachen en vrolijk zijn in uw zonden? Hoe waar is het dan wat Salomo zegt: „Gelijk het geluid van de doornen onder een pot, zo is het lachen eens zots,” (Pred. 7 : 6) een groot geraas voor een ogenblik, daarna eeuwige stilte, een kortstondig flikkeren, en een duistere eeuwigheid.

2. Tot de ontwaakten.

Ten eerste. Bedenkt dat zo u niet komt tot overtuiging van gerechtigheid, uw overtuiging van zonde tevergeefs zal zijn. Bedenkt dat bekommering uw ziel niet behoudt. Schipbreukelingen zijn zeer bekommerd. Zij roepen tot God met tranen en gebeden, maar toch, hoewel zij bekommerd zijn, zijn zij nog niet gered, het schip aan stukken slaan en allen kunnen verdrinken. Reizigers in een woestijn kunnen zeer bezorgd zijn, hun harten kunnen van doodsangst zijn vervuld; dit bewijst nochtans niet dat zij in veiligheid zijn, zij kunnen nog in het brandende zand omkomen. Zo ook bent u zeer bevreesd voor de toorn van God, en het kan zijn dat God, uit vrije ontferming, die bekommerdheid in uw hart heeft verwekt. Maar u bent nog niet behouden zolang u nog niet tot Christus gekomen bent, is alles tevergeefs. Velen zijn overtuigd die nooit bekeerd worden. Velen zijn in de hel, die eens even bekommerd waren als u nu bent.

Ten tweede. Bedenkt dat God alleen u deze overtuiging kan geven. De Heilige Geest overtuigt van gerechtigheid. Vlees en bloed kunnen u de dierbaarheid van

Christus niet doen gevoelen. Het is waar, de Bijbel en de prediking zijn de middelen, waardoor God deze overtuiging werkt. Hij werkt altijd door de waarheid, nooit zonder de waarheid. Zo u werkelijk ontwaakt bent, dan voorzeker zult u met grote bezorgdheid van deze middelen gebruik maken, dan zult u de Schriften met tranen onderzoeken, en geen gelegenheid doen voorbijgaan om het gepredikte Woord te horen. Maar toch, de Bijbel en de prediking zijn op zichzelf niets dan middelen, zij kunnen slechts natuurlijke indrukken op uw gemoed maken. God alleen kan bovennatuurlijke indrukken teweeg brengen. Roept daarom tot God.

Ten derde. Maar bedenkt, God is een vrijmachtig God. Roept niet tot Hem dat Hij u bekere, alsof het een schuld is, welke Hij aan u heeft. Er is slechts één zaak welke u van God kunt eisen als een recht, namelijk een plaats in de hel. Zo u meent iets van God te kunnen eisen, zo misleidt ge uzelf. U bent nog niet overtuigd van zonde. Legt u neer aan de troon van God als een vrijmachtig God een God, die u niets schuldig is dan straf. Knielt voor Hem neer als voor die God, die alleen Christus in u kan openbaren. Roept dag en nacht tot Hem, dat Hij Christus in u openbare dat Hij Zijn licht doe schijnen in uw duisternis en u geve het licht van de kennis van de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus. Eén straal van Zijn aangezicht zal u vrede geven. Het mocht zijn dat u verberging vond in de dag van de toorn des Heeren.

3. Tot hen die tot Christus gekomen zijn.

Welk een wonder van genade bent u! Tot tweemaal toe bent u door genade gered. Toen u walgelijk was in uw zonden, en nochtans gerust sliep, heeft de Heilige Geest u doen ontwaken. Duizenden sliepen rondom u. Duizenden heeft Hij in het verderf laten gaan, u heeft Hij doen ontwaken.

En wederom: hoewel ontwaakt, was u even walgelijk als ooit, u was even verwerpelijk in de ogen van God, alleenlijk u was bevreesd door de hel. In enige opzichten was u nog meer bedorven dan de slapende wereld om u heen. Zij wilde niet tot Christus komen, omdat zij geen nood gevoelde. Maar u gevoelde uw nood, en toch wilde u niet komen. U maakte God tot een leugenaar nog meer dan zij, en toch ontfermde zich God over u. Hij bracht u tot Christus, overtuigde u van *gerechtigheid*. Zo bent u tot tweemaal toe door genade gered. Zo'n groot schuldenaar te begenadigen! „Wat zal ik de Heere vergelden voor al Zijn weldaden?” (Psalm 96 : 12). Wilt u Hem niet met geheel uw hart liefhebben? Wilt u Hem niet dienen met alles wat u hebt? En wanneer Hij zegt: ‘Voed deze arme wees om Mijns Naams wil’, zult u dan niet zeggen: ‘Heere, als ik in Uw naam Geef, is het zaliger te geven dan te ontvangen?’

Dundee, 11 februari 1837.

47. DE NIET GELOVENDE GELOVIGE.

En na acht dagen waren Zijn discipelen wederom binnen, en Thomas met hen. En Jezus kwam als de deuren gesloten waren, en stond in het midden, en zeide: Vrede zij ulieden! Daarna zeide Hij tot Thomas: Breng uw vinger hier, en zie Mijn handen, en breng uw hand en steek ze in Mijn zijde. En wees niet ongelovig, maar gelovig. En Thomas antwoordde en zeide tot Hem: Mijn Heere en mijn God!
(Joh. 20 : 26-27.)

I. Wanneer gelovigen bij elkaar zijn, staat Jezus in het midden, en zegt: „Vrede zij ulieden!”

Het was op de avond van de dag, waarin Jezus van de doden was opgestaan, dat de discipelen vergaderd waren. Hij was verscheen aan Maria Magdalena, aan Petrus en aan twee discipelen op de weg naar Emmaüs. En nu waren zij samen gekomen om deze dingen te overpeinzen, zich te verwonderen en te bidden, toen Jezus in hun midden stond, en zeide: „Vrede zij ulieden!” De discipelen dan werden verblijd als zij den Heere zagen. (Joh. 20 : 20).

Wederom was het op dezelfde avond, een week later, dat de discipelen samen waren. En Jezus openbaarde Zichzelf wederom aan hen, zeggende: „Vrede zij ulieden!” Dit was de vervulling van de belofte hun lange tijd tevoren gedaan: „Waar twee of drie in Mijn naam vergaderd zijn, daar ben Ik in het midden van hen. (Matth. 18 : 20). En wederom: „Ziet, Ik ben met ulieden al de dagen, tot de voleinding van de wereld.” (Matth. 28 : 20). Deze belofte heeft Hij steeds vervuld en zal Hij altijd blijven vervullen. Nog heeft Jezus de vergaderingen van zijn heiligen lief. Kon u inzien in de verborgen geschiedenis van de Christenen, dan zoge u bevinden dat de meesten van hun ontwaakt zijn in het huis Gods, dat zij daar voor het eerst gebracht werden tot een zielverkwikkend aanschouwen van Christus, dat zij daar zijn vertroost geworden, en dat zij daar de meeste hemelse blijdschap hebben gesmaakt. Ja, dáár waar discipelen samen zijn, komt Jezus in hun midden en zegt: „Vrede zij ulieden!” Asaf zegt: „Mijn voeten waren bijna uitgeweken; mijntreden waren bijkans uitgeschoten; want ik was nijdig op de dwazen, ziende van de goddelozen vrede, totdat ik in Gods heiligdommen inging en op hun einde merkte.” (Psalm 73 : 2, 3, 17). Al zijn bezwaren waren nu opgelost, en hij kon zeggen: „God is de rotssteen mijns harten en mijn deel in eeuwigheid.” Zo ook had Thomas een zeer treurige week doorgebracht. Deze woorden: „Ik zal niet geloven,” slepen immer moeite en smarten na zich. Zijn hart was vol vrees en pijnigende twijfelingen. Maar hij kwam in de vergadering van de discipelen, dáár openbaarde Jezus zichzelf aan hen, en zijn ziel werd vervuld met aanbidding en blijdschap.

Ik vertrouw dat dit ook op deze sabbatdag de ondervinding van enigen zal zijn. Sommigen hebben wellicht een week doorgebracht van onrust in plaats van vrede, een week van twijfeling, terwijl anderen blij zijn geweest. Terwijl het hart van anderen met blijdschap vervuld was, hebben misschien sommigen van u gezegd: „Ik zal geenszins geloven.” Leert van Thomas de onderlinge bijeenkomsten niet te verwaarlozen. Twijfelende, neerslachtige, bevende zielen, moge Christus Zichzelf aan u openbaren, zeggende: „Vrede zij ulieden!”

Toen de deuren gesloten waren, stond Jezus in hun midden, en zeide: „Vrede zij ulieden!” Leert hieruit:

1. Wanneer de deuren gesloten zijn uit vrees voor vervolging, openbaart Zich Jezus aan de ziel. Zo was het ook met de discipelen. Zij hadden uit vrees voor de Joden de deur van hun opperkamer gesloten. Men had hen gescholden en gesmaad als degenen die met Christus geweest waren; ja het was zelfs te vrezen dat dezelfde dood ook hun deel zou worden; zo dan sloten zij de deuren van de plaats waar zij samen waren. Dit was echter juist de tijd, welke Jezus koos om in hun midden te komen. Toen de wereld hen bedreigde met marteling en dood, sprak Jezus tot hen: „Vrede zij ulieden!” zo is het ook nu nog. De wereld is nog even vergramd tegen de Christenen als toen. Zij, die zich de vorige rustdag aan de Heere hebben overgegeven, hebben het sedert die tijd wellicht reeds ondervonden, dat de wereld hen haat. De dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. Sommigen van u zijn wellicht deelgenoten geworden van de versmaadheid van het Evangelie, en gevoelen het ook nog heden dat de ergernis des kruises nog niet heeft opgehouden. Uw wereldse vrienden kunnen u verwijtingen doen, u vervolgen, u schelden. Laat u dat echter nooit ontmoedigen. Wanneer de deuren uit vrees gesloten zijn, komt Jezus in, en zegt: „Vrede zij u!” Bedenk dat, al sluit u ook de deur voor de vervolgers, u die nochtans niet sluit voor Jezus. Hij kan komen in weerwil van alle afsluitingen. Als de wereld zegt: „Kwelling zij u!” dan zegt Christus: „Vrede zij u!” En wat hierin zeer wonderlijk is, de stem van Jezus, al is die ook nog nauwelijks hoorbaar, is veel krachtiger dan de stem van de wereld. Zijn stem stilte de golven van de Galilese zee, en zij zal ook van vrede spreken tot uw ziel. Wanneer de golven van de vervolging u dreigen te verzwelgen, zegt Hij: „Vreest niet. Ik ben het. Vrede zij ulieden!”

2. Wanneer een ziel geheel en al opgesloten is, komt Jezus in, en zegt: Vrede zij ulieden! De reden waarom het bij sommige ontwaakte personen zolang duurt eer zij tot vrede komen, en anderen zelfs nooit tot vrede komen, is dat zij menen zelf wel een open deur te zullen vinden. Zij gevoelen zich door de vrees voor toorn, die hen van alle kanten benauwt, ingesloten, en toch hopen zij nog door zichzelf deze of gene weg ter ontkoming te zullen vinden. Zij zijn nog niet geheel en al ingesloten. Zij hebben nog niet leren wanhopen zichzelf ooit te kunnen redden. Zij hebben nog niet leren gevoelen dat zij niets kunnen doen aan hun eigen behoudenis. Het is onmogelijk dat zulke personen ooit tot vrede zouden kunnen gebracht worden zolang iedere deur nog niet gesloten is. Ware het ook al dat God hun vrede gaf, zij zouden zichzelf daarvan de eer geven, en zeggen: Wij hebben het gedaan.

Zijn er ook onder u zodanigen? Zie dan hier. De deuren waren gesloten toen Jezus binnenkwam. En zo ook is het met de ziel. Wanneer de mond gesloten is, en u daar verloren en schuldig voor God staat, wanneer u geen deur meer van uzelf hebt, dan komt Jezus in, en zegt: „Ik ben de deur; vrede zij u!”

3. Wanneer de deuren van de wereldse vertroostingën gesloten zijn, komt Christus in, en zegt: „Vrede zij ulieden!” zo was het ook met de discipelen. Zij waren als een huisgezin van wezen van hun hoofd beroofd. Zij waren gelijk aan een nest vol jonge, nog vederloze vogels, die door een moorddadige hand beroofd zijn van hun moeder, onder wier koesterende vleugelen zij gewoon waren rust te vinden. Zij hadden alles verlaten om Christus te volgen, zij hadden zich toevertrouwd onder Zijn almachtige vleugelen, en nu had Hij hen verlaten en waren zij geheel troosteloos. Zij sloten de deuren voor de ijsskoude, dode wereld, om aan te tonen dat er van haar geen troost te

verwachten was. En juist toen kwam Jezus met Zijn liefelijke macht in hun midden, ten einde Zijn Woord te vervullen: „Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weer tot u,” (Joh. 24 : 18) zeggende: „Vrede zij ulieden!”

Zo is het ook nu. Wanneer de vertroosting van de wereld vele zijn, dan zijn de vertroosting van Christus weinige. Het is niet wanneer de wereld vol is van liefkozingen en glimlachjes dat een waar gelovige de aangenaamste bezoeken van zijn Zaligmaker ontvangt. Veeleer dan wanneer de gelovige is alleen gelaten gelijk een wees, wanneer alle vertroosting hem ontvalt, wanneer zijn vrienden sterven of ontrouw worden, wanneer de dode wereld hem met ijskoude blik aanstaart, en hij zijn deur sluit, uitroepende: „Gij allen bent moeilijke vertroosters,” (Joh. 16 : 2) dan komt Jezus in en zegt: „Vrede zij u!” De helderste zonnestralen zijn die, welke door de dikste wolken heenbreken; zo ook ontvangt de ziel de zoetste bezoeken van haar Zaligmaker wanneer de deuren van wereldse troost gesloten zijn. Bent u een gelovige? Dan zult u moeilijkheden en onrust hebben, maar o, te midden van die zal Christus bij u zijn.

II. Hoe vriendelijk is Christus jegens weerstrevige gelovigen!

Thomas was een zeer ongelovig gelovige, en toch volgde Christus hem met grote vriendelijkheid. Waren de andere discipelen onverstandig en traag van hart om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hadden, met Thomas was het nog erger.

1. Hij had de profeten moeten geloven. Het stond in de 16de Psalm geschreven: „Gij zult Mijn ziel in de hel niet verlaten: u zult niet toelaten dat Uw Heilige de verderving zie. Hij wist dat dit het Woord van God was. Thomas had het getuigenis van God moeten geloven.

2. Thomas had het eenvoudige en duidelijke woord van Christus moeten geloven. Driemaal had Jezus op plechtige wijze Zijn discipelen in een eenzame plaats tot Zich genomen, en hun gezegd dat Hij moest gekruisigd worden, en dat Hij ten derde dage weer zou opstaan. Thomas had het getuigenis van Jezus moeten geloven.

3. Thomas had de woorden moeten geloven van Maria en Petrus en van de twee Emmaüsgangers, en van al de andere discipelen, die hem zeiden: „Wij hebben de Heere gezien.” Maar ach, hij was en onverstandig en traag van hart om te geloven alles wat aangaande Jezus gesproken was, want hij zeide: „Indien ik in Zijn handen niet zie het teken van de nagelen, en mijn vinger steke in het teken van de nagelen, en steke mijn hand in Zijn zijde, ik zal geenszins geloven.” (Joh. 20 : 25). Hij betwijfelt het woord van God, hij betwijfelt het woord van Christus, hij betwijfelt het woord van zijn broederen. Niets dan zien en voelen zal hem bevredigen.

Zeker zal Christus zijn hoogmoedige, weerstrevige, ongelovige ziel verwerpen. Hij is geen nieuw getuigenis waardig?

Maar o, welke dwaze woorden spreek ik; nooit was hij enige de minste getuigenis waardig geweest. Maar o, hoe groot is de genade van Christus, in weerwil van talloze tergingen komt Hij de wederstrevende gelovige opzoeken. Hij komt werkelijk, en biedt Thomas juist dat aan, hetwelk deze heeft geëist: „Breng uw vinger hier, en zie Mijn handen, en breng uw hand. en steek ze in Mijn zijde, en wees niet ongelovig, maar gelovig.” Ziedaar de liefde van Christus tot wederstrevende gelovigen. Wellicht heeft Hij op gelijke wijze ook met sommigen van u gehandeld.

Een woord tot degenen, die, hoewel zij ontwaakt zijn, nochtans zeggen: „Ik zal geenszins geloven.” Sommigen van u zijn door God uit de slaap opgewekt en bekommerd gemaakt over uwe zielen. U gevoelt de schuld van de verbroken wet, u gevoelt de vloek die om uw verwerping van het Evangelie over u hangt. Wij wijzen u

op Christus, en zeggen: „Zie het Lam Gods, dat de zonde van de wereld wegneemt.” (Joh. 1 : 29). Maar u zegt: „Ik kan niet, ik durf niet, ik zal geenszins geloven.” U kunt niet geloven, dat het hart Gods met zo’n Goddelijk medelijden is vervuld, dat Hij voor een zo ellendig zondaar als u bent een losprijs zou hebben beschikt! U kunt niet geloven, dat Christus zoveel liefde zou hebben, dat Hij voor zo’n vijand als u bent Borg zou zijn geworden! Ook uw woord is het: „Tenzij ik zie, ik zal geenszins geloven.” Ach, u bent geheel aan Thomas gelijk. U bent onverstandig en traag van hart om te geloven alles wat aangaande Jezus gesproken is.

(1) U hebt het getuigenis Gods verworpen. „Onderzoek de Schriften, want die zijn het die van Mij getuigen. En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben.” (Joh. 5 : 39, 40). Al de profeten hebben u van Jezus getuigt, Hem u voorstellende als het zwijgende, lijdende Lam, als Degene die de zonden zou verzoenen. In de Psalmen is u de uitroep in de mond gelegd: „O God, ons schild; zie, en aanschouw het aangezicht van Uw Gezalfde.” (Psalm 84 : 10). Maar u hebt dat alles van u gewezen. Nochtans bleef u zeggen: ‘Christus is niet voor mij; ik zal geenszins geloven.’

(2) U hebt verworpen het getuigenis van Christus. Christus Zelf heeft tot u gesproken. Hij heeft u toegeroepen dat, indien u vermoeid was en beladen, u tot Hem zou komen en rust vinden, dat, indien u dorstte, u tot Hem zou komen en drinken. Hij is de getrouwe en waarachtige getuige, en roept u toe: „Ziet, Ik heb het ulieden gezegd,” (Matth. 28 : 7) en toch stoot u het alles van u. Nog blijft u zeggen: Christus is niet voor mij; „tenzij ik zie, ik zal geenszins geloven.”

(3) U hebt verworpen het getuigenis van de gelovigen. Christelijke vrienden hebben u van Christus getuigd. Zij hebben gezegd: „Wij hebben de Heere gezien.” Christenen hebben u gezegd dat zij in dezelfde toestand geweest zijn waarin ge u bevindt, dat zij dezelfde zonden en hetzelfde hart hadden. Zij hadden dezelfde vrees en dezelfde duisternis. Maar Christus kwam tot hen in als de deuren gesloten waren, en zei: „Vrede zij u!” Wij hebben niet meer recht op Christus als gij. Wij houden aan Hem vast omdat wij verloren zondaren zijn, en Hij is de Zaligmaker van verlorenen. Hij is het dus evenzeer voor u als voor ons. Maar ach, U hebt al die bewijzen verworpen. U houdt staande: Christus is niet voor mij; „tenzij ik zie, ik zal geenszins geloven.”

Het zou nu volkomen rechtvaardig zijn als Christus zei: ‘Ik zal u niet meer zoeken’. Het zou volkomen rechtvaardig zijn in Christus wanneer Hij u in uw duisternis, in uw ongeloof liet liggen. Maar evenals Hij met Thomas heeft gedaan, zo heeft Hij ook met u gehandeld. Hij heeft nog één middel aan u beproefd. Op de vorige rustdag heeft Hij u in het gebroken brood en de vergoten wijn een voorstelling gegeven van Zijn wonden, van Zijn liefde tot de dood, en Hij heeft daardoor tot u gesproken: „Breng hier uw vinger: wees niet ongelovig, maar gelovig.” O die innerlijke ontferming van Christus, zij gaat alle kennis te boven!

Gelovigen, kwam u tot de tafel des Heeren met een hart vol ongeloof, niet in staat u Christus voor te stellen gelijk Hij in waarheid is, niet in staat aan Hem vast te houden? en heeft Hij zichzelf in het gebroken brood en de uitgegoten wijn aan u geopenbaard? o, dan heeft Hij u dezelfde genade bewezen, die Thomas ten deel viel. Zo iemand, dan moest u het gevoelen dat Christus een lankmoedig Zaligmaker is.

Ontwaakte zielen, bent u van de tafel des Heeren verwijderd gebleven, omdat u niet durfde zeggen dat Christus de uwe is? Maar werd Christus klaar voor uw ogen geschilderd, als gekruist zijnde? Zag u in het gebroken brood een beeld van Zijn lichaam, in de vergoten wijn een beeld van Zijn bloed? O, was uw hart niet brandende

in u, toen u daar, als het ware, het zwijgende, lijdende Lam Gods voor u zag? Dan is het woord van Christus tot u: „Weest niet ongelovig, maar gelovig.” Dit juist, dat uw ogen wederom het sacrament hebben mogen aanschouwen, is een duidelijk bewijs dat Christus u zoekt, dat Hij Zijn handen naar ge uitstrekt, dat Hij Zichzelf u aanbiedt. „Zijt niet ongelovig, maar gelovig.”

III. Het toe-eigenend geloof van Thomas. „Thomas zei tot Hem: Mijn Heere en mijn God!”

Toen Thomas in de vergadering van de discipelen kwam, was zijn hart, hieraan twijfel ik geenszins, zeer troosteloos. Ongelovigheid en onzaligheid gaan immers samen. Een ongelovig gelovige is de ellendigste van alle mensen. Zijn broeders waren om hem heen vol blijdschap, want zij hadden de Heere gezien. Maria gedacht nog aan de gezegende toon van zijn stem toen Hij tot haar zei: „Maria!” en zij antwoordde: „Rabbouni!” Petrus was vol bewondering over Zijn onbegrijpelijke liefde tot hem blijkbaar in Zijn woord: „Zeg het mijn discipelen, en Petrus.” Het hart van Johannes was vervuld van stille, onuitsprekelijke liefde. Allen waren verblijd op één na. Die éne was Thomas. Nu echter, daar Christus binnenkwam, daar Hij zichzelf als de gekruiste, maar verreezen Verlosser openbaarde, daar Hij juist tot Thomas in het bijzonder zich met hartelijke vriendschap wendde, kon het hart van Thomas niet langer weerstand bieden, en hij riep uit, in woorden van toe-eigenend geloof, en voor allen: „Mijn Heere en mijn God.”

Leert hieruit twee zaken:

1ste. Christus uzelf toe te eigenen Hem de uwe te noemen. U bent nog niet behouden door te weten dat Christus een Zaligmaker is. De duivelen weten dat ook en sidderen. U zou niet behouden zijn geworden van de zondvloed door te weten dat er een ark was. U moet in de ark zijn, zo u behouden wilt zijn. Zo ook zal het u niet behouden dat u weet, dat er een grote en heerlijke Zaligmaker is, indien u Hem niet de uwe noemt, als u Hem niet noemt: „Mijn Heere en mijn God.”

Tegenwerping. *Het zou al te vrijmoedig voor mij zijn Hem de mijne te noemen.*

Antwoord. Hij biedt Zichzelf u aan. Hij heeft Zijn handen reeds naar ge uitgestrekt toen u tegensprekend en ongehoorzaam was. Hij heeft ge uit de zondeslaap doen ontwaken, Hij heeft u tot nu toe gevolgd. Het is inderdaad stoute vermetelheid Hem nog langer af te wijzen. Trek uw woorden in en zeg: „Mijn Heere en mijn God.” Of zou daarin enige vermetelheid gelegen zijn, Christus aan Zijn eigen woord te houden?

2e. Christus in het openbaar te belijden. Thomas had Christus in het openbaar verloochend toen hij zei: „Ik zal geenszins geloven;” en daarom ook was het alleszins billijk dat hij Hem ook in het openbaar moest belijden, zeggende: „Mijn Heere en mijn God.” Zijn er ook niet onder u, die Christus in het openbaar verloochend hebben? Sommigen van u hebben gezegd: Ik zal geenszins geloven, en zijn van de tafel des Heeren verwijderd gebleven, omdat zij Christus niet de hunne durfden noemen. Sommigen van u hebben Christus in hun leven verloochend, en het voor allen, die u kenden, betuigd dat u niets van de Zoon van God wilde weten. Wat ik u bidden mag, denkt dan aan hetgeen u op de vorige sabbatdag werd voor ogen gesteld. Bedenkt dat Christus Zichzelf toen wederom u heeft aangeboden, en dat Hij ook nog heden bezig is u te zoeken. Komt dan, en laat uw aannemen van Hem even openbaar geschieden als u Hem in het openbaar verloochend hebt. Gaat naar huis, zegt het uw vrienden, zegt het uw metgezellen, dat Hij is „uw Heere en uw God.”

Dundee, 4 november 1837.

48. CHRISTUS TEGENWOORDIG, EN TOCH ONBEKEND.

Ben Ik zo lange tijd met ulieden, en hebt Gij Mij niet gekend, Filippus? (Joh. 14: 9).

Gedurende de drie jaren van zijn openbare bediening was Christus nacht en dag met Zijn discipelen geweest. Zij hadden Hem in allerlei toestanden gezien, wandelende op de zee, de duizenden voedende, de doden opwekkende. Zij hadden al Zijn woorden gehoord in de synagogen, in de tempel, op de wegen. Hij had hen gevoed met melk, en niet met vaste spijs, hun zulk onderwijs gevende als zij in staat waren te kunnen bevatten. En nochtans is het verbazend hoe blind zij waren voor Zijn grootheid en heerlijkheid. Zij waren onverstandig en traag van hart om te geloven al wat de profeten van Hem gesproken hadden en alles wat Hij van Zichzelf had gesproken. De laatste nacht, welke Jezus met Zijn discipelen zou zijn, was daar, en Zijn hart was vervuld met een tederheid, die niet van de wereld is. Maar hoe voller en tederder Zijn heilig hart werd, des te dwazer en stomper werden Zijn discipelen. „Filippus zei tot Hem: „Heere, toon ons de Vader, en het is ons genoeg.” Jezus zei tot hem: „***Ben Ik zo lange tijd met ulieden, en hebt Gij Mij niet gekend, Filippus?***”

Twee zaken geven aan dit antwoord van Jezus een bijzondere tederheid.

1ste. Hij herinnert Filippus dat Hij met hen was geweest. Hij was één met de Vader, was in de schoot van God, en nochtans was Hij gekomen en in hun midden geweest. Hij had het gezelschap van de Hem aanbeddende engelen verlaten om met hen te zijn, de Koning van de heerlijkheid was gekomen om te verkeren met nietige aardwormen. Had Hij hun van de hemel vriendelijk toegelachen, dat zou reeds groot en wonderbaar zijn geweest, maar Hij zegt: „Ik ben met u geweest, met u op de weg en bij de bron, met u op de zee en in de woestijn, Ik ben uw oudste broeder geweest, en hebt Gij Mij toch niet gekend?”

2e. Dat Hij met hen was geweest „zo lange tijd.” Had de Zoon van God voor een ogenblik de aarde bezocht, het zou inderdaad wonderbaar geweest zijn. Maar het duurde jaren. Drie jaren was Hij met hen uit en ingegaan. Hij had hen onderwezen, hun de Schriften geopend, hen Ieren bidden, hen al die tijd als hun oudste broeder geleid, gewillig om hun alles te verklaren. O, hoeveel tederheid is er dan in dat woord: „Ben Ik zo lange tijd met ulieden?”

Onderwerp. ***Wanneer Christus lange tijd met een ziel geweest is, verwacht Hij dat die ziel Hem kennen zal.***

I. Laat ons spreken van de Christenen.

1. Christus is geweest met de gelovigen. Hij zegt tot ieder kind van God: „Ik ben met u geweest.”

1ste. In de bekering. Het is de openbaring van Christus aan de ziel, waardoor zij tot rust komt. Toen Christus zichzelf aan Saulus openbaarde, viel hij ter aarde en riep: „Heere, wat wilt u dat ik doen zal?” (Hand. 9 : 6). Zo is het nog. Christus is met de ziel in de bekering. Bent u bekeerd? Dan bent u met Jezus geweest en Jezus is met u geweest.

2e. In de woestijn is Christus met de ziel. De ziel houdt zich vast aan haar Geliefde opkomende uit de woestijn. Zo u inderdaad gelovigen bent, dan weet u wat het is de liefelijke, zielversterkende tegenwoordigheid van de Geliefde te genieten.

3e. In tegenspoeden. Dan vooral is Christus met de ziel, wanneer zij zich in het vuur of in het water bevindt: „Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn.” (Jes. 43 : 2). En wederom: „Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u.” (Joh. 14 : 18). Indien u Christenen bent, dan hebt u het gevoeld dat Christus in de dag des kwaads bij u was. Wanneer de deuren gesloten zijn, dan staat Jezus in het midden en zegt: „Vrede!”

4e. In het gebed. „Waar twee of drie in Mijn naam vergaderd zijn, daar ben Ik in het midden van hen.” (Matth. 18 : 20). Hij is nabij in ons zuchten, in ons roepen, om ons gebed Gode welbehaaglijk te maken. 'Ook het eenvoudigste gebed van de eenvoudigste gelovige ontgaat Hem niet. Christenen, u weet dat Christus in het gebed met u is. Hierdoor juist hebt u vrijmoedigheid om tot de troon van de genade te naderen.

2. Christus is lange tijd met de gelovigen geweest: „Ben Ik zo lange tijd met ulieden?” vraagt Hij. Christus was nog slechts drie jaar met de discipelen geweest, toen Hij dit zei. Gedurende veel langer tijd is Hij met sommigen van u geweest. Zie eens terug, geliefde Christenen, naar de weg langs welke Hij u heeft geleid. Deze dag is een verhevenheid, plaatst u daarop, en ziet eens achter u. Hoe lange tijd is Christus met u geweest? Enigen uwer, die reeds hoog bejaard zijn, werden in hun jeugd bekeerd: reeds een leeftijd is Christus met u geweest. Hij is met u geweest als uw Borg, als uw Sterkte, als uw oudste Broeder, als uw Pleitbezorger bij Zijn Vader. Reeds voor vele, zeer vele jaren is Hij aldus met u geweest. Indien deze of gene hooggeplaatste edelman u een bezoek kwam brengen, en als een vriend gemeenzaam met u verkeerde, zoge u zulks een grote zaak noemen. Hoeveel groter zaak is echter deze! Christus is met u geweest, Christus kent u bij name, Christus heeft dikwerf tot u gezegd, evenals tot Zacheüs: „Heden moet Ik in uw huis blijven.” (Luk. 19 : 5).

Sommigen zijn wellicht eerst onlangs tot de kennis van Christus gebracht. U hebt eerst voor korte tijd de deur geopend en Christus ingelaten. Toch is Hij reeds lange tijd met u geweest. Christus één enkele dag bij zich te hebben, is Hem lange tijd met zich te hebben: zo groot een eer is het zo rijk een zegen is het. Er is een dag op handen, wanneer u een ogenblik met Christus veel meer zult achten dan een geheel leven zonder Hem! „Eén dag in uw voorhoven is beter dan duizend elders.” (Psalm 84 : 11).

3. Christus berispt de gelovigen omdat zij zo weinig van Hem weten. „Hebt Gij Mij niet gekend, Filippus?” De apostelen wisten veel van Christus, en toch waren zij traag van hart om alles te geloven. Zo is het ook nu nog met de Christenen. Zij weten veel van Christus, en nochtans zijn zij traag van hart om alles te geloven. Aan vele zaken is het duidelijk te zien, dat de Christenen Christus niet kennen.

1ste. Weinig blijdschap onder de Christenen. Het wordt slechts zeer weinig gevoeld dat de zonden vergeven zijn. Enigen uwer, die betonen Christenen te zijn, zouden terugdeinzen voor de vraag of zij gevoelen dat hun zonden vergeven zijn. U schijnt die vraag te vrezen, als ware zij een onwettige vraag als ware zulks een geheim, hetwelk u niet weten kunt. Is dit het geval met u? Voorwaar, dan mag Christus ook tot u zeggen: „Ben Ik zo lange tijd met ulieden, en hebt Gij Mij niet gekend?” Is niet Christus aan u geopenbaard als gekruisigde Zaligmaker als de beker van de toorn van God tot de bodem toe ledig drinkende? „O, onverstandigen en tragen van hart om te geloven alles wat de profeten gesproken hebben!” (Luk. 24 : 25).

2e. Weinig omgang met God. Wanneer u in de zonneschijn staat, dan voelt u de warme stralen van de zon; zo ook, wanneer u in Christus stond, dan zoge u de warme stralen van zijn liefde gevoelen. Hoe weinig is dit het geval. De gelovigen worden genoemd een volk, dat nabij God is. Ingaande in het binnenste voorhangsel, komen zij in de nabijheid van de Vader, wonen zij in Zijn verborgen plaatsen, rusten zij onder Zijn schaduw. Weinig, zeer weinig wordt daarvan gezien. Wel mag Christus zeggen: „Ben Ik zo lange tijd met ulieden, en hebt Gij Mij niet gekend?”

3e. Weinig heiligheid. Ware het oog van de Christenen gevestigd op de heersende, biddende, komende Zaligmaker, hoe geheel anders zouden zij zijn! Had u daarvoor ogen, wie behoorde u dan te zijn in heilige wandel en Godzaligheid!

(1) Hoeveel gierigheid wordt er nog gevonden onder degenen, die Christenen schijnen te zijn, hoevelen beschouwen het geld uitsluitend als het hunne, hoevelen gebruiken het slechts om zichzelf te goed te doen, om zichzelf genot te verschaffen, en dat, terwijl de zaak van Christus zo luid om offers roept!

(2) Hoeveel bitterheid is er onder velen, die zich als Christenen voordoen, hoevelen laten zich beheersen door een geest van hoogmoed en gebrek aan vergevingsgezindheid, hoevelen kunnen ontvangen beledigingen niet vergeten, en dorsten zelfs naar wraak!

(3) Hoeveel gelijkvormigheid aan de wereld is er in uw feesten en in uw opschik, in uw ijdele, ja zondige vermaken, en bovenal in uw gesprekken! Wie zou, u horende spreken, het kunnen weten dat u ooit bij Christus bent geweest, of dat Hij met u geweest is? Van waar dat alles? Omdat u Christus zo weinig kent. Na al de tijd, welke Christus met u geweest is, kent u Hem nog bijna in het geheel niet. Ach, laat toch dit jaar niet ten einde lopen zonder dat u zou besluiten Hem meer te leren kennen. Nog is Hij bij u. Een weinig tijd, en u zult Hem niet zien. Nog weinige dagen, en wellicht ziet u niets meer van Hem. Wie weet hoe spoedig de tijd van de genade voor u zal geëindigd zijn. Velen van u komen wellicht niet tot het einde van het volgende jaar. Wandelt in het licht, terwijl het licht nog voor u schijnt. Kent Christus, en u zult Hem gelijkvormig worden.

II. Laat ons spreken van de ontwaakten.

1. Christus is met de ontwaakte zielen.

1ste. Hij was het die u deed ontwaken. Niemand is van nature bekommerd over zijn ziel. Dit is een werk van Christus aan de ziel. Wanneer de bliksem door een bos is gegaan, en u ziet één of meer bomen door zijn sterke schichten gespleten, dan zegt gij: Hier is de bliksem geweest. Zo ook, wanneer u een hart ziet, dat verbroken is onder het gevoel van zijn verloren toestand, dan kunt u zeggen: *Christus is hier geweest*. Zijn enigen van u ontwaakt? dan is Christus bij u geweest. Hij zag u in uw zonden en dwaasheid. Hij had medelijden met u, kwam tot u, raakte uw hart aan, en maakte dat u gevoelde verloren te zijn, opdat u Hem als uw Zaligmaker zou zoeken. Twijfelt er niet aan dat Christus bij u geweest is.

2e. Hij zoekt de ontwaakte zielen, en zo is Hij bij hen. Wanneer een herder de verloren schapen op de bergen gaat opzoeken, dan is hij in het bijzonder bezorgd over die, welke bloedend en verwond, de bergen doen weergalmen van hun droef geblaat. Hij ontfermt zich over het verwonde schaap. Wanneer een goed geneesheer het hospitaal binnentreedt, dan gevoelt hij zich getrokken naar de legers van de gevaarlijkste zielen, naar de kribben dergenen die van pijn liggen te kermen; over de zodanigen ontfermt hij zich. Zo ook zoekt Christus de bloedende, kermende zielen met een bijzondere zorg: „De Geest des Heeren heeft Mij gezonden om te verbinden

de gebrokenen van harte.” (Jesaja 61 : 1) „De Heere Heere heeft Mij een tong van de geleerden gegeven, opdat Ik wete met de moede een woord ter rechter tijd te spreken.” (Jesaja 50 : 4). Bent u een ontwaakte ziel? dan kunt ge u verzekerd houden dat Christus met u is, dat Hij zich over u onfermt.

2. Hij is dikwijls een lange tijd met hen. Sommige zielen blijven vaak een geruime tijd onder overtuiging van zonde, sommige zelfs maanden en jaren. Ik twijfel geenszins of dit jaar heeft vele zielen zien ontwaken. Christus is zeer lankmoedig over zulke zielen. Hij staat de hele dag aan de deur: „Ik heb Mijn handen de ganse dag uitgebreid tot een wederstrevig volk.” (Jesaja 65 : 2) En komt de nacht, nog blijft Hij staan en wachten: „Mijn hoofd is vervuld met dauw, Mijn haarlokken met nachtdruppen.” (Hooglied 5 : 2). Zijn er wellicht ontwaakte zielen hier, welke mij horen spreken? Christus is reeds lange tijd met u geweest. De Bijbel heeft van Hem getuigd; nachten dag is Zijn getuigenis bij u geweest. Zijn dienstknechten hebben tot u van Jezus gesproken; zij hebben gewacht en zijn lankmoedig over u geweest. Christus zelf heeft Zich zorgvol over u neergebogen. Nog nooit heeft een bedelaar zo lange tijd aan de deur van een rijke man gestaan als Christus reeds aan uw deur gestaan heeft.

3. Velen hebben Hem nochtans niet gekend. Hoewel Christus zo lange tijd met de ontwaakte zielen geweest is, zullen nochtans velen Hem niet kennen. Hem te kennen is het eeuwige leven. Zij zouden van al hun smarten genezen zijn zo zij slechts op Hem wilden zien. Maar zij willen niet. Enigen van u zijn in die toestand. Dit is uw zonde en uw ellende. Christus heeft reeds lange tijd aan uw deur gestaan en geklopt. Had u opengedaan, u zou gezien hebben een bloedende Zaligmaker, een Borg, een gerechtigheid. U zou op Hem hebben gezien, en verlicht zijn geworden. Maar u wilde niet opendoen. Christus heeft gestaan en geroepen: „Indien iemand dorst, hij kome tot Mij en drinke.” (Joh. 7 : 37). U gevoelt grote dorst, en toch komt u niet tot Christus om te drinken. Christus heeft geroepen: „Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven.” (Matth. 11 : 28). U gaat gebogen onder uw last, en toch wilt u niet tot Christus komen opdat u het leven mag hebben. Christus heeft geroepen: „Volg Mij;” (Luk. 9 : 9), die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen.” (Joh. 8 : 12). U dobbert tussen Christus en de wereld. U zit vast aan de wereld, hoewel ge u ellendig gevoelt. Hoe lange tijd zal dat aldus blijven? Is Christus zo lange tijd reeds met u geweest, en hebt u Hem toch niet gekend, arme bekommerde ziel? Bedenkt het wel, sommigen hebben als bekommerden geleefd, en zijn als bekommerden gestorven. Bedenkt het wel, het zal u de helse smarten nog verzwaren, dat Christus zo lange tijd met u was, en u Hem niet hebt willen kennen. Wendt u dan nu toch tot Christus. Laat het nieuwe jaar niet beginnen zonder dat u Christus kent.

III. Nog een woord over de niet-ontwaakten.

1. Christus is met hen.

In zekere zin is Hij niet met hen. Zij zijn zonder Christus en zonder God in de wereld. In een andere zin is Hij wel met hen: „Ik weet uwe werken. (Openb. 3 : 15).

1ste Hij is met hen in het huis Gods. Het is mij een zeer wondervolle zaak hoe Christus zovelen, die nog zonder Hem leven, beweegt om naar het huis Gods te komen; ik heb dat nooit kunnen verklaren. Grote scharen volgden Jezus; nog wordt Hij door de scharen gevolgd.

Vraag. *Wat brengt u naar het huis Gods?*

Het is de trekkende genade van Christus. Hier is Christus met u, Christus opent Zijn schatten, en zegt: „Komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs,

wijn en melk.” (Jesaja 55 : 1).

2e. Hij is bij hen met Zijn voorzienigheid. De leidingen van Christus ten opzichte van niet ontwaakte zielen zijn menigmaal wonderlijk. De hand van Christus is daarin duidelijk zichtbaar: „Ik sta aan de deur en Ik klop.” (Openb. 3 : 20). In het nu verlopen jaar heeft Christus in Zijn voorzienigheid met velen van u getwist. Tot sommigen van u is Hij meermalen gekomen.

3e. Hij is met hen in hun zonden. Christus is tegenwoordig bij al hun onheilige feesten, Hij hoort al hun onheilige scherts, Hij is bekend met al hun begeerten, Hij weet al hun verbintenissen: „Ik weet uw werken.” Denkt u wel eens, wanneer u met het een of ander ijdel spel bezig bent, dat Christus aan uw zijde staat? Hij ziet de glimlach van vergenoegen op uw gelaat, maar Hij ziet ook de toorn van God die over uw zielen hangt. Hij ziet hoe ge uzelf met ijdele overleggingen misleidt, neerzittende aan de rand van de hel, en toch u vermakende met het nietige kinderspeelgoed van de wereld. Hoort wat Hij u toeroept: „Gij dwazen! wanneer zult u verstandig worden?” (Psalm 94 : 8) en wederom: „Heere, laat hem ook nog dit jaar.” (Luk. 13 : 8).

2. Hij is lange tijd met hen.

Er is grond om te geloven dat Christus met de ziel twist van de vroegste jeugd af, dat Hij voortgaat met haar te twisten tot het einde toe. Sommige goede mensen hebben gemeend dat Christus het soms opgeeft en de ziel overgeeft tot de dienst van haar afgoden. Maar wellicht is het meer overeenkomstig de Schrift te zeggen dat Jezus de hele dag wacht. Hoe lange tijd heeft Christus reeds met sommigen van u getwist! Met deze dag zal wederom een jaar van Zijn twisting met u geëindigd zijn. Bedenkt het toch. O, welk een lankmoedigheid betoont u de Zaligmaker!

3. Nochtans kennen zij Hem niet.

Ach, er is reden om te geloven, dat velen van u nog evenmin Christus kennen als op de dag, toen ik mijn bediening in uw midden aanvaard heb, ja evenmin als op de dag van hun geboorte. Kende u Christus, uw hart zou in u door het gevoel van de zonde verbroken zijn. Maar helaas! Uw hart is nog geheel in u. Kende u Christus, dit zoge u uitdrijven om deel aan Hem te verkrijgen. Maar u zoekt Hem niet. Hoort de liefderijke stem van de Zaligmaker, die u nog op deze dag zo teder toeroept: „Ben Ik zo lange tijd met u geweest?” Het zal een van de grootste smarten in de hel zijn, de herinnering dat Christus zo dikwijls met u geweest is in dit huis des gebeds, in uw lotgevallen, en let wel in uw zonden. En u wilde niet op Hem zien! De herinnering dat Christus in het sacrament van het Avondmaal, zo dikwijls als de gekruiste Zaligmaker voor uw ogen is geschilderd geworden. Hoe dikwijls Zijn dienstknechten Hem als een vrijmachtige Zaligmaker aan u verkondigd hebben; hoe dikwijls Hij met innerlijke ontferming over u is bewogen geweest, en over u heeft geweend, en u hebt niets van Hem willen weten!

Toehoorders! ik vrees dat dit jaar in de dag des oordeels tegen u zal getuigen! Ik vrees dat velen u mij in die dag zullen beschuldigen en zeggen: *Waarom hebt Gij Mij niet duidelijker, krachtiger, meer gesproken?* Waarom hebt u niet meer aan onze deuren geklopt, om tot ons en onze kinderen te spreken van Christus, de weg des heils? Was het niet de moeite waard meerdere pogingen aan te wenden om ons te redden van het eeuwig verderf?

Ach lieve vrienden, wees toch niet langer onverstandig. Velen van u zullen mogelijk het einde van een volgend jaar niet beleven. Zullen er vijftig worden weggenomen, o ontzettende gedachte! mogelijk zult u onder die vijftig zijn; ja, al waren het ook veertig, dertig, twintig, tien, mogelijk zult u onder die tien zijn. En al was het ook

slechts één, wie weet of u niet die éne zijn zult. In die stond, geliefden, zal het verschrikkelijk zijn te moeten horen: „Ik was lange tijd met u, maar u hebt Mij niet willen kennen!” Amen.

Dundee, 31 december 1837.

49. WIE ZAL ONS SCHEIDEN VAN DE LIEFDE VAN CHRISTUS?

Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard? Gelijk geschreven is: want om Uwentwil worden wij de ganse dag gedood; wij zijn geacht als schapen ter slachting. Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons liefgehad heeft. (Rom. 8 : 35-37).

Drie belangrijke vragen doen zich hierbij ter beantwoording op:

1. „Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods?” Paulus staat als een held, en hij ziet omhoog naar de heilige engelen, en omlaag naar de aanklagende duivelen, en om zich heen op de boze wereld, en in zijn eigen geweten, en hij vraagt: Wie kan één, die door God is uitverkoren en door Christus gewassen, beschuldigen? Het is God, die rechtvaardig maakt. De heilige God heeft de gelovigen geheel en al rein verklaard.

2. „Wie is het die verdoemt?” Paulus richt het oog op alle rechters van de aarde, op allen die de wet moeten handhaven en het recht uitoefenen. Hij ziet opwaarts naar de heilige engelen, wier bovenmenselijk oog diep indringt in het rechtvaardig bestuur van God. Hij ziet op naar God, de Rechter van allen, die recht moet doen, Wiens wegen enkel billijkheid en volmaakte gerechtigheid zijn, en hij vraagt: *Wie zal verdoemen?* Christus is het die gestorven is. Christus heeft de laatste penning betaald, zodat iedere rechter moet uitroepen: *Nu is er geen verdoemenis meer.*

3. „Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?” Opnieuw wendt hij het oog naar al de geschapen werelden, naar de grote macht van de machtigste aartsengel; naar de satanische macht van de legioenen van duivelen, naar de woede van de God tergende wereld, naar de verenigde krachten van al het geschapene. En bij het gezicht van zondaars in de armen van Jezus, roept hij uit: „Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?” Al de krachten van tienduizenden van werelden samen zijn daartoe niet bij machte, want Jezus is meer dan zij allen. „Wij zijn meer dan overwinnaars door Hem, die ons liefgehad heeft.”

De liefde van Christus! Paulus zegt: „De liefde van Christus gaat de kennis te boven.” (Ef. 3 : 19). Zij is gelijk aan het blauwe uitspanseel, hetwelk uw oog wel kan indringen, maar welke wezenlijke uitgestrektheid u niet kunt berekenen. Zij is gelijk aan een diepe, zeer diepe zee, in wier wateren u tot op zekere diepte zien kunt, maar wier eigenlijke diepte onpeilbaar is. Zij heeft een breedte zonder grens, een lengte zonder einde, een hoogte zonder toppunt, een diepte zonder bodem. Moest de apostel Paulus dit nog zeggen, die zo krachtig onderwezen was in Goddelijke dingen, die opgetrokken was geweest in de derde hemel, en het verheerlijkte aangezicht van Jezus had aanschouwd, hoeveel meer moeten dan wij, arme en zwakke gelovigen, in die diepte van de liefde inzien, en zeggen: Zij gaat de kennis te boven!

Drie zaken zijn hierin op te merken, over welke ik wilde spreken.

- I. De liefde van Christus.
- II. De vraag: *Wie zal ons van die liefde scheiden?*
- III. De waarheid, dat wie of wat het ook zij, niemand of niets daartoe in staat is.

I. Ik wil spreken over de liefde van Christus.

1. Wanneer is zij begonnen? Zij is van eeuwigheid: „Toen was ik een voedsterling bij Hem, en Ik was dagelijks Zijn vermaken, te aller tijd voor Zijn aangezicht spelende, spelende in de wereld van zijn aardrijks, en Mijn vermaken zijn met van de mensen kinderen.” (Spr. 8 : 30, 31). Deze stroom van liefde begon te vloeien eer de wereld was, van eeuwigheid, van de beginne, eer de wereld was. De liefde van Christus tot ons is even oud als de liefde van de Vader tot de Zoon. Deze stroom van licht vloeide uit Jezus ons tegen eer de zon haar stralen uitschoot, eer de rivieren haar wateren voortstuwden naar de oceaan, eer de engelen de engelen, of de mensen de mensen liefhadden. Toen er nog geen schepselen waren, had Christus ons reeds lief. Welk een diepte, wie kan ze peilen! Ja, die liefde gaat de kennis te boven!

2. Wie was het die liefhad? Jezus, de Zoon van God, de tweede Persoon van de gezegende Godheid. Zijn naam is: „Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst,” (Jes. 9 : 5) „Koning der koningen en Heere der heren,” (Openb. 19 : 16) Immanuël, Jezus de Zaligmaker, de Eniggeborene van de Vader. Zijn schoonheid is volmaakt. Hij is het Afschijnsel van Zijns Vaders heerlijkheid en het uitgedrukte Beeld van Zijn zelfstandigheid. Al de zuiverheid, majesteit en liefde van Jehovah wonen in al haar volheid in Hem. Hij is de blinkende Morgenster. Hij is de Zon der gerechtigheid en het Licht van de wereld. Hij is de Roos van Saron en de Lelie der dalen, schoner dan alle mensenkinderen. Zijn rijkdommen zijn onmetelijk: Hij kon zeggen: „Al wat de Vader heeft is het Mijne.” (Joh. 16 : 15). Hij is Heere van allen. Al de machten in de hemel waren aan Zijn voeten onderworpen, alle engelen en serafs waren Zijn dienstknechten, het heelal was Zijn gebied. Al Zijn daden zijn van een oneindige heerlijkheid. Hij was de Schepper van alle dingen, die in de hemel en die op de aarde zijn, die zichtbaar en die onzienlijk zijn. Hij riep de dingen die niet zijn, alsof zij waren; op Zijn woord kwamen de werelden uit het niet te voorschijn. Nochtans had Hij ons lief. Het zegt veel bemind te worden door niemand die hoger is in rang dan wij zelf, het zegt veel bemind te worden door een engel. Maar o, bemind te worden door de Zoon van God, dat is een wonder, dat gaat de kennis te boven!

3. Wie had Hij lief! Hij had *ons* lief! Hij kwam in de wereld „om zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben.” (1 Tim. 1 : 16). Had Hij iemand liefgehad, die zo heerlijk was als Hij zelf, wij zouden ons niet daarover verwonderen. Had Hij de heilige engelen liefgehad, die Zijn zuiver, schitterend beeld terugkaatsen, het zou ons niet behoeven te verwonderen. Had hij de beminnenswaardigen onder mensen liefgehad, de beminnelijke, de nederige, de vriendelijke, de rijke, de grote, de edele mensenzonen en dochteren, ook dat zou een zo groot wonder nog niet geweest zijn. Maar ach, Hij had zondaren lief, de vuilste zondaars, de armste, geringste, schuldigste ellendelingen, die op aarde rondkruipen. Manasse, die zijn eigen kinderen doodde, was een dergenen welke Hij liefhad; Zacheüs, de grauwe tollenaar, behoorde ook tot dat getal; de lasterende Paulus was een derde; de Samaritaanse hoer een vierde; de moordenaar aan het kruis was mee een van die; de ontuchtige Korintheërs behoorden ook daartoe. „En dit waart gij sommigen.” (1 Cor. 6 : 11). Wij waren zwart als de buitenste duisternis toen Hij naar ons omzag; wij hadden de hel verdiend, en lagen onder de toorn en de vloek van zijn Vaders, nochtans had Hij ons lief en sprak: *Ik zal voor hen sterven*. Iedere verlost kan zeggen: „Gij hebt mijn leven opgevoerd uit het verderf.” (Jona2 : 6).

Broeders, welk een liefde, Hij, die zo groot, zo beminnelijk, zo zuiver was, koos ons, die nietswaardig en met zonden beladen waren, om die te wassen en te reinigen, en hen zo zichzelf voor te stellen. Die liefde gaat de kennis te boven!

4. Wat heeft Hem deze liefde gekost? Toen Jakob Rachel liefhad, diende hij zeven

jaren om haar te verkrijgen, verdroeg hij de hitte des zomers en de koude des winters. Maar Jezus droeg de hete toorn van God en de winterstormen van Zijns Vaders gramschap, voor hen welke Hij liefhad. Jonathan had David lief met een liefde sterker dan die van een vrouw, en om zijnentwil droeg hij de verschrikkelijke grimmigheid van zijn vaders Saul. Maar Jezus heeft, uit liefde tot ons, de volle beker van de toorn van zijn Vaders tot de laatste druppel ledig gedronken. Het was de liefde van Christus die Hem de liefde van zijn Vaders, de aanbidding van de engelen en de troon van zijn heerlijkheid deed verlaten. Het was liefde die Hem de baarmoeder van de maagd niet deed verachten, het was liefde die Hem gewillig maakte zich in de kribbe te Bethlehem te doen neerleggen. Het was liefde die Hem in de woestijn dreef; liefde maakte Hem een man van smarten; liefde maakte Hem hongerig en dorstig en vermoeid; liefde deed Hem voortspoen naar Jeruzalem; liefde voerde Hem naar het duister Gethsémané; liefde was het die Hem Zich liet binden en voortsleuren naar het rechthuis van Pilatus; liefde nagelde Hem aan het kruis; liefde deed Hem het hoofd buigen onder het ontzettend gewicht van de toorn van Zijn Vader. „Niemand heeft groter liefde dan deze.” (Joh. 15 : 13). „Ik ben de goede Herder; de goede Herder stelt Zijn leven voor de schapen.” (Joh. 10 : 11).

De zondaars waren zo diep gezonken dat het helse vuur hun deel was. Hij sprong in die bodemloze diepte des verderfs, doorzwom de verschrikkelijke wateren des doods, en vergaderde de Zijnen in Zijn armen. Het zwaard van de gerechtigheid was ontbloot en flikkerde ons tegen, gereed om ons te vernielen. Hij, die een Man was met God, ontblootte zijn boezem en liet de slag op Zich neerkomen. Wij waren ten deel aan de pijlen van de Goddelijke wraak; Jezus kwam tussen beiden en zij doorboorden Hem. Iedere pijn, die onze zielen had moeten treffen, trof Hem. Hij, Hij zelf droeg onze zonden in Zijn eigen lichaam op het hout. Zo ver het oosten is van het westen, zo ver heeft Hij onze ongerechtigheden van ons weggedaan.

Ziedaar de liefde van Christus, die alle kennis te bovengaat. Die liefde wordt u heden voor ogen gesteld in het gebroken brood en de vergoten wijn. Die liefde zullen wij aanschouwen op de troon een Lam staande als geslacht. Die liefde zal het onderwerp zijn van het nieuwe lied dat wij eeuwig zullen zingen: „Het Lam is waardig!” (Openb. 5 : 12).

1ste. Welk een blijdschap deel te hebben aan de liefde van Christus! Hebt u deel aan die verbazende liefde? Heeft Hij uw leven opgevoerd uit het verderf? Dan zal Hij u wassen, en u Gode maken tot een Koning en Priester. Met Zijn eigen bloed zal Hij u witter wassen dan sneeuw, Hij zal u reinigen van al uw bederf en van al uw afgoden. Hij zal u een nieuw hart geven. Hij zal uw consciëntie zuiver houden en uw hart recht doen zijn met God. Hij zal Zijn Heilige Geest in u geven, en u bidden leren met onuitsprekelijke verzuchtingen. Hij zal u rechtvaardigen, Hij zal voor u bidden, Hij zal u verheerlijken. De gehele wereld moge tegen u gekant zijn, dierbare vrienden mogen sterven of u ontrouw worden, u mag alleen gelaten worden in de woestijn; nochtans zult u niet alleen zijn, Christus zal u nochtans liefhebben.

2e. Welk een ellende geen deel te hebben aan de liefde van Christus! Indien u de liefde van Christus mist, hoe ijdel is dan alle liefde! Uw vrienden mogen u liefhebben, uwe burens mogen vriendelijk jegens u zijn, de wereld moge u prijzen, leraars mogen uw ziel liefhebben. Maar, indien Christus u niet liefheeft, zal de liefde van alle schepselen u niet baten. Dan bent u onrein, dan bent u nog in uw zonden, onheilig; dan zult u neerdalen ter helle, en al de schepselen zullen rondom u staan, onmachtig een hand ter van u hulp uit te strekken.

3e. *Hoe kan ik weten dat ik deel heb aan de liefde van Christus?*

Hieraan dat u tot Christus getrokken wordt: „Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid.” (Jer. 31 : 3). Hebt u iets aantrekkelijks in Jezus gezien? De wereld wordt aangetrokken door schoonheid, of kleding, of schitterende juwelen; bent u tot Christus getrokken geworden door Zijn helende balsem? Dit is het bewijs voor allen die in Jezus' hart zijn gegraveerd zij komen tot Hem; Jezus is voor hen. De lichtvaardige wereld ziet geen begeerlijkheid in Christus, zij schat de begeerlijkheden van de ogen hoger dan Hem. De glimlach van de mensen, het geld, de vermaken zijn haar meer waard dan Christus. Maar degenen, welke Christus liefheeft, trekt Hij tot Zich door het gezicht van zijn dierbaarheid. Hebt u Hem zó gevolgd, Hem hoog geschat, als een verloren zondaar tot Hem de toevlucht genomen? Dan zal Hij u geenszins uitwerpen, in weerwil van al hetgeen u tegen Hem mag hebben gedaan.

„Maar ik sleet mijn beste dagen in de zonde.”

Nochtans zal Ik u geenszins uitwerpen.

„Ik diende de zonde openlijk.”

Ik zal u geenszins uitwerpen.

„Maar ik heb tegen licht en overtuiging in gezondigd.”

Toch zal Ik u geenszins uitwerpen.

„Maar ik ben een afvallige.”

Nochtans zijn Zijn liefdearmen geopend om uw arme schuldige ziel te omhelzen, en Hij zal u geenszins uitwerpen.

II. Velen zouden ons willen scheiden van de liefde van Christus.

Van het begin van de wereld af is het 't grote doel van satan geweest de gelovigen te scheiden van de liefde van Christus. En alhoewel het hem nog nooit met een enkele ziel is gelukt, zet hij zijn pogingen nog even krachtig en met dezelfde begerigheid voort als in de beginne. Van het ogenblik af dat hij de Zaligmaker een verloren schaap op Zijn schouder ziet nemen, spant hij alle krachten in om het arme, geredde schaap weer uit zijn plaats van rust weg te scheuren. Van het ogenblik af dat de doorboorde hand van Jezus een arm, bevend, schuldig zondaar heeft aangegrepen, is satan onvermoeid werkzaam om hem uit de hand van Jezus te rukken.

1. Hij deed dat vanouds af. Gelijk geschreven is: „Want om Uwentwil worden wij de hele dag gedood; wij zijn geacht als schapen ter slachting.” Deze uitroep is genomen uit het boek van de Psalmen. Door alle eeuwen heen is het volk van God door de satan en de wereld vervolgd geworden. Merkt op:

1^e. de reden: „om Uwentwil” omdat zij waren als Jezus en Hem toebehoorden.

2e. De tijd: „de hele dag” van de morgen tot de nacht toe. De wereld heeft een gedurige haat tegen de ware gelovigen, zodat wij des avonds zeggen kunnen: „Gave God dat het morgen ware,” en des morgens: „Gave God dat het avond ware.” Zij hebben geen andere vijanden die hen zo gedurig haten en vervolgen als deze.

3e. De wijze waarop: „Wij zijn geacht als schapen ter slachting.” De wereld ziet er even weinig in een Christen te mishandelen als een slachter zijn geweten bezwaard acht wanneer hij een schaap ter slachting leidt. „Ik ben een snarenspeel zelfs dergenen die sterke drank drinken.” (Psalm 69 : 13). Zo klaagden reeds de gelovigen van de oude dag. Dezelfde klacht heeft weergalmd tussen de sneeuwtoppen van Piëmont, en in latere tijden tussen de groene heuvels van Schotland. En wij misleiden onszelf deerlijk zo wij ons vleien dat dezelfde klacht niet wederom zal worden gehoord. Is de duivel veranderd? Heeft hij Christus en Zijn volk meer lief dan vroeger? Is de wereld veranderd? Haat zij God en het volk van God iets minder dan zij immer gedaan heeft? Nee, o nee! Ik heb de innige overtuiging dat, als God slechts

Zijn weerhoudende genade intrekt, de wateren van de vervolging weldra opnieuw zullen losbreken, en velen van u, die onder onze prediking onbekeerd gebleven zijn, zullen dan in bloedige vervolgers veranderen, en u zult dan wraak nemen over de leerredenen, die u in het hart hebben gegrepen.

2. De apostel noemt zeven verschillende vormen, onder welke de versterking komt. Twee daarvan betreffen onheilen, die aan alle mensen gemeen zijn, en vijf ervan die meer in het bijzonder het volk van God treffen.

1ste. *Verdrukking en benauwdheid.* „De mens, van een vrouw geboren, is kort van dagen en zat van onrust. Hij komt voort als een bloem en wordt afgesneden; ook vlucht hij als een schaduw en bestaat niet.” (Job 14 : 1). De kinderen Gods zijn geenszins vrij van benauwdheden, ziekte, armoede, verlies van vrienden. Het woord van Jezus tot hen luidt: „In de wereld zult gij verdrukking hebben.” (Joh. 16 : 33). „Zo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik.” (Openb. 3 : 19). Van deze tijden van verdrukking bedient zich de satan om, was het mogelijk, de ziel van de liefde van Christus te scheiden. Hij verzoekt de gelovige om hem er toe te brengen dat hij de kastijding des Heeren veracht, om hem door veelvuldige bezigheden of de omgang met wereldse vrienden te verstrikken, of hem te doen trachten door allerlei wereldse middelen zijn smarten te ontduiken. Dan weer tracht hij de ziel onder de verdrukking moedeloos, wrevelig, morrende te maken, opdat zij in haar dwaasheid God zou beschuldigen, en Zijn liefde en wijsheid in de smeltkroes van de verdrukking miskennen. Lans deze weg beproeft satan ons te scheiden van de liefde van Christus. Een tijd van verdrukking is een tijd van gevaar.

2e. *Vervolging, honger, naaktheid, gevaar, zwaard* zijn alle wapenen waarvan satan zich bedient tegenover de kinderen Gods. De geschiedenis van de gemeente Gods van alle eeuwen is een geschiedenis van vervolging. Nauwelijks begint een ziel zich om de godsdienst te bekommeren, nauwelijks begint die ziel naar Jezus te vragen, of de wereld heeft allerlei kwaad te zeggen van hen, die door het Woord Gods getroffen zijn. Welke bittere woorden worden tegen zodanige ziel uitgebraakt? In alle eeuwen is dit woord waarheid geweest: „Zij hebben gewandeld in schaapsvellen en in geitenvellen, verlaten, verdrukt, kwalijk gehandeld zijnde, welker de wereld niet waardig was.” (Hebr. 11 : 37, 38). Zij, die hun brood uit de hand Gods ontvangen, zijn menigmaal uit hun burgerlijk bestaan verdreven, zij, die bekleed waren met de gerechtigheidsmantel van Christus, hebben dikwijls gebrek geleden aan klederen voor hun lichaam, en zijn blootgesteld geweest aan honger, naaktheid, gevaar en zwaard ja, aan het nijpendste gebrek en de uiterste nood. Kaïn sloeg zijn broeder Abel dood. Zij hebben de Vorst des levens gedood. En al de Zijnen staan sedert aan hetzelfde gevaar ten doel. Zeg niet: *De tijden zijn veranderd, en wij zijn nu in de dag van de verdraagzaamheid.* Christus is niet veranderd, satan is niet veranderd, en, als het zijn beurt weer is, zal hij van dezelfde wapenen gebruik maken.

III. Dit alles kan ons niet scheiden.

„In deze allen zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons liefgehad heeft.” Hoe zijn wij meer dan overwinnaars?

1. Wij zijn overwinnaars zelfs nog eer de strijd geëindigd is. In iedere andere strijd weten wij niet aan welke zijde de overwinning zijn zal zolang de slag nog niet gewonnen is. In de slag van Waterloo had men lange tijd gedacht dat de Fransen de zege zouden hebben behaald, en Napoleon zond zelfs verscheiden boden naar Parijs met de tijding dat de overwinning aan zijn zijde was. Maar in de strijd met de wereld, met satan en het boze hart weten wij reeds van te voren aan welke kant de

overwinning zijn zal. Christus heeft op Zich genomen ons te doen overwinnen. Hij wil ons beschutten voor de pijlen van de wet, door ons te bedekken met Zijn bloed. Hij behoedt ons voor de macht van de zonde door Zijn Heilige Geest, welke Hij in ons gegeven heeft. Hij wil ons in het verborgene van zijn tent bewaren van de twist van de tong. Hoe heviger de strijd is, des te dichter zal Hij bij ons zijn, zodat wij reeds kunnen zingen: „Ik dank God, door Jezus Christus onzen Heere.” (Rom. 7 : 25). Wij weten dat wij zullen overwinnen. Al was de wereld ook nog een miljoen maal woedender, al werden ook de brandstapels weer ontstoken, al was ook mijn hart nog een miljoen maal bozer, al werden ook al de verzoeken van de hel over mij losgelaten, ik weet dat ik zal overwinnen door Hem Die mij heeft liefgehad. Toen Paulus en Silas in de kerker lofzangen zongen, waren zij meer dan overwinnaars. Toen Paulus, in weerwil van de doorn in zijn vlees, juichte: „Ik zal roemen in mijn zwakheden,” (2 Cor. 12 : 9) was hij meer dan overwinnaar.

2. Wij overwinnen door de strijd. Menigmaal is een overwinning juist een nederlaag. Zo was het ook in die strijd van Israël, na die donkere nacht te Gibeon. Heel Israël weende, want een stam was op het punt om geheel en al van Israël te worden afgesneden. Zo ook gaan, in de meeste overwinningen, de zegezangen vergezeld van de weeklachten van de weduwen en wezen. Zo is het niet in de goede strijd des geloofs. *Wij zijn méér dan overwinnaars.* Wij overwinnen zelfs door onze vijanden.

1ste. Wij sluiten ons bij Christus aan. Iedere golf van vervolging om Christus' wil brengt de ziel hoger op de Rots. Iedere pijl van bitterheid op de gelovige afgeschoten, doet hem dieper schuilen in de wonden van Jezus. Lieve vriend, wordt niet moede deze dingen te dragen, daar zij u nader brengen aan de Liefste van uw ziel.

2e. Zij maken ons los van de zonde. “Zo gij van de wereld waart, de wereld zou het hare liefhebben.” Zo de wereld u vleide en streelde, zoge u in haar schoot neerliggen. Maar wanneer zij vergramd is tegen ons, is Jezus ons alles.

3e. Uw loon is des te groter in de hemelen. Wij verwerven een schitterende kroon. Vreest niet; niets zal ons scheiden van de liefde van Christus. O, kon ik het weten dat u allen de liefde van Christus was deelachtig geworden, dat de armen van Jezus u omsloten hielden, dan zou ik het ook weten dat al de haat en vijandschap van de mensen, en al de kunstgrepen en list van de hel niets tegen u zouden vermogen! „Als God voor u is, wie zal dan tegen u zijn?” (Rom. 8 : 31). Indien God u heeft uitverkoren, geroepen, gereinigd, gerechtvaardigd, dan zal Hij u ook verheerlijken. Vertrouwt u aan Zijn liefdehanden, u die niet ver bent van het Koninkrijk Gods! Laat u door Hem wassen, dan zal Hij u brengen in Zijn heerlijkheid. Amen.

Dundee, 30 oktober 1841. (Avondmaalspreek.)

50. LESSEN DES DOODS.

De mens, van een vrouw geboren, is kort van dagen, en zat van onrust. Hij komt voort als een bloem, en wordt afgesneden; ook vlucht hij als een schaduw, en bestaat niet. (Job 14 : 1, 2).

Drie dingen worden ons in deze woorden onderwezen.

1. De schoonheid van de mens: „Hij komt voort als een bloem.” Er is nóg iets schoons in de mens. Eerst was hij gemaakt naar het beeld van God. En hoewel de zonde dat beeld heeft verwoest en mismaakt, zijn er toch nog sporen in de mens aanwezig van het werk Gods. Zijn lichaam is op een heel buitengewone wijze wonderbaarlijk gemaakt. En de ziel, hoewel van nature geheel en al van God afkerig geworden, is toch nog een verloren stuk zilver.

2. Hij is kort van dagen: „Kort van dagen hij komt voort als een bloem.” Toen Farao aan Jakob vroeg hoe oud hij was, antwoordde deze, hoewel honderd dertig jaren oud zijnde: „weinig en kwaad zijn de dagen van de jaren mijns levens geweest,” (Gen. 47 : 9), weinig vergeleken met de leeftijd van andere mensen. Sommige aartsvaders leefden negenhonderd jaren; Methusalem bereikte de ouderdom van negenhonderd negen en zestig jaren. Hoe weinig zijn onze dagen hiermede vergeleken! hoe weinig, vergeleken met de eeuwigheid, hoe weinig wanneer wij denken aan het werk dat er te doen is.

3. Zijn dagen zijn vol onrust. Waren zijn weinige dagen vol van blijdschap, het zou geenszins een zo treurige zaak zijn. Maar zij zijn vol onrust, en zij, die het meest hunkeren naar werelds genot, hebben doorgaans de meeste onrust. Onrust naar het lichaam, onrust over de ziel, onrust aangaande alle omstandigheden van het leven is eens iegelijks deel en gelijk de baren van de zee, alzo volgt de ene onrust de andere op.

Wij hebben van dit een en ander binnen korte dagen de treffende ondervinding gehad. Er zijn vijf treffende sterfgevallen geweest, alle van de zodanigen die aan onze gemeente verbonden waren, en samen genomen, vormen zij een praktikale verklaring van onze tekst.

1ste. Twee kinderen werden door de dood weggenomen, beiden zeer beminnelijk en elkander liefhebbende in hun leven, en ook na hun dood niet van elkander gescheiden. Zij beloofden veel en hun hartelijk beminnde familie hoopten dat zij eenmaal haar blijdschap en vertroosting zouden zijn. Zij kwamen voort als een bloem, en werden afgesneden.

2e. Een jongen in de bloei van zijn leven. Hij was gekomen tot de grootte en de krachten van een man, en meende vele goede dagen te zullen zien in het land der levenden. Maar de gedachten Gods waren anders, en Hij nam hem weg.

3e. Een bloeiende moeder van acht bloeiende kinderen, geliefd en bewonderd door allen die haar omringden, in het bezit van alles wat deze wereld geven kon om haar gelukkig te maken. Maar te middernacht kwam er geschrei. Zij kwam voort als een bloem, en werd afgesneden.

4e. De laatste was een oud man, die na lang gespaard te zijn geweest, nu is opgeroepen geworden om rekenschap te doen. Hoe plechtig is de les, ons hierdoor gegeven! Het kind, de jongeling, de moeder, de grauwe haren - allen liggen nu neer in het stille graf! „De mens, van een vrouw geboren, is kort van dagen.”

1. Leert hieruit de noodzakelijkheid ener spoedige bekering. Sommigen van u nemen het mij zeer kwalijk dat ik zo dikwijls van bekering spreek. Maar o, hier bij deze geopende graven, schaam ik mij dat ik daarvan zo weinig spreek. „Indien gij u niet bekeert, zult gij desgelijks vergaan.” (Luk. 13 : 3). „Betert u dan, en bekeert u, opdat uwe zonden mogen uitgewist worden.” (Hand. 8 : 9).

Kinderen, bekeert u nu, want er zijn jonge kinderen gestorven. Deze pas gedolven graven zijn kleiner dan ze voor u zouden moeten zijn. Jonge mensen, bekeert u nu, want jonge mensen sterven, zij worden in de bloei van hun leven afgesneden. Moeders, zegt niet: ‘Ik zal mij later wel bekeren, als mijn kinderen groot zullen geworden zijn, en ik beter de tijd zal hebben.’ Bekeert u nu, want moeders kunnen sterven. Ouden van dagen, zegt niet: dit geldt mij niet. Anderen kunnen sterven, maar u moet sterven, en daarom geldt het woord u in dubbele mate: *Bekeert u nu*.

2. Leert hieruit de dwaasheid van een leven in de genietingen van de wereld. Er is geen net, waarin de duivel meer zielen verstrikt, dan de zijden strikken van de wereldse vermaken. Gewoonlijk zien de mensen dezer wereld geen kwaad in deze dingen. Kinderen reeds zijn verzot op het spel; de jonge mensen beminnen de dans en het gezang en het gelach. Ruwe geesten houden veel van de drank, van uitbundige vrolijkheid, van grove zwelgerijen; in meer beschaafde kringen zet men het hart op bal, concert en schouwburg. Oude, reeds verwelkte dames en vloekende kapiteins, waggelende aan de rand van het graf, zouden ‘s nachts niet kunnen slapen als zij niet hun partijtje whist hadden gehad. Welk kwaad steekt daarin? Zit neer op gindse graven, en vraagt het de dood. Wees niet zonder Christus, zonder vergeving van de zonden, onheilig, op de weg naar de hel? Zijn uw dagen niet geteld? Kunt u niet nog deze nacht worden afgesneden? Waar zoge u komen, indien u van het bal, of uit de schouwburg, of van het kaartspel werd overgebracht in de tegenwoordigheid van uw Rechter? „Verblijd u, o jongeling! in uwe jeugd, en laat uw hart zich vermaken in de dagen van u jongelingschap, en wandel in de wegen uws harten en in de aanschouwing van u ogen. Maar weet, dat God, om al deze dingen, u zal doen komen in het gericht.” (Pred. 11 : 9). „Ziel! Gij hebt vele goederen, die opgelegd zijn voor vele jaren; neem rust, eet, drink, wees vrolijk. Maar God zei tot hem: gij dwaas! in deze nacht zal men uw ziel van u afeisen. En hetgeen u bereid hebt, wiens zal het zijn?” (Luk. 12 : 19, 20). „Die haar wellust volgt is levend gestorven.” (1 Tim. 5 : 6). Nu is het de tijd van de bekering.

Mogen wij dan geen vermaken hebben? Ja, in Christus heilige vermakenen, gelijk er worden genoten aan de rechterhand Gods in alle eeuwigheid. Ach, ik heb al de genietingen van de wereld gesmaakt, maar zij wegen niet op tegen een enkele drop uit de beker van de liefde van Christus.

3. Leert hieruit aan het heil van elkanders zielen te arbeiden. Er is zeker geen plaats, waar de dienaar van Christus beter zou kunnen leren hoe hij spreken moet dan aan het sterfbed. Dikwijls gevoel ik, wanneer ik een stervende zie, dat mijn prediking maar al te zwak, ja niets is geweest. O, bidt voor mij, dat ik met meer getrouwheid in uw midden moge zijn, dat ik krachtiger en stouter moge spreken, en niet terugdeinze voor uw toom of uw berispingen! Dan zult u niet toornig op mij zijn na uw dood. Dan zult u niet zeggen dat ik de zaken té veel bij haar rechte naam heb genoemd.

Broeders in het ouderlingschap! Komt en helpt mij hierin. U ziet dat ons volk stervende is; honderden zijn reeds in de eeuwigheid, die eens aan uw zorg en de mijn

waren toevertrouwd.

Geliefde onderwijzers! Geef toch aan de kinderen duidelijk en krachtig onderwijs, want kinderen sterven. Laat u niet afschrikken door hun ongeduld en hun weerspannigheid. Bedenkt dat zij stervende kinderen zijn. Het merkteken des doods is op hun aangezichten. De houtvester maakt een teken aan iedere boom, die moet worden uitgehouwen. Ieder kind heeft het merkteken des doods.

Vaders! Arbeidt aan de zielen van u kinderen van hun vroegste jeugd af aan. Bidt voor hen nog eer zij geboren zijn. Arbeidt om hen wederom te baren, totdat Christus een gestalte in hen verkregen heeft. Zegt niet dat zij te jong zijn, en die dingen niet kunnen verstaan. God kan zuigelingen onderwijzen. O, indien u hierin nalatig bent, zult u dan geen wroeging hebben als de groene zoden hun graf bedekken?

4. Leert hieruit hoezeer u onmachtig bent de toorn van God te dragen. In tijden van gezondheid en sterkte wil de mens veelal van God niet weten. „Zij zijn niet in moeite als andere mensen, en worden met andere mensen niet geplaagd. Daarom omringt hen de hovaardij als een keten.” (Psalm 73 : 5, 6). Zij bedrijven de zonde met open vizier. Maar wanneer zij door koorts en toring aan de rand van het graf worden gebracht, wanneer zij niet in staat zijn zichzelf meer in hun bed om te wenden, of zij iemand nodig hebben om hun hoofd op te beuren, of men hen als een kind moet voeden, dan zien zij dat een zondaar niets is tegenover een toornend God. En hoe zal het zijn in de eeuwigheid, als hij vallen zal in de handen van de levende God! Wellicht twijfelde hij of er wel een God was. Maar op schrikkelijke wijze wordt hij het plotseling gewaar dat er wel degelijk een God is. Hij meende dat er geen Christus was, als in een ogenblik ontmoet hij Zijn heilig oog. Hij beeldde zich in dat er geen hel was en lachte met degenen die daaraan geloof sloegen; nu dobbert hij in haar vurige baren, en hij gevoelt dat die smarteeuwig zal duren. Na duizend jaren is hij nog slechts aan het begin, en geen ogenblik naderbij aan de eindpaal. De ziel zal wegzinken in een onverdraaglijke, in de buitenste duisternis; zij zal wensen te sterven, en niet kunnen. „En of God, willende Zijn toorn bewijzen, en Zijne macht bekend maken, met vele lankmoedigheid verdragen heeft de vaten van toorn tot het verderf toebereid.” (Rom. 9 : 22). Broeders, ontvliedt de toekomstige toorn! U kunt die niet dragen. Kunt u de koorts, of een beroerte, of de toring verdragen? En deze zijn niets meer dan een pink van de hand van toorn van God.

5. Leert hieruit de dierbaarheid van Jezus. „De mens is kort van dagen,” maar „Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en in van de eeuwigheid.” (Hebr. 13 : 8). Hoe verbazend is de liefde van Christus, dat Hij stierf voor ons, zulke arme, tedere bloemen, en wormen van een dag! Hoe veilig zijn wij in Jezus! Hoewel wij niets zijn, hoewel wij voorbijgaan als een schaduw, in Hem blijven wij eeuwig. Ons stof zelfs is kostelijk in Zijn oog. Lichaam en ziel zal Hij bewaren en weer samen brengen, en wij zullen met Hem heersen tot in eeuwigheid.

O, allen die in Christus bent, looft Hem! U, die in twijfelingen neerzit, laat uw twijfel ophouden door u nu tot Hem te spoeden.

U, die nog buiten Hem bent, kiest Hem heden.

Dundee, 20 februari 1842.

51. CHRISTUS DE GROOTMAKER VAN DE WET

Hoort, gij doven, en schouwt aan, gij blinden, om te zien. Wie is er blind als Mijn Knecht, en doof gelijk Mijn Bode, Dien Ik zend? Wie is blind, gelijk de Volmaakte, en blind, gelijk de Knecht des Heeren? Gij ziet wel vele dingen, maar gij bewaart ze niet; ofschoon hij de oren opendoet, zo hoort hij toch niet. De Heere had lust (aan Hem), om Zijner gerechtigheid wil. Hij maakte (Hem) groot (door) de wet, en Hij maakte (Hem) heerlijk.¹ (Jes. 42 : 18-21)

I. *De naam aan de zondaren gegeven:*

„Hoort, gij doven! en schouwt aan, gij blinden, om te zien.” Deze woorden worden hier in de eerste plaats toegepast op de afgodendienaars, maar evenzeer zijn zij van toepassing op alle onbekeerde mensen. Voor zoverre u nog onbekeerd bent, bent u allen van nature doof. U hoort de stem niet van de Voorzienigheid Gods. Weldaden en tegenspoeden kloppen aan uw deur, maar u luistert daarnaar niet. U hoort de stem van Christus niet. Zij is gelijk aan een geluid van vele wateren, en nog bent u doof; u hoort noch Zijn waarschuwingen, noch Zijn nodigingen. U hoort niet de stem van de herders. Zij zijn wachters om de bazuin te blazen en het volk te waarschuwen, zij hebben een tong van de geleerden. Maar u bent „als een dove adder, die haar oren toestopt, opdat zij niet hoort naar de stem van de belezers, desgenen die ervaren is met bezweringen om te gaan.” (Psalm 58 : 5, 6). U bent blind. Dit woord wordt gedurig in de Bijbel gebezigd om de onwetendheid van onbekeerde zielen aan te duiden.

Onbekeerde leraars worden genoemd: „blinde leidsmensen van de blinden.” (Matth. 15: 14). Jezus zei eens tot een Farizeeër: „Gij blinde Farizeeër.” (Matth. 23 : 26). En wederom: „Gij dwazen en blinden.” (Matth. 23 : 19). „Gij weet niet dat u bent ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt.” (Openb. 3 : 19). Ziehier de ware staat van iedere onbekeerde ziel. U ziet niet uw eigen ziel, noch haar verdorvenheid, haar schuld, haar verloren toestand. U ziet de Zon niet, die heerlijke Zon der gerechtigheid, noch haar schoonheid, haar heerlijkheid, haar uitnemendheid: „Er was geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben.” (Jesaja 53 : 2). U ziet uw weg niet. U weet niet waar u naar toe strompelt. Uw pad leidt naar de hel, maar u ziet het niet, en u gelooft het niet.

Hoort, gij doven. En schouwt aan, gij blinden! De doven en blinden onder u zijn doorgaans de minst oplettende toehoorders. U zegt: De leraar heeft niets voor mij. En alzo zit u over andere dingen te denken, ten einde uw geest bezig te houden. Maar weet het, God spreekt hier tot u: „Hoort, u doven. En schouwt aan, gij blinden,” Juist de zorgelozen, onwetenden, blinden, vleselijk gezinden onder u moesten aandachtig toeluisteren, want God roept u. Wanneer dan toch zult u luisteren, als u het niet eens doet, wanneer God u roept?

Maar u zegt: „Dat strijdt met elkander. Als ik doof ben, hoe kan ik dan horen? Als ik blind ben, hoe kan ik dan zien?”

Antwoord. Laat die zwarigheid maar voor God over. Luistert slechts en aanschouwt. Hier is inderdaad volstrekt geen zwarigheid. God gebod Ezechiël dat hij profeteren zou over de dorre doodsbeenderen: „Gij dorre beenderen, hoort des Heeren woord,”

¹ De Engelse vertaling van vers 21 luidt: „De Heere had lust om Zijner gerechtigheid wil. Hij zal de wet groot maken, en zal haar heerlijk maken.”

(Ez. 37 : 4) en aan Jona dat hij Zijn woord zou spreken tot mensen, die zo hard waren als de stenen van de Jordaan. Terwijl wij spreken, en door de woorden, welke wij spreken, geeft God leven, en gehoor, en gezicht. Wendt slechts uw dove oren naar God heen, en vestigt uw blinde ogen op Jezus. Wie zal het ons zeggen of niet nu deze of gene blinde en dove voor de eerste maal opziet en luistert naar Jezus!

II. *Het voorwerp waarop hun gewezen wordt.*

„Wie is blind, gelijk Mijn Knecht, en doof, gelijk Mijn Bode, welke Ik zend? Wie is blind, gelijk de Volmaakte, en blind, gelijk de Knecht des Heeren? Gij ziet wel vele dingen, maar gij bewaart ze niet; ofschoon Hij de oren opendoet, zo hoort Hij toch niet.” In deze woorden wijst iedere uitdrukking duidelijk heen naar Christus.

1. Mijn Knecht. Deze naam komt gedurig voor ten opzichte van Christus: „Ziet mijn Knecht.” (Jesaja 41 : 1). „Ziet, Mijn Knecht zal verstandelijk handelen. Hij zal verhoogd en verheven, ja zeer hoog worden.” (Jesaja 52 : 13). „Door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken.” (Jesaja 53 : 11). „Ik ben in het midden van u, als een die dient.” (Luk. 22 : 27). Hij nam een linnen doek en omgordde Zichzelf. „Hij heeft de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen.” (Fil. 2 : 7). Hij draagt deze naam, omdat Hij niet gekomen is om Zijn eigen wil te doen, maar de wil Desgenen die Hem gezonden had.

2. Mijn Bode. Deze benaming wordt evenzeer toegepast op Christus: „Is er dan bij Hem een Gezant, een Uitlegger, één uit duizend? (Job 33 : 23). En wederom: „Snellijk zal tot Zijn tempel komen dien Heere, die gijlieden zoekt, namelijk de Engel des verbonds, aan dewelke gij lust hebt.” (Mal. 3 : 1). Hij wordt alsoz genoemd omdat God Hem gezonden heeft. Hij kwam van God, met de boodschap des eeuwigen levens aan zondaren.

3. De Volmaakte. „Hij is de Rotssteen; Zijn weg is volmaakt.” „Gods weg is volmaakt.” (Psalm 18 : 31). Van niemand anders dan van Christus zijn deze woorden volkomen waarheid. In Hem was geen zonde, en er is geen bedrog in Zijn mond gevonden. Hij kende de zonde niet. Hij was het heilige Kind Jezus, de Volmaakte, volmaakt in het oog van de Wet, volmaakt in de ogen van zijn Vaders, volmaakt in de ogen Zijner Gemeente: „Zulk een Hogepriester betaamde ons, heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren.” (Hebr. 7 : 26).

4. Blind en doof. „Wie is blind, gelijk Mijn Knecht, en doof, gelijk Mijn Bode?” „Gij ziet wel vele dingen, maar u bewaart ze niet; ofschoon hij de oren opendoet, zo hoort hij toch niet.” Hiermede wordt ons de weg beschreven, langs welke Hij, om Zijn werk op aarde te volbrengen, zou moeten gaan. Zo heet het ook in het tweede vers van ons teksthoofdstuk: „Hij zal niet schreeuwen, noch Zijn stem verheffen, noch Zijn stem op de straat horen laten.” Zo ook spreekt Hij: „Ik ben als een dove, Ik hoor niet, en als een stomme, die zijn mond niet opendoet. Ja, Ik ben als een man, die niet hoort, en in wiens mond geen tegenreden zijn.” (Psalm 38 : 14, 15). En de profeet getuigt van Hem: „Hij werd verdrukt, doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders: alzoo deed Hij Zijn mond niet open.” (Jesaja 53 : 7). Hij was blind voor de verdorvenheid van de zondaren. Hij zag, en zag toch niet. Gewis, indien Hij gezien had naar de zwarte harten dergenen voor wie Hij stierf. Hij had niet voor hen kunnen sterven; zeker, had Hij ook maar naar één zonde gezien, Hij had niet anders kunnen doen, dan ons van voor Zijn aangezicht te verwerpen, of terug te keren tot Zijn Vader. „Maar wie is blind gelijk Mijn Knecht?” Hij was blind voor Zijn eigen lijden. Hij spoedde voort naar Jeruzalem als had Hij het kruis niet met ogen gezien. Hij zag, maar sloeg daarop geen acht. Hij lag neer in de hof van Gethsémané, alsof Hij de lantarens

en de fakkels niet zag van degenen, die daar aankwamen om Hem te pakken. „Wie is blind als Mijn Knecht?” Hij was doof. Hij scheen hun mompelen tegen Hem, en hun beschuldigingen niet te horen, want Hij antwoordde niet één woord. „Pilatus zei tot Hem: Hoort u niet, hoeveel zaken zij tegen U getuigen? Maar Hij antwoordde hem niet op een enig woord, alzo dat de stadhouder zich zeer verwonderde.” (Matth. 27 : 13, 14). Naar die Jezus nu, die alles zo uiterst geduldig voor ons heeft verdragen, moet gij, hiertoe wordt u dringend uitgenodigd, zien en horen. Aanschouwt Hem, tracht Hem te leren kennen. Wij hebben nog slechts weinig van Christus geleerd, mijn broeders, en gij, die nog zonder Christus bent, u kent Hem nog volstrekt niet.

III. *Het werk van Christus.*

„Hij zal de wet groot maken, en haar heerlijk maken. (vs. 21, Eng. vert.) Dit is in sommige opzichten de wonderlijkste beschrijving van het werk van Christus, welke in de gehele bijbel te vinden is. Meermalen wordt van Hem gezegd dat Hij de Wet heeft vervuld: „Dus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen.” (Matth. 3 : 15). En wederom: „Meent niet, dat Ik gekomen ben om de Wet en de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om die te ontbinden, maar om ze te vervullen.” (Matth. 5 : 17). Hier echter wordt gezegd: „Christus zal de Wet groot maken, en zal haar heerlijk maken.” Hij kwam om nieuwe luister en heerlijkheid aan de heilige Wet van God te geven, opdat de gehele wereld het zou zien en verstaan dat de Wet is heilig, en rechtvaardig, en goed. Toen God Zijn Wet in het hart Adams schreef bij diens schepping, maakte Hij de Wet daardoor groot. Hij toonde aan dat zij een grote, en heilige, en gelukkigmakende Wet was, toen Hij haar inschreef in het hart van een zo heilig en gelukkig wezen als de mens toen was. Toen God Zijn Wet van de berg Sinaï gaf, maakte Hij haar groot en heerlijk. Toen Hij haar onder zulke verschrikkelijke tekenen met Zijn eigen stem uitsprak, en haar tot tweemaal toe met Zijn eigen hand neerschreef, maakte Hij de Wet werkelijk groot, genoeg althans dat de hedendaagse sabbatskinderen wel mochten vrezen en sidderen daar zij haar te niet maken. Maar bovenal heeft Christus door Zijn dood, en dat in het aangezicht van de ganse wereld, aan de Wet Gods luister, en grootheid, en heerlijkheid, en majesteit gegeven.

1. *Door Zijn lijden.*

Hij heeft de heiligheid en de rechtvaardigheid der Wet groot gemaakt door haar vloek te dragen. Toen Adam zondigde, loochende hij dat de Wet heilig en rechtvaardig was. De duivel zei tot hem: „Gij zult de dood niet sterven.” (Gen. 3 : 4). Hij geloofde de duivel. Hij dacht dat God hem niet zou doen sterven, hij dacht dat Hij het met Zijn onkreukbare en heilige Wet zo nauw niet zou nemen. Hij zal niet doen wat Hij gezegd heeft. Zou Hij de schepselen, welke Hij heeft gemaakt, vernietigen alleen omdat zij een appel hebben weggenomen? Wanneer iemand zondigt, loochent hij de heiligheid van de Wet Gods. Wanneer iemand vloekt, of de sabbat ontheiligt, of zijn ouders niet eert, of een vals getuigenis spreekt, of steelt, dan zegt hij in zijn hart: God zal het niet zien, God zal er geen notitie van nemen, God zal mij hierom niet in de hel werpen. Hij slaat geen geloof aan de bedreigingen van God. Hij gelooft niet dat de Wet heilig is en rechtvaardig. Indien gij, die in de zonde leeft, werkelijk geloofde dat iedere zonde, welke u bedrijft, slechts nieuwe slagen over u brengen moet voor de eeuwigheid, slechts nieuwe vuurvlammen over uw ziel moet invoeren, u slechts te meer voor de hel moet doen rijpen, u zou niet kunnen zondigen gelijk u doet. En alzo onteert u de Wet, u maakt haar klein en verachtelijk, u overreedt uzelf dat de Wet Gods nimmer in al haar kracht zal worden toegepast. Alzo dan is iedere zonde bepaaldelijk tegen God gericht: „Tegen U, U alleen.” (Psalm 51 : 6). Nu heeft God Zijn

Zoon in de wereld gezonden om de Wet groot te maken, door onder haar vloek te sterven. Hij nam op Zich de vloek die de zondaren toekwam, en droeg die in Zijn lichaam op het hout, en bewees daardoor dat men met de Wet Gods geenszins de spot kan drijven.

Wanneer God de duivel en zijn engelen in de hel werpt bevestigt Hij op verschrikkelijke wijze de waarheid Zijner bedreigingen, de ontzettende onkreukbaarheid Zijner Wet. Indien God alle mensen in de hel had geworpen, zou hierdoor dezelfde zaak zijn bewezen geworden. Maar veelmeer nog toen Christus Zijn hoofd boog onder de slagen van de vloek van de Wet. Hij bezat een oneindige waardigheid en heerlijkheid: „God, bovenal te prijzen in van de eeuwigheid.” (Rom. 9 : 5). Hij achtte het geen roef Gode even gelijk te zijn. Hij was ver verheven boven alle lof en prijs. Hij was de Godmens, het enige wezen dat immer deze aarde betrad, hetwelk God en mens was. Hij was een mens, die geen persoonlijke zonde had. Hij was volmaakt, kende de zonde niet, deed de zonde niet, was heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren. Hij was een oneindige dierbaarheid voor God. Zijn eigen Zoon, Zijn ééngeboren Zoon. Hij was in de beginne bij God, en God zelf. Hij was het, in wiens hart de liefde van de ongeschapen God van alle eeuwigheid met volle stromen had gevloeid. Hij kwam en boog Zijn hoofd onder de slagen van de Wet. De engelen hadden Hem gezien. Engelen waren begerig in dit ontzettend schouwspel in te zien. De ogen van miljoenen werelden waren naar Calvarië gericht. Toen Jezus stierf, verlost Hij ons van de vloek van de Wet, een vloek geworden zijnde voor ons. En nu werd het voor al het schepsel duidelijk zichtbaar dat God niet met Zich laat spotten. Hij bekleedde de wet met glans en luister. De engelen en de aartsengelen zagen het, en beefden als zij het zagen. Hij die Zijn Zoon niet gespaard heeft, zal ook geen anderen sparen.

Leert hieruit de zekerheid van de helse straf voor allen die zonder Christus zijn. Wie van u, die zonder Christus bent, zou kunnen hopen de vloek van de Wet te zullen ontvluchten, nu God Zijn eigen Zoon niet heeft gespaard? Indien u van plan bent Christus te verwerpen, dan moet u ook de helse straf dragen. U zegt dat u iemand bent van groot verstand, van grote macht, van grote rijkdommen. Maar weet, dat u niet in één opzicht gelijk bent aan de Zoon van God, en zelfs Hij is niet gespaard. U zegt dat uw zonden niet vele, niet groot, niet zo afschuwelijk zijn als die van anderen; o, maar Christus kende de zonde niet. Hij had geen persoonlijke zonde, Hij had geen andere dan toegerekende zonden. Hoe stellig zeker zult u dan moeten lijden. U zegt dat God vriendelijk jegens u is geweest, dat Hij u veel weldaden heeft bewezen. Maar bedenkt, Christus was de Zoon Zijner liefde, en toch, daar de Wet het eiste, heeft God Zijn eigen Zoon niet gespaard. Al was u ook de zegelring aan Zijn rechterhand, nochtans zou Hij u afrukken, al was u een recheroog, nochtans zou Hij ge uittrekken.

Leert hieruit de zonde te vluchten. Iedere zonde zal haar eeuwige straf hebben. Voor de zonde, welke u pleegt, heeft Christus eenmaal geleden, of u zult daarvoor in de hel moeten lijden. Waarom toch wilt u de beker van de kwelling boordevol maken? Wilt u dan volstrekt niet tot Jezus komen, spaart uzelf dan ten minste voor nog groter verdoemenis.

2. Door Zijn gehoorzaamheid.

Hij zette luister bij aan de goedheid van de Wet door haar te gehoorzamen. Toen Adam de dienst van de duivel verkoos boven de dienst van God, getuigde hij daarmee dat de Wet Gods niet goed was. Hij zag dat de vrucht goed was tot spijze, en dat het een boom was, begeerlijk om verstandig te maken, en hij at. Zo ook is het

nog met iedere zondaar. Kiest u de zonde boven de heiligheid, kiest u het vloeken, of de sabbatschennis, of de wandel met de goddelozen boven het dienen van God met een ootmoedige, stille geest, dan zegt gij: „De wet Gods is hard en maakt mij tot een slaaf. Het is niet goed onder die Wet te zijn. Het zou mij niet gelukkig maken zo ik die Wet onderhield. Ik ben gelukkiger in het overtreden dan ik zou zijn in het onderhouden van die Wet. Het is niet goed God lief te hebben met geheel mijn hart, en mijn naaste als mijzelf.” Welnu, toen Christus kwam en van de kribbe tot het graf de Wet gehoorzaamde, toen de Zoon van God kwam en het Zijn blijdschap was de wil van God te doen, en de wet van zijn Gods immer in Zijn hart geschreven had, om God lief te hebben met Zijn gehele hart, en Zijn naasten als zichzelf, toen zette Hij de Wet luister bij. Daarmede toonde Hij voor aller oog dat de onderhouding van de heilige Wet Gods het geluk en het hoogste goed van het schepsel is.

Geen wezen was zo vrij, zo onbepaald vrij, in het ganse heelal als Christus was, doende alles wat Hij deed overeenkomstig het welbehagen van Zijn eigen wil. Daarenboven was Hij de Wijste, de alleenwijze. Hij kende de natuur van de dingen, kende hun begin en hun einde. Hij had ook de blijdschap des hemels gesmaakt. Hij had van alle eeuwigheid gedronken uit de beek van de wellusten Gods. Hij had genoten alles wat de Vader geniet: verzadiging van vreugde voor Gods aangezicht, en liefelijkheden aan Zijn rechterhand eeuwig. En toch, toen Hij onze natuur had aangenomen, had Hij een vermaak in de Wet Gods naar de inwendige mens, ja, Hij droeg de Wet Gods in Zijn hart. Hij had God lief met Zijn gehele hart, met Zijn ganse ziel, met geheel Zijn verstand en met al Zijn krachten. Hij had Zijn naasten lief als zichzelf, ja, meer dan zichzelf; want Hij gaf Zijn eigen leven over voor ons. Hij was onderdanig aan Zijn ouders en leermeesters. Hij had de heilige sabbat lief. Hij maakte de Wet groot en maakte haar heerlijk. Hij zette voor aller oog nieuwe luister bij. Hij toonde met nieuwe klaarheid en een tot dusverre ongekende duidelijkheid en glans, dat het grootste geluk van het schepsel bestaat in het onderhouden van de gehele Wet.

Zie hieruit de ware wijsheid van hen, die nieuwe schepselen zijn, en de heilige Wet Gods liefhebben. Voor zover u in waarheid tot Christus bent gekomen, bent u ook naar Zijn beeld vernieuwd, zodat u de heilige Wet Gods liefhebt. „Ik heb een vermaak in de Wet Gods, naar de inwendige mens” (Rom. 7 : 22), „de bevelen des Heeren zijn recht, verblijdende het hart.” (Psalm 19 : 9). De wereld zegt: Wat bent u toch een arme slaaf; u mag niet eens een kleine uitspanning hebben op de sabbat, u mag niet eens des zondags eens gaan wandelen, of een theekransje hebben; u mag niet naar een bal of naar de schouwburg gaan; u mag niets hebben wat de zinnen streelt, u bent niets meer dan een slaaf. Ik antwoord: Christus had niet een van al deze vermaken. Hij had die niet nodig. En wij ook niet. Hij wist wat werkelijk wijs, en goed, en gelukkig maakt, en Hij koos de heilige Wet Gods. Geen wezen was zo vrij als Hij, en toch kende Hij de zonde niet. Maak mij vrij gelijk Christus vrij was, dit is alles wat ik vraag. „Die Uw Wet beminnen, hebben grote vrede, en zij hebben geen aanstoot.” (Psalm 119 : 165).

IV. **Het gevolg:** „De Heere heeft lust.”

1. Aan Christus. God heeft lust aan Christus om verscheiden redenen.

1ste. Omdat Hij van zijn gelijke is: „Het afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid.” (Hebr. 1 : 3).

2e. Omdat Hij Zijn liefde waardig is.

3e. Om Zijn vrijwillige dood. „Daarom heeft Mij de Vader lief.” (Joh. 10 : 17). De Vader heeft Hem lief met een liefde waaraan niets ontbreekt. Hij stort al de stromen Zijner liefde over Hem uit. Hij heeft Hem lief met een onbewolkte, onverdeelde, eeuwige liefde.

2. Aan allen die in Christus zijn. Wie van u ook gewillig is zijn eigen gerechtigheid te laten varen, en Christus als zijn Borg en Middelaar aan te nemen, God vergeeft hem niet slechts de zonde, maar Hij heeft een lust aan hem om de gerechtigheid van Christus Met dezelfde liefde, waarmede Hij Christus liefheeft, zal Hij ook u liefhebben. En inderdaad, zo wij enigermate met onze gedachten indringen in de wetgrootmakende gerechtigheid van Christus, dan kan ons dit geenszins verwonderen. Zij is een oceaen van Goddelijke gerechtigheid, en zij, die in die oceaen gedompeld worden, zijn als t ware opgelost in Goddelijke gerechtigheid. Zij is een dampkring van licht, gereed om de ziel gans en al te omwikkelen, zodat de zondaar geheel door het licht wordt bedekt, en alzo Goddelijk rein, en in alle dingen welbehaaglijk wordt in de ogen van God.

Nodiging.

Hij, die deze gerechtigheid heeft uitgewerkt, nodigt u allen uit haar aan te nemen. Onbezorgden, hoort Zijn woord: „Hoort, gij doven, en aanschouwt, gij blinden,” „Tot u, o mannen! roep Ik, en mijn stem is tot van de mensen kinderen.” (Spr. 8 : 14). Gij, die vermoeid bent, wordt met nog meer tederheid door Hem geroepen: „Komt tot Mij, u allen die vermoeid en belast bent.” (Matth. 11 : 28). „O, alle gij dorstigen, komt tot de wateren.” (Jesaja 55 : 1). Indien u heden tot Christus u wendt, behoeft u geenszins te vrezen dat Gods oneindige majesteit tegen u zijn zal, want de Heere heeft om Zijner gerechtigheid wil lust aan u, want Christus heeft de Wet groot en heerlijk gemaakt. Amen.

52. DE GEHOORZAAMHEID EN DE ONGEHOORZAAMHEID VAN ÉÉN.

Want gelijk door de ongehoorzaamheid van die één mens velen tot zondaars gesteld zijn geworden, also zullen ook door de gehoorzaamheid van Eén velen tot rechtvaardigen gesteld worden. (Rom. 5 : 19.)

Er is een treffende gelijkheid tussen de weg, langs welke wij zondaren zijn geworden, en de weg, waardoor wij worden gerechtvaardigd. Dit valt reeds in het oog bij de eerste lezing van de tekst, en hoe meer onze ogen geopend worden om de waarheid, die in dezelve verborgen ligt, te kunnen zien, des te meer zullen wij ontdekken, dat allen, die gerechtvaardigd zijn, rechtvaardigen zijn geworden door dezelfde weg, langs welke zij zondaren geworden waren.

De onbekeerde kent geen dezer beide waarheden: „De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die van de Geest Gods zijn, en hij kan ze niet verstaan.” (1 Kor. 2 : 14). Ik ben verzekerd, dat indien diegenen uwer, welke nog vleeselijk zijn, slechts een flauw denkbeeld verkrijgen van de ware zin van de tekst van heden, deze u als volslagen dwaas zal toeschijnen, hoewel in waarheid de ganse raad Gods tot zaligheid van zondaren daarin ligt opgesloten. Ware het Evangelie naar de smaak van vleeselijke mensen, het zou het Evangelie niet zijn, het zou in zichzelf het kenmerk dragen van vals te zijn.

Het is van het grootste belang deze beide waarheden te kennen. Zij zijn het leven van de ziel. Het is noodzakelijk dat u de eerste kent, dat u weet hoe u zondaars geworden bent, opdat ge uzelf als dode, verdoemelijke zielen aan de voeten van Jezus mag neerwerpen. Niet minder noodzakelijk is het de tweede te kennen, namelijk hoe een zondaar gerechtvaardigd wordt, opdat u door het geloof blijdschap en vrede smaken mag.

Moge God de Heilige Geest heden de ogen van u allen en ook de mijne openen!

1. De weg langs welke wij tot zondaars zijn gesteld geworden: „Door de ongehoorzaamheid van één.”

1. De ene mens. Onze eerste vader, Adam, de wortel en de oorsprong van het menselijk geslacht, en ook het hoofd en de vertegenwoordiger van ons allen, volmaakt naar het lichaam, volmaakt naar de ziel, vol van genade en waarheid, het beeld van God, zeer goed. Het heeft God behaagd van de beginne zo met de mens te handelen. Gelijk u onlangs hoorde, handelde Hij niet met de mens als met een korenakker, waar iedere halm op zijn eigen wortels staat, maar integendeel als met een boom, waarvan al de takken slechts één wortel en één stam hebben. Met de engelen schijnt de Heere op de eerste wijze gehandeld te hebben, also dat iedere engel op zijn eigen wortel staat. Maar met mensen handelde Hij als met een boom en zijn takken. Hieruit volgt dat als Adam stond, allen stonden; als Adam viel, allen vielen.

Mocht iemand zeggen: *Het is niet billijk zo met de mensen te handelen; wij zijn toch in deze zaak niet geraadpleegd of wij Adam tot ons hoofd wilden hebben of niet?*

Dan is mijn antwoord: „Maar toch, o mens! wie zijt gij, die tegen God antwoordt? Zal ook het maaksel tot degenen, die het gemaakt heeft, zeggen: Waarom hebt Gij Mij also gemaakt?” (Rom. 9 : 20). God heeft ons also gemaakt, de heilige, wijze, goede,

genadige God. Of u het gelooft of niet, of het naar uw zin is of niet, God heeft ons alzo gemaakt, en u kunt het niet veranderen.

2. Ongehoorzaamheid: het eten van de verboden vrucht. Eén zonde slechts. Sommigen van u zien weinig kwaad in één zonde, of ook in honderd zonden. Maar hier ziet u dat één enkele zonde Adam en zijn gehele geslacht uit het paradijs heeft verdreven. God wachtte niet tot de herhaling van de zonde. Zij scheen een kleine zonde te zijn. De uiterlijke daad was gering, eenvoudig het uitstrekken van de hand en het nemen van een uitlokkende vrucht. Sommigen van u denken zeer licht over zonden die veel beweging maken, als: het schenden van de sabbat, onmatigheid in eten en drinken, het spreken van 'n vals getuigenis, het neerzitten aan des Heeren tafel zonder Christus tot zijn Zaligmaker te hebben. Maar zie het hier, één kleine zonde bracht een ganse wereld onder de vloek van God. God wilde liever een gehele wereld doen verloren gaan, dan één kleine zonde ongestraft te laten.

3. De gevolgen: „Velen zijn tot zondaars gesteld geworden.” Ik heb gezegd dat het God behaagde met de mensen te handelen als met een boom. Wanneer u met de bijl de wortel van een boom afhakt, dan valt de hele boom, niet alleen de stam, maar ook de takken, grote en kleine, en al de takken sterven en verdorren en gaan over ter verbranding. Zo was het ook toen Adam viel. Satan legde de bijl aan de wortel des booms, en toen Adam viel, vielen velen met hem. Al zijn takken vielen op dezelfde dag. Eén slag deed allen vallen. Zelfs die takken, welke het verst van Adam verwijderd waren, zelfs de dunste twijgen, die uit deze takken zijn voortgekomen, vielen, en verdorren, en stierven op diezelfde dag.

1ste. De dood is doorgegaan tot alle mensen. Van die ure af is de mens een dood iets geworden, het zaad, van de ontbinding was gezaaid, het schone, bloeiende schepsel begon te verwelken en te ontbinden, en iedere tak kwam stervende in de wereld.

2e. De geestelijke dood. Evenals in een boom die gevallen is, de voeding ogenblikkelijk zowel van de stam als van de takken wordt afgesneden, zo was het ook met de gevallen mens. Op dezelfde dag toen hij at, is hij gans en al gestorven, geen grein geestelijk leven is in hem of één van de zijnen overgebleven. Hieruit wordt het ons duidelijk hoe uw kinderen in de wereld komen geheel en al dood voor God en Goddelijke dingen. Voor andere dingen leven zij nog. De nieuwgeboren zuigeling hunkert naar zijn moeders borst, maar niet naar Jezus.

3e. De vloek van God. Ziedaar de rechte betekenis van het woord: „zijn tot zondaars gesteld geworden.” Zij werden door God verklaard als en waren in Zijn oog niets anders dan schuldige, verloren, gans en al verdorven zondaren. Op die dag is de toorn van God gekomen over alle mensen. De heilige natuur van God had een afschuw van het afgefallen geslacht. De vloek van de gebroken wet is doorgegaan op alle mensen.

Mijne broeders! welk een oorzaak van verootmoediging, waaraan slechts weinigen denken. Niet alleen bent u gans en al overdekt met een loodzware last van dadelijke zonden; niet alleen hebt u een hart, dat gelijk is aan het binnenste van een graf, vol doodsbeenderen en rottend vlees en allerlei onreinheid; of gelijk het binnenste van de hel: „een bewaarplaats van alle onreine geesten, en een bewaarplaats van alle onrein en hatelijk gevogelte;” (Openb. 18 : 2) maar u behoort tot een vervloekt geslacht; u bent de bedorven tak van een bedorven boom, u bent geheel en al en van nature een zondaar, geestelijk dood, ongeneigd tot al wat goed is. O, bidt dat ge uw betrekking tot de eerste Adam recht mag leren kennen, opdat u mag leren verlangen naar de tweede Adam!

II. De weg waardoor u gerechtvaardigd wordt: „Door de gehoorzaamheid van Eén zullen velen tot rechtvaardigen gesteld worden.

1. **Eén.** Deze tweede Ene is de Heere Jezus Christus, de tweede Adam en de Zoon van God.

1ste. De eerste Adam was schoon, zeer schoon, toen Hij uit de hand van God voortkwam. Maar de tweede is gans begeerlijk, schoner dan de mensenkinderen.

2e. De eerste Adam was gemaakt naar de gelijkenis Gods. Maar de tweede is God zelf, de Heere uit de hemel, het afschijnsel van Zijns Vaders heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid.

3e. De eerste Adam was vervuld met hemelse wijsheid, zodat hij alle schepselen hun eigen naam gaf. Maar in de tweede zijn al de schatten van de wijsheid en van de kennis verborgen. Hij is de wijsheid Gods. Hij sprak als nog nimmer een mens had gesproken. Hij roept al de sterren bij haar namen.

4e. De eerste was het hoofd van het ganse menselijk geslacht, het verbondshoofd, zodat zij in Hem stonden en in Hem vielen. Christus is aangeboden als een hoofd voor alle schepselen, en Hij is in waarheid het hoofd van alle verlost en van myriaden van heilige engelen, allen bijeenvergaderd in Hem, in Hem alleen.

O, hoe heerlijk is die Ene! Alle Goddelijke en menselijke volmaaktheden zijn in Hem verenigd! O, dat u allen op deze dag met zoete, bewonderende, aanbidde gedachten van Hem vervuld werd! O, dat Hij gelijk de zon over u allen opging! Hij is het Licht der wereld, de Zon der gerechtigheid, de blinkende Morgenster. Hij is die Ene, die de goddelozen rechtvaardigt, Die macht heeft de zonden te vergeven. Hij is dierbaar allen die geloven.

2. Zijn gehoorzaamheid. Deze is tweevoudig.

1ste. Hij vervulde de heilige Wet Gods. Satan meende dat hij de Wet Gods voor immer onteerd had, toen hij het zo ver had gebracht, dat het ganse menselijke geslacht die Wet verwierp, verzaakte, aan haar ongehoorzaam geworden was. Maar hij had zich daarin deerlijk misrekend. De Zoon van God kwam en gehoorzaamde aan de wet. De gehoorzaamheid van die Ene was meer tot verheerlijking van God, wekte meer de bewonderende aanbidding der engelen op, dan de gehoorzaamheid ener gehele wereld zou hebben gedaan. Hij maakte de Wet groot, en maakte, haar heerlijk, Hij maakte dat zij helderder blonk dan immer te voren, als een Wet die heilig is, en rechtvaardig en goed.

Bezie het leven van Jezus, gelijk het ons in de Evangeliën wordt verhaald, en u zult zien wat het zeggen wil aan de Wet van God te gehoorzamen. Hij had geen andere goden nevens Zijn Vader. Hij boog zich niet neer voor gesneden beelden. Hij gebruikte nimmer ijdelijk Zijns Vaders heilige Naam. Hij gedacht de sabbatdag dat Hij die heiligde. Hij ging af naar Nazareth, en was aan Jozef en Maria onderdanig. „Vrouw! zie uw zoon.” (Joh. 19 : 26). Hij sloeg niet dood. Hij bedreef geen overspel. Hij stal niet. Er werd geen bedrog in Zijn mond gevonden. Hij begeerde niet. Of, indien u de tien geboden tezamen voegt en ze tot twee maakt. Hij had God lief van ganser harte, van gansen gemoede en met alle krachten, en Hij had Zijn naaste lief gelijk Zichzelf. Een onverteerbare liefde tot God brandde in Zijn binnenste. Hij zag op God in alles wat Hij deed. Zelfs toen God Hem verbrijzelde en Hem met smarten overlaadde - toen God sprak: „Zwaard, ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen de Man, die Mijn metgezel is, spreekt de Heere van de heirscharen; sla die Herder, en de schapen zullen verstrooid worden. Maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden” (Zach. 13 : 7) - zelfs toen was het Zijn taal: „Mijn God! Mijn God!” Hij kuste de hand,

die Hem sloeg.

Hij had Zijn naaste liever dan Zichzelf. „Niemand heeft groter liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor Zijn vrienden.” (Joh. 15 : 13). - „Voor Mijn liefde staan zij Mij tegen” (Psalm 109 : 10) - „Christus is voor ons gestorven als wij nog zondaars waren.” (Rom. 5 : 8). Zelfs toen zij Hem aan het kruis nagelden, hun hoofden over Hem schudden, Hem bespotten, Hem edik tot drank aanboden, sprak Hij nog: „Vader, vergeef het hun; want zij weten niet wat zij doen.” (Luk. 23 : 34). De liefde is de vervulling van de Wet. En nu, God is liefde, en Christus is God. Ziedaar dan dit gedeelte van de gehoorzaamheid van die Ene, waardoor Hij vele zondaars tot rechtvaardigen gesteld heeft.

2e. Hij heeft Zijn leven afgelegd. In deze was Hij gehoorzaam aan een bijzonder gebod van Zijn Vader. Adam was niet alleen onder de tien geboden, maar hij kreeg nog een bijzonder gebod, ten einde zijn gehoorzaamheid aan Gods wil te beproeven, namelijk, dat hij niet zou eten van de verboden vrucht. Alzo ook was Christus niet alleen onder de Wet van de tien geboden, maar nog onder een bijzonder gebod, het zwaarste dat immer aan enig wezen gegeven is - dat Hij voor zondaren zou sterven: „Daarom heeft Mij de Vader lief, overmits Ik Mijn leven afleg. Dit gebod heb Ik van Mijn Vader ontvangen.” (Joh. 10 : 17, 18). En een weinig tijd daarna: „De drinkbeker, welke Mij de Vader geeft, zal Ik die niet drinken?” (Joh. 18 : 11). Daarom ook zei Hij: „Gij hebt geen lust gehad aan slachtoffer en spijsoffer; Gij hebt Mij de oren doorboord; brandoffer en zondoffer hebt u niet geëist. Toen zei Ik: Zie, Ik kom, in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen. En Uw Wet is in het midden Mijns ingewands.” (Psalm 40 : 7, 8, 9). En Paulus getuigt van Hem: „In gedaante gevonden als een mens, heeft Hij zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja de dood des kruises.” (Fil. 2 : 8). Dit was de zwaarste en verbazendste proef, welke immer gehoorzaamheid te doorstaan had. Het was een langdurige beproeving: „Van der jeugd aan ben Ik bedrukt en doodbrakende; Ik draag uw vervaarnissen, Ik ben twijfelmoedig.” (Psalm 88 : 16). Hij was „een Man van smarten” (Jesaja 53 : 3) van Zijn jeugd af aan. Menigmaal drukte de donkere wolk van Zijns Vaders gramschap zwaar op Hem, totdat Hij eindelijk op Golgótha de laatste adem uitblies. Niets was er in de natuur van de dingen wat Hem ook maar enigszins daartoe had kunnen verplichten. Er was niets goeds of beminnelijks in degenen voor wie Hij stierf; zij waren snode zondaars, die niet eens begeerd hadden dat Hij voor hen sterven zou - die vreesden voor Zijn grootheid en Goddelijke heerlijkheid. Nochtans was Hij gehoorzaam tot de dood. Door deze gehoorzaamheid bedekt en rechtvaardigt Hij al degenen, hoe grote zondaren zij ook zijn, die door Hem tot God gaan.

3. **Het gevolg:** „Velen zijn tot rechtvaardigen gesteld geworden.” Wij hebben opgemerkt dat God, in de val en het verderf des mensen, niet met hem gehandeld heeft als met een korenakker, waar iedere halm op zijn eigen wortel staat, maar als met een boom, in welke al de takken met elkander staan of vallen. Wij zijn niet tot zondaars gesteld geworden, een ieder door zijn eigen persoonlijke zonde, maar allen door de zonde van Eén. Op gelijke wijze heeft het God behaagd de zondaars tot rechtvaardigen te stellen, niet een ieder door zijn eigen gehoorzaamheid, door zijn eigen goedheid en heiligheid, maar door de gehoorzaamheid van Eén. Evenals Adam door zijn ene zonde de dood, de vloek van God, en een volstreckte geestelijke dood heeft aangebracht, niet alleen over zichzelf, maar over al zijn takken, zelfs over de verst van hem verwijde den, zelfs over de kleinsten, zelfs over die welke nog niet geboren waren, zo ook heeft de tweede Adam, door Zijn eigen gehoorzaamheid,

vergeving, gerechtigheid, geestelijk leven en eeuwige heerlijkheid aangebracht voor al Zijn takken, zelfs de verwijderdsten, de kleinsten, de nog niet geboren.

1ste. *Zij zijn tot rechtvaardigen gesteld geworden.* Zij, die tot Christus gekomen zijn, zijn tot rechtvaardigen gesteld geworden. Het doet er niet toe wat zij vroeger geweest zijn, zij zijn nu rechtvaardig. Zij behoren tot een rechtvaardige familie, tot een rechtvaardige boom; de wortel is rechtvaardig, en bij gevolg al zijn takken. Niet alleen zijn hun zonden vergeven, niet alleen zijn hun ontelbare schulden uitgedelgd geworden, maar zij zijn tot rechtvaardigen gesteld geworden. Zij zijn niet alleen tot onschuldigen gesteld geworden, even alsof zij geen zonde hadden gedaan, maar tot rechtvaardigen, even alsof zij zelf alle gerechtigheid hadden vervuld. Alles wat Christus heeft gedaan en geleden, is hun toegerekend. Zij zijn niet slechts tot rechtvaardigen gesteld geworden, alsof zij zelf gehoorzaam waren geweest, maar alsof hun gehoorzaamheid een Goddelijke geweest was. Zij zijn allen tegelijk tot rechtvaardigen gesteld geworden. Wij zijn allen gezamenlijk tot zondaars gesteld, door één val, door de zonde van één mens; zo ook zijn allen, die van Christus zijn, gezamenlijk tot rechtvaardigen gesteld geworden. U hoeft niet vele jaren te wachten eer u aangenomen wordt. U vindt die aanneming op hetzelfde ogenblik, dat u tot Christus komt: „Die in de Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven.” (Joh. 3 : 36) „Gewisselijk in den Heere zijn gerechtigheid en sterkte. In de Heere zullen gerechtvaardigd worden en zich beroemen, het ganse zaad van Israël.” (Jesaja 45 : 24, 25).

2e. *Velen, niet weinigen.* De eerste Adam was de wortel ener talrijke familie, op welke hij, door zijn ongehoorzaamheid, de zonde en de dood overbracht. De tweede Adam is de wortel ener talrijke familie, aan welke Hij vergeving van de zonden en heiligheid schenkt. Zij zijn verspreid in alle wereldstreken en door alle eeuwen, zodat zij dikwijls weinigen schijnen te zijn, maar tezamen genomen zijn zij velen. „Zo zal uw zaad zijn.” (Gen. 15 : 5). „Ik zag een grote schaar die niemand tellen kon,” (Openb. 7 : 9) allen langs die weg tot rechtvaardigen gesteld. „In Mijns Vaders huis zijn vele woningen,” (Joh. 14 : 2) en geen van dezelve zal ledig blijven, hoewel niemand daarin zal komen zonder gerechtvaardigd te zijn door de gehoorzaamheid van Eén. Wilt u ook niet onder die velen zijn?

3e. *Velen, niet allen.* De tweede Adam biedt Zichzelf aan allen aan. Hij is gewillig zich even ver uit te strekken als de eerste Adam. Het verderf door de val van de eerste Adam heeft zich uitgestrekt tot alle schepselen; zo ook is de gift van de tweede Adam voor alle schepselen: „Gaaf heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen.” (Markus 16 : 15). Het Evangelie wordt gepredikt aan alle mensen onder de ganse hemel. Christus is gewillig een wortel van de vergeving, van de gerechtigheid en des eeuwigen levens te zijn voor alle schepselen. Nochtans komen niet allen, en willen ook niet komen. De meesten blijven weg, en sterven in hun zonden. Ik vrees dat nog de meesten van u niet tot Christus gekomen zijn. O, dat u allen door God tot rechtvaardigen was gesteld geworden!

III. *Leringen.*

1. De meeste mensen zijn op de verkeerde weg. Velen lopen wel en beijveren zich zelfs om het doel te bereiken, maar zij gaan in een verkeerde richting. Wanneer een schip verongelukt is, en de manschappen zich in de sloep hebben begeven, sloven zij zich af om het land te bereiken, maar dikwijls is de richting, welke zij nemen, gans en al verkeerd. Velen van u lopen en draven wel, maar niet in de rechte weg. De meesten

trachten naar een gerechtigheid door de gehoorzaamheid van velen, een ieder door zijn eigen. U wenst te staan op uw eigen wortel. U wilt de schuld niet aannemen van de eerste Adam, noch de gerechtigheid van de tweede. Wees u wijzer dan God? Indien de gerechtigheid uit de Wet is, dan is Christus tevergeefs gestorven. U tracht Christus nutteloos te maken. Is het niet beter u aan de weg Gods te onderwerpen, het plan Gods goed te keuren, de gerechtigheid Gods aan te nemen?

2. Al de gelovigen zijn even rechtvaardig voor God. Ik heb een huisgezin gekend, waarin al de kinderen eender gekleed waren, zodat geen van hun zich boven de anderen kon beroemen, daar zij allen gelijk waren. Zo is het ook met de huisgenoten Gods, zij zijn allen rechtvaardig door de gehoorzaamheid van Eén. Eén en hetzelfde kleed bedekt hen allen, het kleed van hun oudste broeder. De gelovigen kunnen een verschillende mate des geloofs, verschillende gaven en genadeweldaden hebben, maar zij zijn allen evenzeer gerechtvaardigd voor God. Zij zijn niet gerechtvaardigd door hun eigen werk, maar door het werk van Christus alleen. Broeders, roemen komt in de familie van Christus niet te pas. „Waar is dan de roem? Hij is uitgesloten.” (Rom. 3 : 27). Dit juist houdt de meesten terug. Het is hun te erg op dezelfde lijn te moeten staan met hoeren en dronkaards. Zij willen niet voor God staan aan de zijde van Maria Magdalena en de gekruisigde moordenaar.

3. Gij mag in deze weg gedurig tot God komen. U hebt niet slechts een enkele maal deze Goddelijke gehoorzaamheid nodig ter van u bedekking, maar uw gehele leven lang. Op hetzelfde ogenblik, waarin u Christus verloochent, verliest ge uw gerechtigheid voor God. Maar u mag weer tot Christus komen. Deze gehoorzaamheid is altijd dezelfde, altijd vol Goddelijk.

U zegt dat u veranderd bent - Christus is niet veranderd. U zegt dat u nieuwe schulden op u geladen hebt — Christus is nog dezelfde. U kunt nog wederom tot een rechtvaardige gesteld worden door de gehoorzaamheid van Eén. Waarom zoge u dan van Christus verwijderd blijven? Kunt u niet, tot Hem komende, uzelf rechtvaardig maken? Kunt u langs een andere weg rechtvaardig worden dan u aan Hem over te geven?

Dundee, 17 april 1842. (Avondmaalspreek).

53. DE GODZALIGEN VERLOST — DE ONRECHTVAARDIGEN BEWAARD TOT HET OORDEEL.

Zo weet de Heere de Godzaligen uit de verzoeking te verlossen, en de onrechtvaardigen te bewaren tot de dag des oordeels, om gestraft te worden. (2 Petrus 2 : 9).

Er zijn slechts twee grote klassen mensen in de wereld: de Godzaligen en de onrechtvaardigen. En de wijze, waarop God met deze twee klassen handelt, maakt de geschiedenis van het heelal uit. Een ieder van u behoort tot één van deze klassen.

1. De Godzaligen zijn zij die wederom geboren zijn, die de Goddelijke natuur deelachtig zijn geworden, en in God leven.

2. De onrechtvaardigen zijn de zodanigen, die zonder God zijn, die nimmer opnieuw geboren zijn, die voor zichzelf en de wereld leven.

De handelingen Gods met ieder dezer twee klassen zijn zeer van elkander onderscheiden.

I. Zijn handelwijze met de Godzaligen.

1. Hij laat toe dat zij in verzoeking vallen. De gehele Bijbel toont het ons, dat het een zeer algemene zaak is, dat de gelovigen door vele en grote verzoeking heenworstelen. Verzoeking kunnen zich op tweeërlei wijze voordoen.

1ste. Verlokkingen tot zonde. Van deze verzoeking is niet één gelovige bevrijd. De oude natuur blijft, hoezeer ook gekruisigd, en ten onder gebracht, en gehaat, nochtans blijft zij. Satan schiet gedurig zijn vurige pijlen, legt gedurig strikken voor de ziel. De wereld ziet begerig uit naar onze struikelingen. Zonder twijfel heeft Noach dit in de oude wereld terdege ondervonden, evenzeer als Lot toen hij wandelde door de straten van Sodom.

2e. Beproevingen. Allerlei beproevingen treffen de gelovige, waardoor de ziel op de proef wordt gesteld of zij in Christus zal blijven of niet — smaad en vervolging niet zelden. Dikwijls is de beproeving allerhevigst. De gehele Bijbel getuigt, dat het een zeer gewone zaak is dat de gelovigen daarin komen: „Uliden heeft geen verzoeking bevangen dan menselijke; doch God is getrouw, die u niet zal laten verzocht worden boven hetgeen gij vermoogt.” (1 Kor. 10 : 13). Houdt u dus niet vreemd daarover. Jakobus zegt: „Acht het voor grote vreugde, wanneer gij in menigerlei verzoeking valt.” (Jak. 1 : 2). En Paulus zegt dat hij „de Heere diende, met alle ootmoedigheid, en vele tranen, en verzoeking.” (Hand. 20 : 19). Het moge u vreemd schijnen dat God u langs zulk een weg, door tranen en verzoeking, tot heerlijkheid wil brengen, nochtans is het zo. Waarom liet Hij Noach zo lange tijd leven in een wereld van beproevingen? Waarom liet Hij Lot zo lang blijven in het midden van Sodom?

(1) Ten eerste, om de werkelijkheid van de genade te openbaren. Wij lezen: „Want er moeten ook ketterijen onder u zijn, opdat degenen, die oprecht zijn, openbaar mogen worden onder u. (1 Kor. 11 : 19). Daarom ook moeten er verzoeking zijn, opdat degenen onder u, die werkelijk kinderen Gods zijn, openbaar mogen worden. In een tijd, waarin er geen beproeving of verzoeking is, is het gemakkelijk het Woord Gods met vreugde te ontvangen, en velen onder u schijnen dan Christenen te zijn. Maar als de verzoeking komt, keren velen terug; velen, die een tijd lang wel scheen te

lopen, scheen zeer getroffen te zijn, en zeer begerig naar het Woord Gods. Wellicht zoge u, indien God had toegelaten dat u zo zachtjes door het leven was heengegaan zonder verzoeken, uw gehele leven *de naam* gehad hebben dat u leefde. Maar de verzoeking kwam, en u viel, opdat het duidelijk zou worden dat u niet van de Zijnen was. Noach is echter zolang in het midden van de oude wereld gelaten, niet aan die wereld gelijkvormig geworden, opdat het zou blijken dat er een Goddelijke kracht in hem werkte, opdat het openbaar zou worden dat er een verkiezend, vergevend, staande houdend God is. Lot is in Sodom gelaten opdat deze zelfde zaken zouden openbaar worden. En u, die gelovigen bent, wordt in de kracht Gods bewaard, door menigerlei verzoeken, met hetzelfde doel.

(2) Ten tweede, om de wereld te veroordelen. Noach vreesde God, en hierdoor veroordeelde hij de wereld. Wanneer een arm zondaar in staat werd gesteld om, midden in die goddeloze wereld levende, zich boven die wereld te verheffen, met God te wandelen, en, hoewel hij onder hen in en uitging, voor de eeuwigheid te leven, werd daardoor openbaar dat er een Zaligmaker, dat er een God van genade was. Een gelovige is een levend toonbeeld van de weg des behouds. Lot veroordeelde de mannen van Sodom, toen hij zijn rechtvaardige ziel dag aan dag kwelde, toen hij in hun midden leefde als een begenadigd zondaar, staande gehouden door de Heilige Geest. Zo ook wordt ook deze plaats door de weinige gelovigen, die in haar midden zijn, veroordeeld. Indien u nimmer had gezien wat bekering is, indien u in uw nabijheid geen voorbeelden had van een heilige, gelovige, vernieuwde wandel, dan zoge u het oordeel moediger onder de ogen kunnen zien. Maar o, iedere gelovige alhier veroordeelt u. Waarom dan laat ge u niet reinigen door Hem, die ook ons gewassen heeft?

(3) Ten derde, opdat wij aan Christus zouden gelijkvormig worden. „Houdt u niet vreemd over de hitte van de verdrukking onder u, die u geschiedt tot verzoeking, alsof u iets vreemds overkwam, maar gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, alsoo verblijdt u.” (1 Petrus 4 : 12, 13). Christus werd door de duivel verzocht, en van de wereld gehaat, en wij moeten ons verblijden deel te mogen hebben aan Zijn lijden. God wil dat wij in alle dingen gelijkvormig zullen zijn aan ons Hoofd.

2. De Heere weet hoe hen te verlossen.

1ste. Zij kunnen zichzelf niet verlossen. Ik twijfel geenszins dat Noach menigmaal zal hebben gezegd: ik vrees dat ook ik door de vloed zal worden meegesleept; ik vrees dat mijn geloof zal bezwijken; ik weet niet wat te doen. Ook het hart van Lot was dikwijls bevende in hem. Ook David vreesde toen hij door Saul werd vervolgd. Velen van u weten niet hoe zichzelf te verlossen. U bent omgeven als door een vloed; u bent omringd door oude metgezellen, oude begeerlijkheden, een hatende wereld, een briesende leeuw.

2e. De mensen kunnen u evenmin redden. Het is geenszins vreemd dat zielen onder de verzoeking zijnde raad vragen bij de leraars, maar zij kunnen u niet verlossen. Niets is ijdel in de ure van de verzoeking dan de hulp van mensen.

3e. „De Heere weet.” Deze woorden drukken veel meer uit dan zij schijnen te doen. De Heere weet niet alleen hoe het te doen, maar zal ook zeker de Godzaligen uit de verzoeking verlossen. Hij heeft hen lief. Elke Godzalige is een juweel in Zijn oog. Hij stierf voor hen, en Hij zal niet één van hen verliezen. Wanneer Hij hen in de smeltkroes komen laat, Hij zal hen meer gelouterd daaruit doen komen. Hij heeft beloofd dat zij nimmer zullen verloren gaan. „Ik zal u niet begeven, Ik zal u niet verlaten.” (Jozua 1 : 5). Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven: „Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude.” (Luk. 22 : 32).

Het is hetzelfde welke verzoeking het is. Het doet er niets toe hoe sterk de verzoeking, en hoe zwak de gelovige is. Sommige kinderen van God zeggen wel eens: Was de beproeving niet zo zwaar; was de smeltkroes niet zo heet, of de verzoeking niet zo groot, dan zou ik die wel kunnen dragen, dan zou ik ze wel kunnen doorstaan. Of, had ik meer kracht, of was ik een ouder en meer geoefend gelovige, dan zou ik haar wel het hoofd kunnen bieden. Let op de woorden: „De Heere weet de Godzaligen uit de verzoeking te verlossen.” Zou iets voor de Heere te moeilijk zijn?

Het is onverschillig of er veel of weinig gelovigen zijn. Er was slechts één Lot en één Noach. Wellicht hebben zij wel gezegd: „De Heere heeft mij verlaten, en de Heere heeft mij vergeten.” (Jesaja 49 : 14). God is even machtig één ziel te verlossen als duizend. Eén ziel is kostelijk in Zijn ogen: „Ik zal u aannemen, één uit één stad, en twee uit een geslacht, en zal u brengen te Sion.” (Jer. 3 : 14). „Ik zal het huis Israëls onder al de heidenen schudden, gelijk als zaad geschud wordt in een zeef. En niet één steentje (Engelse vertaling: niet de minste graankorrel) zal ter aarde vallen.” (Am. 9 : 9). „Die u Mij gegeven hebt, heb Ik bewaard, en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon van de verderfenis, opdat de Schrift vervuld worde.” (Joh. 17 : 12).

II. Gods handelwijze met de onrechtvaardigen: „God weet de onrechtvaardigen te bewaren tot de dag des oordeels om gestraft te worden.”

1. Het einde van de goddelozen is dat zij gestraft zullen worden. Hoe God nu ook mag handelen met de goddelozen, hun einde is dat zij gestraft zullen worden. De engelen hebben gezondigd. Zij hadden een zeer verheven natuur, zij droegen het beeld van God; nochtans heeft God hen niet gespaard, maar hen geworpen in de hel. De oude wereld heeft gezondigd, een zeer grote menigte, een ganse wereld; God deed de zondvloed over hen komen. De stad Sodom zondigde, God heeft haar tot as verteerd en haar tot een voorbeeld gesteld voor allen, die daarna in goddeloosheid zouden leven. Dit zal het einde zijn van allen in deze vergadering, die in de zonde blijven leven. O, het zal Sodom verdragelijker zijn dan u. Uw einde zal zijn: de verbranding.

2. Nu nog niet: „God weet te bewaren.” Het oordeel over een boze daad wordt niet altijd onmiddellijk volvoerd. Gedurende de Franse omwenteling trad een jeugdig man voorwaarts, en daagde God uit hem dood te slaan. Geen kwaad volgde op deze taal. Velen van u leven evenzeer in de zonde. Wanneer u voorheen zondigde, werd u door een beving bevangen, daar u vreesde wellicht plotseling te zullen worden opgeroepen voor het gericht, maar geen kwaad volgde, en nu kunt u de zonde doen zonder dat uw hart daarbij klopt. Maar ach, u verstaat het woord niet: „De Heere weet te bewaren.” Gods wegen zijn niet gelijk onze wegen. Wanneer een dief betrapt wordt en ontvlucht, dan wordt hij onmiddellijk vervolgd met de kreet: *Houdt de dief!* opdat hij niet ontkome. Als er een moord is gepleegd, dan wordt er een prijs uitgelooft aan hem, die de moordenaar aanhoudt, opdat hij niet ontkome aan de hand van de gerechtigheid. Niet also bij God. Hij haast Zich niet met straffen. Uit Zijn grondgebied is geen ontvluchten mogelijk. Ter juister tijd zal uw voet uitglijden. God bewaart u tot de dag des oordeels om gestraft te worden. Hij verdraagt met veel lankmoedigheid de vaten des toorns tot het verderf toebereid.

1ste. Niet omdat u zo weinig gezondigd hebt. Velen van u hebben meer gezondigd dan anderen, die weggenomen zijn. Ik twijfel niet, of er zullen velen in de hel zijn, die veel minder gezondigd hebben dan sommigen uwer.

2e. Ook niet omdat God uw zonde liefheeft. God haat die met een volkomen, oneindige haat. Iedere nieuwe zonde, welke u bedrijft, vertoornt Hem op een verschrikkelijke wijze. Iedere nieuwe sabbatschennis, iedere nieuwe opvolging van u

lusten vervult God meer en meer met toorn jegens u.

3e. Het is ook niet omdat u nog gezond bent, of dat er geen middelen tot uw verderf voor de hand zouden zijn. God zoge u in een ogenblik kunnen neerwerpen. Ziehier de enige reden: „God weet de onrechtvaardigen te bewaren.” Maak gebruik van deze tijd van lankmoedigheid, terwijl Jezus wacht om u te behouden, en God nog toeft om u te verderven! Heere, ontferm U over een worm!

54. BENAARSTIGT U!

Daarom, geliefden! verwachtende deze dingen, benaarstigt u, dat gij onbevlekt en onbestraffelijk van Hem mocht bevonden worden in vrede. (2 Petrus 3 : 14).

I. De beschrijving hier van de gelovigen gegeven: „Verwachtende deze dingen.”

Zo zegt ook Paulus: „Wij merken niet aan de dingen, die men ziet, maar de dingen, die men niet ziet.” (2 Kor. 4 : 18). De onbekeerden onder u merken aan de dingen die gezien worden. Al uw denken, spreken, hopen en vrezen heeft betrekking op de dingen van deze wereld, op de dingen die binnen uw bereik zijn. Maar diegenen uwer, wier ogen zijn verlicht, wier harten zijn bestraald door de Heilige Geest, vestigen hun blik verder dan de tijd reikt: hun verwachting is niet van deze aarde. Het uitzien, waarvan hier gesproken wordt, is echter meer dan enkel kennis; het is een verwachten, een uitzien met sterk verlangen. Het wordt genoemd: een „verwachten en haasten.” (2 Petrus 3 : 12). Het is gelijk aan het uitzien van een kind naar zijn afwezige vader, die hij in de verte ziet aankomen en tegemoet ijlt. Het is gelijk aan het uitzien ener bruid naar de komst van haar bruidegom.

Welke dingen zijn het welke de gelovige verwacht?

1. De tweede komst van de Heere. De spotters zeggen: „Waar is de belofte Zijner toekomst?” (vs. 4) „Maar de dag des Heeren zal komen.” (vs. 10). „Verwachtende en haastende tot de toekomst van de dag Gods. (vs. 12). De grote gebeurtenis van die dag is de komst van Jezus op de wolken des hemels. De wereld verwacht dit niet, maar u, die van Christus bent, ziet die komst met verlangen tegemoet. De wereld verblijdt zich dat Christus ver weg is, en hoopt dat Hij nimmer weer zal komen. Zij gelooft, in zekere mate, dat de Zoon van God eens uit een vrouw geboren is, en te Bethlehem in de kribbe is neergelegd; dat Hij gewandeld heeft op de heuvels van Galiléa en vele wonderen heeft gedaan; dat Hij is gestorven en heengegaan tot de Vader. En nu hopen zij niets meer van Hem te zullen zien. De wereld gelooft dat zij voorgoed van Hem ontslagen is. Ik ben overtuigd dat, indien Hij in deze stad terugkeerde, de meeste inwoners over Hem zouden weeklagen.

Maar Hij zal komen, en wel gelijk een dief in de nacht. Hij vertraagt de belofte niet, gelijk sommigen dat traagheid achten. „Deze Jezus zal alsoo wederkomen, gelijkerwijs u Hem naar de hemel hebt zien henenvaren.” (Hand. 1 : 11). „De Heere Jezus zal van de hemel geopenbaard worden met de engelen Zijner kracht, met vlamvend vuur wraak doende over degenen, die God niet kennen, en over degenen, die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn; dewelke zullen tot straf lijden het eeuwig verderf van het aangezicht des Heeren, en van de heerlijkheid Zijner sterkte.” (2 Thess. 1 : 7—9). „Ziet, Hij komt met de wolken, en alle oog zal Hem zien, ook degenen, die Hem doorstoken hebben, en alle geslachten van de aarde zullen over Hem rouw bedrijven; ja, amen.” (Openb. 1 : 7). „Verwachtende deze dingen.” Zo u in waarheid van Christus bent, dan is uw hoop daarop gevestigd. Vele gelovige en Godzalige mensen geloven dat die dag nabij is, en wie zal het wagen te zeggen dat zij ongelijk hebben? De dag des Heeren zal alsoo komen gelijk een dief in de nacht. Ziet een bruid niet verlangend uit naar de bruiloftsdag? Zo ook zullen allen, die van Christus zijn, Zijn verschijning liefhebben.

2. De beproeving door het vuur. „De hemelen zullen voorbijgaan met een gedruis,

en de elementen zullen branden en vergaan, en de aarde en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden.” (vs. 10). „Deze dingen alle zullen vergaan.” (vs. 11).

De spottende wereld verwacht deze dingen niet. Zij verlangt er niet naar, en daarom ook verwacht zij ze niet. Lezen zij van deze dingen in de Bijbel, ze zijn hun als schrikbejagende sprookjes of zij beschouwen ze als treurspel. Maar geenszins lezen zij ze als werkelijkheid. Gindse blauwe hemel zal, menen zij, met zijn azuren gewelf, de aarde immer blijven omspannen, de elementen zullen hun spiegelgevecht blijven voortzetten, zodat nu eens de oosten- en dan weer de westenwind heerschappij zal voeren, en de zoele zuidenwind afgewisseld zal worden met de koude noordenwind. De groene aardbol zal, menen zij, zijn wentelingen immer vervolgen, terwijl zaaiing en oogst, zomer en winter niet zullen ophouden. Hun huizen en steden zullen, hopen zij, de eeuwen verduren; zij noemen hun landen naar hun eigen naam.

Mijn broeders, kunt u van uzelf zeggen, dat u iets anders verwacht dan dat het morgen zijn zal als het heden is, ja zelfs nog beter? Maar zij, die van God geleerd zijn, verwachten deze dingen. U ziet met verlangen deze ontzettende dag tegemoet. Uw oog is immer naar boven gericht om te zien wanneer de hemelen zullen voorbijgaan en de elementen zullen branden; wanneer de hand, die de hemelen heeft uitgespannen, ze als een dunne doek zal ineenrollen. U ziet begerig uit naar die dag, wanneer de hemelen met een gedruis zullen voorbijgaan en de elementen zullen vergaan. U ziet neer op de aarde als op een bouwvallig huis, dat u op het punt staat te verlaten. U beschouwt haar bergen, haar bomen, haar velden, als gereed ter verbranding, en al haar werken, haar huizen, haar paleizen, haar steden, als voedsel voor de laatste algemene brand. Geen wonder dat Jezus zei: „Zij zijn niet van de wereld.” (Joh. 17 : 16). Jammer maar, mijn broeders, dat wij nog zoveel van de wereld zijn.

3. De nieuwe hemelen en de nieuwe aarde. „Maar wij verwachten, naar Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waarin gerechtigheid woont.” (vs. 13). De belofte van nieuwe hemelen en een nieuwe aarde vinden wij in Jes. 65 : 17 en Jes. 66 : 22 en wederom in Openbaring 21 : 1: „Ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.” Een volkomen beschrijving te geven van deze heerlijke wereld vermag ik niet. Geen donderwolken zullen immer de lucht verduisteren, geen bliksemschichten het hemelruim doorklieven, geen verzengende oostenwinden de velden meer verschroeien, geen pestwinden of verwoesting aanbrengende dwarrelwinden de aarde meer beroeren. Daar zal geen vloek meer zijn, geen doornen en distelen zullen daar meer gevonden worden, het paradijs zal worden hersteld. Dit alles moge zijn, wie zal het zeggen. Maar één ding is zeker „waarin gerechtigheid woont.” „In haar zal niet inkomen iets, dat ontreinigt, en gruwelijkheid doet, en leugen spreekt. Maar die geschreven zijn in het boek van het leven en des Lams.” " (Openb. 21 : 27). De goddelozen zullen worden weggerukt. De wereld verwacht deze dingen niet. Zij gelooft niet dat zij in bundels zal worden gebonden, en in het vuur geworpen. Gij, die van deze wereld bent, u gelooft niet dat er een wereld is, waarin u voor eeuwig van uw geliefde vrienden en naburen zult gescheiden worden. Wij echter verwachten deze dingen. Wij zien uit naar een tijd, wanneer u ons niet meer zult bespotten en onze naam als kwaad verwerpen, wanneer u ons niet meer zult haten en lasteren; wij zien uit naar een wereld, waarin u nimmer zult komen, „waarin gerechtigheid woont.”

II. De plicht hier bevolen: „Benaarstigt u, opdat u van Hem mag bevonden worden in vrede.”

De plicht hier bevolen is naarstigheid, zich te benaarstigen om zo te leven dat, wanneer Christus komt, Hij u vinden mag in vrede, onbevlekt en onbestraffelijk.

Twee zaken zijn in dit bevel begrepen.

1. Benaarstig u om in Christus te zijn. Om in vrede bevonden te worden, onbevlekt en onbestraffelijk, is het nodig dat men in Christus gevonden wordt. Hij, die buiten Christus is, kan niet in vrede zijn met God, kan ook niet onbevlekt en onbestraffelijk zijn. Er is slechts één middel om voor God onbevlekt en onbestraffelijk te zijn, namelijk: het zijn in Christus. Van nature „is er niemand rechtvaardig, ook niet één; er is niemand die verstandig is; er is niemand die God zoekt; er is niemand die goed doet, ook niet tot één toe.” (Rom. 3 : 10—12). U bent allen bevlekt door uw inwonend bederf, en uw verdorven leven is één grote vlek in het oog van God. Benaarstig u om bevonden te worden in vrede.

1ste Zoek dit als het éne nodige: „Een ding heb ik van de Heere begeerd.” (Psalm 27 : 4). De meesten in deze vergadering hebben meer of minder begeerte om zalig te worden. U zou niet graag in de hel geworpen worden, u zou wensen in te gaan in de heerlijkheid. Maar niet velen willen zich benaarstigen om in het Koninkrijk Gods in te gaan. Benaarstigt u dat uw hart zozeer hiermede vervuld zij, dat het uw voornaamste bemoeiing zij, hetzij u slaapt, hetzij u waakt. O, zo u de dierbaarheid van Christus kende, u zoge uzelf benaarstigen om van Hem bevonden te worden in vrede.

2^e. Laat geen middelen onbeproefd. Hij, die zich benaarstigt in het verkrijgen van aardse goederen, laat geen ding onbeproefd om zijn doel te bereiken. Een koopman, die schone paarden zoekt, gaat van markt tot markt om ze te verkrijgen. Een hongerige bedelaar gaat van deur tot deur om zijn behoeften vervuld te zien; honderd weigeringen schrikken hem niet af, ook aan de volgende deur klopt hij aan. Zo dan ook, indien het u werkelijk ernst is om zalig te worden, laat dan ook niet één middel onbeproefd, als daar zijn: Bijbel, gebed, verenigd gebed, getrouwe leraars en Godzalige vrienden.

3e. Laat varen wat u in de weg staat. Hij, die zich benaarstigt in wereldse zaken, geeft die dingen op, welke hem hinderen zijn doel te bereiken. Wanneer iemand zijn hart er op gezet heeft om in de morgen op reis te gaan, verlaat hij vroegtijdig zijn bed. Hij, die vlucht om zijn leven te redden, stoot alles uit de weg wat hem de vlucht belet. Zo dan, indien ge u benaarstigt om Christus te vinden, en uw wereldse beslommingen zijn u daarbij in de weg en de dingen dezer wereld geven u zoveel zorg en bekommernis, dat zij u in uw benaarstigen hinderlijk zijn, zodat u inziet dat dit op uw verderf zal uitlopen, geeft ze dan op. Is enig gezelschap verderfelijk voor u, verwoestend voor uw ijver, hinderlijk voor uw gebed, en worden u door hetzelfde uw kostelijke uren ontstolen, breekt het dan af. Is daar enige afgod, die u verhindert tot Christus te komen, werpt hem weg. Benaarstigt u, dat u van Hem bevonden mag worden in vrede. Herodes wilde niet afzien van Herodias.

2. Benaarstigt u in Christus te blijven. „Wacht u dat u niet uitvalt van uw vastigheid.” (vs. 17). „Kinderkans blijft in Hem, opdat, wanneer Hij zal geopenbaard zijn, wij vrijmoedigheid hebben, en wij van Hem niet beschaamd gemaakt worden in Zijn toekomst.” (1 Johannes 2 : 28).

1ste. Laadt geen schuld op uw geweten. Schuld verstoort onze gemeenschap met Christus; verbergt Zijn aangezicht voor ons, brengt wolken, verberging, donkerheid over de ziel. Benaarstigt u dagelijks te komen, gelijk u eerst gekomen bent. Die volhardt tot het einde, die zal zalig worden.

2e. Benaarstigt u op te wassen in de genade. Een groeiende boom is een levende boom. Wanneer een boom ophoudt met groeien, is hij in gevaar te worden uitgeroeid. Zo ook met de gelovige. Beijvert u om toe te nemen in kennis, geloof, liefde.

3e. Benaarstigt u dagelijks toe te nemen in gelijkvormigheid aan Jezus. Wij worden niet gerechtvaardigd door onze heiligmaking. En toch, zonder heiligmaking is er geen duurzame vrede of gemeenschap met Christus mogelijk. Wij worden volkomen gerechtvaardigd door het leven en sterven van de Heere Jezus. En toch, nadat Hij ons gerechtvaardigd heeft, wil Hij ons naar Zijn beeld veranderen, zodat wij, hoe langer wij reeds gerechtvaardigd zijn, des te meer geheiligd zouden zijn. Geliefden, indien u nu vrede wilt hebben, en in vrede van Hem gevonden worden, benaarstigt u dan op te wassen in heiligheid. De heiligste gelovigen zijn immers de gelukkigsten.

III. *Drangredenen tot naarstigheid.*

1. De meesten leven zeer zorgeloos. De meeste mensen rondom u leven als ware er geen komende Zaligmaker, als zouden de hemelen niet verbranden, als zou de aarde niet in vuur staan. Het volk dezer stad is gelijk aan de inwoners van Sodom; zij wentelen zich om en om in de genietingen van de zonde. Hoewel zij geen overvloed hebben van brood, is er nochtans een uitgieting van overdadigheid. De meeste gelovigen zijn mee maar al te zorgeloos, de Bruidegom niet verwachtende; alzo dan, benaarstigt u. Laat hun zorgeloosheid u te meer aansporen tot naarstigheid. Beeft terug voor de mogelijkheid dat u zou besmet worden door de algemene zorgeloosheid en slaperigheid. Zij is inderdaad een besmettelijke ziekte.

2. Het is noodzakelijk dat ge uzelf alleszins benaarstigt. De rechtvaardige zal nauwelijks zalig worden. U leeft in een wereld van vijanden: uw eigen hart, de verzoeken van de wereld, de strikken van de duivel. Weinigen komen in de hemel zonder diepe vallen. Wanneer u door bergachtige streken reisde tussen rotsen en afgronden, zoge u ondervinden dat u al uw naarstigheid nodig had om niet te vallen en uw benen te breken. En zulk een reis is de uwe.

3. De tijd is kort. „Kunt u dan niet één uur met Mij waken?” (Matth. 26 : 40). Indien u nog niet in Christus bent, bedenkt het, de tijd is kort. U bent gelijk aan een reiziger, die een verre dagreis te maken, die een groot gedeelte van de dag verslapen heeft. Hij moet zijn schreden verhaasten, en dat moet ook u doen. Houdt u in Christus, de tijd is slechts kort. U bent gelijk aan een soldaat, die op wacht staat. Uw wachttijd is slechts kort; val niet in slaap, maar blijf wakende. “Waak, want gij weet de dag niet noch de ure.”

4. Uw naarstigheid zal te laat komen, wanneer Christus u vinden zal nog buiten Hem zijnde. Toen de Bruidegom kwam, gingen de dwaze maagden heen om olie te kopen, maar zij kwamen te laat. Zo ook zullen velen van u beginnen te zoeken, als het te laat zal zijn. Wanneer ge uw ogen in de hel zult opslaan, of wanneer Jezus komt, zult u roepen: „Heere, Heere!” maar alle naarstigheid zal dan te laat zijn. Wanneer de boot is afgevaren, is al uw lopen tevergeefs. Nu kan uw naarstigheid nog van pas zijn. Nog is er plaats: de deur is nog geopend. „Benaarstigt u, opdat gij van Hem mag bevonden worden in vrede!”

Dundee, 14 mei 1842.

55. VOLHARD IN HET VOLGEN VAN DE HEERE.

Doch Mijn knecht Kaleb, omdat een andere geest met hem geweest is, en hij volhard heeft Mij na te volgen, zo zal Ik hem brengen tot het land, in hetwelk hij gekomen was, en zijn zaad zal het erfelijk bezitten. (Numeri 14 : 24).

De kinderen Israëls waren omstreeks een jaar aan de voet van de Sinaï gelegd geweest, gedurende welke tijd God hun de wet en de tabernakel gegeven had. Al trekkende door de woestijn onder geleide van de wolkkolom, kwamen zij weldra te Kades-Barnea, aan de uitgang van de woestijn, en op de grenzen van het beloofde land. Van hier zonden zij onder Gods bestuur twaalf verspieters uit om het land te bezien en bericht weer te brengen „hoedanig het zij, en het volk, dat daarin woont, of het sterk zij of zwak, of het weinig zij of veel, en hoedanig het land zij, waarin hetzelfde woont, of het goed zij of kwaad, en hoedanig de steden zijn, in dewelke hetzelfde woont, of in legers of in sterkten.” (Num. 13 : 18, 19). Alzo gingen de verspieters het gehele land door, trekkende door de rotsachtige streken van Hebron en wederkerende door de lachende vallei van Eskol. Na verloop van veertig dagen kwamen zij terug met een tros wijndruiven, die zij droegen met tweeën op een draagstok, alsook granaatappelen en vijgen. Toen zij nu daar stonden in het midden van het bijeenvergaderde Israël, waren aller ogen op hen gevestigd, en aller oren waren geopend om het bescheid te horen, hetwelk zij zouden uitbrengen. Het land was goed, zeiden zij, vloeiende van melk en honig. Maar het volk was sterk, en hun steden van muren voorzien, en zeer groot. Twee slechts van de twaalf traden stoutmoedig voorwaarts — *Kaleb en Jozua*.

En Kaleb zeide: „Laat ons vrijmoedig optrekken; want wij zullen het voorzeker overweldigen.” (Num. 13 : 30). Maar het volk weende in diezelfde nacht, en zei dat men hen met stenen stenigen zou. Daarom ontstak de toorn des Heeren tegen het volk, en Hij sprak dat de ganse vergadering in de woestijn sterven zou. „*Maar Mijn knecht Kaleb, omdat er een andere geest met hem geweest is, en hij volhard heeft Mij na te volgen, zo zal Ik hem brengen tot het land, in hetwelk hij gekomen was. En zijn zaad zal het erfelijk bezitten.*”

Lering. ***Het is een heilrijke zaak te volharden in het volgen van de Heere.***

I. Wat het is te volharden de Heere na te volgen.

1. Christus al onze dagen na te volgen.

Alzo was het met Kaleb, hij volgde de Heere al zijn dagen — hij volhardde Hem na te volgen. En het staat van hem opgetekend, toen hij vijf en veertig jaren daarna, een oud man van vijf en tachtig jaar was geworden, dat „hij volhard had de Heere, de God Israëls, na te volgen.” (Jozua 14 : 14). Hij volgde de Heere niet slechts voor een tijd, of van tijd tot tijd, maar al zijn dagen, hij volhardde de Heere na te volgen. Velen zijn gelijk aan de vrouw van Lot, die voor een tijd uit Sodom vluchten. Zij was zeer verschrinkt en ontroerd, de engel greep haar bij de hand, zij luisterde naar de stem van de waarschuwing, en vloot voor een tijd, maar weldra gaf zij het op, zij zag om achter zich en werd een zoutpilaar. Zo ook zijn velen ontwaakt en vluchten om hun levens wil; zij wenen, zij bidden, zij zoeken de zaligheid, maar zij houden het niet vol, zij

worden verlokkt door een oude metgezel of een lievelingsneiging, en ... zij wenden zich achterwaarts. Velen zijn als de zodanigen van wie gesproken wordt in Johannes 6: Zij volgen Jezus voor een tijd en worden Zijn discipelen genoemd; zij horen de liefelijke woorden, die uit Zijn mond komen. Maar ziet, daar ontdekken zij iets in de leer of in het werk des Zaligmakers, hetwelk hen ergert, en het is ook met hen: „Van toen af gingen velen Zijner discipelen terug, en wandelden niet meer met Hem.” (Joh. 6 : 66). Zij, die niet terugkeren, zijn het die volharden Hem na te volgen. Velen zijn gelijk aan de Galaten. Toen Paulus hun eerst het Evangelie verkondigde, namen zij hem aan „als een engel Gods, ja als Christus Jezus.” (Gal. 4 : 14). Zij spraken van het heil in Christus, en van de grote zaligheid door Hem aangebracht. Zij hadden Paulus lief, zodat zij, indien het mogelijk ware, hun ogen uitgegraven en hem zouden gegeven hebben. En toch volhardden zij niet de Heere na te volgen. Zij werden weldra afgetrokken van het Evangelie van Christus tot een ander evangelie. „Uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd?” En nu haatten zij Paulus, omdat hij hun de waarheid zei.

Zo ook is het met velen uwer. Dit is geenszins volharden de Heere na te volgen. Velen beginnen in tegenspoed Christus te volgen. (Psalm 78 : 34). Wanneer zij op het ziekbed worden neergeworpen, of wanneer smartelijke verliezen hen treffen, grijpen zij naar hun Bijbel, beginnen zij te wenen en te bidden. Maar de wereld keert terug met haar begeerlijkheden, met haar verleidingen, met haar vrienden ... en zij keren om achter zich. Zij volharden niet de Heere na te volgen.

Ach, hoe menigee in deze vergadering moet het mij toestemmen dat hij niet volhard heeft de Heere na te volgen! U liep wèl, wie heeft u verhinderd? Hoevelen van u hebben krachtige indrukken gehad van de waarheid van Gods Woord! De dingen van het koninkrijk Gods waren groot en dierbaar in uw ogen, u kwam aan de tafel des Heeren, u zat daar ernstig en met plechtig gevoel, en waar bent u nu? Hebt ge uw voeten niet schielijk afgewend van de weg van het leven? Indien u Christus wilt navolgen al uw dagen, dan moet u gelijk zijn aan Lot: dan moet u niet alleen Sodom ontvluchten, maar vluchten, totdat u binnen Zoar bent, dan moet u niet blijven staan bij uw aandoeningen en overtuigingen, hoe diep, hoe levendig die ook mogen zijn. Het is een voortreffelijke zaak ontwaakt te zijn, maar, daarmee bent u nog niet behouden. Wilt u volharden Christus na te volgen, dan moet u in Christus zijn.

U moet in Zijn Woord blijven: „Jezus dan zei tot de Joden, die in Hem geloofden: Indien gijlieden in Mijn Woord blijft, zo bent u werkelijk Mijn discipelen.” (Joh. 8 : 31). Bedenkt het wel, „gij wordt zalig door het Evangelie, indien u het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb, tenzij dan dat u tevergeefs geloofd hebt.” (1 Kor. 15 : 2).

U moet zijn gelijk Maria, die neerzat aan Zijn voeten en Zijn woord hoorde.

U moet zijn gelijk de grijze Simeon: „Ziet, daar was een mens te Jeruzalem, wiens naam was Simeon. En deze mens was rechtvaardig en Godvrezende, verwachtende de vertroosting Israëls.” (Luk. 2 : 25). Wellicht was hij reeds als jongeling bekeerd. Maar het was geen half werk; geen werk, dat weldra weer voorbij was, hij volhardde de Heere na te volgen al zijn dagen, en nu, een oud man geworden zijnde, verwachtte hij nog de vertroosting Israëls. Hij volhardde de Heere na te volgen, en nu volgt hij het Lam in het paradijs.

U moet gelijk zijn aan de palmboom: „De rechtvaardige zal groeien als een palmboom, hij zal wassen als een cederboom op Libanon; die in het huis des Heeren geplant zijn, die zal gegeven worden te groeien in de voorhoven onzes Gods. In de grijze ouderdom zullen zij nog vruchten dragen; zij zullen vet en groen zijn.” (Psalm

92 : 13-15). De palmboom en de cederboom hebben beide deze wonderlijke eigenschap, dat zij tot het laatste toe veel vruchten dragen. Zo is het ook met de levende gelovige: hij is een Christen tot zijn einde toe, tot het laatste toe vol van de Heilige Geest, vol van liefde, vol van heiligheid. Hij is gelijk aan fijne wijn, hoe ouder hoe beter. „Het pad van de rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe.” (Spr. 4 : 18).

U moet zijn gelijk Paulus. Van de dag zijner bekering af aan was Paulus een nieuw schepsel. De liefde van Christus drong hem, en hij leefde niet meer voor zichzelf, maar Dien, die voor hem was gestorven en opgewekt. Wij horen nimmer van hem dat hij in zijn loop verslapt of de strijd opgaf: „Vergetende hetgeen achter is, en strekkende mij tot hetgeen vóór is, jaag ik naar het wit.” (Filipp. 2 : 14). Reeds een oud man zijnde, had hij nog geenszins het vuur zijner liefde, van zijn ijver, van zijn medelijden verloren: „Ik word nu tot een drankoffer geofferd, en de tijd mijner ontbinding is aanstaande. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden.” (2 Tim. 4 : 6, 7). Hij volhardde de Heere na te volgen, hij zag niet om achter zich, hij bleef niet stilstaan, hij viel niet in slaap, hij was een tweede Kaleb.

Geliefden, zo ook moet u zijn, indien u zalig wilt worden. „Die volstandig zal blijven tot het einde, die zal zalig worden.” (Matt{h. 10 : 22). Niet die zal zalig worden die een goed begin maakte, maar hij die volhardt de Heere na te volgen.

2. Christus na te volgen van ganser harte.

Alzo ook volgde Kaleb de Heere na van ganser hart volhardend. Hij bleef zichzelf gelijk, hij volgde de Heere in alles wat hij deed.

1ste. De meeste Christenen volhardden niet in het volgen van de Heere, de meesten zijn onbestendig. De meesten kaatsen het beeld van Christus niet in alles terug. De meesten achten dat onbereikbaar, zij verliezen de moed om voort te gaan teneinde dat doel te bereiken. Velen achten het zelfs geen begeerlijke zaak; zij menen tenminste dat het hier in deze tijd beter is deze en gene zwakheid te hebben.

Sommigen volgen Christus niet na in Zijn nederigheid. Christus vergelijkt zichzelf bij de lelie van de dalen: „Ik ben een roos van Saron, een lelie van de dalen.” (Hooglied 2 : 1). Hiermede drukt Hij Zijn nederigheid, Zijn Hem in alles kenmerkende ootmoedigheid uit. Hoewel Hij geen zonden van zichzelf had, waarom Hij ootmoedig had moeten zijn, was Hij nochtans ootmoedig van nature. Hij verhief Zichzelf niet, het was Hem niet te doen om de vleierijen van de mensen. Sommigen volgen Christus hierin niet na. Sommigen, die in waarheid zalig gemaakt schijnen te zijn, zijn nochtans hierin geenszins gelijkvormig aan Christus. Zij zijn hoogmoedig, hoogmoedig op hun behoudenis, hoogmoedig op de hun bewezen genade, hoogmoedig dat zij niet zijn als anderen. Sommigen volgen Christus niet in Zijn zelfverloochening. Hij was rijk en is om onzentwil arm geworden, opdat wij door Zijn armoede zouden rijk worden. Hij is voor ons gestorven, toen wij nog zondaars waren. Hij had niet waarop Hij het hoofd kon neerleggen. En nochtans zoeken velen, die Christenen schijnen te zijn, hun eigen gemak en geriefelijkheid vóór alles. Zij handelen in deze geenszins naar des Heeren Geest. Sommigen volgen Christus niet na in Zijn liefde. Christus was de liefde zelf. Hij kwam op aarde uit liefde, Hij liet zich in de kribbe neerleggen uit liefde, Hij leefde in zondeloze gehoorzaamheid uit liefde, Hij stierf uit liefde. Nochtans volgen sommigen, die Christenen zijn, Hem niet na in Zijn liefde; zij hebben niet lief, gelijk Hij liefhad. Sommigen hebben slechts zeer weinig medelijden met de zondaars, zij kunnen op hun gemak in hun eigen woningen neerzitten, en het aanzien dat een gehele wereld verloren gaat uit gebrek aan kennis.

Hoe weinigen zijn er, die hetgeen zij doen uit liefde doen!

2e. Vele Christenen hebben een tijd van verslapping.

Zo was het met de Efeziërs. Eens waren zij „gezegend met alle geestelijke zegening.” „uitverkoren, opdat zij zouden zijn heilig, onberispelijk voor God in de liefde.” (Ef. 1 : 3, 4). Zij volgden God, als geliefde kinderen, en wandelden in de liefde, gelijk Christus hen had liefgehad. Maar er kwam een tijd van verslapping, en Christus zegt tot hen: „Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde verlaten hebt.” (Openb. 2 : 4). Zij waren niet gelijk Kaleb, zij volhardden niet de Heere na te volgen.

Zo was het met David. Toen hij tot grote en openbare zonden verviel, scheen zijn gehele ziel voor een tijd in diep verval te zijn, al zijn beenderen scheen gebroken, en hij vreesde dat God Zijn Heilige Geest voor immer van hem zou wegnemen. Hij volhardde niet de Heere na te volgen.

Zo was het met Salomo. Toen Salomo aan de regering kwam, scheen het dat hij volharden zou in het volgen van de Heere. De Heere verscheen hem te Gibeon, zeggende: „Begeer wat Ik u geven zal.” (1 Kon. 3 : 5). „En God gaf Salomo wijsheid en zeer veel verstand, en een wijd begrip des harten, gelijk zand, dat aan de over van de zee is.” (1 Kon. 4 : 29). En God stelde hem in staat tot het bouwen van een tempel, en Hij zegende hem in alles. Nochtans kwam er ook voor Salomo een tijd van diep verval: „De koning Salomo had vele vreemde vrouwen lief; want het geschiedde in de tijd van Salomo's ouderdom, dat zijn vrouwen zijn hart achter andere goden neigden; dat zijn hart niet volkomen was met de Heere, zijn God, gelijk het hart van zijn vader David.” (1 Kon. 11 : 1, 4). Hij volhardde niet de Heere na te volgen.

Zo was het met Asa. „Asa deed dat goed en dat recht was in de ogen des Heeren, van zijn Gods.” (2 Kron. 14 : 2). Door zijn geloof behaalde hij de overwinning op het leger van de Ethiopiërs, dat een miljoen koppen sterk was. Ook maakte hij en zijn volk een verbond dat zij de Heere dienen zouden en gans Juda verblijdde zich in deze eed. Nochtans bracht hij een zeer treurige tijd van verval door. Want toen de koning van Israël hem tegemoet optrok, begaf hem zijn geloof. In zijn ouderdom had hij een krankheid aan zijn voeten. In die krankheid zocht hij niet de Heere, maar de medicijnmeesters. Hij volhardde niet de Heere na te volgen. Zo was het ook met de vijf maagden. Zij waren wijs en namen olie met zich in haar vaten met haar lampen, en toch, terwijl de bruidegom vertoefde, werden zij allen sluimerig en vielen in slaap. Zij vervielen in een treurige verslapping. Zij volhardden niet de Heere na te volgen.

Geliefden! indien u zijn wilt gelijk Kaleb, en als u wilt volharden de Heere na te volgen, dan moet het also niet bij u zijn. Dan moet u Hem volgen zonder ophouden en zonder te vertragen.

Vooreerst: u moet zijn gelijk degenen, die zeggen: „Ik ben des Heeren.” „Deze zal zeggen: Ik ben des Heeren.” (Jesaja 44 : 5). God zegt: „Mijn zoon, geef Mij uw hart.” (Spr. 23 : 26). U bent tot een dure prijs gekocht, u bent uws zelfs niet meer. Wilt u een Kaleb zijn, dan moet ge uzelf aan Hem geven, dan moet u aan Hem geven uw verstand, uw wil, uw genegenheden, dan moet u aan Hem geven uw lichaam en al haar leden, uw ogen en uw tong, uw handen en voeten, zodat u in niets meer uzelf toebehoort, maar alles het Zijne is. O, het is zo zoet zichzelf aan God te geven; dat Hij ons vervulle met Zijn Geest, dat Hij ons regere door Zijn Woord, dat Hij ons make een vat Hem ter ere, een vat om Zijn naam te dragen, een vat reeds hier voorbereid voor de eeuwige heerlijkheid! Ziedaar wat het is te volharden in het volgen van de Heere.

Ten tweede: u moet veranderd worden naar Zijn beeld. „En wij allen, met

ongedekten aangezicht de heerlijkheid Gods als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest.” (2 Kor. 3 : 18). Onze dwaze harten menen dat het beter is nog iets van het beeld des satans te blijven behouden, maar o, dit juist is onze zaligheid reeds hier beneden, iedere wezenstrek van Jezus te weerkaatsen, en dat gedurig, en dat voor eeuwig. Hem steeds gelijkvormig te zijn, Hem in alles gelijkvormig te zijn; lief te hebben, gelijk Hij liefhad, te wenen, gelijk Hij weende, te bidden gelijk Hij bad, veranderd te worden naar Zijn gelijkenis: „Ik zal verzadigd worden met Uw beeld, als ik zal opwaken.” (Psalm 17 : 15).

Ten derde: Zijn gehele wet moet geschreven zijn in uw harten: „Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en Ik zal die in hun hart schrijven.” (Ier. 31 : 33). Dit is uw hoogste geluk, dat ieder gebod van God zijn vaste plaats hebbe in uw hart, dat het diep daarin gegrift zij, zodat het niet kan worden uitgewist. Dat is het te volharden de Heere te volgen.

3. Christus te volgen in weerwil van alle moeilijkheden.

Zo was het met Kaleb. De vergadering wilde hem stenigen, maar dat kon hem niet weerhouden: hij wilde zijn plicht doen, wat kwaad hem ook mocht overkomen. Hij volhardde de Heere na te volgen. Daar zijn er velen, die de Heere volgen zolang de zon schijnt, maar die Hem geenszins volgen, als het stormt. Als de winter komt, dan vliegen de zwaluwen weg. Velen zijn aan de zwaluwen gelijk. Velen volharden niet in het volgen.

Smaad doet velen terugdeinzen. Zolang het fatsoenlijk is godsdienstig te zijn, en men daardoor, beter dan door iets anders, zich geacht en gezien kan maken zijn er velen die Christus volgen. Maar wordt het volgen van Jezus tot versmaadheid en tot een spreekwoord, dan worden velen geërgerd. De boterbloemen ontsluiten zich als de zon schijnt. Maar komt er een regenbui, dan sluiten zij zich weder.

Moeilijkheden schrikken velen af. Toen Paulus en Barnabas op reis gingen naar Azië, namen zij Johannes Markus met zich; toen er zich echter gevaren opdeden, trok deze terug. (Hand. 15 : 37).

Indien u volharden wilt de Heere na te volgen, moet u door goed en kwaad gerucht heengaan. Wij moeten Zijn smaadheid dragen: „Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende.” (Hebr. 13 : 13). Wij moeten de smaad zelfs van onze naaste betrekkingen verdragen. „Die vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mijns niet waardig. En die zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mijns niet waardig.” (Matth. 10 : 37). Wij zouden wel naar de hemel willen gaan zonder smaad te dragen, maar willen wij de smalle weg bewandelen, en volharden de Heere te volgen, dan is zulks niet mogelijk.

Wij moeten niet ons gemak zoeken, indien wij volharden willen in het volgen van Christus. Het pad, hetwelk Christus te gaan had, was met doornen bezaaid; de kroon, die Hij te dragen had, was een doornenkroon; wij moeten niet menen met rozen gekroond te zullen worden. Paulus zegt: „Ik acht alle dingen schade te zijn, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen.” (Fil. 3 : 8).

Wij moeten gewillig zijn zelfs ons leven te verliezen: „Noch houd ik mijn leven dierbaar voor mijzelf.” (Hand. 20 : 24). „De ure komt, dat een iegelijk, die u zal doden, zal menen Gode een dienst te doen.” (Joh. 16 : 2). „Zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal hetzelfde verliezen.” (Matth. 16 : 25). „Wees getrouw tot de dood.” (Openb. 2 : 10). „Zij hebben hem overwonnen door het bloed des Zoons, en zij hebben hun leven niet liefgehad tot de dood toe.” (Openb. 12 : 11).

O, het is zoet te volharden in het volgen van Christus, want dan zullen wij met Hem

heersen: „Indien wij verdragen, wij zullen ook met Hem heersen; indien wij Hem verloochoenen, Hij zal ons ook verloochoenen.” (2 Tim. 2 : 12).

II. Hoe kunnen wij bekwaam gemaakt worden te volharden in het volgen van de Heere?

1. Door het oog op Hem gevestigd te houden. Hierdoor ook was Kaleb in staat te volharden de Heere na te volgen. Hij hield zich vast als ziende de Onzienlijke. Hij hield de Heere gedurig voor zich. Zo Kaleb zich een naam had willen maken, of zijn eigen voordeel of eer gezocht had, zou hij niet volhard hebben in het volgen van de Heere, hij zou de Heere niet gevolgd hebben al zijn dagen, met zijn ganse hart, door alle bezwaren heen.

Indien u volharden wilt Christus te volgen, dan moet u Hem ook volkomen leren kennen. Een gezicht Zijner schoonheid dringt ons Hem te volgen. „Hij draagt de banier boven tienduizend, en al wat aan Hem is, is gans begeerlijk.” (Hooglied 5 : 10, 16). „En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal ze allen tot Mij trekken.” (Joh. 12 : 32). Er is in Christus een onbeschrijfelijke dierbaarheid, welke de ziel dringt Hem te volgen. De volmaaktheid Gods woont in Hem. En toch biedt Hij aan ons zalig te maken. Zijn gepastheid dringt ons Hem te volgen. Hij beantwoordt juist aan de behoeften van de ziel. Wij zijn geheel en al schuldig, Hij is geheel en al rechtvaardig. Wij zijn niets dan zwakheid, Hij is de Sterke. Niets kan meer passend zijn voor al de noden onzer ziel dan Christus. De kiekens nemen de toevlucht onder de vleugelen van hun moeder, de duif verbergt zich in de kloven van de steenrotsen, Noach ging in de ark; alsoo ook volgt onze ziel Jezus na. Zijn onbegrijpelijke vriendelijkheid en goedheid dringt ons Hem te volgen. „Die tot Hem komt, zal Hij geenszins uitwerpen.” (Joh. 6 : 37). Hij vergeeft zeventig maal zevenmaal. Het oog op Christus gevestigd te houden maakt dat u Hem volgt. Het zien van de Koning in Zijn schoonheid doet de ziel aan Hem vasthouden en Hem nalopen. „Mijn ziel kleeft U achteraan.” (Psalm 63 : 9), „Laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is, ziende op Jezus.” (Hebr. 12 : 1).

2. Door het bezit van de Heilige Geest. Kaleb had „een andere geest.” De andere verspieters waren vleselijke mensen. Maar Kaleb had een andere Geest; in hem woonde de Heilige Geest, die Geest leidde hem, hield hem staande, vernieuwde hem. Zo is het ook met allen, die volharden de Heere te volgen. De Geest van God in de ziel is een immer vloeiende stroom, een fontein van water springende tot in het eeuwige leven. De vrouw van Lot zag om achter zich. Maar zij had ook de Geest van God niet in zich wonende. Hij is een vervullende Geest, Hij wil het hart vervullen, Hij wil ieder deel daarvan tot Zijn woning maken. „Wordt vervuld met de Geest.” (Ef. 5 : 18). „De God van de hoop vervulle u.” (Rom. 15 : 13). Die Geest is graag gezind de gehele wet Gods in uw hart te schrijven, uw gehele ziel tot God op te heffen.

III. Drangredenen om te volharden in het volgen van de Heere.

„Ik zal hem brengen in het land.” De andere verspieters stierven door de plaag, het volk stierf in de woestijn. Maar Kaleb en Jozua kwamen in het land, omdat zij volhard hadden de Heere te volgen.

1. Het volgen van Christus doet ons werkelijk gelukkig leven. Er is geen gelukkiger leven onder de zon dan Christus al onze dagen te volgen. Er is geen ellendiger schepsel op aarde dan hij, die Christus de rug toekeert. Zo menigmaal wij ophouden Christus te volgen, bereiden wij ons zelf ellende, berokkenen wij ons verberging van Zijn aangezicht en verbrijzeling van de beenderen. Die werkelijk

gelukkig wil leven, volg Jezus met geheel zijn hart. Gewoonlijk zoeken wij ons geluk in het bezit van deze of gene afgod, maar dit is een grove misrekening. Uw waar geluk bestaat in de overgave van uzelf, in het geven van uw hart en alles, wat u hebt aan de Heere. De minste onbestendigheid verstoort uw vreugde, verstoort uw gemeenschap met Hem. Wees u niet het gelukkigst in die tijden, wanneer u met God wandelt? O, ware het immer zo met mij! Verslapping brengt duisternis en ellende over de ziel. Het verlies van alle dingen te verdragen geeft alleen waar geluk. Vele Christenen zijn niet gewillig zichzelf te verloochenen, om Christus wil te lijden, smaadheid of vervolging te verdragen. Christus wil honderd maal meer geven, Hij geeft vrede in het geweten, vrede met God.

2. Het volgen van Christus maakt ons nuttig voor anderen. De ijverige Christen alleen is een nuttig Christen, hij die volhardt Christus na te volgen. De zegen van God, over Abraham uitgesproken, was: „Ik zal u zegenen en wees een zegen.” (Gen. 12 : 2). Dit werd op treffende wijze bewaarheid in Paulus. Hij volhardde in het volgen van Christus, en hoevelen is hij ten zegen geweest! zo zou het ook met u zijn, indien u volhardende was in het volgen van Christus. Ware het beeld van Christus duidelijk in u zichtbaar, welk een zegen zoge u zijn voor deze plaats, welk een zegen voor de wereld! U zoge uw talent geenszins in de grond begraven. Hoe nuttig zoge u zijn voor uw kinderen, voor uw naburen!

3. Het volgen van Christus is de weg om welgelukzalig te sterven. Indien u de dood wilt sterven van het volk van Christus, dan moet ook hun leven uw leven zijn. Onstandvastige Christenen hebben gemeenlijk een moeilijk sterfbed. Maar zij, die volharden Christus na te volgen, kunnen sterven gelijk de bejaarde Paulus stierf; „Ik word nu tot een drankoffer geofferd,” (2 Tim. 4 : 6) of gelijk Job, die zeggen kon: „Ik weet, mijn verlosser leeft.” (Job 19 : 25).

4. Aan het volgen van Christus is een groot loon verbonden. Een iegelijk zal vergolden worden naar zijn werk. Sommigen zullen gezet worden over vijf, anderen over tien steden. Ik ben overtuigd dat iedere zonde, iedere onstandvastigheid, iedere afwijking, iedere verslapping van de kinderen Gods hun eeuwige heerlijkheid zal verminderen. Het is een verlies voor de eeuwigheid, en hoe standvastiger en onvoorwaardelijker wij hier de Heere Jezus volgen, hoe ruimer onze ingang zal zijn in Zijn eeuwig koninkrijk. Hoe dichter wij hier achter Christus wandelen, des te dichter zullen wij bij Hem zijn in van de eeuwigheid. „Gij hebt enige weinige namen ook te Sardis, die hun kinderen niet bevekt hebben, en zij zullen met Mij wandelen in witte klederen, overmits zij het waardig zijn.” (Openb. 3 : 4). Amen.

56. WAARSCHUWING VOOR HEN, DIE ONWAARDIG DES HEEREN AVONDMAAL VIEREN

Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren. Daarom zijn onder u vele zwakken en kranken, en velen slapen. (1 Kor. 11 : 29, 30).

Toen het voor enige tijd de Heere behaagde Zijn Geest op een buitengewone wijze uit te storten over een van de kerspelen van Schotland, vernam ik van de daar arbeidende leraar, dat de zonde, welke de gewetens het krachtigst had aangegrepen, bestond in het onwaardig gebruik van des Heeren avondmaal. Hij verhaalde mij dat het inderdaad een hoogst indrukwekkend schouwspel was mensen van zestig en zeventig jaar te zien, die weenden, daar zij gedurende zoveel jaren het sacrament van het Avondmaal hadden verbroken. Zal het nu Gode behagen Zijn Geest uit te storten over de volwassenen in deze vergadering, dan ben ik in mijn ziel overtuigd, dat die ontzettende zonde van een onwaardige Avondmaalsviering de Meesten van u als een molensteen zal neerdrukken. Ja, mijn lieve vrienden, God heeft in deze zaak een twist met u, en Hij zal gewis, hetzij in de tijd, hetzij in de eeuwigheid, u daarvoor in het gericht roepen.

Er is voorzeker een onwaardig eten en drinken. Reeds in de dagen van de Apostel Paulus bestond deze zonde. En niet minder in onze tijd. Velen komen aan des Heeren tafel, die geenszins daaraan moesten plaats nemen. Velen komen daaraan zonder brui-
loftskleed, velen die door hun aanzitten God mishagen en tergen, velen die daarover nog in de eeuwigheid zullen weeklagen. Zij verwerven zich door hun komen geen goed, maar integendeel groot kwaad. Zij eten en drinken zichzelf een oordeel. Zij menen dat zij als schuldlozen het brood eten en de wijn drinken; of wellicht menen zij dat zij door hun eten en drinken de zonden van de laatste maanden zullen bedekken, terwijl God getuigt dat zij zichzelf een oordeel eten en drinken. Het is hun als aten en dronken zij vergif.

De apostel verklaart waarin de onwaardigheid dier handeling bestaat: *Zij onderscheiden het lichaam des Heeren niet.* De hier gebruikte spreekwijze is duidelijk ontleend aan het zintuig van de smaak in het menselijk lichaam, waardoor wij onderscheid maken tussen twee verschillende soorten van voedsel. Het lichaam des Heeren te onderscheiden is, een bijzondere smaak te hebben in de weg van de zaligheid door Christus en dien gekruist. Wanneer een zwaar beladen zondaar de kracht des Evangelies gevoelt, wanneer hij de dierbaarheid, de neerbuigende goedheid en de volheid van Christus inzielt, dan smaakt of onderscheidt hij het lichaam des Heeren. Zij echter, die nimmer tot Christus gekomen zijn, hebben ook nimmer smaak gekregen in de weg van de zaligheid door Christus. Zij mogen zeer fatsoenlijke, ordelijke, bescheiden, brave mensen zijn, zij mogen de Bijbel lezen, en een gedaante van Godzaligheid hebben, maar nog nimmer smaakten zij de zoetheid van de honig uit de kloven van de steenrots. Zij zijn het, die de tafel des Heeren ontheiligen.

1. Niemand mag aanzitten aan het Avondmaal des Heeren dan zij, die het lichaam des Heeren onderscheiden, dat is: die werkelijk smaak voor Christus hebben, die naar Hem hongerden.

Dit blijkt:

1. Uit de handeling van de aanzittende gast. U komt niet tot de tafel om het brood en de wijn te bezien, maar om daarmee gevoed te worden. U strekt uw hand uit en neemt van het brood en eet het; u neemt de wijn en drinkt die. Daar nu het brood en de wijn het lichaam des Heeren vertegenwoordigen, zo is het voor een kind duidelijk dat men door die handeling zegt: „Ik smaak de Heere Jezus Christus. Hij is mijn Manna, het voedsel mijner ziel, mijn enige Weg van vergeving, van vrede, van heiligheid, mijn Heere, en mijn God.” Wanneer een hongerige bedelaar aan uw deur komt, en u geeft hem een stuk smakelijk brood, hoe blij strekt hij de hand daarnaar uit, en hoe smakelijk eet hij het! Waarom? Omdat het hem smaakt, omdat hij dringende behoefte daaraan had. Zo is het ook met uw eten en drinken aan de tafel des Heeren. U verklaart daardoor dat Christus uw Zaligmaker, uw hemels brood, uw alles is. Toen die man de schat in de akker vond, was hij verblijd, en ging heen en verkocht al hetgeen hij had en kocht die akker. Door tot de tafel des Heeren te komen legt u de verklaring af: *Christus is mij dierbaar; ik heb alles voor Hem verlaten.*

De bruid in het Hooglied van Salomo zegt: „Als een appelboom onder de bomen des wouds, zo is mijn Liefste onder de zonen; ik heb grote lust in Zijn schaduw, en zit er onder, en Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet.” (Hooglied 2 : 3). Zo ook zegt u door uw komen tot des Heeren tafel: *ik heb rust gevonden onder de schaduw van Christus, Zijn vrucht is zoet voor mijn gehemelte, Zijn schuldvergeving, Zijn Geest, Zijn geboden, dat alles is zoet voor mijn smaak.*

Toen de boze geesten uit de bezetene waren uitgeworpen, zat hij neer aan de voeten van Jezus, gekleed en wel bij zijn verstand. Vóór die tijd was het zijn taal tot de Heere: „Wat heb ik met U te doen?” (Joh. 8 : 28). Nu echter is Christus hem alles. Ziedaar ook uw verklaring aan de tafel des Heeren. Toen Paulus nog een onbekeerd mens was, was hij een godslasteraar hij blies dreiging. Maar toen hij smaak in Christus gekregen had, zei hij: „Ik acht alle dingen schade om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus mijn Heere.” (Fil. 3 : 8). Ziedaar ook uw verklaring wanneer u het brood eet en de wijn drinkt.

Kunt u naar waarheid zeggen, dat u de schat gevonden hebt, dat u alles daarvoor hebt verkocht, dat ge u hebt neergezet onder de schaduw van deze appelboom, en dat zijn heilige vruchten zoet zijn voor uw gehemelte; dat u eens verre van Christus waart, maar nu aan Zijn voeten gezeten bent, dat u nu het geloof predikt, hetwelk u eens verwoestte, dat gij, evenals Paulus, in niets anders roemt dan in het kruis van Christus? Kunt u zeggen, in de tegenwoordigheid Gods, dat Christus uw manna, uw zielsvoedsel, uw vrede, uw alles is? Dan bent u welkom aan de tafel des Heeren. Eet, vrienden; drinkt, ja drinkt overvloedig, mijn geliefden.

De meesten van u kunnen dit echter niet zeggen. U hebt de schat niet kunnen vinden. Wilt u naderen tot de tafel des Heeren? Met welk doel? U zult onwaardig eten en drinken. U zult daardoor God op een verschrikkelijke wijze tergen. Het zal u nog pijnigen op uw sterfbed. Het zal u tot in alle eeuwigheid kwellen. Menigeen zal over een handeling, die enige minuten heeft geduurd, eeuwig zuchten. Judas beweent nog, in de eeuwige pijn, zijn zonde en dwaasheid. Zo ook zal het met u zijn.

2. Uit de woorden van Jezus: „Doe dit tot Mijn gedachtenis.”

Een onbekeerd mens kan zich Christus niet herinneren; want hij heeft Hem nimmer gezien, noch gekend. Hij, die nooit honig heeft geproefd, kan zich ook de smaak daarvan niet herinneren; zo ook kan een mens, die nimmer het zalige heeft gesmaakt van de zoetheid van Christus, zich Hem onmogelijk herinneren. Het is zo, in zeker

opzicht kan ieder mens zich Christus herinneren. U kunt u herinneren de omstandigheden van Zijn leven, dat Hij in een stal werd geboren, dat Hij wandelde op de zee van Galiléa, dat Hij weende over Jeruzalem, dat hij in Gethsémané bad, dat Hij op Golgótha aan het kruis stierf. Maar dit kunnen zich de duivelen evenzeer herinneren. Zij herinneren zich Zijn gehele geschiedenis nog veel beter en vollediger dan wij. Satan heeft meer kennis van Goddelijke dingen dan vele doctoren van God hebben. En ook de zielen van de verdoemden gedenken nog in de hel aan Jezus. Zij herinneren zich al hetgeen Hij heeft gedaan, al hetgeen Hij heeft geleden, en hoe dikwijls Hij hen heeft willen zalig maken. Judas gedenkt in de hel nog aan Jezus. Maar o, dit is geenszins die zielzaligende herinnering aan Jezus, welke wij hebben aan Zijn tafel.

Wanneer een vermoeide, zwaar beladen ziel aan de voeten van Jezus is gebracht, vindt zij een blijdschap en een vrede in het geloven welke de zondaar nimmer te voren heeft gevoeld. Hij krijgt een inzicht in de liefde van Christus, hetwelk hij nimmer also heeft gehad: de liefde van Jezus geopenbaard in Zijn komst voor de goddelozen, en in Zijn sterven voor hen, de goedertierenheid van Jezus over alle schepselen, over de zondaren, zelfs over de grootste, over tollenaars en zondaren die tot Hem komen, de wijsheid en uitnemendheid van deze weg ter zaligheid, de verbazingwekkende heerlijkheid en volmaaktheid van de gerechtigheid Gods. Wanneer de Heilige Geest de blinddoek van de ogen wegneemt, dan verkrijgt de ziel een gezicht in de dierbaarheid van Christus hetwelk zij nimmer zal noch kan vergeten. Ziedaar het geestelijk smaken en onderscheiden van het lichaam des Heeren. Iedere herhaalde voorstelling van Christus roept in de ziel het gevoel van Zijn goedheid én schoonheid terug. Hij kan Zijn naam niet horen of zijn hart gevoelt zich tot Hem heengetrokken. Zijn naam is voor hem als heilige zalfolie. Hoort hij door leraars Zijn Woord prediken, zo is hij met zijn gedachten bij Jezus; ziet hij het gebroken brood en de vergoten wijn voor zich staan, zo wordt zijn hart daardoor vervuld met de herinnering aan Jezus. Evenals de weduwen bij Petrus stonden te wenen, hem de rokken en de klederen tonende, welke Dorkas gemaakt had, terwijl ieder stuk, door de handen van haar vriendin gemaakt, haar boezem opnieuw met liefde vervult en de tranen uit haar ogen doet ontspringen, zo ook gevoelen zij, die Jezus in waarheid kennen, door het gebroken brood en de vergoten wijn, in het diepste van hun ziel de behoefte om aan Christus te gedenken.

Is uw geheugen also geheiligd geworden? Herinnert ge u dat eens de naam van Christus u niets waardig was? en is Hij nu voor u als uitgegoten olie? Herinnert ge u, wanneer u voor het eerst de Heere in Zijn schoonheid zag, of, indien u ook al de juiste tijd niet weet, gevoelt u de verbazende verandering die in u is gewrocht? Zo ja, welkom dan — „Doe dit tot Mijn gedachtenis.”

De meesten echter hebben, naar ik vrees, deze herinnering niet. U herinnert u niet dierbaarheid in Christus ontdekt te hebben. U hebt nimmer nog het lichaam des Heeren onderscheiden. U zegt dat u gedenken wilt aan Zijn lijden en sterven. Maar dat kunnen de duivelen niet. Zou het u niet geweldig schokken als u zag dat de duivelen aanzaten aan de tafel des Heeren? En toch hebben zij evenveel recht daartoe als gij, indien u nog onbekeerd bent.

3. Uit het gedrag van de apostelen. Eén voorbeeld: De Ethiopische kamerling was „een machtig heer van Candacé, de koningin van de Moren, en was over al haar schat.” (Hand. 8 : 27). Door de grote genade Gods was deze man bekommerd geworden over zijn ziel, het Woord van God en wellicht ook een reizende bode des heils, was tot hem gekomen. Hij kon niet rusten, maar verliet zijn land om naar

Jeruzalem te gaan. Maar ook daar vond hij geen vrede, geen licht. Treurig en vermoeid besloot hij huiswaarts te keren. Maar nog was zijn hart beladen, en op zijn wagen zittende, las hij in de profetieën van Jesaja. Door de goedheid Gods werd Filippus tot hem gezonden, die, bij hem op de wagen geklommen zijnde, hem Jezus, het Lam Gods, verkondigde. Welk een nieuwe wereld werd daar voor de Moorman geopend! Hij ziet de weg van de gerechtigheid zonder de werken. Daar komen zij aan een water, en zijn vraag is: „Wat verhindert mij gedoopt te worden? En Filippus zei: Indien u van ganser hart gelooft, zo is het geoorloofd. En hij, antwoordende, zei: Ik geloof dat Jezus Christus de Zoon van God is. En zij daalden beiden af in het water, en Filippus doopte hem. En de kamerling reisde zijn weg met blijdschap.” Is dit ook uw ondervinding, geliefden? Hebt ook u Christusgezocht gelijk hij deed? Hebt ook u Hem gevonden gelijk hij? Gelooft u van ganser harte? Dan staat de tafel des Heeren voor u dáár, en ook u zult uw weg gaan met blijdschap.

Maar ach, zo is het niet met de meesten uwer. Indien sommigen van u gesteld geweest waren over de schatten van Candacé, u zou geen straat ver gelopen hebben om de weg des heils te vinden. U zou nimmer in de Bijbel gelezen hebben gelijk de Moorman deed, u zou nimmer om onderwijs gevraagd hebben gelijk hij. U durft niet zeggen dat u van ganser hart gelooft. En, zegt mij, zou u dan willen aanzitten aan de tafel des Heeren? U kunt komen. Maar, helaas! U zult uw weg geenszins gaan met blijdschap.

II. *Onwaardig het Avondmaal te gebruiken is zeer gevaarlijk.*

1. Zij, die dat doen, zijn schuldig aan het lichaam en bloed des Heeren. Er is geen zonde, die minder geacht wordt op aarde, er is geen zonde die zwaarder geacht wordt in de hemel en in de hel dan onwaardig te eten en te drinken. Zij, die deze zonde bedrijven, spannen samen met hen, die de Heere Jezus hebben verraden en gedood. Zij zijn hun gelijk in tweeërlei opzicht. Vooreerst geven zij voor Jezus lief te hebben en Hem vriendschap toe te dragen; ten andere haten zij Hem inderdaad met hun hart, en verachten Zijn Evangelie. Terwijl Judas de Heere Jezus verried, deed hij zich voor als had hij Hem zeer lief. Hij had Hem gedurende al de tijd Zijner omwandeling gevolgd, hij had in Zijn naam gepredikt. Hij zat schijnbaar zeer eerbiedig aan des Heeren tafel, doopte met Christus in dezelfde schotel in. Zijn woorden waren gladder dan boter, maar krijg was in zijn hart. Toen hij in de hof kwam om zijn Meester te verraden, kwam hij Hem tegemoet met een: „Wees gegroet, Rabbi!” (Matth. 26 : 49) en hij kuste Hem, hoewel zijn hart vervuld was met bittere haat, hoewel hij een doodsvijand was van Christus en Zijn Evangelie. Zo ook gaven de overpriesters en Farizeeën voor met grote ijver vervuld te zijn voor God en Zijn dienst, zij deden zich voor als afgezonderde en heilige mensen. En nochtans haatten zij Jezus en spraken het doodvonnis over Hem uit. De soldaten van Herodes gedroegen zich als hadden zij grote eerbied voor Christus, toen zij daar voor Hem neerknielden en het „Wees gegroet, u Koning der Joden!” Hem toeriepen. Maar het was niets dan schijn, want inderdaad haatten en bespotten zij Hem. Pilatus deed zich voor als ware hij een vriend van Jezus: hij waste zich de handen en zei: „Ik ben onschuldig aan het bloed dezes Rechtvaardigen”; (Matth. 27 : 24) en nochtans veroordeelde hij Hem tot de dood des kruises. Zo is het ook met onwaardige Avondmaalsgangers. U komt aan de tafel des Heeren met een groot vertoon van eerbied. U schijnt zeer ernstig gestemd. U neemt het brood en de wijn, u voordoende als was u bekeerd, als ware Christus uw deel. U schijnt diep geroerd. In weerwil van dat alles veracht u Christus en Zijn volk, spot u met de bekering en het leven van de genade. „Wee die mens; het ware hem beter zo hij niet geboren ware geweest,” (Markus 14 : 21).

Gij hebt hetzelfde hart als Judas, als de overpriesters, als de soldaten, als Pilatus. U bent schuldig.

3. Zij eten en drinken zichzelf een oordeel. Dit is van een onwaardige Avondmaalsviering in tweeërlei opzicht waar.

Ten eerste voegt men bij zijn zonden nog een nieuwe zonde, stapelt men wederom een nieuwe berg op de reeds zo zwaar beladen ziel, en maakt daardoor haar veroordeling des te gewisser, doet men de ziel te dieper zinken in het verderf.

Ten andere wordt het hart daardoor immer verhard. Iedere zonde verhardt, maar vooral die, waardoor men zich rechtstreeks bezondigt in heilige zaken. Hij, die openlijk de spot drijft met de Bijbel, zal zeer moeilijk behouden worden, zozeer wordt hij daardoor verhard. Maar van alle zonden tegen heilige dingen is er geen, die de ziel zozeer verhardt als het onwaardig gebruik van 's Heeren Avondmaal, zodat een onbekeerde, aanzittende aan de tafel des Heeren, zichzelf menigmaal door zijn eten en drinken de verdoemenis over de ziel brengt. Gelijk een kind van God het leven indrinkt, zo drinkt zo'n mens, uit dezelfde beker, de dood.

Sommigen van u zeggen wellicht: *Hoewel ik nog onbekeerd ben, zal ik nochtans aanzitten; want, doet het mij geen goed, het zal mij ook geen kwaad doen.*

Is het geen kwaad een nieuwe zonde op uw ziel te laden? Is het geen kwaad uw hart te verharden en het te verzegelen tot het eeuwig verderf? Is het geen kwaad uzelf een oordeel te eten en te drinken?

Anderen menen wellicht, dat zij daardoor de zonden van de laatste maanden zullen bedekken en goed maken. Sommigen, die maar een enkele of een paar maal ter kerk zijn geweest, zeggen mogelijk: *ik zal daardoor dat verzuim herstellen en mijn zonde bedekken.*

Zal dat uw vorige zonden bedekken, wanneer u een nieuwe zonde daaraan toedoet? Zal het schenden van de sabbatten worden verzoend door uw onwaardig aanzitten en uw ontheiligen van het sacrament? Zullen uw zonden daardoor worden bedekt dat ge uzelf een oordeel eet en drinkt?

3. Velen, die zich daaraan schuldig maken, *zijn zwak en ziekelijk, en velen slapen.* Er zijn sommige zonden, welke God bezoekt met tijdelijke oordelen, als: zwakheid van het lichaam, ziekte en dood. Toen Ananias en Saffira de Heilige Geest logen, vielen zij dood voor de voeten van de apostelen neer. Toen Herodes God de ere niet gaf, werd hij van de wormen opgegeten, en stierf op zijn troon. Zo ook is het met de ontheiliging van des Heeren tafel. Dit is het woord van God zelf, die het voorzeker het best van allen weet: „Hierom zijn vele zwakken en zieken onder u, en velen slapen.” De Heere Jezus, de Gastheer, heeft alle middelen in Zijn hand, en Hij gebruikt ze ook om hen neer te werpen, die Zijn tafel zo onbeschaamd ontheiligen. Evenals God een wezenlijke hel heeft daargesteld van stoffelijk vuur dat nimmer wordt uitgeblust, om zulke zondaren te treffen, die door niets kunnen bewogen worden tot berouw dan door lichaamssmart, zo ook heeft het inzake van het onwaardig gebruik van 's Heeren Avondmaal God behaagd gebruik te maken van ziekte en dood, opdat geen onheilige handen zich naar dit brood en deze wijn zouden uitstrekken. Menigmaal heb ik het opgemerkt dat God zo doet. Ik herinner mij drie sterfgevallen, die op zulk een wijze en op zulk een tijd plaats grepen, dat ik er niet aan kon twijfelen of het was de vervulling van dit vers. Waakt dan geliefden, en ziet toe!

Geliefden, wees dan toch op uw hoede, opdat u niet, terwijl het brood nog in uw mond is, wellicht dood zou neervallen. Het is een ontzettende zaak te sterven terwijl u de tafel des Heeren zou ontheiligen; want u zou zeker nog dieper zinken dan het graf.

„Alzo dan, een ieder beproeve zichzelf.” Welke zijn uwe ware beweegredenen om tot de tafel des Heeren te komen? Is het omdat u op een zekere leeftijd gekomen zijt? Maar bent u wedergeboren? Is het omdat ook uw huisgenoten komen? Is het om uw goede naam? Is het om geld?

O, gedenk aan Judas! Is het opdat uw kind gedoopt zal kunnen worden? Dan zou u de éne zonde bedrijven om daardoor een andere te kunnen plegen. Is het om God te prijzen voor hetgeen Hij aan uw ziel gedaan heeft?" (Psalm 116). Is het om aan de wereld te tonen wie u hebt, gekozen tot uw Heere? Is het om nabij Jezus te komen? Kom dan, en leun aan Zijn borst, en verlaat Hem nimmer weder. Amen.

Dundee, 1841.

57. DE ZALIGHEID VAN HET GEVEN.

Het is zaliger te geven dan te ontvangen. (Hand. 20 : 35).

Deze woorden maken een gedeelte uit van een treffende aanspraak van Paulus gericht tot de leraars te Efeze, toen hij voor de laatste maal van hen afscheid nam. Hij nam hen allen tot getuigen, dat hij rein was van aller bloed: „Want ik heb niet achtergehouden, dat ik u niet zou verkondigd hebben al de raad Gods.” (vs. 27). Het is een zaak van groot belang dat de verplichting om aan de armen te geven door Paulus wordt aangemerkt als behorende tot de raad Gods, en nog te meer dat hij zelfs daarmee zijn rede besluit: „Ik heb u in alles getoond, dat men, alzo arbeidende, de zwakken moet opnemen, en gedenken aan de woorden van de Heere Jezus, dat Hij gezegd heeft: „Het is zaliger te geven, dan te ontvangen.” (vs. 35).

Deze woorden, welke hij uit de mond van de Zaligmaker zelf aanhaalt, zijn nergens in de vier Evangeliën te vinden. Het is het eeuwige woord van onze Heere, dat ons bij overlevering bewaard is gebleven. Het schijnt een uitdrukking te zijn, welke Hij meermalen gebruikte: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen.”

Het is mij zeer welkom de gelegenheid te hebben u dit gedeelte van de raad Gods te mogen voorstellen, want God weet, dat ik geen enkel gedeelte van die raad voor u wens achter te houden, dat u behoort te arbeiden, teneinde de zwakken te ondersteunen. En de enige bewijsgrond, welke ik daarvoor bij u wil aanvoeren, is het woord van onze gezegende Verlosser: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen.”

1. Wij moeten middellijk aan de armen geven, omdat het veel groter geluk is te geven dan te ontvangen.

Het is gelukkig, omdat alle gelukkigen het doen. Alle gelukkige wezens zijn gevende wezens, hun geluk bestaat niet in het ontvangen, maar in het geven.

1. Beschouw de engelen.

De gehele Bijbel toont ons dat de engelen gelukkige wezens zijn, veel gelukkiger dan wij ons kunnen verbeelden. Zij zijn heilige wezens, immer Gods geboden volbrengende. Nu, heiligheid en geluk zijn onafscheidelijk. Zij zijn in de hemel, gedurig ziende het liefelijk aangezicht van de Vader: „Zij zien altijd het aangezicht Mijns Vaders die in de hemelen is.” (Matth. 18 : 10) Zij moeten wel gelukkig zijn, geen traan is er op hun wangen, geen zucht in hun boezem. Zij worden voorgesteld als prijzende God, en de een de ander toeroepende: „Heilig, heilig, heilig,” (Jesaja 6 : 8) en zingende: „Het Lam is waardig.” (Openb. 5 : 12). Lofzangen nu zijn een teken van vrolijkheid en blijdschap. „Is iemand goedsmoeds? dat hij psalmzingt.” (Jak. 5 : 13). Laat mij u nu aantonen dat het geluk van deze gelukkige wezens bestaat in het geven.

1ste. Zij geven allen: „Zijn zij niet allen gediensstige geesten, die tot dienst uitgezonden worden, om dergenen wil, die de zaligheid beërven zullen?” (Hebr. 1 : 14). Op aarde zijn er slechts zeer weinigen die geven, de meesten houden veel meer van ontvangen, van behouden, van op te leggen in de bank, van gedurig meer bijeen te zamelen. Er zijn hier slechts weinigen die geven, en deze zijn dikwijls niet de rijksten. Maar in de hemel geven allen. Dat is hun grootste genoegen. Doorzoek iedere engelenwoning, vrekken zult u in dezelve niet vinden. Zij zijn allen gediensstige geesten.

2de. Zij geven aan hen die verre beneden hen zijn. Zij vergenoegen zich niet met

diegenen te helpen, die hen wederom kunnen helpen, zij geven zonder iets weer te hopen. Er waren enige arme herders in de velden van Bethlehem; hoe arm zij echter waren, aarzelde nochtans een zeer aanzienlijke engel geen ogenblik tot hen te gaan en hen vriendelijk toe te spreken; ja, het zou blijken dat er zeer velen waren die het als een grote gunst zouden beschouwd hebben, indien zij de boodschap hadden mogen overbrengen, want nauwelijks was deze gedaan of daar was *met de engel een grote menigte des hemels heirlegers, prijzende God*. U herinnert u ook hoe vriendelijk de engelen waren jegens de arme Lazarus. De honden waren de enige schepselen op aarde die hem dienden, maar bij zijn dood kwamen de engelen vaardig aangevlogen, en droegen hem in Abrahams schoot.

3de. De hoogste engelen houden het meest van geven. Er is reden om te geloven dat de hoogste engelen juist die zijn, welke zich het diepst vernederen, en zich het meest beijveren in de dienst van God. Jezus zegt uitdrukkelijk: „Zo wie onder u groot zal willen worden, die zij uw dienaar.” (Markus 10 : 43). De engelen, die voor het aangezicht van God staan, buigen zich zo diep neer dat zij de minste kinderen van God dienen. Daarin bestaat juist het geluk van de gelukkigste engel, dat hij meer kan geven en zich dieper kan neerbuigen tot de nederigste diensten dan de engelen, die beneden hem zijn.

Geliefde Christenen, bid dikwijls: „Uw wil geschiede op aarde als in de hemel?” Indien u dat meent, dan is het uw bede dat u God mag dienen gelijk de engelen Hem dienen. Maar dan ook moet uw geluk bestaan in het geven. Het geluk van de engelen is ook daarin gelegen. Wilt u hun gelijk zijn, wordt dan als gediensstige geesten.

2. Beschouw de goedheid van God.

Wij weten zeer weinig van God. Maar wij weten dat Hij oneindig gelukkig is. U kunt niets aan Zijn geluk toedoen, noch iets daarvan afdoen. Wij weten ook vele zaken, in welke Hij zich gelukkig gevoelt. Alles wat Hij doet, maakt Hem gelukkig. Toen Hij de wereld had geschapen en het „zeer goed” daarover had uitgesproken, was God gelukkig in het scheppen. De Bijbel echter toont ons dat Zijn geluk voornamelijk bestaat in het geven, en niet in het ontvangen. Letten wij er op hoe Hij de schepselen hun voedsel geeft, zo is dat inderdaad wonderlijk, niet één musje is door Hem vergeten. De gehele wereld is vervloekt geworden, en God had die gehele wereld rechtvaardig kunnen verderven. Maar Hij doet het niet, Hij heeft lust in genadig te zijn. De jonge leeuwen zoeken hun spijs van God. Hij spijzigt de jonge raven als zij roepen. Hij geeft aan de goddelozen: „Hij doet Zijn zon opgaan over bozen en goeden, en Hij regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.” (Matth. 5 : 45). Denk eens na hoeveel duizenden dagelijks door God worden gevoed, die Zijn naam ontheiligen en Zijn sabbatten schenden. Hij geeft hun voedsel en kleding, beweegt de harten van Zijn volk om vriendelijk jegens hen te zijn. En nochtans vloeken en lasteren zij God iedere dag. O, hoezeer blijkt het hieruit dat God lust heeft in weldadigheid. „Weest dan barmhartig, gelijk uw Vader in de hemelen barmhartig is.” (Luk. 6 : 36).

Maar, wat het meest van alles is, Hij gaf ons Zijn eigen Zoon. God heeft lust in het geven. Dat is Zijn natuur. Hij heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard. Hoewel Hij Hem uit Zijn schoot geven moest, wilde Hij nochtans ook deze gift niet achterhouden. Er zijn er onder u, wier bede het is nacht en dag Gode gelijkvormig te worden: „Heere, Gij zijt gezegend; leer mij Uw inzettingen.” (Psalm 119 : 12). Wilt u Hem gelijk zijn, wordt Hem gelijkvormig in het geven. Daarin bestaat Gods grootste geluk, wees Hem daarin gelijk.

Tegenwerping. *Wilt u dan dat wij geven zullen aan goddeloze mensen, die er misbruik van zullen maken?*

Antwoord. God zelf geeft aan goddeloze mensen, die van Zijn gaven misbruik maken; nochtans wordt daardoor Zijn geluk niet verminderd. God doet de zon opgaan over bozen en goeden, en Hij doet regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen. Het is zeer billijk het meeste en het beste te geven aan de kinderen Gods. Maar wilt u Gode gelijkvormig zijn, geef dan ook aan de goddelozen. Geef aan de ondankbaren, geef aan de bozen: „Geef degene die iets van u bidt, en keer u niet af van degene, die van u lenen wil.” (Matth. 5 : 42). Gedenk aan het woord van Jezus.

3. *Zie op Christus.*

Hij was de eeuwige Zoon van God, in alles gelijk aan de Vader, alzo ook gelijk in geluk. Hij had eeuwige heerlijkheid bij Hem eer de wereld was. Nochtans bestond ook Zijn geluk in het geven. Hij was verre verheven boven al de engelen, en daarom ook gaf Hij veel meer dan zij allen. „De Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen.” (Matth. 20 : 28). Hij was de hoogste, daarom ook heeft Hij zich het diepst neergebogen. De engelen gaven hun diensten, Hij heeft zichzelf gegeven: „Gij weet de genade van onze Heere Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat u door Zijn armoede zou rijk worden.” (2 Kor. 8 : 9). „Dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was.” (Fil. 2 : 5).

Geliefde Christenen, daar zijn er onder u, die nacht en dag bidden om ranken te zijn van de ware Wijnstok; u bidt om geheel en al het beeld van Christus gelijkvormig gemaakt te worden. Is dat zo, dan moet u Hem ook gelijk zijn in het geven. De rank draagt dezelfde vrucht als de boom. Bent u inderdaad takken, dan moet ook u dezelfde vrucht dragen als Christus. Een oud Godgeleerde heeft terecht gezegd: „Wat zou er van ons geworden zijn, indien Christus zo vasthoudend was geweest met Zijn bloed, als sommige mensen met hun geld?”

Tegenwerping 1. *Mijn geld is mijn eigendom.*

Antwoord. Christus had wel kunnen zeggen: Mijn bloed is Mijn eigendom, Mijn leven is het mijne; niemand neemt het van Mij. Hoe zou het er dan met ons uitzien!

Tegenwerping 2. *De armen verdienen het niet.*

Antwoord. Ook Christus had hetzelfde kunnen zeggen. Zij zijn goddeloze rebellen tegen Mijns Vaders Wet: Zou Ik mijn leven voor de zodanigen afleggen? Ik zal het aan de goede engelen geven. Maar nee, Hij verliet de negenennegentig, en kwam om het verlorene te zoeken. Hij gaf Zijn bloed voor hen, die het niet verdienden.

Tegenwerping 3. *De armen zullen er wellicht misbruik van maken.*

Antwoord. Ook in deze had Christus hetzelfde kunnen zeggen, ja, met veel groter recht en veel meer naar waarheid. Christus wist dat duizenden Zijn bloed met voeten zouden vertreden, dat de meesten het zouden verachten, dat velen het zouden maken tot een oorzaak om nog meer te zondigen; nochtans gaf Hij Zijn eigen bloed.

O, geliefde Christenen, indien u aan Christus wilt gelijk zijn, geeft dan veel, geeft dan dikwijls, geeft dan blijmoedig, geeft dan aan de armen en de geringen, aan de ondankbaren en de onwaardigen. Christus is heerlijk en gelukkig, en zo ook zal het met u zijn. Het is mij niet te doen om uw geld, maar om uw geluk. Gedenkt aan Zijn woorden: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen.”

II. *Het is zaliger, vanwege het bijzonder karakter van een Christen.*

1. Een Christen is een rentmeester. In ieder groot huis is een rentmeester, wiens plicht het is van zijn meesters goed alzo te besturen, dat een iegelijk, die in het huis is, zijn spijze krijgt op zijn tijd. Nu zult u het zeer goed kunnen begrijpen, dat het geluk van de rentmeester niet bestaat in het ontvangen van meer goederen, maar in de

behoorlijke verdeling van hetgeen hij ontvangen heeft. Is er wellicht een rentmeester onder mijn hoorders, dan zult u mij moeten toestemmen, dat uw geluk niet bestaat in de hoeveelheid van de goederen van uw meester, welke door uw handen gaan, maar in de rechte verdeling daarvan. Het geluk van iedere rentmeester bestaat in het geven, niet in het ontvangen.

Nu, geliefde Christenen, u bent slechts rentmeesters over hetgeen u bezit. U hebt geen halve stuiver in eigendom. „Doe handeling hiermede totdat Ik kom,” staat op alles te lezen. De dag van de rekenschap is nabij: „mocht u wijze rentmeesters zijn!” U zou veel gelukkiger zijn. De duivel maakt u wijs dat het beter is bijeen te verzamelen en op te hopen voor uzelf en uw kinderen. Het is veel zaliger een eerlijke rentmeester te zijn.

Tegenwerping. *Ik hen zelf zeer behoeftig.*

Antwoord. Nochtans bent u een rentmeester. Gebruik hetgeen u hebt voor Christus als Zijn rentmeester, en u zult wel doen. Hij, die gebruik maakte van zijn twee talenten, verloor zijn rentmeesterschap niet.

2. Christenen zijn elkanders leden. Zijn wij één met Christus, dan zijn wij ook één met al de broeders. Het is de hechtste band van allen, want het is de langste van duur. De vrouw van u jeugd zal eens van u gescheiden worden. Vader en kind, zuster en broeder kunnen voor eeuwig gescheiden worden, maar geenszins de ene Christen van de andere, zij zijn voor eeuwig aan elkander verbonden, zij zijn tot in eeuwigheid takken van dezelfde boom, stenen van dezelfde tempel. Nu moet het geluk van het ene lid daarin bestaan dat het de andere leden helpt. Wanneer in een lichaam één van de leden smart heeft of gekwetst is, dan helpen de anderen het. Het is hun geluk alzo te doen. Is de linkerhand gewond, dan zal de rechterhand alles voor haar doen, zij voorziet in al haar behoeften. Zo ook in het lichaam van Christus. Het maakt het geluk uit van het ene lid de anderen te helpen. Het is voor dat lid zo goed als hielp het zichzelf, ja, als hielp het Christus. Indien Christus aan uw deur zou komen, arm en met lompen gekleed, en bibberende van de koude, zou het u tot smart zijn in al Zijn behoeften te voorzien? O, dan mocht u dat ook wel aan iedere arme Christen doen welke u ziet: „Voor zoveel u dit aan een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt u dat Mij gedaan.” (Matth. 25 : 40). Maar ach, hoevelen zonden Christus van hun deur weg, met een hard en toornig gelaat! Schaamt ge u niet uzelf een Christen te noemen?

Of wanneer Christus in deze of gene armoedige hut woonde, zonder vuur om de koude te verminderen, zonder dek om het bed te verwarmen, zou u Hem dan niet zoeken? Zou u dan wachten totdat Hij u bezocht? Maar ach, in hoe menige woning woont Christus op zodanige wijze! En toch, er zijn Christenen onder mijn hoorders, die Hem daar nimmer hebben bezocht. Gaat niet alzo voort, wat ik u bidden mag. „Het is zaliger te geven dan te ontvangen.”

III. Omdat voor de Christen alles gewin zal zijn.

1. Zij zullen in deze wereld geen schade lijden door hetgeen zij weggeven: „Er is een, die uitstrooit, dewelke nog meer toegedaan wordt. En een, die meer inhoudt dan recht is, maar het is tot gebrek.” (Spr. 11 : 24). Ik weet wel dat de wereld de spot zal drijven met hetgeen ik u wens te zeggen, maar al hetgeen ik van u vraag is dat u doet als die van Beréa. Onderzoek de Schriften, en zie of deze dingen niet alzo zijn. Merk wel op: de gehele Bijbel toont ons duidelijk, dat het beste middel om overvloed te hebben is mild te zijn in het geven. „Werp uw brood uit op het water want gij zult het vinden na vele dagen.” (Pred. 11 : 1).

Dit heeft betrekking op het zaaien van rijst. De rijstvelden worden in de oosterse landen bezaaid terwijl zij onder water staan. Het brood wordt dus inderdaad op het water uitgeworpen. Na vele dagen droogt het water op, en een rijk gewas van golvende rijst bedekt de velden. Zo ook is het ten opzichte van de milddadigheid jegens de armen uit liefde tot Jezus. Het is alsof men zijn geld wegwierp, het is alsof men zijn zaad uitwierp op het water; vrees nochtans niet, na vele dagen zult u een rijk gewas vinden, u zult in deze wereld uw geld met woeker weer ontvangen.

Een woord tot behoeftige Christenen. U zegt: Ware ik rijk, hoe gelukkig zou ik mij gevoelen in het geven! maar ik ben zo arm, wat kan ik geven! Lieve vriend, geef eens acht op de landman die zijn zaad uitstrooit. Indien hij slechts weinig zaad heeft, wat dunkt u, zou hij dat weinige dan niet zaaien? Voorzeker, hij zal het weinige, dat hij heeft, zeer zorgvuldig zaaien, om langs die weg meer te bekomen. Doe u desgelijks.

Hoe weinig toch gelooft u God! Hij zegt: „Die zich des armen ontfermt, leent de Heere.” (Spr. 19 : 17). En toch geloof ik, dat er bij honderd nauwelijks één zal gevonden worden, die niet liever aan een rijke leent dan aan de Heere. U gelooft de mensen, God niet.

Laat mij u een feit noemen. Nog onlangs hoorde ik van een kind van God, dat in zeer behoeftige omstandigheden verkeerde, terwijl daarenboven haar man blind was. Nochtans vond deze vrouw het middel om niet alleen in de behoeften van haar huisgezin te voorzien, maar ook om nog aan anderen te geven. Zij arbeidde met haar eigen handen, opdat zij iets hebben mocht om mee te delen. Zij gaf mild aan de armen, mild ook aan de zending onder de heidenen. Zij strooide haar zaad uit, ja al het zaad dat zij had, want opstapelen deed zij niet. En bleef de oogst uit? Geenszins, het zaad kwam in Indië op; een verre bloedverwant van haar kwam te sterven, en liet haar 240.000 gulden na!

God is machtig dagelijks alzo te doen. „God is machtig alle genade te doen overvloedig zijn in u; opdat u in alles te allen tijd, alle genoegzaamheid hebbende, tot alle goed werk overvloedig mag zijn.” (Kor. 9 : 8). Hoe lichtelijk kan God u, onder het bestuur Zijner voorzienigheid, in één ogenblik meer geven dan al hetgeen u in een geheel jaar hebt weggegeven! Vertrouw toch op de Heere! De goddeloze kan niet op God vertrouwen. De wereld kan niets anders dan ongelovig zijn.

Wellicht zegt deze of gene: *Ik zal heden nog beginnen, ik zal uw woorden eens op de proef stellen, ik zal tweemaal zoveel geven als ik ooit gegeven heb, en zien of ik het met woeker zal terug ontvangen.*

Maar dan antwoord ik u: verwacht niets van dat alles; houd uw geld, raad ik u. Indien u geeft hopende iets weer te ontvangen, zult u niets krijgen. U moet geven gelijk een Christen geeft, blijmoedig, vrijwillig, van harte, niets weer hopende; dan zal God u een goede, geschudde, overlopende maat wedergeven: „Geef, en u zal gegeven worden.” (Luk. 6 : 38). Die de armen geeft, zal geen gebrek hebben.

2. De Christen zal geen schade lijden in de eeuwigheid. De gehele Bijbel leert ons, dat de Christen in de eeuwigheid vergelding zal ontvangen juist evenredig aan het gebruik, hetwelk hij hier van zijn talenten zal hebben gemaakt. Het geld nu is ook een talent. Gebruikt u het gelijk het gebruikt moet worden, dan zult gij geenszins uw loon verliezen. Christus verklaart uitdrukkelijk, dat Hij in het oordeel de mensenkinderen vergelden zal naar dat zij in deze wereld aan Zijn arme Christenen zullen gedaan hebben. Zij, die veel voor Christus hebben gedaan, zullen een ruime ingang hebben; zij, die weinig hebben gedaan, zullen een klein loon ontvangen.

Ik dank God, dat er onder u zijn tot wie Christus zeggen zal: „Komt, u gezegenden Mijns Vaders, beërft het Koninkrijk dat u bereid is van de grondlegging van de

wereld.” (Matth. 25 : 34). Gaat voort, geliefde Christenen, blijft voor Christus leven. Vergeet het nimmer, dag noch nacht, dat u zelf tot een dure prijs bent gekocht. Legt uzelf en alles wat u hebt, in Zijn hand, en zegt: „Wat wilt u dat ik doen zal? Hier ben ik, zend mij.” Dan weet ik dat u nu en in eeuwigheid de kracht van de waarheid zult gevoelen: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen,”

Ik vrees dat er Christenen onder u zijn tot wie Christus dit niet zal kunnen zeggen. Uw trotse gebouwen verheffen zich te midden van duizenden, wier bewoners nauwelijks vuur hebben om zich te warmen, en bijna geen klederen om hun lichamen voor de felle vorst te behoeden. En toch bent u nimmer hun deur binnengetreten. U ziet ze wellicht vanuit uw woningen, maar u bezoekt hen niet. O, mijn lieve vrienden! ik ben bezorgd over de armen. Maar nog méér voor u. Ik weet niet wat Christus in die grote dag tot u zeggen zal. Ge doet u voor als Christenen, en toch draagt u geen zorg voor Zijn armen. O, welk een verandering zult u nog moeten ondergaan, indien u de poorten des hemels zult binnengaan! U zult behouden zijn, maar dat zal ook alles wezen. Er zal voor u geen ruime ingang zijn: „Die spaarzaamlijk zaait, zal spaarzaamlijk maaïen.” (2 Kor. 9 : 6).

Ik vrees dat er velen onder mijn hoorders zijn, die het zullen kunnen weten dat zij geen Christenen zijn, omdat zij niet van *geven* houden. Mild en vrijwillig te geven, zonder wrok of gemelijkheid, vereist een nieuw hart; een oud hart kan nog eer afstand doen van zijn bloed dan van zijn geld. O, mijn vrienden! geniet uw geld, vermeerder het zoveel mogelijk, geeft er niets van weg, geniet het haastig; want u zult tot in alle eeuwigheid bedelaars zijn.

Dundee, 4 febr. 1838.

58. CHRISTUS' STILZWIJGEN ONDER HET LIJDEN.

Als dezelve geëist werd, toen werd Hij verdrukt, doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, also deed Hij Zijn mond niet open. (Jesaja 53 : 7).

Wanneer de Joodse priesters het tedere lam naar de tempel voerden om het te slachten, verzette het zich niet, deed het geen klaagtonen horen. Zo ook wanneer de herder het schaap zijn sneeuw witte vlokken ontnemt, dan spartelt het niet tegen, dan klaagt het niet. Zo ook, toen God Zijn eigen Zoon voor ons allen in de dood overgaf, verzette ook Deze zich niet, uitte ook Hij geen klaagtonen. Toen dat zachte Lam Gods naar de slachtbank werd geleid, hoorde men geen gemor uit Zijn mond. Toen de vier krijgsmensen Zijn klederen onder elkander verdeelden, en het lot wierpen over Zijn gewaad, toen deze wrede scheerders het Schaap beroofden van Zijn sneeuw witte vlekken, was Hij stom, deed Hij Zijn mond niet open.

Toen Hij verdrukt en geplaagd werd door de mensen, antwoordde Hij niet één woord. Hij werd verdrukt en geplaagd van God - Hij morde niet. Het behaagde de Heere Hem te verbrijzelen. Hij heeft Hem bitterlijk bedroefd. Hij werd geplaagd, van God geslagen en verdrukt. Nochtans sprak Hij geen woord tegen. Hij zei niet tot Zijn Vader: *Rechtvaardige Vader, dit is onrechtvaardig. Waarom zou Ik lijden voor zonden, welke Ik niet heb begaan? Heere, U weet, dat Ik zonder vlek of rimpel ben, U weet dat Ik geen zonde heb gekend, en dat er geen bedrog in Mijn mond is gevonden.* Hij werd verdrukt en geplaagd beide van God en mensen; nochtans deed Hij Zijn mond niet open. „Gelijk een lam werd Hij ter slachting geleid, en gelijk een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, also deed Hij Zijn mond niet open.”

Lering. *Christus zweeg stil onder al Zijn lijden.*

- I. Vooreerst: het feit, dat Christus inderdaad stilzweeg onder Zijn lijden;
- II. ten tweede, waarom Hij stilzweeg;
- III. ten derde, hoe dit ons wordt voorgesteld in des Heeren Avondmaal.

I. Het feit dat Christus stilzweeg onder Zijn lijden.

1. Hij zweeg stil tegenover de mensen. Hij werd verdrukt en geplaagd door de handen van de boze mensen; nochtans heeft Hij zich tegenover de mensen niet gerechtvaardigd. Dit werd bewaarheid bij Zijn gevangenneming. Jezus was in de hof Gethsémané, en het was nacht toen een grote bende op Hem afkwam, met lantaarns en fakkels, met stokken en zwaarden. En vluchtte Jezus? Nee. Bood Hij tegenstand? Nee. Zijn discipelen zeiden: „Zullen wij met het zwaard slaan?” (Luk. 22 : 49) en Petrus maakte werkelijk van zijn zwaard gebruik. Maar Jezus verbood het hun. Hij had twaalf legioenen engelen te Zijner hulp kunnen roepen. Hij had hun de adem kunnen ontnemen, en hen dood doen ter aarde storten. Maar nee, Hij zei: „Dit is uwe ure en de macht van de duisternis.” (Luk. 22 : 53). „De drinkbeker, die Mij de Vader te drinken geeft, zou Ik die niet drinken?” (Joh. 18 : 11). „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, also deed Hij Zijn mond niet open.”

2. Dit is waar ten opzichte van Zijn verhoor voor Kájafas. Men had Jezus in de hof gebonden, en Hem weggevoerd naar het paleis van Kájafas, de hogepriester. Overpriesters, ouderlingen en schriftgeleerden zaten daar neer om het Lam Gods al spottende te ondervragen. Vele valse getuigen traden tegen Hem op. Verantwoordde Hij Zich? nee, Hij antwoordde niet één woord. En de hogepriester stond op in hun midden en zei: „Antwoordt u niets?” (Matth. 26 : 62) maar Hij zweeg stil, en antwoordde niets. Hij werd weggeleid gelijk een lam; weggeleid naar de slachtbank; „en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.”

Dit is ook bewaarheid in Zijn verhoor voor Pilatus. Van Kájafas leidde men Hem weg naar de Romeinse stadhouder. „En de overpriesters beschuldigden Hem van vele zaken. Maar Hij antwoordde niets. En Pilatus vraagde Hem wederom, zeggende: Antwoordt u niet? Zie hoeveel zaken zij tegen u getuigen! En Jezus heeft niet meer geantwoord, zodat Pilatus zich verwonderde.” (Markus 15 : 3—5). Ach, de blinde Romein wist niet dat Jezus het Lam Gods was, dragende de zonden van velen. Pilatus zond Hem verder naar Herodes. Herodes ondervraagde Hem, de Joden beschuldigden Hem heftig, de soldaten van Herodes bespotten Hem; nochtans staat er geschreven: „Hij antwoordde hem niets.” (Luk. 23 : 9) Nochtans bleef Hij het zwijgende Lam. Herodes zond Hem wederom naar Pilatus, en toen nu Pilatus neerzat op zijn rechterstoel, verklaarde hij: „Ik heb in deze mens geen schuld gevonden.” (Luk. 23 : 14). „Hij nam water en waste de handen voor de schare, zeggende: Ik ben onschuldig aan het bloed dezès Rechtvaardigen.” (Matth. 27 : 24). En toch sprak hij het vonnis over Hem uit, dat Hij zou gekruisigd worden! En riep nu Jezus over het Hem aangedaan onrecht? Riep Hij: *Ik sta voor de rechterstoel des Keizers; Ik beroep Mij op de Keizer?* Nee. „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.”

Aan het kruis hangende, werd Hij van de mensen verdrukt en geplaagd. De voorbijgangers schudden hun hoofden over Hem, en zeiden: „Kom af van het kruis.” (Matth. 27 : 40). De priesters insgelijks lasterden Hem, Hem bespottende als een die van God verworpen was. Ook de moordenaars verweten Hem hetzelfde, terwijl alles drie uren lang in dikke duisternis gedompeld was. En klaagde Hij? Nee. Hij gevoelde dat het waarheid was, dat Hij van Zijn God was verlaten. Hij antwoordde niet één woord. „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.”

3. Maar Christus zweeg ook stil tegen God onder Zijn lijden. Ziet Hem in de hof, ziet Hem hoe Hij daar werd verbrijzeld, toen „Zijn zweet werd gelijk grote druppelen bloeds, die op de aarde afliepen.” (Luk. 22 : 44). Daar zette God de beker Zijner gramschap voor Hem neer, om Hem te doen zien wat Hij drinken zou. Hij had kunnen zeggen: Deze beker is niet voor Mij; laat die ledigen door diegenen, welke die gevuld hebben door hun zonden. Maar nee; alleen vraagt Hij of de beker niet kan voorbijgaan: „Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan.” (Matth. 26 : 42). Het gebed is het geroep van iemand, die gevoelt dat hij geen recht heeft om te eisen. Indien Hij gezien had dat het onrechtvaardig was Hem zulk een drinkbeker te geven, dan zou Hij gezegd hebben: Rechtvaardige Vader, deze drinkbeker is niet voor Mij. Zou de Rechter van de ganse aarde geen recht doen? Maar nee. Hij is zich bewust dat het rechtvaardig is, indien de Vader het alzo wil. Voor de tweede maal bidt Hij; zeggende: „Indien deze drinkbeker van Mij niet kan voorbijgaan, tenzij dat Ik hem drinke, Uw wil geschiede.” (Matth. 26 : 42). Hij stemt toe dat het rechtvaardig in God is Hem zulk een beker te drinken te geven. Hij is het

Lam Gods. „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.”

Ziet Hem aan het kruis. Daar verborg God Zijn aangezicht voor Hem. Drie uren lang weigerde de zon haar licht te laten schijnen op dat kruis — duisternis was over het land. Maar nog zwarter was de duisternis, die over de ziel des Verlossers lag uitgespreid. Het aangezicht van God weigerde Zijn Zoon te beschijnen. En noemde Hij dat onrechtvaardig? Nee. Hij zei: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” (Luk. 23 : 34). Hij zei: „Heden zult Gij met Mij in het Paradijs zijn.” (Luk. 23 : 43). Omtrent de negende ure riep Hij: „Eli, Eli, lama sabachthani!” (Matth. 27 : 46) Welke woorden nochtans geen murmuring bevatten, maar bewijzen zijn van de hevige angst zijner ziel. Wederom zei Hij: „Mij dorst.” (Joh. 19 : 28). En nogmaals opende Hij zijn mond, en riep: „Het is volbracht,” (Joh. 19 : 30) waarop Hij met de uitroep: „Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn Geest!” (Luk. 23 : 46) het hoofd buigende, de geest gaf. Ziedaar, alle woorden door Jezus aan het kruis gesproken. Hij riep niet: Waarom ben Ik hier; Ik, de Heere der heerlijkheid? Waarom moet Ik hier hangen tussen hemel en aarde? Rechtvaardige Vader, Ik heb nimmer gezondigd, Ik was steeds heilig, zonder smet en zonder rimpel; waarom moet Ik aldus lijden? Maar nee. Hij was stil onder al Zijn lijden, zowel tegenover God als tegen de mensen. „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.”

II. *Waarom zweeg Christus stil onder Zijn lijden?*

1. Omdat Hij wist dat Zijn lijden oneindig rechtvaardig was. Wanneer iemand een verhoor ondergaat, wanneer hij beschuldigd wordt, als daar getuigen tegen hem worden gehoord, en hij veroordeeld wordt, en hij is inderdaad schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten, dan zwijgt hij stil, omdat hij zeggen moet: *Ik heb het alles verdiend*. Indien hij nog enig gevoel van recht in zijn binnenste heeft, dan zal hij toestemmen in het oordeel van de rechter en van zijn geweten, hij zal niet één woord antwoorden, hij gevoelt dat zijn veroordeling billijk en rechtvaardig is, en dat doet hem verstommen. Zo ook was het met Christus. Christus had een oneindig gevoel van recht; vandaar ook antwoordde Hij niet één woord, noch op de beschuldigingen van mensen, noch tegenover de verbrijzeling onder de toorn van God. Hij was het zwijgende Lam.

Vraag. *Hoe kon het rechtvaardig zijn dat Christus moest lijden, indien Hij niet had gedaan waarvan men Hem beschuldigde?*

Antwoord. Het is zo, Hij was heilig. Hij was de Zoon van God; oneindig heilig. Toen Hij mens werd, was Hij niettemin „de Heilige;” (Luk. 1 : 35). Zijn gehele leven door was Hij heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren, en in Zijn dood was Hij een Lam, zonder vlek of rimpel. En nochtans werd Hij in de plaats van de zondaren gesteld. „Dien, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde gemaakt voor ons.” (2 Kor. 5 : 21). Hij, de Zoon van de gezegende God, is een vloek geworden voor ons. De smadingen dergenen, die God smaden, zijn op Hem gevallen. Hij stond in de plaats van de godslasteraars, van de vraten, van de wijnzuipers, van de bedriegers, van de dieven, van de moordenaars, dergenen die verdoemelijk zijn voor God; bijgevolg was het volkomen rechtvaardig dat al het lijden, hetwelk deze zondaars hadden verdiend, op Hem viel, en daarom ook, toen Hij werd beschuldigd en veroordeeld, deed Hij Zijn mond niet open. „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.” Bent u één geworden met Christus? Dan is er ook voor u een sterke vertroosting. Indien het rechtvaardig was dat Christus moest lijden, dan is het niet

rechtvaardig dat u zou lijden. Hij zweeg stil en opende Zijn mond niet, toen de toorn van God over Hem werd uitgestort. Maar o, Hij zou luid roepen, indien de toorn van God over ge uitgestort werd. U bent reeds veroordeeld geworden. U bent reeds met vuisten geslagen en in het aangezicht gespogen. U bent reeds verbrijzeld geworden onder de toorn van God. U zult in eeuwigheid niets meer te lijden hebben. „Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het die rechtvaardig maakt. Wie is het die verdoemt? Christus is het die gestorven is.” (Rom. 8 : 33, 34).

2. Omdat Hij Zijn aandeel in het verbond wilde vervullen. Eer de wereld was, was Hij reeds in een verbond getreden met Zijn Vader, dat Hij staan zou als de Plaatsbekleder van de zondaren; daarom ook, toen Hij kwam om te lijden, was Hij gebonden door Zijn eigen rechtvaardigheid, en Hij zette Zijn aangezicht als een keisteen. Wanneer een zwak mens op zich neemt een ander een moeilijke dienst te bewijzen, dan heeft hij dikwijls, reeds voordat hij begint, daarover veel beweging en ophef. Maar komen de moeilijkheden daar, dan bezwijkt zijn moed, en hij breekt zijn woord. Niet alzo de Zoon van God. Hij had gezworen dat Hij de vloek zou dragen, die op de zondaren rustte. Hij had zich met ede verbonden aan Zijn Vader, dat Hij hun Jonas zou zijn, dat Hij zich zou laten dompelen in de oceaan van de toorn van God: „Neem Mij, sprak Hij, en werp Mij in die zee van toorn.” En toen nu de golven en de baren over Zijn hoofd rolden, riep of morde hij niet. Zijn aangezicht was onbewegelijk als een rots. Hij had eens gezworen bij Zijn heiligheid, en Hij wilde die eed niet breken. Hij wilde niet veranderen wat uit Zijn mond was uitgegaan. „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.”

Een woord tot ontwaakte zielen.

Betrouw op Jezus als een Zaligmaker. Hij is al uw vertrouwen waardig. Indien ik u had gezegd dat de Zoon van God ondernomen had in de plaats van zondaren te lijden, dan voorzeker moest dat u reeds vrede geven; want indien Hij iets onderneemt, zal Hij het ook voltooien. Maar wij zijn gezonden om u te zeggen dat Hij hetgeen Hij heeft ondernomen ook heeft volbracht. Hij is een getrouwe Zaligmaker, die Zijn verbond niet laat varen. Komt en ziet op dat zwijgende Lam. Ziet Hem heenvoeren van de hof naar Kájafas, van Kájafas naar Pilatus, van Pilatus naar Herodes, van Herodes wederom naar Pilatus, van Pilatus naar Golgótha. Ziet Hem dat zware kruishout torsen, ziet Hem gebukt onder de last van toorn van God. En nochtans mort Hij niet. Hij zegt niet: Vader, deze zonden zijn de Mijne niet. Nee. Hij blijft getrouw aan Zijn woord. „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.” En waarmede beantwoordt u dit alles? U zegt: ik durf het niet geloven. Heeft Hij dat dan aan u verdiend, dat u Hem een leugenaar zou noemen? Hij, die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt.

3. Omdat Hij de liefde Zelf is. Het was liefde tot verloren gaande zondaren, waardoor de Zoon van God met Zijn Vader in een verbond trad om in hun plaats de toorn te dragen. Het was dezelfde liefde in Zijn binnenste, waardoor Hij het verbond hield, hetwelk Hij had gemaakt. O, liefde was het, die Zijn tong bond. De koorden, waarmede de soldaten Hem bonden, waren dik en sterk, maar o, de koorden Zijner liefde waren nog veel sterker. De nagels, waarmede Zijn handen en voeten werden doorboord, hechtten Hem zeer vast aan het bloedige kruis. Maar o, Zijn liefde was de sterkste nagel — zij was sterker dan de dood. Toen de Joden Hem beschuldigden en

Hij niet één woord antwoordde, was het liefde tot de zondaren, die Hem deed zwijgen. Toen Herodes Hem ondervraagde en Pilatus Hem veroordeelde, zei Zijn voor het lijden sidderende menselijke natuur: *Ik ben niet schuldig*. Maar o, Zijn liefde zei: *Ja, Ik ben schuldig aan alles*.

Toen Zijn Vader Hem in de hof en aan het kruis verbrijzelde onder het ontzettend gewicht van de hevige doodstrijd; toen de eeuwige toorn van de eeuwige God in die drie uren van doodsangst als een berg op Zijn hoofd werd gestapeld, toen Zijn gezegend hoofd door die zware last werd terneer gebogen, zei Zijn daarvoor terugschrikkende menselijke natuur, maar in zichzelf: *Ik heb nimmer gezondigd, deze toorn is niet voor Mij; ik moest die niet dragen*. Maar o, Zijn liefde sprak: *óf Ik óf Mijn volk moet die dragen; Ik zal hem voor hen dragen*.

Gelovigen, ziet hoe lief Hij u gehad heeft! Voorzeker, deze liefde was sterker dan de dood. Een vloed van toorn zou deze liefde niet hebben kunnen uitblussen. Kunt u de druppelen van de oceaan tellen? Dan kunt u ook de diepte peilen van Zijn liefde jegens u. Kunt u de afstand meten tussen de hoogste troon in de hemel en de diepste bodem van de hel? Ziedaar de maat Zijner liefde tot u.

Enigen van u durven niet in Jezus geloven. Ach, is dat de wijze waarop u de liefde vergeldt, welke het zwijgende Lam Gods u heeft bewezen? Hij wilde niet antwoorden toen Hij werd beschuldigd. Hij wilde niet tegenspreken toen Hij werd veroordeeld. Toen God Zijn toorn over Hem uitstortte, beriep Hij zich niet op Zijn Goddelijke zuiverheid, maar droeg gewillig die toorn, opdat een iegelijk zondaar, die op Hem zou neerzien, vrij zou kunnen heengaan. En nochtans wilt u niet zien op dit Lam Gods. O, u grieft Hem diep, en kruisigt Hem andermaal.

4. Hij zweeg stil, omdat Hij de eer zocht van Zijn Vader. Ik heb meermalen getracht u aan te tonen, dat God meer verheerlijkt wordt wanneer de zonde in Zijn eigen Zoon wordt gestraft, dan wanneer zij gestraft wordt in de arme aardwormen, die dezelve hebben bedreven. Indien de zondaars hun eigen zonden dragen, dan moeten zij eeuwig lijden, zodat aan de gerechtigheid Gods in eeuwigheid niet zal zijn voldaan. Zij zullen immer meer te lijden hebben, en God zal nimmer ten volle in hen verheerlijkt zijn. Maar wanneer Christus lijdt in de plaats van een zondaar, dan is God ineens voldaan. Hij is oneindig verheerlijkt. Dit nu wist Christus volkomen. Hij kwam om Zijn Vader te verheerlijken. „Ik ben uit de hemel neergedaald, niet opdat Ik Mijn wil zou doen, maar de wil desgenen, die Mij gezonden heeft.” (Joh. 6 : 38). Daarom ook was Hij stom, opdat God meer verheerlijkt zou worden in het volbrachte lijden van Zijn eigen Zoon, dan in de eeuwige smarten van de zondaars. „O diepte des rijkdoms, beide van de wijsheid en van de kennis Gods! hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijne wegen!” (Rom. 11 : 33). Daarom ook sprak Hij: „Ik heb lust, o Mijn God! om Uw welbehagen te doen. En Uw wet is in het midden Mijns ingewands.” (Psalm 40 : 9). Daarom ook was Hij zo begerig om op te gaan naar Jeruzalem.

Een woord tot ontwaakte zielen. — Sommigen van u weigeren te geloven omdat zij vrezen de heerlijkheid Gods te zullen bezoedelen. U vreest, dat het met de heerlijkheid van een zo zuiver en heilig God niet kan bestaan u genade en vrede te schenken. Bent u wijzer dan Christus? Christus vreesde, dat God minder heerlijkheid hebben zou, indien het aan zondaars werd toegelaten hun eigen zonden te dragen, omdat de oneindige rechtvaardigheid Gods door hun lijden in eeuwigheid niet zou kunnen voldaan worden. Daarom was Hij als stom onder de toorn van God, opdat door Zijn oneindig lijden aan die gerechtigheid ten volle zou worden genoeg gedaan. Wees wijs,

ik smee het u; God is meer verheerlijkt door uw lijden in Christus, dan door uw eigen lijden in de hel. Het zal veel meer eer voor God zijn, wanneer ge u overgeeft aan dat bloedende, zwijgende Lam Gods, dan wanneer u de toorn van God tot in alle eeuwigheid zou moeten dragen. Geeft eer aan de Heere, voordat ge uw voeten zou stoten aan de schemerende bergen.

III. In het gebroken brood zien wij het beeld van het zwijgende lijden van Christus.

Mijne vrienden, heden plaats ik voor uw ogen de duidelijkste en eenvoudigste schildering van het stille lijden van Jezus Christus, het Lam Gods. In de nacht, in welke Hij verraden werd, nam Hij brood. Waarom brood?

1ste. Om de duidelijkheid en algemeenheid van dit beeld. Hij nam geen zilver, of goud, of juwelen, om Zijn lichaam voor te stellen. Maar brood, eenvoudig, wezenlijk brood, om u te tonen dat Hij, komende om in de plaats van de zondaren te staan, niet kwam in Zijn oorspronkelijke heerlijkheid, met van zijn Vaders engelen. Hij heeft niet de natuur van de engelen aangenomen - Hij is mens geworden.

2e. Hij koos daartoe brood, om u te tonen dat Hij stom was, dat Hij Zijn mond niet opendeed. Wanneer ik het brood breek, dan biedt het geen weerstand, het klaagt niet daarover, het buigt onder mijn hand. Zo was het ook met Christus, Hij verzette zich niet, Hij behaagde Zich niet, Hij boog Zich onder de oneindige gerechtigheid Gods. „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.”

Sommigen van u geloven niet. U stemt niet toe, dat dit zwijgende Lam een schuldoffer zou zijn voor uw ziel. Of u gevoelt geen behoefte aan Hem, Of u hebt geen geloof om op Hem te zien. Maar indien u niet werkelijk op Hem ziet, bent dan toch niet zo roekeloos, zo onbeschaamd, zo met uzelf in strijd dat u dit brood zou eten en deze wijn zou drinken.

Sommigen van u geloven in het zwijgende Lam van God. U zegt: ‘Het was mijn zonde, die zo loodzwaar op Zijn hart drukte. Mijn zonden waren de doornen, die Zijn voorhoofd doorwonden. Mijn zonden waren de nagelen, die Zijn handen en voeten doorboorden. Mijn zonden waren de speer, waarmee Zijn hart doorstoken werd. Hij heeft mij liefgehad, en heeft Zichzelf voor mij overgegeven.’

Komt dan, treedt toe tot het gebroken brood en de vergoten wijn, wordt daarmee gevoed, eigent uzelf Christus daarin toe. En als u de tekenen eet van het zwijgende Lam Gods, doet het ter Zijner gedachtenis.

Dundee, 1837. (Avondmaalspreek).

59. DE SCHREEUWENDE ZIEL.

Gelijk een hert schreeuwt naar ,de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God! (Psalm 42 : 2).

Deze woorden worden toegeschreven aan David, toen hij vluchtte voor Zijn Zoon Absalom. Het schijnt, dat hij zich bevond in een van de eenzame wildernissen aan de zijde van de berg Hermon, terwijl de Jordaan beneden hem voorbij stroomde. David schijnt in diep gepeins verzonken te zijn geweest over de smaad, die zijn vijanden hem dagelijks toevoegden, zeggende: „Waar is uw God?” Ja, het scheen zelfs dat God hem vergeten had, al Zijn golven en baren gingen over zijn hoofd, toen plotseling een hert nevens hem voorbij sprong. Het was Of door de boogschutters gewond, óf het was op de bergen van de luipaarden door het een of andere wilde dier vervolgd. Vermoeid en afgemat zag hij het heenrennen naar de heldere stroom, en zijn dorst lessen aan de frisse wateren. Zijn ziel werd verkwikt door dit gezicht. Zou dat niet juist het beeld zijn van mijn toestand? Is niet mijn God volkomen voor mij hetgeen de frisse stroom is voor dit gewonde hert? „Gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God!”

Ik hoop, dat velen van u heden zijn opgekomen met dezelfde brandende begeerte in uw binnenste. Geen andere dan begenadigde zielen kunnen schreeuwen naar God en Jezus Christus, die Hij gezonden heeft. Even als de zeilsteen niets anders aantrekt dan hetgeen van staal is gemaakt, zo ook trekt de verrezen Zaligmaker, God geopenbaard in het vlees, geen andere zielen aan dan die ontwaakt zijn door Zijn eigen Geest. Moge God mij bekwamen om u kort enige redenen aan te tonen waarom de gelovige naar God schreeuwt!

1. De last van de zonde doet de ziel naar God schreeuwen.

1. Niet ontwaakte zielen, zij die geen last gevoelen, schreeuwen niet naar Christus.

„Een verzadigde ziel vertreedt het honigzeem.” (Spr. 27:7), Christus is het honigzeem, door God daargesteld, voor arme zondaars. De zoetste honig wordt gevonden in de kloven van de steenrots Christus; niet ontwaakte zielen nu zijn verzadigd, verzadigd van vrede, verzadigd van bezigheden, verzadigd van vermaak. Zij hebben geen begeerte naar Christus, zij vertreden het honigzeem. Niet ontwaakte zielen zijn „dood door de misdaden en de zonden.” (Ef. 2 : 1). Zij zijn even dood voor Christus en de dingen van het Koninkrijk Gods als de doden op het kerkhof dood zijn voor de dingen dezer wereld. De dode lichamen op het kerkhof zijn op het ogenblik binnen het bereik van de stem des predikers. Konden zij opzien uil hun graven, zij zouden de tafel des Heeren zien aangericht. Maar of wij al spreken, zij horen niet, zij wenen niet, hun zielen schreeuwen niet, zij staan niet op om te naderen tot de tafel van het Avondmaal. Lieve vrienden, de dode zielen in dit bedehuis zijn even dood als zij. U ook bent binnen het bereik van des predikers stem, u ook kunt zien hoe Christus en die gekruist u als voor de ogen geschilderd is; nochtans hebt u geen begeerte naar Christus. Uw ogen storten geen tranen, uw zielen schreeuwen niet, uw harten branden niet van verlangen naar Christus. Toen de Israëlieten in Egypte waren, hadden zij look en uien en knoflook, zij zaten neer bij de vleespotten en hadden brood in overvloed. Zij riepen niet om manna, zij zochten niet naar water uit de steenrots.

Zo is het ook met diegenen uwer, die nog niet ontwaakt zijn uit de slaap van de zonde. U geniet de look en de uien van de vermaken, de voordelen, de verstrooiingen dezer wereld, en u vraagt niet naar Christus, het brood van het leven. U schreeuwt niet naar schuldvergeving en wedergeboorte, uw harten dorsten niet naar het levende water, waarvan Jezus zelf getuigt dat hij, die het drinkt, in eeuwigheid niet dorsten zal.

2. Vele ontwaakte zielen schreeuwen niet naar Christus.

Er zijn er, die zich evenals het hert door de boogschutters getroffen gevoelen. Maar zij menen dat zij de pijlen er wel weer kunnen uittrekken, en zelf hun eigen wonden genezen. Toen Naäman de Syriër tot Elisa kwam, gevoelde hij zijn walgelijke kwaal en hij verlangde genezen te worden. Maar toen de profeet tot hem zei: „Ga heen en was u zevenmaal in de Jordaan, en uw vlees zal u wederkomen, en u zult rein zijn,” geloofde hij het woord van God niet, maar zei: „Zijn niet Abana en Farpar, de rivieren van Damascus beter dan alle wateren van Israël; zou ik mij in die niet kunnen wassen en rein worden? Zo wendde hij zich, en toog weg met grimmigheid.” (2 Kon. 5 : 10, 12). Zo ook doen ook vele ontwaakte zielen in uw midden. Ook u hebt uw walgelijke kwaal leren gevoelen, u siddert soms uit vrees voor de hel. Maar wanneer wij tot u spreken van het bloed van Christus, dat van alle zonden reinigt, dan gaat u met grimmigheid weg. Toen de zondvloed op aarde kwam, en de regen veertig dagen achtereen neerviel, en de fonteinen van de grote afgrond werden opengebroken, toen, geloof ik, zullen er velen geschreeuwd hebben. Velen vloten voor de komende toorn. Sommigen vloten naar de toppen van de met sneeuw bedekte Libanon, anderen naar de steile hoogte van Ararat. Maar Noach alleen geloofde Gods woord, en ging in de ark. Zo ook zijn velen van u beangst over hun zielen, die nochtans het Woord van God niet geloven, en niet schreeuwen naar Christus: „Gij wilt tot Mij niet komen, opdat u het leven mag hebben.” (Joh. 5 : 20). Wij lezen dat, als Christus komen zal met de wolken des hemels, alle geslachten van de aarde over Hem weeklagen zullen. Dan zal er niet één man zijn op aarde of in de hel, die niet zal ontwaakt zijn. Ook de hoogmoedigste en verhardste onder u zal dan sidderen. Maar ach, alleen zij, die Zijn woord geloven, zullen de toevlucht nemen onder Zijn vleugelen. Lieve vrienden, het is niet genoeg dat u bekommerd bent over uw zielen; u moet de toevlucht nemen tot Christus; ja, u moet in Christus zijn, anders bent u niet behouden.

3. Allen, die van God geleerd zijn, verlangen naar Christus.

„Een iegelijk, die het van de Vader geleerd heeft, komt tot Mij.” (Joh. 6 : 45). „Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen. En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.” (Joh. 6 : 37). Wanneer een zondaar door God is overtuigd dat zijn zonden een last zijn zwaarder dan hij kan dragen, dat zij, zo hij daarin sterft, hem voor eeuwig in de hel zullen storten; wanneer hij daarbij is overtuigd dat God een Lam ten slachtoffer gegeven heeft, dat dit Lam een genadegift Gods is voor een iegelijk zondaar, dan dringt hij door de menigte heen. Anderen mogen achterblijven, hij kan niet meer. Hij legt Zijn beide handen op het hoofd van dit Lam Gods, en zegt: „Mijn Heere, en mijn God.” (Joh. 20 : 28). „Want deze God is mijn God, eeuwig en altoos. Hij zal mij geleiden tot de dood toe.” (Psalm 48 : 15). „Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God.”

Zo er iemand van u overtuigd is dat hij diep verdorven is, dat de hemel gelijk is aan een grote stad met wallen, dat u daar buiten bent, en dat de storm van de toorn van God op het punt is van u te overvallen; heeft God u daarbij overtuigd, dat Christus de enige poort is, waardoor u in de stad komen kunt, dat Hij is de enge poort eng, doch juist wijd genoeg voor de grootste zondaar o, dan weet ik dat u zult strijden om in te gaan, dat u alle krachten zult inspannen, dat ge u dag noch nacht rust zult gunnen:

„Gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God.” Als er iemand van u is overtuigd, dat de zonde een dodelijke kwaal is, dat alle geneesheren en geneesmiddelen dezer wereld daarvoor ijdel zijn, dat Christus, de enige Medicijnmeester, machtig is en gewillig u van uw kwaal te verlossen ik weet dat u voorwaarts zult dringen, wat ook anderen mogen doen: „Indien ik alleenlijk Zijn kleed mag aanraken, zo zal ik gezond worden.” (Matth. 9 : 21). „Gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God.”

Hoe graag zou ik alle schreeuwende zielen willen uitnodigen in het geloof Christus aan te grijpen. Het is een treurige waarheid, dat de meeste Christenen in onze dagen veeleer komende zijn tot Christus, dan dat zij werkelijk tot Hem gekomen zijn. Voor het merendeel bent u gelijk aan de doodslager, die vluchtende is naar de vrijstad, in plaats dat u gelijk zou zijn aan hem, die reeds rustig neerzit binnen haar poorten. O, indien ge uw verdoemelijkheid gevoelt, indien u gelooft dat God een vrijplaats voor zondaars heeft daargesteld, waarom dan wilt ge uw ziel niet rustig neerleggen op het volbrachte werk van Hem, die uw Borg en Middelaar is? Waarom wilt u dan om de vrijstad blijven ronddolen, in plaats vandaar binnen te gaan? Deze heilige instelling heeft ten doel u te leren uzelf Christus in het geloof toe te eigenen, niet langer te aarzelen, maar de hand des geloofs uit te strekken en Christus aan te grijpen. U komt niet om naar het brood en de wijn te zien, maar om het aan te grijpen en te eten en te drinken. Neemt, eet, schreeuwende zielen! God geve u daarbij licht opdat ge u aan Christus mag toevertrouwen, en zeggen: „Deze God is mijn God, eeuwig en altoos.”

II. Zucht naar heiligheid doet de ziel schreeuwen naar God.

1. Onbekeerde zielen hebben geen begeerte naar heiligheid, en daarom schreeuwen zij niet naar God en Christus. Dit is inderdaad de voornaamste reden waarom vele arme zondaars niet tot Christus komen. Zij weten dat, indien zij tot Christus kwamen, zij een nieuw hart zouden ontvangen, dat zij voor eeuwig afscheid zouden moeten nemen van al hun vroegere metgezellen en verlustingen. Maar de meesten zouden liever naar de hel gaan dan hiertoe te besluiten. Toen eens enige Groenlanders in deze streken gebracht waren, zagen zij niet de minste schoonheid in onze rijke korenvelden, in onze bossen en weiden; zij verlangden naar hun sneeuwvelden, naar hun in de zon schitterende ijsbergen. Toen zij in onze huizen kwamen, konden zij de daar heersende reinheid niet verdragen; verre daarboven stelden zij hun eigen rokerige, smerige hutten. Zo is het ook met diegenen uwer, die onbekeerd zijn. U bent opgegroeid met harten bevroren voor God en Goddelijke dingen, en wanneer u nu ziet dat het hart van een Christen gelijk is aan een tuin, met de rivier van het leven midden in hetzelfde, terwijl de liefelijke bloemen van zachtmoedigheid, liefde en heiligheid daarin welig groeien, dan kunt u het gezicht daarvan niet verdragen. U houdt meer van uw eigen bevroren hart. Wanneer u het reine hart van een kind van God ziet, dan zegt gij: ik heb liever mijn eigen boze hart. Dit is, helaas! het geval met de meesten. U wenst niet heilig gemaakt te worden, u schreeuwt niet om een nieuwe geboorte. Er is genade nodig om genade te begeren. U begeert er niet naar een nieuw schepsel gemaakt te worden, u wilt liever het beeld van de duivel blijven dragen dan veranderd te worden naar het beeld van God. U bent gelijk aan Jeruzalem: „Wee u, Jeruzalem! zult u niet rein worden? Hoe lang nog na dezen?” (Jer. 13 : 27).

2. Alle geredde zielen daarentegen schreeuwen om heiligheid. „Gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God.” Wanneer een ziel zich Christus heeft toegeëigend, zo is zij daarom nog niet op eenmaal volkomen heilig gemaakt: „Het pad van de rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe.” (Spr. 4 : 18). Evenals bij het

aanbreken van de dag het licht te kampen heeft met de duisternis, en vaak door dikke wolken moet heenbreken, en de dag eerst tot zijn volle luister gekomen is, wanneer de zon in al haar glans is te voorschijn getreden, zo is het ook met de heiligheid des Christens. Evenals op de vruchtbaarste akkers, al zijn ze ook diep geploegd, het onkruid nochtans welig tussen het koren opschiet, zo ook blijft er in het hart van de gelovige nog menige wortel van de bitterheid over. Paulus dankte God voor de genade, die aan de Korinthiërs geschonken was, dat het hun aan geen gave was blijven ontbreken. En nochtans zegt hij, dat er twist en nijd en tweedracht onder hen was, zodat hij hen niet geestelijk noemen kon, maar integendeel vleselijk. Zo is het met ieder Christenhart. Het onkruid groeit in de best onderhouden have. Christus is genoegzaam om in al onze noden te voorzien. Het is onze eigen schuld, dat wij niet heilig zijn gelijk God heilig is. Het ligt niet aan Christus, maar aan onszelf, dat wij menigmaal in het nauw worden gebracht. De regen van genade is overvloedig genoeg, maar wij doen onze mond niet wijd genoeg open. Iedere ziel echter, die in Christus is, haat de zonde, schreeuwt naar heiligheid. Niets doet de Christen meer tot God schreeuwen dan het bederf, dat in hem strijd voert. Paulus bad nimmer met meer vuur dan toen hij de doorn in zijn vlees gevoelde. De doorn in het vlees doet onze ziel tot God schreeuwen. Wanneer een schip door de eb op een zandbank wordt gelaten, dan is het anders zo trotse vaartuig een hulpeloze klomp. De matrozen mogen trachten het wederom vlot te maken, maar al hun pogingen zullen slechts strekken om het vaartuig dieper in het zand te doen zinken. Zij kunnen niets anders doen dan wachten op de vloed, opdat de golven het schip weer omhoog heffen, en het zijn weg naar de haven mag vervolgen. Zo is het met de Christen. U bent menigmaal gelijk aan een schip op een zandbank. U kunt uzelf niet losmaken. U wendt allerlei plichten aan, maar dat is een zwaar en tevens nutteloos werk. Zonder Christus kunt u niets doen. U verlangt en schreeuwt naar Christus, om de uitstorting van Zijn Geest, om uw ziel boven de golven te verheffen, en u voorspoedig heen te voeren naar de hemelse haven.

3. Vermoeide zielen, komt nog heden tot Christus! Sommigen van u gevoelen de doorn in het vlees, en u bidt dat hij van u worde weggenomen. Sommigen van u gevoelen zich gelijk aan de misdadiger, die aan een dood lichaam was vastgeketend. U gevoelt de walgelijkheid van het lichaam van de zonde en u roept: „Ik ellendig mens!” Sommigen van u zijn gelijk aan het hert, dat verwond is door een leeuw, en siddert van zijn gebrul. U bent verwond door satan, en u beeft van zijn brullen. Komt tot Jezus. Hij zal u rust geven, o schreeuwende ziel! Grijp Christus aan, laat Christus u alles zijn. Zonder Hem kunt u niets doen. Door Christus, die u kracht geeft, kunt u al die dingen doen. Het Avondmaal moet u leren alles alleen van Christus te verwachten. U beziet het brood niet slechts, u neemt het niet alleen in uw handen, u eet en drinkt. Treed dan in persoonlijke vereniging met Christus, verlangende ziel, en Hij zal uw sterkte zijn: „God is ons een toevlucht en sterkte.” (Psalm 46 : 2).

III. Moedeloosheid doet de ziel tot God roepen.

1. Gelovigen moesten nimmer moedeloos zijn. Het strijdt met de belofte: „Die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden.” (1 Petrus 2 : 6). Christus is altijd dezelfde. Zijn gerechtigheid is alle dagen even volkomen. Wees u met die gerechtigheid bekleed, dan moest uw^o vrede zijn gelijk een rivier. Het is zeer smadend voor Christus, dat gelovigen de ganse dag met gebogen hoofd gaan: „Verblijdt u in de Heere te allen tijd; wederom zeg ik u: verblijdt u.” (Fil. 4 : 4).

2. Nochtans vrees ik, dat sommigen van u kunnen getuigen dat de gelovige soms maar al te moedeloos is. De maan schijnt niet altijd aan een onbewolkte hemel. Het schip zeilt niet immer op een kalme zee. De gelovige wandelt niet altijd in het genot van de glans van zijns Vaders aangezicht.

1ste. Uiterlijke omstandigheden veroorzaken soms moedeloosheid, wanneer zij ons onverwacht overkomen, wanneer wij de bedoeling Gods daarin niet kunnen zien, wanneer wij Zijn liefde verdenken, en in donkerheid geraken. Zo was het met Job: „De dag verga, waarin ik geboren ben, en de nacht, waarin men zei: Een knechtje is ontvangen.” (Job 3 : 3).

2e. De zonde, in het hart toegelaten zijnde, is de grootste en meest gewone oorzaak van moedeloosheid. God is een ijverig God. Zo was het met Israël: Zij zegt: „Ik zal mijn boelen nagaan, die mij mijn brood en mijn water, mijn wol en mijn vlas, mijn olie en mijn drank geven.” (Hos. 2 : 4).

3. De ontmoedigde ziel schreeuwt naar God. Ziet het aan Job: „Och, of ik wist dat ik Hem vinden zou! ik zou tot Zijn stoel komen.” (Job 23 : 3). Zo is het ook met de bruid: „Ik zal nu opstaan, en in de stad omgaan, in de wijken en in de straten.” (Hoogt. 3 : 2). Zo ook David: „Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, alzo schreeuwt mijn ziel tot U, o God.” Wanneer een kind, dat teder is opgevoed, dat gewoon is aan warme kleren en behoorlijk voedsel, en door een liefderijke moeder van alles is verzorgd geworden, plotseling in de koude, liefdeloze wereld wordt gestoten, dat is inderdaad verschrikkelijk! Geen wonder, dat zulk een kind weeklaagt over het huis van zijn vaders, over de glimlach zijner moeder! Zo ook is het met een kind des lights, hetwelk in de duisternis wandelt.

Troosteloze zielen, och! wat ik u bidden mag, komt tot God, de levende God! Enigen van u gevoelen zich wellicht gelijk aan een schip, dat door een stormachtige zee heen en weer geslagen wordt. De afgrond roept tot de afgrond, bij het gedruis van Gods watergoten; al Zijn baren en Zijn golven zijn over u heengegaan. Laat u dan toch overreden Christus aan te grijpen, die u om niet aangeboden wordt. Laat het onderzoek varen of u wel ooit geloofd hebt. Geloof nu. Het sacrament van het Avondmaal is juist gepast voor u.

U zegt de Zaligmaker niet te zien; wel, in het brood en de wijn wordt Hij u duidelijk voor ogen gesteld: „Dit is Mijn lichaam, hetwelk voor u gegeven wordt.” (Luk. 22 : 19).

U zegt: Maar hoe kan ik weten dat Hij juist een Zaligmaker is voor mij? Ziet hier het brood, dat u om niet aangeboden wordt: „Wie wil, neme het water van het leven om niet.” (Openb. 22 : 17).

U zegt: Maar hoe weet ik dat Hij mij nog wordt aangeboden? Ik antwoord: „Nog is er plaats.” (Luk. 14 : 22). Hier is brood in overvloed. U zegt: Maar mag ik inderdaad Christus maar zo aangrijpen? Ik antwoord: „Neem, eet, (Matth. 26 : 26) schreeuwende ziel, kom en schuil onder Zijn vleugelen.” De Geest en de bruid zeggen: „Kom!”

Dundee, 4 november 1838. (Avondmaalspreek).

60. HET GEHEIM VAN EEN ZALIG STERFBED.

„Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon van de rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal, en niet alleen mij, maar ook allen die Zijn verschijning liefgehad hebben.” (2 Tim. 4 : 7, 8).

Hoe zalig is het te staan bij het sterfbed van Gods kinderen! Hoe verschillend bij dat van de bozen! De bozen sterven dikwijls met angst. Sommigen roepen uit: „Verloren, verloren, verloren! O eeuwigheid, o dat ik slechts een half uur bidden kon!” Anderen sterven terwijl zij God wegens hun pijn en smarten vervloeken. Het grootste gedeelte sterft gelijk de beesten, zonder zich over iets anders dan over hun lichaam te bekommeren: „Zij hebben geen banden tot hun dood toe; hun kracht is fris.” (Psalm 73 : 4). „Men zet hen als schapen in het graf, de oprechten zullen over hen heersen in die morgenstond.” (Psalm 49 : 15). Hoe zalig is het sterven van de kinderen Gods in vergelijking met dit! Zij ontslapen in Jezus. „Ik word nu tot een drankoffer geofferd en de tijd mijner ontbinding is aanstaande.” (2 Tim. 4 : 7). Paulus vergelijkt het hier:

1e. Bij het uitstorten van een drankoffer: „Ja, indien ik ook tot een drankoffer geofferd worde over de offerande en bediening uws geloofs, zo verblijde ik mij en verblijde mij met u allen.” (Fil. 2 : 17). Hij gevoelde zich zo geheel aan God overgegeven, dat zijn dood gelijk was aan de uitstorting van een drankoffer, dat reeds aan God behoorde.

2e. Bij het vertrek van een schip. „De tijd mijner ontbinding is aanstaande.” De dingen dezer aarde waren gelijk kabeltouwen, die hem aan deze wereld bonden. Maar spoedig werd zijn boot van de oever losgemaakt, om naar de gewesten van de heerlijkheid te zeilen om voor altijd geankerd te worden. In deze woorden vinden wij het geheim van een zalig sterfbed.

- I. Hij ziet terug op een leven van moeilijkheid.
- II. Hij ziet op de kroon van de heerlijkheid.

I. ***Hij ziet terug.*** Een drievoudig gezicht.

1. Hij ziet niet terug op zijn leven voor zijn bekering. Dikwijls deed hij het, maar om het te veroordelen: „Ik was tevoren een godslasteraar en een vervolger en een verdrukker. Maar mij is barmhartigheid geschied, omdat ik het onwetende gedaan heb in mijn ongelovigheid.” (1 Tim. 1 : 13). „Want ik ben de minste van de apostelen, die niet waardig ben een apostel genaamd te worden, daarom dat ik de gemeente Gods vervolgd heb.” (1 Kor. 15 : 9). „Ik vervolgde bovenmate de gemeente Gods en verwoestte dezelve.” (Gal. 1 : 13). „Zondaars waarvan ik de voornaamste ben.” Paulus vergat nooit zijn vroeger leven, maar hij vond er geen troost, maar veel meer veroordeling in.

2. Hij zag nu terug op het leven ná zijn bekering, niet om zich daarmee voor God te rechtvaardigen, maar alleen om te bewijzen dat hij werkelijk een zondaar was, die door Christus behouden was.

Ik heb de goede strijd gestreden. Sedert zijn bekering had hij iedere dag gestreden. Hij was door een vijandelijk land gegaan en had zich een weg moeten

banen.

1ste. *Met zijn bedorvenheid.* „Als ik het goede wil doen, dan ligt het kwade mij bij. Want ik heb een vermaak in de wet Gods naar de inwendige mens, maar ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds, en mij gevangen neemt onder de wet van de zonde, die in mijn leden is.” (Rom. 7 : 21, 23). „Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees. En deze staan tegen elkander, also dat u niet doet, hetgeen u wilde.” (Gal. 5 : 17). „Mij is gegeven een scherpe doorn in het vlees, namelijk een engel des satans, die mij met vuisten slaan zou.” (2 Kor. 12 : 7). Paulus wist wat deze inwendige strijd was. Hij ondervond hem zeker meer dan enigen uwer.

2e. *Met de wereld.* Zolang als hij de goddeloze Saulus was, zo vleide hem de wereld. Maar toen hij de apostel Paulus werd, zo haatte hem de wereld. Hoe meer hij lief had, des te meer haatten zij hem. „Ik heb tegen de wilde beesten gevochten te Eféze.” Het Woord Gods was zijn enige wapen. En toch ging hij voort om tegen een wereld, die in het boze lag, te strijden.

3e. *Met de duivel.* „Een engel des satans.” „Want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers van de wereld, van de duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht.” Hij had veel hiervan ondervonden. „Wij zijn niet onwetend van zijn voornemen”

3. Hij zag terug op „een goede strijd”. „Strijdt den goeden strijd.” „Strijdt den goeden strijd des geloofs.” (1 Tim. 1 : 18). Dikwijls wanneer wij te midden van droefheid en van verleiding zijn, dan worden wij de strijd moede. Het is een hard lot. Maar wanneer wij van uit de eeuwigheid er op terugzien, dan zal iedere verlorene ziel kunnen zeggen: *Het was een goede strijd.*

1ste. Omdat wij zeker zijn van de overwinning. „Wij zijn meer dan overwinnaars, door Hem die ons heeft liefgehad.” In een andere strijd weten wij niet hoe het af zal lopen voor het einde van dezelve, maar in deze hebben wij de vaste belofte van overwinning. Wij hebben in het hevigst van het gevecht reeds een zalig vooruitzicht van de zegepraal een vast vertrouwen op Jezus.

2e. Het houdt ons dicht bij ons Hoofd. Indien wij geen strijd hadden, dan zouden wij ons niet dicht bij Jezus houden. Maar indien wij veel te lijden hebben, dan zoeken wij graag een schuilplaats bij Jezus.

3e. Omdat het God verheerlijkt. Zijn eer is er mee gemoeid. Dikwijls zouden wij wensen geen strijd te hebben. Maar zo niet in de heerlijkheid. Daar zullen wij zien, dat iedere verdrukking God verheerlijkte en een nieuw bewijs gaf van Zijn genade, macht en liefde. Strijdt u deze goede strijd? Spoedig zullen wij achterwaarts zien.

4e. *Ik heb de loop geëindigd.* Wanneer een ziel tot Christus gebracht wordt, dan heeft zij een loop te vervullen. En als Johannes de loop vervulde, zei hij: „Wie meent gij mensen dat ik ben? Ik ben de Christus niet. Maar ziet, Hij komt na mij, wie ik niet waardig ben de schoenen Zijner voeten te ontbinden.” Paulus zegt: „Maar ik acht op geen ding, noch houdt mijn leven dierbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop met blijdschap mag volbrengen, en de dienst welke ik van de Heere Jezus ontvangen heb om te betuigen het Evangelie van de genade Gods.” „Daarom dan ook, also wij zo'n grote wolk van de getuigen rondom ons hebben liggende, laat ons afleggen alle last en de zonde die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan die ons voorgesteld is.” (Heb. 12 : 1). Ieder heeft een bijzondere loop. De planeten schijnen ook niet allen in hetzelfde gedeelte van de lucht. Zo heeft ieder gelovige zijn loop, zijn werk te doen. De een heeft die loop van een leraar, een ander

van een heer, een ander van een knecht. Ieder van ons heeft een werk voor Christus te doen; laat ons hetzelfde met naarstigheid doen. „Mijn spijs is te doen de wil Desgenen Die Mij gezonden heeft.”

5e. *Ik heb het geloof behouden.* Ik denk dat de stervende moordenaar zeggen kon: „Ik geloof, en ga met vreugde het paradijs binnen”. Maar hij kon niet zeggen: „Ik heb het geloof behouden.” Dit is het verschil tussen een kalm en overwinnend sterfbed. Paulus „kocht de waarheid en verkocht ze niet.” Hij behield het goede deel, dat hem toevertrouwd was door de Heilige Geest. Hij behield het geloof vast tot het einde toe.

Leer hieruit dat volharding in het geloof nodig is tot een overwinnend sterfbed. Christus alleen is onze vrede in het sterven; de hand, die Hem het langste vastgehouden heeft, is de sterkste. Onze volharding rechtvaardigt ons niet voor God, maar het leven en sterven van de Heere Jezus. En toch, zonder volharding kunt u niet zalig worden. Helaas! gij, die tot de dwaasheid terugkeert, u bereidt u een akelig sterfbed. Kunt u zeggen, dat u het geloof behouden hebt, u die teruggaat?

II. *Waarop hij zag.*

1. *Op die dag.* „Ik weet in wie ik geloofd heb, en ik ben verzekerd dat Hij machtig is mijn pand bij Hem weggelegd te bewaren tot die dag.” (2 Tim. 1 : 12).

„De Heere geve hem, dat hij barmhartigheid vindt bij de Heere, in die dag.” (2 Tim. 1 : 18). Een grote dag wanneer Christus verschijnen zal en al Zijn heiligen met Hem. Hij zag niet alleen op de dag des doods dan zou hij dadelijk in de heerlijkheid ingaan, hij zou in het Paradijs komen, hij zoge uit het lichaam zijn en bij de Heere wezen, hij zou gezegend zijn door in de Heere te sterven. Maar hij zag op die dag omdat het de dag van de heerlijkheid van Christus is, de dag van de verheuging van zijn harten. Het is baatzuchtig om alleen naar de dag des doods te verlangen. Maar het is een hemelse vreugde om te zien op de dag Zijner verschijning.

2. *De kroon der rechtvaardigheid.* Een kroon van heerlijkheid, een kroon van leven, een onverwelkelijke kroon die nooit vergaan zal; degene die ze draagt zal nooit sterven; een kroon van rechtvaardigheid, een kroon die degenen wacht die aangedaan hebben de wapenrusting Gods en het borstwapen van de gerechtigheid; een kroon die weggelegd is. Zij bestaat van alle eeuwigheid af. Zij ligt nu klaar wanneer wij strijden. Uw kroon is weggelegd.

3. *De Heere zal ze mij geven.* Hoe zalig zal het zijn, wanneer Christus de kroon op het hoofd van een zondaar zetten zal! De heilige God en Heiland! De engelen zullen van vreugde juichen wanneer zij zullen zien hoe Jezus de zondaars kroont, voor welke Hij stierf. Hij wil onze verlossing voleindigen. Hij werd met doornen gekroond. Hij is een Middelaar geweest bekroond met eer en heerlijkheid. Maar nog meer Hij zet de kroon van de heerlijkheid op. Hemel, aarde en hel noemen Hem waarachtig en trouw en rechtvaardig in al Zijn handelingen. O, hoe zalig door Jezus gekroond te worden!

4. *Met al degenen die Zijn verschijning liefgehad hebben.* Een ding zou ons ongelukkig maken: word ik alleen gekroond? Nee, nee „ik niet alleen.” Paulus kon in de hemel niet gelukkig zijn zonder anderen met hem gezaligd te zien. Het maakte hem op zijn sterfbed gelukkig, te denken dat duizenden met hem de kroon zouden dragen; velen voor wie hij een middel tot bekering geweest was.

61. IN UW HANDEN BEVEEL IK MIJN GEEST.

„In Uw hand beveel Ik Mijn geest; Gij hebt Mij verlost, Heere, Gij God der waarheid.” (Psalm 31 : 5).

Er is iets bijzonder aangenaams in deze woorden, omdat de Heere Jezus ze stervend gebruikte. Gedurende zes lange uren hing Hij aan het vervloekte hout, veler zonden dragende. Niemand kan zich een denkbeeld maken van de last dien Hij droeg: „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?” De edik met gal gemengd was bitter, maar het was niets in vergelijking van de beker van wraak; de smart van Zijn gefolterd lichaam was vreselijk, maar niets in vergelijking van de smart van het zwaard van de gerechtigheid dat Hem doorstak. Zijn laatste plechtige woorden waren: „Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest;” en Hij boog het hoofd en gaf de geest. Het is zalig voor een bedroefde lijder dezelfde woorden van Jezus te gebruiken. Het is aangenaam de woorden van een afgestorven vriend te gebruiken. Wij bewaren ze in ons geheugen en overdenken ze in ons hart. Maar welke vriend is gelijk aan Jezus, Wiens woorden allen liefelijk waren.

Het is zalig voor een met schuld beladen en overtuigde zondaar de woorden van Jezus in de 40ste psalm te gebruiken: „Want kwaden, tot zonder getal, hebben mij omgeven; mijn ongerechtigheden hebben mij aangegrepen, dat ik niet heb kunnen zien.” Het is zalig voor een gelovige ziel de woorden in Jes. 50 : 8 te gebruiken: „Hij is nabij die mij rechtvaardigt! wie zal met mij twisten?” En alzo is het zalig voor een arme bedroefde en ter dood verdoemde zondaar deze woorden uit te spreken: „In Uw hand beveel Ik Mijn Geest; Gij hebt mij verlost, Heere, Gij God der waarheid.”

I. Merk drie dingen op:

1. De persoon die spreekt een verdrukte en bedroefde ziel. Zulk een was David: „Doe mij uitgaan uit het net.” Satan en de wereld hadden een net om zijn ziel gespannen. Stuk voor stuk, gelijk de steken van een net, hielden hem omringd. Hij voelde dat hij zichzelf niet helpen kon: „Ik ben uit het hart vergeten als een dode; ik ben geworden als een bedorven vat.” Hij kan tot niemand gaan dan tot zijn God: „In Uw hand beveel Ik Mijn Geest; Gij hebt mij verlost, Heere, Gij God der waarheid.” Zulk een was de Heere Jezus. „Vele varren hebben Mij omsingeld; sterke stieren van Basan hebben Mij omringd. Zij hebben hun mond tegen Mij opgesperd, als een verscheurende en brullende leeuw.” (Psalm 22 : 13). Tot wie kon Hij gaan dan tot Zijn God? „In Uw handen beveel Ik Mijn geest.” Indien er nu hier een bedroefde ziel mocht zijn, gevangen in het net des satans en omringd door stieren van Basan, laat zij dan deze woorden uitspreken: „In Uw handen beveel ik mijn geest.”

2. De persoon tot Wie hij spreekt. De Verlosser. Hier is een arm zondaar, en daar een verzoenend God. Als de Heere Jezus deze woorden gebruikte, zei Hij: Vader; want de Vader was Zijn Verlosser. Toen Hij volbracht had het werk dat Hem de Vader te doen gegeven had, toen Hij de beker des lijdens tot de bodem toe had uitgedronken, toen kon Hij met vol vertrouwen uitroepen: „Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest.” Toen Stefanus deze woorden gebruikte, zei hij: „Heere Jezus, ontvang mijn geest.” Het is duidelijk dat de Verlosser hiermede hoofdzakelijk bedoeld wordt, Hij, die onze zonden in Zijn lichaam droeg op het hout, zonder de andere personen van de Godheid uit te sluiten. Een arme, schuldige en hulpeloze zondaar ziet tot Hem op, die

voor ons stierf: „In Uw hand beveel ik mijn geest, o Heere, Gij God der waarheid.”

3. Hetgeen aanbevolen werd. „Mijn geest.” De ziel is het voornaamste van de mens. Ik wil daarmee niet zeggen dat men lichtvaardig over het lichaam spreken moet; dit zij verre. Het is Gods werk, en ofschoon zwak en veroordeeld om tot stof weer te keren, zo is hetzelfde een lieve metgezel en zal onverderfelijk opstaan. Maar de geest is meer waard. „Wat baat het een mens zo hij de gehele wereld zal gewinnen en schade lijden aan zijn ziel?” De ziel werd naar Gods beeld gemaakt. Deze beveelt de arme ziel in de handen van de grote Verlosser, in haar neemt de zonde een aanvang en openbaart zich in daden; op haar ligt de last van de zonde, maar ook in dezelve geeft Jezus Zijn vrede; in haar zoekt de satan de geest te verleiden. Deze ziel nu beveelt de mens aan de Verlosser aller zielen.

II. Wanneer wij dit doen moeten.

1. In de tijd van de bekering. Dit schijnt de bedoeling van Paulus geweest te zijn: „Ik weet Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd dat Hij machtig is mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag.” (Tim. 1 : 12). Soms spreekt de Bijbel van bekering door God. Jezus vond het verloren schaap, Jezus voorbijgaande, spreidende Zijn kleed over de ziel, de Vader die een ziel tot Jezus brengt. Soms wordt er van gesproken als van de kant van de mensen: Kom tot Jezus, zie het Lam, vasthouden aan Christus; of gelijk hier, de geest in Zijn handen aan te bevelen. O, gelukkig de dag, wanneer een arm zondaar ontdekt dat zijn ziel geheel verloren is, dat zij gelijk is aan het onzuivere lichaam van de melaatsen, dat zijn zonden oneindig zijn en zijn hart gelijk is aan een rots, dat het een onreine, ondoorzoekelijke, verharde en onverdraaglijke bron is; en wanneer hij ontdekt dat Jezus een almachtige en liefhebbende Verlosser is, wiens Persoon Goddelijk en heerlijk is en die de toorn Gods voor ons gedragen heeft. Gelukkig de dag wanneer de zondaar zijn arme, schuldige, hulpbehoevende en bedorven ziel in de handen van de Heere Jezus aanbeveelt! Schuldbeladen zondaar, beveel uw ziel aan Jezus. Zij is in groot gevaar. De wet veroordeelt u. Uw zonden zijn vele; de hel, die u verdiend hebt, is verschrikkelijk. De satan staat u tegen, hij verleidt u, hij bedreigt u. Jezus kan alleen zalig maken: „In Uw hand beveel ik mijn geest.”

2. In de tijd van de verzoeking. Deze tijd schijnt bijzonder in de psalm bedoeld te worden: „Doe mij uitgaan uit het net.” Gods kinderen worden dikwijls zwaar verzocht. Dikwijls echter zijn zij een gehele tijd zonder verzoeking. Hij is gelijk aan Naftali: „verzadigd met gunst, en vol van de zegen des Heeren.” Misschien spot hij met de verzoeking en denkt dat zij nooit tot hem komen zal. Maar plotseling wordt de hemel zwart boven hem, en een stroom van verzoeken daalt op hem neer. De wereld spant zich tegen hem; satan spuwt al zijn boosheid tegen hem uit. Welke angsten overvallen nu de verzochte ziel! Hij valt op zijn knieën, maar hij is bevreesd om te bidden. Hij neemt de toevlucht tot zijn Bijbel. Maar het is een gesloten boek. De zonde maakt zijn ziel duister en houdt hem terug van het gebed. Gedurende al die tijd bewondert en prijst Gods volk hem, maar hun woorden zijn gelijk gal. Wie anders dan Jezus kan de arme zondaar helpen? O, Jezus in zulk een ogenblik te ontdekken! De Verlosser die voor ons stierf en leeft; de Voorspraak bij de Vader! O, een verzochte ziel in Zijn handen aan te bevelen! Arme verzochte ziel! Geef u aan Jezus over, Hij kan uw zonden uitwissen en uw hart veranderen.

3. In tijden van droefheid. Sommige Christenen hebben weinig droefheid. Zij varen op een stille zee, zij zijn jaren achtereen gezond, zij weten niet wat honger is. De dood is misschien nog nooit hun woning binnengekomen. Zij denken dat het altijd zo gaan zal. Maar eenmaal zal er een verandering komen. De „vreugd van de harp”

rust. De lemen hut vervalt, of schrik zal hun woning binnenkomen of de dood de vensters inklimmen. O, het is hard te verdragen. Wie kan alleen troosten dan Jezus? Hij kent alle droefheid, dieper droefheid dan wij ooit gekend of ooit kennen zullen. Zijn hart is geen stenen hart. Hij voelt met ons. Hij bedroeft niet van harte. Hij tracht ons nader tot Hem te brengen. O bedroefde gelovige, beveel uw wenende, lijdende, verdrukte en bevende ziel aan Jezus: „In Uw hand beveel ik mijn geest.”

4. In tijden van plicht. Dikwijls denkt de bekeerde in het begin aan niets anders dan aan vreugde; om preken te horen, om de sacramenten te genieten en een christelijk gesprek te voeren. Ik ben dikwijls verwonderd geweest, hoe dikwijls de vraag gedaan werd: hield u van dit sacrament of van deze preek? Hoe zelden: maakte het u beter? Welke verandering is er met u voorgevallen? Maar wanneer God in de ziel werkt, dan ziet zij het pad voor zich dat zij te lopen heeft. Dikwijls moeilijk en verward, dikwijls steil en glad, dikwijls gevaarlijk en vreselijk. O, wat zal ik doen? Hoe moeilijk de rechte weg te weten. En wanneer ik hem ken, hoe zwaar dezelve te bewandelen! Beveel uw ziel aan Jezus. In Hem zijn schatten van de wijsheid en van de kennis verborgen. Zijn genade is u genoeg. „Hij leidt de blinden langs een weg die zij niet kennen.” Hij heeft licht om u te leiden, kracht om u op te houden, genade om u moed te geven: „In Uw hand beveel ik mijn geest.”

5. In de dag des doods. Weinigen denken aan de dood voordat hij komt. De laatste vijand, die wij te bestrijden hebben, is de dood. En hij is een verschrikkelijke vijand. Wij gaan alleen. Geen aardse vriend gaat met ons mee. Wij gingen nooit dezelfde weg. Het is alles vreemd en nieuw. De gevolgen zijn eeuwig. Indien wij niet oprecht geloofd hebben, dan is het te laat om ons te verbeteren. Dit zijn enige plechtige gedachten, die de ziel overschaduwden. Wat kan vrede geven? Niets anders dan Jezus; de aanblik van Jezus als een Verlosser. Hij, dezelfde gisteren, heden en in alle eeuwigheid; dezelfde blik, die wij op Hem vestigden toen wij Hem voor het eerst kenden, toen Hij ons voor het eerst uitkoos en wij Hem, toen Hij voor het eerst zei: „Zoek Mijn aangezicht,” en wij tot Hem zeiden: „Uw aangezicht, Heere, zullen wij zoeken.” Hem te zien als een God van waarheid, de Heere die niet verandert, de Onveranderlijke, dezelfde Jezus; Hem aldus te zien en te roepen: „In Uw hand beveel ik mijn geest,” *dat is vrede.*

Dundee, 1842.

62. DE AFVAL, ZIJN KENTEKENEN, OORZAKEN EN DE WIJZE OM ER VAN GENEZEN TE WORDEN.

„De grauwigheid is op hem verspreid, en hij merkt het niet.” (Hoséa 7 : 9).

Deze woorden geven een toestand van geheime afval te kennen. Deze is misschien de gevaarlijkste van al.

1ste. Het gebeurt algemeen dat mensen oud en grijs worden zonder het zelf te bemerken. Velen willen niet weten dat zij oud worden. Zij zien niet graag dat zij verminderen, en de kentekenen van de ouderdom gaan ongemerkt aan hen voorbij. De tanden vallen een voor een uit, de hand begint te beven, de ledematen worden stijf, het oog wordt dof, grijze haren komen hier en daar te voorschijn, en wij zijn oud voordat wij het zelf weten. Zo is het met de afnemering van de ziel in het geestelijke. Het is een plechtige en indrukwekkende waarheid, dat het leven Gods in de ziel aan verandering en afnemering onderhevig is. Het kan niet geheel sterven. Wanneer God eenmaal geestelijk leven aan de ziel gegeven heeft, dan weet ik dat Hij het tot in eeuwigheid behouden zal. „De Heere zal het voor mij voleinden; laat niet varen de werken Uwer handen.” (Psalm 138 : 8). Maar evenwel is het aan verval onderhevig. Dit wordt ons bewezen door de Schrift. God zegt: „Ik had u toch geplant, een edele wijnstok, een geheel getrouw zaad: hoe bent u Mij dan veranderd in verbasterde ranken van een vreemde wijnstok?” (Jer. 2 : 21). „Bekeert u, gij afkerige kinderen! spreekt de Heere, want Ik heb u getrouwd.” (Jer. 3 : 14). „Mijn volk blijft hangen aan de afkering van Mij. (Hos. 11 : 7). „Maar Ik heb tegen u, dat ge uw eerste liefde hebt verlaten.” (Openb. 2 : 4).

Ach, mijn vrienden, dit is waar van ons. Ofschoon ik God dank dat Hij velen onder u tot de gemeente toebrengt die zalig wordt ofschoon sommigen van u van kracht tot kracht gaan, van hoevelen kan het gezegd worden: „De grauwigheid is op hem verspreid en hij weet het niet.” Hoevelen hebben hun smaak voor Gods huis verloren! Het is niet met u als in verleden tijden. De donderdagavond wordt niet meer zoals vroeger op prijs gesteld, de bijzondere bidstonden worden zelden of ooit meer bezocht, het gezelschap van de wereld wordt meer opgezocht, het gezelschap van Christus minder geacht. Is er niet minder ijver om anderen te bekeren, minder gebed, minder lof, minder mededeelzaamheid? Ach, broeders, wij samen zijn het bewijs, dat er niets erger is dan een geestelijke afval. Hoe was het u eenmaal ernst om Gods Woord te horen! U wilde geen gelegenheid laten voorbijgaan, hetzij in de week of des zondags. U hoorde toe alsof het uw leven gold. Uw lofliederen waren voller en ernstiger dan zij nu zijn. Hoe zorgvuldig was u in het bewaren van Gods Woord, het aan uzelf, aan uw kinderen en aan uw vrienden herhalende! Hoe vurig in uw gebeden! Ik vrees dat wij op vele van u harten moeten schrijven: „Ikabod” de heerlijkheid is weggenomen!

Een ander belangrijk bewijs is, dat deze afval altijd geheim en ongemerkt is. Het is gelijk de naderende ouderdom. „De grauwigheid verspreidt zich over hem, en hij merkt het niet.” Oude mensen merken nooit hoe de ouderdom langzaam vorderingen maakt. Over het algemeen denken zij niet graag dat zij oud worden. Zo is het ook met de afval van een gelovige ziel. Hij maakt geheime en stille vorderingen, het oog des geloofs wordt al doffer en doffer, de hand laat Jezus los, de ziel verliest haar vermaak in het volbrachte werk van Immanuël. En toch weet hij het niet. Zondige

toegevendheden komen in zijn ziel op. „De grauwigheid verspreidt zich over hem, en hij weet het niet.”

1. Laat ons enige kentekenen van verval opnoemen.

1. De bijbel verwaarloosd. Wanneer een ziel het eerst tot Christus gebracht wordt, dan heeft zij behagen in Gods Woord, zij hongert er naar „gelijk een pasgeboren kind.” Gelijk een kind een gedurig terugkomende honger naar de moedermelk heeft, zo heeft de ziel dit naar het Woord. Zij heeft een geestelijk begrip van het Woord. Alles schijnt aangenaam en gemakkelijk, alles getuigt van Jezus. De ziel verstaat de mening, vraagt ernstig aan leraars en aan anderen een uitlegging van moeilijke plaatsen. Zij wast. „Dat u meer en meer mag wassen.” Men gevoelt dat het een dagelijks voedsel voor de ziel is, het zwaard om de verleiding af te weren. Hoe geheel anders is het met een Christen gesteld, die in afval verkeert! Geen vermaak meer in Gods Woord. Het mag als plicht of als een lastige taak gelezen worden, hij schept er geen behagen in. Andere boeken worden boven de Bijbel verkozen. Er is geen toeneming in de kennis van het Woord, geen zelfaanwending, geen aanneming tot vreugde, geen herinnering aan het kapittel dat des morgens gelezen is, geen antwoord op de vraag des satans: „Alzo staat er geschreven,” en „Zo zegt de Heere.” ach, mijn vrienden, hoe is het goud zo dof geworden? „De grauwigheid verspreidt zich over hem, en hij merkt het niet.”

2. Het gebed verzuimd. „Zie, hij bidt,” was het eerste bewijs dat Paulus van de dood overgegaan was in het leven. De ziel verheugt zich in Gods nabijheid, gaat het voorhof binnen, werpt zich aan de voeten van Jezus en stort daar haar tranen en verzuchtingen voor Hem uit. De gelovige staat, evenals de Heere Jezus, vroeg in de morgenstond op, of wacht gedurende de nacht en roept in stilte de Heere aan. Voordat naar een gezelschap te gaan of een vriend te ontmoeten, of een voorstel te beantwoorden, baant zich zijn hart een weg tot de troon van de genade. Hij bidt zonder ophouden. Hij bidt om van zonden bevrijd te worden. Hij bidt voornamelijk tegen die zonden, waarmee hij het meeste te strijden heeft. Zijn gebeden voor anderen zijn vurig en onophoudelijk: „Het zij verre van mij dat ik tegen God zou zondigen en ophouden voor u te bidden.” Maar dit alles verandert. De ziel is van God verwijderd, er worden geen gebeden in gouden vaten opgezonden, geen ingang in het voorhof, geen toenadering tot God. Er is geen vroeg opstaan meer noch geroep in de nacht, geen gebed voor bijzondere gelegenheden. Hij beantwoordt nu dikwijls een voorstel zonder de Heere om raad te vragen. Hij bidt nu weinig tegen de zonde. Hij durft niet voor een bepaalde zonde bidden, of slechts flauw en zonder een vast voornemen om die te verlooehen. Hij draagt nu zijn onbekeerde vrienden weinig aan de Heere op, hij bidt weinig voor de kerk, voor de Joden en voor de heidenen. O, dit is iets van „de grauwigheid.”

3. De weinige achting voor Christus. Wanneer wij de Heere voor het eerste leren kennen, dan is Christus alles in allen. Hij is de Fontein tegen de zonde, waarin wij gedurig onze zielen van zonde en onreinheid kunnen wassen. Onder zijn wit kleed kunnen wij gedurig onze zielen verbergen. Hij is de Rots, die levend water geeft, dat ons altijd bijblijft. Hij is een medelijdend Man en onze oudste Broeder, op Wie wij altijd steunen kunnen. Hij is onze Koning, aan wiens voeten ons hart gelegd wordt, dat Hij over hetzelfde voor altijd moge heersen. Wanneer wij afvallen, dan is het niet meer zo. Het geweten is schuldig, maar wij gaan niet veel naar de bron; er bestaat een geheime twijfeling en een onwil om door Christus zalig te worden. Men wil niet graag schuilen in de gerechtigheid zonder werken. Wij drinken geen water uit de Rots, dezelve schijnt droog of wij ontwijken dezelve. Men steunt niet op Christus.

Zijn tegenwoordigheid wordt noch bij dag, noch bij nacht ondervonden. Ach, dit is een treurig kenteken van „de grauwigheid.”

4. De zonde wordt niet gehaat. Wanneer wij de Heere voor het eerst leren kennen, hoe zien wij dan de zonde in? Wij hadden vreselijke ontdekkingen gedaan over de grootheid van de zonde. De last van de zonde, die Jezus tot in de hel toe vernederd had, kwam ons zwaar en bitter voor; wij konden dezelve niet verdragen; wij ontvloten de verleiding met ons gehele hart; wij waren sterk in de vreze des Heeren. „En zijn rieken zal zijn in de vreze des Heeren.” (Jes. 11 : 3). Gelijk die beesten die spoedig lont ruiken, zo ontdekt de nieuwe mens spoedig de nadering van de zonde en vliedt dezelve. Nu hebben wij weinig overtuiging van zonde. Een droog oog met de belijdenis, een halve belijdenis of in het geheel geen, geen tijd voor de belijdenis van zonden. Men vreest de verleiding niet veel meer, de ziel wordt altijd moediger om de zonde te dienen.

5. De weinige achting voor Christenen. Eenmaal hadden wij allen, die de Heere liefhadden, ook lief, wij vonden onze vreugde in hen. De getuigenis, die Christus van een ware discipel gaf, was op ons toepasselijk. „Hieraan zullen zij allen bekennen dat gij Mijn discipelen bent, zo gij liefde hebt onder elkander.” (Joh. 13 : 35). Wij hadden alles met hen gemeen, zodat aan geen van hun iets kon ontbreken; wij vermaanden elkander dagelijks, gelijk men ijzer met ijzer scherpt; wij wilden geen zonde in onze broeder dulden; wij spraken met zoveel liefde, oprechtheid en nederigheid, dat zij niet konden beledigd worden. Nu zien wij hen koud aan; wij zijn niet meer zo goede vrienden met hen uit vrees dat zij onze schuld zouden bemerken. Wij hebben niet meer zoveel achting voor de heiligen als vroeger, wij hebben onszelf benadeeld en wij zijn anders geworden. Wij vermanen elkander niet dagelijks; wanneer zij ons berispen, dan worden wij boos; wij vermanen niet met liefde maar met bitterheid, of wij spreken kwaad achter hun rug.

6. De goddeloze wordt niet gewaarschuwd. Eenmaal weenden wij over hen in stilte, baden God nacht en dag voor hun bekering, hadden een afschuw van hun wegen. „Ik haat het doen van de afvalligen; het zal mij niet aankleven.” (Psalm 101: 3). Nu zijn onze ingewanden niet ontroerd over hen; er wordt weinig gebeden voor hun bekering; ja zelfs lachen wij over hun verkeerde wegen. Indien wij geen deel nemen aan hun zonde, zo vermanen wij hen toch niet.

II. *Laat ons de oorzaken van afval onderzoeken.*

1. Een lust die ingewilligd wordt. Zo was het met Israël: „Zij bedrijven allen samen overspel, zij zijn gelijk een bakoven die heet gemaakt is van de bakker.” (Hos. 7 : 4). Dit was de oorzaak van de afval van Israël. Zo zal het ook zijn met u en met mij. Wanneer een dorst naar geld, een zinnelijke begeerlijkheid, een dorst naar eer en genoegen ingewilligd wordt en de overhand krijgt, dan zal de gehele ziel dor worden. Voor een tijd zult u deze bestrijden, vervolgens wordt uw tegenstand zwakker, u verontschuldigt uzelf, u verbergt uzelf ervoor en toch onderwerpt ge u aan haar macht. Dit maakt uw geweten schuldig, het ontnemt ge uw smaak in de Bijbel, maakt u afkerig van de troon van de genade. Dit maakt dat de Heiland weinig geprezen, de zonde weinig gehaat, de Christenen veracht en de goddeloze niet beklaagd wordt. O mijn broeders, wij moeten of al de zonde haten, of wij zullen afgefallen dorre bladeren zijn. Aan een begeerlijkheid toe te geven is alsof u een slang in uw boezem aankweekt.

2. Werelds gezelschap. „Efraïm verwacht zich met de volken.” (Hos. 7 : 8). Dit was het bijzonder karakter van de Joden. „Het volk zal alleen wonen en zal niet onder de natiën gerekend worden;” maar als zij zich mengden onder de volken, dan verspreidde

de grauwigheid zich over hen. Zo is het met de Christenen, zij zijn een bijzonder volk. Jezus zei van hen: „Zij zijn niet van de wereld, gelijk als Ik van de wereld niet ben.” Wij zijn zo geheel van de wereld afgescheiden als Christus was; Zijn bloed is op ons en de Heilige Geest in ons; wij hebben bijzondere vreugden en bijzondere smarten; wij zijn een biddend volk, een lovend volk. Maar op het ogenblik dat wij ons met de goddelozen vermengen, dan verspreidt de grauwigheid zich over ons, onze zielen verdorren.

Versta mij goed. Indien God u geplaatst heeft in een goddeloze kring, waar Hij niet gediend wordt, waar men Zijn heilige naam ijdel gebruikt, daar Zijn Woord niet gelezen wordt, en u niets dan goddeloze taal hoort, wees dan niet mismoedig. Dit is uw bijzondere beproeving. En God, die weet welke last u dragen kunt, zal u op Zijn tijd verhoren. Maar indien u een plaats opzoekt alwaar God niet is, indien ge u vrienden uitkiest die God niet vrezen, indien ge u in de wereldse kringen begeeft, alwaar de Bijbel een boek is, waarmede men lacht, en Gods dienaren dronkaards zijn, dan zal en moet uw ziel dor worden.

Gij sluit u op in uw kamer en opent uw Bijbel. Maar Zijn heilige en reine woorden zijn niet zoet voor uw gehemelte. U buigt uw knieën en vouwt de handen. Maar het gebed is een last, u hebt geen geestelijke behoeften. U noemt de naam van Christus, maar Hij is u niet liefelijk. De zonde heeft haar schrik voor u verloren. Ware Christenen schijnen u nu te nauwgezet toe. Helaas! het is niet met u als vroeger. De kroon is van uw hoofd gevallen. Wee u, want gij hebt gezondigd!

III. *Er bestaat een geneesmiddel.*

1. U kunt genezen worden. „O Efraïm, gij hebt u bedorven, maar in Mij is uw hulp. U hebt geofferd met de hoeren; nu dan bekeer u tot Mij, zegt de Heere.” (Hos. 13 : 9). Satan wil u verleiden, door te zeggen: ‘daar is geen hoop, nee, want gij hebt de vreemden liefgehad’. Maar dit is een leugen. Bedenkt dat er in Christus hoop is.

2. Zoekt naar de oorzaak van uw afval. Uw hart zal onwillig zijn om dit te onderzoeken, maar u moet het doen. Indien ge u op een zinkend schip bevindt, dan is het eerste wat u te doen hebt het lek te onderzoeken; zo moet ook u het lek in uw ziel vinden. Is het een afgod? Werp hem weg. Ga uw gedachten na totdat u hem gevonden hebt. Is het een lust waaraan u toegeeft? wijs dezelve aan. Is het werelds gezelschap? onttrek er u aan. Zeg: ‘dit is de Achan in mijn hart, dit is de rustverstoorder’.

3. Zoek er vergeving voor. Draag die zonde op aan de bok der verzoening, doop ze in de Fontein, die voor de zonde geopend is. Jezus roept: „Keer weer tot Mij, want Ik heb u verlost.”

Versla de rustverstoorder. Doe met hem gelijk zij met Achan deden. Zoek de inwoning van de Heilige Geest om de verstoorder te verslaan, dat hij niet meer moge opstaan. O mijn vrienden! Indien wij zo wilden handelen, dan zou de afval ons goed gedaan hebben en wij zouden met eer uit de klauwen van de leeuw komen. Ontwaakt, ontwaakt, mijn vrienden! De hel is nog even verschrikkelijk, Christus nog altijd vrijwillig om ons aan te nemen, uw zielen nog even kostbaar, de eeuwigheid nadert meer en meer. O, hoe dwaas om terug te blijven, in plaats van, gelijk Kaleb, de Heere volkomen te volgen! „Zijt standvastig, onbewegelijk, altijd overvloedig zijnde in het werk des Heeren, als die weet dat uw arbeid niet ijdel is in den Heere.” (1 Kor. 15 : 58).

63. ZICH NIET TE SCHAMEN OVER HET EVANGELIE.

„Alzo hetgeen in mij is, dat is volvaardig, om u ook, die te Rome zijt, het Evangelie te verkondigen. Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk die gelooft, eerst de Jood en ook de Griek. Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard uit geloof tot geloof, gelijk geschreven is. Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven. Want de toorn van God wordt geopenbaard van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen, als die de waarheid in ongerechtigheid te onderhouden.” (Rom. 1 : 15-18).

Merk hier op:

1. Waar Paulus begerig was het Evangelie te verkondigen. „Ik ben bereid om u ook, die te Rome bent, het Evangelie te verkondigen.” Rome was in die tijd de machtigste stad van de wereld. Daniël vergelijkt haar bij een dier met ijzeren tanden, dat andere koninkrijken onder zijn voeten vertrapt. Zij werd de koningin der wereld genaamd. Daar wilde Paulus het Evangelie verkondigen. Het was de geleerdste stad van de wereld. Haar dichters, schilders, redenaars en geschiedschrijvers ten tijde van Augustinus waren op de gehele wereld beroemd. Sommige van de beste voortbrengselen van de mensen, die ooit voortgebracht zijn, zagen te dien tijde te Rome het licht. Het was de meest goddeloze stad van de wereld. De ongerechtigheden, die op haar straten gepleegd werden, waren gelijk aan die van Sodom en Gomorra. Keizer Nero was een van de wreedste monsters, die ooit bestaan hebben. Dit was de plaats, waar Paulus van ijver brandde om het Evangelie te verkondigen.

2. Hetgeen Paulus verlangde te verkondigen. „Het Evangelie het Evangelie van Christus.” Paulus verlangde daar niet te zijn om Rome te zien; niet om haar tempels, theaters, beelden, de wonderen van de wereld, te zien. Het was niet om zijn welsprekendheid aan de dag te leggen, niet om enig nieuw werk uit te geven om hierdoor de achting en de lof van het Romeinse volk te verdienen. Het was om het Evangelie te verkondigen, de weg van de zaligheid door de rechtvaardigheid Gods: „Ik heb voorgenomen niets anders te kennen dan Jezus Christus en Dien gekruisigd.”

3. Hetgeen Paulus gevoelde. „Ik schaam mij des Evangelies van Christus niet.” De betekenis dezer woorden is groter dan hier uitgedrukt wordt. Hij meende niet alleen dat hij zich des Evangelies niet schaamde, maar dat hij er in roemde. Het is gelijk aan hetgeen geschreven staat: „Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus.” (Gal. 6 : 14).

Twee dingen zijn hierin opgesloten:

1ste. Dat hij zich des Evangelies van God niet schaamde. Hij had zijn eigen ziel op deze weg van de zaligheid gewaagd. Hij kon, gelijk David, zeggen: „Dit is mijn zaligheid, dit is mijn verlangen.” De weg van de zaligheid door Jehovah onze Rechtvaardigheid, was zalig voor Paulus. Zijn ziel vond er groot vermaak in. Aldus kwam Hij tot God in stilte, in het openbaar, in zijn sterven. Hij hoopte in alle eeuwigheid voor God te kunnen bestaan, bekleed in de mantel dezer Goddelijke gerechtigheid.

2e. Dat hij het zich voor de mensen niet schaamde. Ofschoon de gehele wereld tegen hem geweest ware, zo zou Paulus in deze weg van de zaligheid geroemd hebben. Hij brandde van verlangen om het aan andere mensen bekend te maken. Hij vond het zo zalig en zo heerlijk, dat hij een stem zou verlangd hebben, die zo luid

uitriep dat alle mensen in een ogenblik konden horen dat Christus de weg ter zaligheid is.

De mensen zouden lachen bij de gedachte, dat een arme worm gelijk Paulus het waagde dit machtige Rome door de weinige woorden, die van zijn lippen vloeiden, ten onder te brengen. Maar Paulus zag zulk een Goddelijke macht in het Evangelie, dat hij het zich niet schaamde. Hij wist dat het het hardste hart kon verbreken, en de moedeloosten kon opbeuren. De geleerde mannen van Rome zouden spotten met zulk een babbelaar, maar Paulus zag zoveel wijsheid in het Evangelie, dat alle menselijke wijsheid hem dwaasheid scheen. De ongerechtigheid van Rome reikte tot aan de hemel, het was een gedurige reuk in Gods neusgaten, een vuur dat de gehele dag brandde, maar Paulus wist dat de rechtvaardigheid Gods de zonden van duizend steden, gelijk Rome, bedekken kon. Hij zag dat die rechtvaardigheid Gods zo groot, zo oneindig, zo vrij, zo heerlijk en zo Goddelijk was, dat zij overvloeien kon en de zonden van de grootste zondaar kon bedekken.

I. Leer uit dit gedeelte van de Schrift de oorzaken waarom wereldse mensen zich des Evangelies schamen.

1. Omdat het dwaasheid is. „Wij prediken Christus en Dien gekruist; de Joden wel een ergernis en de Grieken een dwaasheid.” (1 Kor. 1 : 23). „De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die van de Geest Gods zijn, want zij zijn hem dwaasheid. En hij kan ze niet verstaan omdat zij geestelijk onderscheiden worden.” (1 Kor. 2 : 14). Onbekeerde mensen kunnen de weg van de zaligheid niet begrijpen door de gerechtigheid van anderen. Het is hun een dwaasheid. Zij geloven zelfs niet dat het in de Bijbel staat. Dat iemand door zijn goede werken in de hemel kan komen, dat kunnen zij begrijpen, dat is aangenaam voor de hoogmoed des harten; of dat God vergeten kon om de zonde te straffen en kwaden zowel als goeden in de hemel toelaat, dit kunnen zij ook begrijpen: „Gij dacht dat Ik gelijk was aan een uwer.” Maar dat een zondaar met de gerechtigheid van een ander zou bekleed worden; dat hem het lijden en het heilig leven van een ander zonde toegerekend worden, zodat al zijn zonden bedekt waren dit is dwaasheid voor de natuurlijke mens. Daarom schamen zich zo velen van u des Evangelies van Christus. U schaamt u om het te horen verkondigen; als het u duidelijk voorgehouden wordt, dan veracht u het in uw hart. U schaamt er u voor God voor. Langs die weg wilt u niet tot de Vader gaan. U gaat niet in het heilige in door het bloed van Christus. U treedt het niet binnen zondig en met schuld beladen als u bent, alleen de gehoorzaamheid van de Ene dragende. U schaamt er u voor de mensen voor; u schaamt u om het aan uw kinderen en aan uw dienstdoden voor te houden als de enige weg van vergeving en van aanneming.

2. Om de gene die het verkondigt. Toen Jezus in Zijn eigen land predikte, zeiden zij: „Is deze niet de timmerman, de zoon van Maria, en de broeder van Jakobus en Joses, en van Judas en Simon? En zijn Zijne zusters niet hier bij ons? En zij werden aan Hem geërgerd.” (Markus 6 : 3). Als Petrus en Johannes voor de Joodse raad stonden, werd er gezegd: „Zij vernamen dat zij ongeleerde en slechte mensen waren.” (Hand. 4 : 13). Toen Paulus te Athene het Woord verkondigde, zeiden zij: „Wat wil toch deze klapper zeggen?” Te Korinthe zeiden zij: „De tegenwoordigheid des lichaams is zwak, en de rede is verachtelijk.” (2 Kor. 10 : 10). Zo is het nog. Wij hebben deze schat in aarden vaten. Iedere leraar, die ik ken, heeft een gebrek. Voor goddeloze mensen is dit altijd een struikelblok, en zij schamen zich des Evangelies om de zwakheid van degenen die het verkondigen.

3. Omdat zij zijn heiligheid haten. Dit is de voornaamste reden waarom onbekeerde mensen zich des Evangelies schamen omdat het een heiligmakend

Evangelie is. Het veroorlooft de mensen niet om in hun zonden te blijven voortleven. Indien Christus gekomen was om zondaren met hun zonden zalig te maken, hen van de hel te verlossen en hen hun lusten te laten volgen, dan zouden onbekeerde mensen het Evangelie zalig spreken. Maar Jezus is een heilige Zaligmaker. „Die zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid en zichzelf een eigen volk zou reinigen.” „Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.” Hij bekleedt de ziel eerst met een wit kleed, dan verheerlijkt Hij haar, geeft haar het verloren beeld van God terug en geeft haar een reine en hemelse heiligheid. Onbekeerden onder u kunnen dit niet verdragen. De dronkaard onder u zegt: „Hij zal mij van de kroeg terughouden; de vloeker: Hij zal mij van vloeken afhouden; de aardsgezinde: Hij zal mij kuis en rein maken. Hier wederstaat gij uw Zaligmaker daar ziet u geen gedaante noch heerlijkheid in Hem, die liefelijk is. U schaamt u des Evangelies van Christus.

II. Waarom gelovigen in het Evangelie van Christus roemen.

1. Omdat het machtig is.

„Het is een kracht Gods tot zaligheid.” Onbekeerden vinden niets zo zwak en krachteloos als het Evangelie. Zij beschouwen derzelver waarschuwingen als de schoonzonen van Lot: „Hij was in hun ogen als jukkende.” Het schijnt hen een ijdel verhaal, een fabel toe. Maar het is in waarheid „de kracht Gods tot zaligheid.” Het Evangelie is een machtig wapen als God het gebruikt. „Want de wapenen van onze krijg zijn niet vleselijk, maar krachtig door God, tot nederwerping van de sterkten.” (2 Kor. 10 : 4). Wanneer God zich van het Evangelie bedient, dan is het machtig om de hardste harten te bekeren. Dit ondervond Paulus. Hij was een hoogmoedige stoker, een vervolger en een onrechtvaardige, een hoogmoedige en eigengerechte Farizeeër. U zou gezegd hebben: ‘Niets in de wereld kan deze mens bekeren’. Jezus openbaarde zich aan hem, en hij viel verwonderd en bevende ter aarde. Zo heeft hij het in anderen gezien: in Lydia en in de stokbewaarder, in Sergius Paulus, de afgezant van Cyprus: „Hij geloofde, verslagen zijnde over de leer des Heeren.” „De kracht Gods tot zaligheid,” (Hand. 13 : 12), niet Gods machtige arm om te verderven, maar om te behouden. Hij wist dat het dezelfde macht zou hebben over een iegelijk die geloofde, hetzij Jood of Griek. Het eigenzinnige hart van de Jood, en het hoogmoedige hart van de Griek, zouden beide verbroken worden onder het zwaard des Evangelies.

Geen wonder dat Paulus zo moedig naar Rome ging, gewapend zijnde met zulk een zwaard. Hij wist dat de harten van de Romeinen zo hard als diamant en zo hoogmoedig als Lucifer waren, en vol van lusten, gelijk de hel vol is van boze geesten. Hij wist dat satan deze machtige stad omkneld hield; toch was hier een kracht, het eenvoudige geloof in Jezus, waardoor God de hoogmoedigsten en de verhardsten kon ten onder brengen, om zich aan de voeten van Jezus neer te zetten, bekleed met Zijn gerechtigheid. Dit is het wat ons in staat stelt om verder onder u te prediken. Ik heb nu enige ondervinding van de hardheid van u harten en dat het gemakkelijker is een wereld te scheppen dan een van uw zielen te bekeren. Maar het Evangelie is „een kracht Gods,” en ik wanhoop niet aan de bekering van een iegelijk uwer. God kan het doen door Zijn machtig Evangelie: „bij God is niets onmogelijk.”

O broeders! hebt u de kracht van het Evangelie ondervonden? Is het Evangelie tot u gekomen, niet alleen in woorden, maar in kracht en in de Heilige Geest en in geloof? Heeft het uw hart verbroken en opgebeurd? Krachtig Evangelie! Het kan alleen zalig maken.

Ontwaakte zondaar! Het Evangelie is „de kracht Gods tot zaligheid voor een iegelijk die gelooft.” Ofschoon u de zonden van de Joden en van de Grieken mag

hebben, in Jezus is genoeg om die te bedekken. Ofschoon uw hart verhard is, God is machtig om het door Zijn Evangelie ten onder te brengen.

2. Omdat de rechtvaardigheid Gods er in geopenbaard is.

Dit is een natuurlijke oorzaak van het voorafgaande. Het is de kracht Gods, „want de rechtvaardigheid Gods openbaart zich in hetzelve.” Deze rechtvaardigheid geeft er die kracht aan die het zo aantrekkelijk voor zondaars maakt, en zoveel vrede aan het schuldige geweten geeft. „De rechtvaardigheid Gods,” is het lijden en de gehoorzaamheid van de Heere Jezus, die God was en zich vrijwillig voor zondaars heeft overgegeven. Het lijden van Christus, van de stal van Bethlehem af tot aan het kruis van Golgótha, was een lijden van Een die God was: „Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder. En men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader van de Eeuwigheid, Vredevorst.” „Zwaard, ontwaak tegen Mijn herder en tegen de Man die Mijn Metgezel is, zegt de Heere van de heirscharen.” Het bloed van Christus wordt Gods bloed genaamd. (Hand. 20 : 28).

Dit gaf een grote waarde aan het lijden van Christus. De dood van een heilige zou genoeg hebben kunnen zijn voor de dood van een zondaar, indien dit Gods wil ware geweest. Maar het was nodig dat iemand, die God was, stierf, om vele zondaren te behouden. De gehoorzaamheid van Christus, van Zijn jeugd af tot aan Zijn dood toe, was de gehoorzaamheid van Een die God was. Zijn Goddelijke wil komt overeen met Zijn menselijke wil in iedere daad van gehoorzaamheid. Zijn gehoorzaamheid aan ouders is de gehoorzaamheid van God; Zijn gebeden waren Gods gebeden, Zijn tranen, Gods tranen; Zijn heilige gedachten, de gedachten Gods; Zijn heilige daden, Gods daden; Zijn gehele gehoorzaamheid is Goddelijk. Er is Goddelijke volmaaktheid in. Er is een Goddelijke volheid en uitnemendheid in, die geen andere gehoorzaamheid heeft of kan hebben; „de rechtvaardigheid Gods.” Dit is het wat in het Evangelie geopenbaard is; uit genade aan ieder schepsel aangeboden om de zonden te bedekken en hem voor God te rechtvaardigen.

Dit gaf Paulus kracht. Hij wist, dat hij deze Goddelijke rechtvaardigheid met zich droeg om dezelve aan zondaars aan te bieden. Indien de inwoners van Rome met ontelbare zonden bedekt waren, die zelfs tot aan de hemel raakten, hij wist dat deze Goddelijke rechtvaardigheid al hun zonden kon bedekken.

O broeders! dit bieden wij u heden aan, een zo grote en oneindige rechtvaardigheid die u geheel bedekken kan. Voor iedere zonde, die u begaan hebt, moest Jezus lijden. Voor de zonden van de kindsheid leed Hij in Zijn kindsheid; voor de zonden van de jeugd leed Hij in Zijn jeugd; voor de zonden van de mannelijke leeftijd leed Hij in Zijn mannelijke leeftijd. Hier is Goddelijke gehoorzaamheid aan de Wet, voor uw oneindige ongehoorzaamheid tegen de Wet. Zijn gehoorzaamheid was Goddelijk. Met Zijn Goddelijk en heilig leven bedekt Hij uw goddeloos leven. Zijn Goddelijke, heilige gedachten, woorden en daden bedekken de uwe. Er is iets oneindigs, groots en heerlijks in de rechtvaardigheid Gods. Als de zondvloed op de aarde kwam, bedekte hij de hoogste bergen. Van boven naar beneden ziende, kon men geen enkele bergtop ontdekken, maar een grote uitgestrektheid waters, waarin de stralen van de zon zich afspiegelden. Indien u alzo heden onder de rechtvaardigheid Gods ligt, dan zullen de bergen van u zonden niet gezien worden, maar alleen de oneindige, grote en heerlijke rechtvaardigheid van uw God en Zaligmaker. Indien u een steen in de diepte van de zee werpt, dan verliest hij zich en wordt door de golven verzwolgen; alzo ook wanneer een zondaar onder de rechtvaardigheid Gods ligt, dan verliest hij zich, als het

ware, in Christus. Een rechtvaardigheid uit genade. „Van geloof tot geloof!” Het betekent, dat het alleen door geloof te verkrijgen is. Indien een mens alles wat hij bezat wilde geven om de rechtvaardigheid Gods te verkrijgen, hij zou veracht worden. Het is: „zonder geld en zonder prijs.” Christus biedt Zichzelf aan een iegelijk van u uit genade aan, om *Jehovah uw gerechtigheid* te zijn.

St. Pieterskerk, 16 oktober 1842. (Avondmaalspreek).

64. DE CHRISTEN IN DE GEVANGENSCHAP.

„Aan de rivieren van Babel, daar zaten wij; ook weenden wij als wij gedachten aan Sion. Wij hebben onze harpen gehangen aan de wilgen, die daarin zijn. Als zij, die ons aldaar gevangen hielden, de woorden eens lieds van ons begeerden, en zij, die ons over hoop geworpen hadden, vreugd, zeggende: Zingt ons een van de liederen Sions. Wij zeiden: Hoe zouden wij een lied des Heeren zingen in een vreemd land? Indien ik u vergeet, o Jeruzalem! zo vergete mijn rechterhand zichzelf! Mijn tong kleve aan mijn gehemelte, zo ik aan u niet gedenke, zo ik Jeruzalem niet verheffe boven het hoogste mijner blijdschap.” (Psalm 137 : 16).

Israël was een typerend volk. In hun Egyptische slavernij, in hun verlossing door de hand van Mozes, in hun doortocht door de Rode zee, in hun rondzwerving door de woestijn, in het manna dat hen tot spijs was, en in de rots waarop geslagen werd om hun water te geven; in hun ongeloof, in hun neerlagen, in de overwinningen, in de Jordaan, in het land van de belofte, Israël was in dit alles, van het begin tot aan het einde een typisch volk.

1. Zij waren een afbeelding van Gods Kerk te allen tijde.
2. Zij waren een afbeelding van de ziel van elke gelovige.

Ieder gelovige is in de Egyptische gevangenschap geweest, is de Rode zee van het bloed des Verlossers doorgestaan, is door een wildernis geleid geworden, gevoed geweest met manna en gedrenkt met water uit de rots, en moet nu nog de Jordaan overgaan om in het land van de eeuwige rust te komen.

En zelfs Gods handelingen met Israël, nadat het Kanaän was binnengetrokken, zijn een afbeelding van Zijn handelingen met de gelovige ziel. Zij konden al de Kanaänieten niet uitroeien, maar maakten hen tot houthakkers en waterputters. Herinnert dit u niet, Christen, dat u de vijanden Gods nooit allen uit uw ziel uitgeroeit hebt, dat u hen slechts gevangen genomen hebt, dat de zonde in u woont? Nog eens, Israël en Juda werden om hun zonden gevankelijk weggevoerd. Brengt u dit niet in gedachten hoe dikwijls u gevankelijk weggevoerd bent en naar een vreemd land gebracht vanwege uw zonden?

Deze psalm is voor Israël gemaakt toen het in de gevangenschap was. Laat ons er de zinnebeeldige betekenis van opvatten.

I. Wanneer een gelovige in de gevangenschap is, dan denkt hij met droefheid aan Sion terug.

Zo was het met Gods volk: „Bij de rivieren van Babel, daar zaten wij, ook weenden wij als wij gedachten aan Sion. In 2 Kron. 34 : 1420 vinden wij de treurige geschiedenis van Juda's wegvoering. Velen van hun vrienden waren door het zwaard omgekomen, het huis Gods was verbrand, de muren van Jeruzalem omgevallen, en zij zelf gevankelijk weggevoerd naar een vreemd land. Geen wonder dat zij neerzaten en weenden als zij gedachten aan Sion.

Zo is het dikwijls met de gelovige, wanneer hij door de zonde gevangen genomen werd. Hij zit neer en weent wanneer hij aan Sion denkt. Sion is de plaats waar God zich openbaart. Wanneer een arm ontwaakt zondaar tot de kennis van de Zaligmaker gebracht wordt en wanneer hij door het gescheurde voorhangsel in het heilige van de heiligen ingaat, dan behoort hij tot het volk van Sion: „Eén dag in uw voorheven is

beter dan duizend elders.” Hij woont in Sion. En het volk, dat daarin woont, heeft vergeving van zijn zonden. Maar wanneer een gelovige in de zonde vervalt, dan valt hij in de duisternis. Hij is een gevankelijk weggevoerde van Sion. Hij vindt geen toegang meer door het voorhangsel. Hij verheugt zich niet meer als zij tot hem zeggen: „Laat ons opgaan tot het huis des Heeren.” Hij zit neer en weent als hij aan Sion terugdenkt.

Sommigen, die mij horen, wenen als zij gedenken aan Sion. Sommigen van u mogen zich een tijd herinneren toen u inwoners was van Sion, toen uw zonden u vergeven waren. Misschien zult ge u herinneren, dat u in de dagen van u jeugd veel bezig was met de dingen van de eeuwigheid. Misschien herinnert ge u een Godvrezende vriend die voor u bad, of een leraar die u in Sion bracht. Misschien herinnert ge u uw eerste Avondmaalsgang, hoe de leraar van Christus over u weende; hoe zijn hart van vreugde opsprong als het Woord met macht in uw hart kwam en u in Gods verbond werd opgenomen. Sommigen van u mogen aan de liefde in de dagen van u eerste liefde denken, toen de zon helderder scheen op Sabbatdagen dan op andere dagen, toen de poorten van Sion u dierbaarder waren dan al de woningen van Jakob. Maar deze dagen zijn voorbijgegaan; u bent in de zonde vervallen, u bent gevankelijk weggevoerd en nu zit u daar neer en weent als u aan Sion herdenkt.

Weent u werkelijk? Gevoelt u in waarheid dat het vroeger beter met u was dan nu? Gevoelt u werkelijk dat u de genadegiften verlaten hebt? Nu, dan bewijst u door uw droefheid, dat u een van de weggevoerden uit Sion bent. Alleen de ware kinderen Gods wenen in hun gevangenschap. Zegt niet: „Er is geen hoop, want ik heb vreemden liefgehad en tot hen wil ik gaan.” Indien u treurt, dan is er hoop. „O! Israë!, u hebt uzelf verdorven; in Mij is uw hulp. U hebt met de hoeren geofferd; keer weder tot Mij, zegt de Heere.”

Zit niet neer en ween niet. Wees liever gelijk de bruid: „Ik zal nu opstaan, en in de stad omgaan, in de wijken en in de straten; ik zal hem zoeken die mijn ziel liefheeft.” (Hooglied 3 : 2). Zoek Hem in het Woord, zoek Hem door gebed, zoek Hem bij Zijn dienaren. Maar zoek Hem „zoek Zijn aangezicht te allen tijde.”

II. *De wereld bespot de gelovige in zijn gevangenschap.*

Zo was het met het Israël van voorheen: „Wij hebben onze harpen gehangen aan de wilgen die daarin zijn, als zij die ons aldaar gevangen hielden, de woorden eens lieds van ons begeerden, en die ons overhoop geworpen hadden, vreugd, zeggende: Zingt ons een van de liederen Sions.”

De Chaldeeën waren wrede overheersers. God zegt door Zijn profeet: „Ik was een weinig toornig, maar zij hebben ten kwade geholpen.” (Zach. 1 : 15). Zij voerden hen niet alleen weg van hun tempel, uit hun land en uit hun woningen, maar zij spotten met hun droefheid. Als zij hen zagen wenen aan de rivier van Babel, vroegen zij vreugd, zeggende: „Zingt ons een van de liederen Sions.”

Zo is het met de wereld en met de Christen in gevangenschap. Er zijn tijden, wanneer de wereld niet met de Christen spot. Dikwijls is de Christen met zulk een bijzondere vreugde vervuld, dat de wereld hem stilzwijgend bewondert. Dikwijls heeft de Christen zulk een zachtmoedige en stille geest, die alle tegenstand onmogelijk maakt. Het zachte antwoord keert de grimmigheid af en zijn ergste vijanden zijn genoodzaakt vrede met hem te maken. Maar wacht slechts; wanneer er donkere dagen voor de Christen komen, wanneer zonde en ongeloof hem gevangen genomen hebben, wanneer hij uit Sion weggevoerd en naar een vreemd land gebracht is en daar neerzit en weent, dan zal de wrede wereld het kwade helpen, dan zal zij met vreugd een lied verlangen, en wanneer zij de bittere tranen langs zijn wangen ziet vloeien, dan vraagt

zij met woeste spotternij: waar is nu uw psalmgezang? „Zing ons een van de liederen Sions.” Zelfs Christus ondervond de bitterheid er van, hoen Hij aan het kruis hing.

Sommigen van u mogen dit nu gevoelen. U hebt u van Christus afgewend en bent van het licht van Gods aanschijn verbannen. U smaakt niet meer de vreugde van Sion, de liefelikheden van Gods heiligdom. U weent bittere tranen wanneer u gedenkt aan Sion. Maar er is een bitterder droesem in uw beker. De wereld bespot u; uw wereldse vrienden verachten u. Dit is nu het gevolg van al te godsdienstig te zijn; zij zeggen: dit is het einde er van het eindigt óf in neerslachtigheid óf in gekheid. „Zing ons een van de liederen Sions.”

Vraagt u: *waarom moet ik dit alles verduren?*

Antwoord. Dit is de doornheg, langs welke u tot Christus moet terug gedreven worden. „Uw boosheid zal u kastijden, en uw afkeringen zullen u straffen; weet dan en ziet dat het kwaad en bitter is dat u de Heere uw God verlaat en Mijn vreze niet bij u is.” (Jer. 2 : 19).

Sommigen van degenen, die mij horen, spotten misschien met de bedroefde christenen. Sommigen uwer, die vaders zijn, spotten misschien met hun vrome kinderen, broeders met hun vrome zusters, zusters met hun vrome broeders. Helaas! U weet niet wat u doet. “Wacht u dat gij niet een van deze kleinen, die in Christus geloven, ergert. Het ware u beter, dat een molensteen aan uw hals gedaan werd en u geworpen werd in het diepste van de zee.” Bedenk dat er geschreven staat: „Want die ulieden aanraakt, die raakt Zijn oogappel aan.” (Zach. 2 : 8). Lees hier uw oordeel, gij, die wreed de Christenen bespot: „Welgelukzalig zal Hij zijn, die u uw misdaad vergelden zal, die gij aan ons misdaan hebt. Welgelukzalig zal Hij zijn die uw kinderkens grijpen en aan de steenrots verpletteren zal.” (Psalm 137 : 89).

III. *De Christen kan niet zingen in gevangenschap.*

Zo was het met Israël in vroeger tijd. Het volk was bijzonder gehecht aan de liederen Sions. Het herinnerde hen aan de tijd van David en Salomo, toen de tempel gebouwd werd en Israël in voorspoed was. Het liet hen vooral denken aan hun God, aan hun tempel en aan de dienst van het heiligdom. Driemaal in het jaar kwamen zij in grote getale op, zingende de liederen van Sion, en hun ogen gericht houdende naar de bergen, van waar hun hulp kwam. Maar nu zij in de gevangenschap waren, hingen zij hun harpen aan de wilgen. En toen hun wrede verdrukkers vreugd verlangden en een lied, zeiden zij: „Hoe zullen wij een lied des Heeren zingen in een vreemd land?” Zo is het met de gelovige, die in duisternis is. Hij hangt zijn harp aan de wilgen en kan geen lied des Heeren zingen. Ieder gelovige heeft een harp. Ieder bekeerd hart wordt veranderd in een harp van de vreugde. De mond wordt vervuld van lof, de tong van Goddelijke vreugde. Ieder ware Christen heeft de vreugde lief, de heiligste Christenen het meest. Maar wanneer de gelovige in zonde en duisternis vervalt, dan hangt zijn harp aan de wilgen en hij kan geen lied des Heeren zingen, want hij is in een vreemd land.

1. Hij verliest alle besef van schuldvergiftenis. De overtuiging van vergeving van de zonde geeft iets liefelijks aan het gezang van de Christen: „Ik dank u, Heere! dat u toornig op mij geweest bent. Maar uw toorn is afgekeerd en u troost mij.” (Jes. 12 : 1). Er is een bijzondere melodie in het lied van een ziel, wier zonden vergeven zijn. Het is liefelijker dan het gezang van de engelen, hetzij zij op aarde of in de hemel zingen; het wordt een nieuw lied genaamd: „Gij hebt ons Gode gekocht door Uw bloed, uit alle geslachten, tongen, volken en natiën.” Kunt u dit nieuwe lied zingen, dan bent u gelukkig. Maar wanneer een gelovige in gevangenschap is, dan verliest hij het besef van vergeving van zonden, en daarom kan hij niet zingen.

2. Hij verliest het besef van Gods tegenwoordigheid. De gemeenschap van God met de ziel laat de gelovige zingen. Daarom hebben de gelovigen het huis Gods zo lief. God is daar tegenwoordig en ontmoet hen daar. Is het zo niet, Christenen? Het zijn niet de psalmen, noch de gebeden, noch de prediking, noch de mensen die het huis Gods dierbaar maken; het is de tegenwoordigheid van uw God. Dit is Bethel, het huis Gods. Dit doet u zingen. Maar wanneer God niet tegenwoordig is, dan is Gods huis een schrikkelijke wildernis en u zegt: „Hoe kunnen wij een lied des Heeren zingen in een vreemd land?”

3. Hij verliest het hemelse Kanaän uit het oog. Het gezicht van de eeuwige heuvelen wekt het gezang van een gelovige ziel op. Het land van de belofte in het vooruitzicht vervult het hart met vreugde. Ginds zingen de gezaligden een lied; zij staan op de top van Nebo en zeggen: *Alles is het mijne*. Maar wanneer een gelovige zondigt en gevankelijk weggevoerd wordt, dan verliest hij deze hoop van de heerlijkheid. Hij zit neer en weent, hij hangt zijn harp aan de wilgen en kan geen lied des Heeren zingen in een vreemd land. O gelovigen, wilt ge uw lied behouden, behoudt dan uw Zaligmaker; wilt ge uw harp altijd gestemd hebben, houdt de Christus en Zijn heerlijkheid in het oog.

IV. *De gelovige, die in duisternis zit, denkt toch aan Sion en verkiest het boven alles.*

Zo was het met Israël in de gevangenschap. Zij waren nu gevangenen in een heerlijk land. De brede stroom van de Eufraat vlood aan hen voorbij en was beter dan al de rivieren in Israël. De grote stad Babel lag voor hen, met haar torens, die tot aan de hemel reikten, haar grote muren, hangende tuinen en haar vele liefelijkheden. Evenwel zagen zij op dit alles neer om er zich al zuchtende van af te keren en te zeggen: „Indien ik u vergeet, o Jeruzalem! zo vergeet mijn rechterhand zichzelf! Mijn tong kleve aan mijn gehemelte, zo ik aan u niet gedenke, zo ik Jeruzalem niet verheffe boven het hoogste mijner blijdschap! zo is het met een gelovige, die in duisternis zit. Hij gevoelt dikwijls, dat, wanneer hij door de zonden gevangen genomen is, hij in wereldse vermaken en wereldse vrienden gevallen is. Duizend genoegens verleiden hem om zich hier te vestigen en te zeggen: „Vrede, vrede, wanneer er geen vrede is.” Maar indien hij een waar kind van Sion is, dan zal hij zich nooit in een vreemd land vestigen. Hij zal over al de aardse en zondige genoegens heen zien en zeggen: „Eén dag in Uw voorhoven is beter dan duizend elders.” „Indien ik u vergeet, o Jeruzalem, zo vergeet mijn rechterhand zichzelf!”

Leer hieruit, dat een waar gelovige nooit Jeruzalem kan vergeten. Indien u ooit de vreugde van de vergeving van de zonden en van een nieuw hart gesmaakt hebt, dan kunt u die nooit vergeten. Hebt u ooit gesmaakt dat de Heere goed is? Dan zult ge u in dit altijd herinneren en het verheffen boven uw hoogste blijdschap. Sommigen van degenen, die mij horen, leven voort zonder ooit aan Jeruzalem te denken. Sommigen van u beloofden het in vroeger dagen. U was ontwaakt door Gods wraak, gewonnen door Gods liefde; u vreesde, gelijk Felix: u was als Agrippa, bijna bewogen een Christen te worden, maar wat bent u nu? U leeft in de drukke wereld, in de wereld en van de wereld; u deelt in haar genoegens en zonden en u denkt niet meer aan uw ernstige dagen terug, u vergeet Jeruzalem. O, het is maar al te duidelijk dat u nooit een kind van Sion waart, anders zou u het niet kunnen vergeten. O, het is maar al te duidelijk, dat de vloek van Babel ook de uwe zal zijn. „Het grote Babel is gevallen, zij is gevallen, en is een woonplaats van de duivelen en van de boze geesten geworden; daarom zullen haar plagen op een dag komen, want machtig is de Heere God die haar

oordeelt. Ga uit haar, mijn volk, dat u niet in haar zonde deelt, en dat geen van haar plagen op u komen.”

Christenen, verlangt naar het hemelse Jeruzalem. Vergeet het niet. Wij zijn hier in een vreemd land; hecht u niet aan hetgeen hier is. Maar boven is onze eeuwigdurende stad, het hemelse Jeruzalem, met haar poorten van paarlen en haar straten van zuiver goud. Laat uw hoogste begeerte wezen om met Christus te zijn, dat verreweg het beste is. Wanneer de wereld het aangenaamste, de vrienden het vriendelijkst, en uw hemel het helderste is, heft dan dit liefelijke lied aan: „Indien ik u vergeet, o Jeruzalem! zo vergete mijn rechterhand zichzelf! Mijn tong kleve aan mijn gehemelte, zo ik aan u niet gedenke, zo ik Jeruzalem niet verheffe boven het hoogste mijner blijdschap.”

St. Pieterskerk, 1 oktober 1837.

65. DE GELOVIGE EEN ZEGEN DE ONGELOVIGE EEN VLOEK.

„En het zal geschieden, gelijk als gij, o huis van Juda! en gij, o huis Israëls! geweest zijt een vloek onder de heidenen, also zal Ik ulieden behoeden, en gij zult een zegening wezen.” Zach. 8 : 13

I. Onbekeerde mensen zijn een vloek door hun voorbeeld.

Dit is waar, hetzij dat zij zich uiterlijk welvoeglijk en zedig gedragen, of dat zij openlijk in zonde en ongerechtigheid leven.

1. Indien zij uiterlijk zedige mensen zijn, dan worden zij algemeen zeer geacht door de wereld. Hun voorbeeld wordt dus niet alleen gevolgd, maar zelfs zonder bezwaar. Hoewel zij geen liefde tot Christus hebben, en geen huisgodsdienst houden; hoewel zij hun kinderen nooit over de weg van de zaligheid spreken en nooit in stilte tot God bidden, zo worden zij toch als voorbeelden gesteld ter navolging waardig, omdat zij uiterlijk eerlijke, matige en achtswaardige mensen zijn. Zelfs gelovigen denken dikwijls, dat zij en hun kinderen in hun gezelschap veilig zijn. Deze mensen zijn aan de wit gepleisterde graven gelijk; men loopt over dezelve zonder vrees. Zij weten niet, dat zij van binnen vol zijn van doodsbeenderen en alle onreinheid. O, welk een vloek zijn uiterlijk vrome en toch onbekeerde mensen voor hen, waarmee zij omgaan!

2. Maar onbekeerde mensen zijn door hun voorbeeld nog meer een vloek, wanneer zij openlijk in de zonde leven.

1ste. Zij zijn een vloek voor hun kinderen, voor hun dienstboden en voor hun burenen, doordien zij hen tot dezelfde zonde verleiden. Evenals een melaats man een vloek is voor degenen bij wie hij komt, omdat hij het bederf aan allen overbrengt, zo is een goddeloos mens aanstekend voor degenen die om hem zijn. Niets leert zo gauw als het voorbeeld. Hoe gemakkelijk nemen de kinderen de vloeken over, die zij hun ouders horen gebruiken! En deze vloek is oneindig; ieder mens staat in het midden van een vriendenkring, en aan ieder van hen deelt hij het grote bederf mede, dat in zijn eigen hart woont. Ieder van deze vrienden staat wederom in het midden van een andere kring, aan wie hij dit zelfde bederf overbrengt en also kan een onbekeerde zondaar voor duizenden een vloek zijn. Ja, zelfs wanneer hij zijn ogen opendoet in de hel, dan kan het bederf, waarvan hij de oorsprong was, nog vorderingen maken bij duizenden, die hij op aarde achterliet. O broeders, het is een verschrikkelijke gedachte, dat een onbekeerd mens, die in de hel is, nog een vloek op aarde kan wezen!

2e. Zij zijn een vloek voor hen, die met hen zondigen.

Tegenwerping. *Mijn vrienden zijn reeds zondig, en omdat ik nu dezelfde zonde met hen bedrijf, zo is het mijn schuld niet, dat zij zondaars zijn.*

Antwoord. Dat is waar, het is uw schuld niet, dat zij zondaars zijn, maar het is uw schuld als zij groter zondaars worden. Denkt u niet dat het zonde is, kwaad erger te maken? Is het geen kwaad hen tot in het diepste van de hel te vernederen? Nu, dit doet iedere zondaar door zijn voorbeeld. Niets wekt iemand zo zeer tot zonde op als het voorbeeld. Wanneer zovelen de brede weg bewandelen, dan wordt het zeer gemakkelijk. Hoe menig een zou heden een matig man geworden zijn, indien zijn metgezellen hem niet de fles hadden aangeboden! Hoe menig een zou zich bekeerd hebben op de stem van Christus, indien zijn vrienden hem niet hadden uitgelachen! O,

welk een vloek is het voorbeeld van een onbekeerde!

3. Zij zijn een vloek voor de matige, welvoegelijke, onbekeerde mensen. Deze mensen willen niet met hen in alles meedoen. Zij staan ter zijde, zijn verontwaardigd door deze openlijke zonde en zeggen in hun hart: 'Ik dank God, dat ik niet ben gelijk andere mensen rovers, onrechtvaardigen, overspelers. Ik ben zeker op de rechte weg, want ik ben zo geheel verschillend van deze zondaars.' O broeders, wie weet hoeveel onbekeerde zielen, die nooit in gemeenschap met Christus leefden en die niet wisten wat het was de Geest van Christus in zich te hebben, verhard zijn geworden door een dodelijke vrede bij het gezicht van degenen, die openlijk in de zonde leefden! O, welk een vloek is een openbaar zondaar voor de gehele wereld!

Broeders, bent u onbekeerd? dan bent u tot nu toe uw gehele leven lang een vloek geweest. U bent welvoegelijk, matig en geëerd door de wereld, maar toch onbekeerd. U hebt geen liefde tot Christus, geen huisgodsdienst, geen stil gebed. Ziet u niet in, welk een wegwijnend bederf u om u heen veroorzaakt hebt? Zie op uw kinderen en op uw dienstboden, hebt u hen niet koud als ijs gemaakt, gelijk u zelf zijt? Of misschien hebt u in een geliefkoosde zonde geleefd? Ziet u niet hoe u allen, die om u zijn, besmet hebt? Hebben sommigen van uw kinderen of burenen niet dezelfde zonde geleerd? Ziet u zelfs niet enigen, die erger geworden zijn sedert ge u aan hen aansloot? Zij waren gelijk aan mensen, die aan de rand van een helling stonden; u gaf hun een stoot en maakte dat zij harder liepen. O, hoevelen zijn heden in de hel, die u vloeken omdat u hen geleerd hebt te zondigen en hen daarin geholpen hebt. Sta stil, arme ziel! voordat u verder gaat met zondigen. Denkt u niet, dat uw eigen vloek zwaar genoeg zal zijn om u nog met die van anderen te beladen? De rijke man in de hel verlangde niets dat zijn vijf broeders daar ook kwamen, en o, hebt u minder medelijden met uw vrienden dan een ziel in de hel? U mag geen medelijden met uw eigen ziel hebben, of misschien denkt u dat u trachten wilt de toorn van God te kunnen verdragen. Maar hebt u dan geen medelijden met uw kleine kinderen? U kunt niet verdragen hen op aarde te horen schreien, hoe zult u het kunnen aanhoren als zij in de hel zijn?

II. Onbekeerde mensen zijn een vloek, doordien zij een onnutte plaats op de aarde beslaan.

Evenals de vijgenboom een vloek was voor de andere bomen van de hof, omdat al de tijd en moeite en zorg, die men aan hem besteedde, aan hen had kunnen gedaan worden, zo zijn onbekeerde mensen, die geen vrucht in God voortbrengen, een vloek voor degenen die hen omringen; zij nemen te veel plaats en zorg in Gods Kerk in. Evenals een knaap, die op school niet leren wil, een vloek is voor de gehele school, omdat hij zoveel tijd en zorg van de meester vereist, die aan de andere jongens beter kon besteed worden, zo zijn onbekeerde mensen een vloek voor anderen, omdat zij zoveel zorg van de leraars vereisen. Evenals de boosdoeners een vloek zijn voor hun streek, niet alleen door hun voorbeeld, maar om de zorg en kosten, die men voor hen moet hebben, de duizenden guldens die uitgegeven worden om gevangenen, rechters en officieren te betalen, en die voor andere nuttige inrichtingen hadden kunnen gebruikt worden, zo zijn onbekeerde mensen een vloek in iedere gemeente, daar zij al de tijd en de zorg van de leraar vereisen, die had kunnen gebruikt worden om de kinderen Gods te helpen. Evenals een verdwaald schaap een vloek is voor de gehele kudde want de herder moet de negenennegentig in de woestijn laten, en het

verlorene gaan zoeken. Hij moet het zoeken op de bergen en in de valleien en vindt het misschien nog niet. Zo zijn verloren zondaars een vloek voor het volk Gods, doordat zij zoveel tijd en zorg van de herder vereisen om hen te zoeken.

De achteruitgang in de staat van gelovigen heden ten dage is alleen daaraan toe te schrijven. Er is zoveel tijd en moeite aan de verdorde vijgenboom besteed, dat de kostbare wijngaard bloot en onaangekweekt is. Wanneer een ziel tot Christus gebracht is, dan is zij in alles nog een pasgeboren kind, en heeft behoefte om met melk gevoed te worden en vereist veel zorg. Maar leraars kunnen niet alles doen, en hoe dikwijls laten zij die ziel aan zichzelf over, wetende dat zij behouden is, en wijden hun arbeid aan onbekeerde zielen! God zegende de man, die het zich tot regel stelde, om nooit een preek te doen zonder een woord tot arme onbekeerde zielen te richten. Maar zie eens, hoeveel tijd en moeite kost ons dit! Welk een vloek zijn dus onbekeerde zondaars voor Gods Kerk!

Bent u onbekeerd? Dan bent ge uw gehele leven door tot op deze dag een vloek geweest. Hoeveel preken zijn voor u gedaan! Hoeveel gebeden werden voor u door de leraar tot God opgezonden! Hoeveel arbeid en moeite heeft hij aan u ten koste gelegd! En bent u nog onbekeerd? O, bekleedt u dan niet een onnutte plaats op aarde? Bent u dan niet een vloek?

III. *Onbekeerde mensen zijn onwillekeurig een vloek door niets goeds te doen.*

De mens is gezellig. Het is niet goed voor de mens dat hij alleen is; daarom heeft God ons in huisgezinnen, in vriendenkringen, in streken geplaatst, opdat de een voor de ander tot een zegen moge zijn. Maar onbekeerde mensen doen anderen geen goed; zij beantwoorden niet aan het doel, waarvoor zij in de wereld geplaatst zijn, en alzo zijn zij een vloek.

De zon is in het midden van het planetenstelsel geplaatst om rondom zich licht en warmte te verspreiden. Maar indien zij het doel uit het oog verloor, waarvoor zij daar geplaatst is, en al haar stralen voor haar zelf behield, in plaats van licht en warmte aan de aarde te geven, dan zou zij een vloek in plaats van een zegen zijn. Zo zijn onbekeerde mensen zij doen geen goed, zij houden alles wat zij hebben voor zichzelf; gelijk droog zand nemen zij zon en regen tot zich, maar geven noch bloesem noch vrucht.

1. De mensen hechtten veel aan de liefde van anderen. Dit is een bijzondere gave Gods, ons gegeven opdat wij elkander tot hemelse dingen zouden opwekken. Maar onbekeerde mensen gebruiken deze gave niet. Zij gebruiken dezelve dikwijls om anderen tot zonde te verleiden. Maar zij gebruiken haar nooit om anderen tot Christus te brengen. Onbekeerde ouders gebruiken deze gave nooit om hun kinderen tot de Heere te brengen. O, welk een vloek zijn zij voor hen in plaats van een zegen.

2. De mensen hebben geld. Deze gave heeft God ons gegeven opdat wij dezelve tot Zijn dienst zouden gebruiken. Maar onbekeerde mensen gebruiken hun geld nooit voor Christus. God maakt er hen rentmeesters van, maar zij bedriegen God en de mensen. Zij zeggen dat het hun eigendom is, en dat zij er naar hun welgevallen mee mogen handelen.

3. De mensen mogen voor elkander bidden. God wil dat alle Christenen gelijk Christus zijn, voor elkander en voor de wereld biddende. Maar de onbekeerde mensen bidden nooit voor anderen. Zij verlangen het ook niet. De meeste onbekeerde ouders bidden nooit voor hun kinderen; de meeste onbekeerde kinderen bidden nooit voor hun ouders. Welk een vloek zijn zij voor elkander! Werkelijk, de liefdebelingen des bozen zijn wreed.

Maar ik haast mij om u de omkering aan te tonen, die in het hart van een

onbekeerde plaats vindt als hij veranderd wordt; dan wordt dit woord bevestigd, dat hij een even grote zegen wordt als hij vroeger een vloek was.

IV. Een bekeerd mens is een zegen door zijn voorbeeld.

1. Zijn bekering tot Christus is dikwijls een grote zegen t'nt opwekking van anderen. Toen Naomi tot God ging en tot Zijn volk, toen ontwaakte ook in Ruth de begeerte om haar aan te kleven. Wanneer God de Joden in het laatste van de dagen zal opwekken, dan „zullen tien mannen uit allerlei tongen van de heidenen de slip grijpen van een Joodse man, zeggende: Wij zullen met ulieden gaan, want wij hebben gehoord, dat God met ulieden is.” (Zach. 8 : 23). Wanneer een onbekeerd mens werkelijk door God aan zichzelf ontdekt wordt, en wanneer het hart onder het gevoel van zonde bezwaard is, dan is het werkelijk een ontzettend gezicht voor degenen die hem omringen. Een bekering kan dikwijls veel teweeg brengen.

Tegenwerping. *Bekering is een werk van God.*

Antwoord.

1. De bekering is werkelijk een werk Gods, en toch gebruikt Hij er natuurlijke middelen voor. Er is geen krachtiger middel dan het voorbeeld. Wanneer ouders bekeerd worden, dan zeggen de kinderen: zullen wij achterblijven en verloren gaan? Wanneer een kind bekeerd wordt, dan denken de ouders: zal ons dierbaar kind zalig worden en zullen wij buiten geworpen worden? Op deze wijze worden er dikwijls twee of drie in een huisgezin bekeerd en dikwijls een gehele familie.

2. En zijn bekering is het niet alleen, die anderen overtuigt om zich ook te bekeren, maar de vrede en de vreugde, die hij door het geloof ontvangt, overreedt anderen om ook in Jezus te geloven. Kom met ons, zegt Hij, en wij zullen u het goede doen zien. Ieder gelovige is een toonbeeld van genade, een wegwijzer tot de stad van de toevlucht. Wanneer de ziel in gemeenschap met Christus leeft, wanneer zij de vrede gevoelt van de vergeving van de zonden, wie kan dan op die kalme ziel neerzien zonder de gedachte bij zich te voelen opkomen: o, dat ik die vrede en die vreugde kende! Zijn aangezicht straalt van vrede en vreugde; zijn oog, zo vol van hemels medelijden, is een voorspraak voor arme zondaars, en hij zegt: We waren eenmaal zoals gij. O, welk een zegen is een gelukkig gelovige voor allen die hem kennen!

3. Maar door het voorbeeld van zijn heilig leven is hij een nog groter zegen. Meestal is de vrede van een gelovige inwendig. Hij is te zwak om de wereld tegenstand te kunnen bieden. Dikwijls zijn de woorden van een gelovige zwak en weinig en hebben geen uitwerking. Maar toch heeft een heilig leven een macht, die tot zegen kan zijn. Evenals u een stille rivier naar de zee ziet stromen, langs uitgestrekte bossen en zandbanken, zonder het geweld van de ruisende golven en toch de gehele vlakte met haar vruchtbaar water besproeiende, alzo is ook de gelovige in Jezus. Zijn stem moge op de straten niet gehoord worden, hij moge onbekend zijn met de politiek van de wereld, ongezien zijn, er moge niet van zijn dagelijkse vorderingen naar de eeuwigheid gesproken worden; toch bestrooit hij zijn pad met de bloemen van het paradijs.

Hoe menige gelovige vrouw overtuigt haar man zonder het Woord, wanneer hij haar kuise gesprekken, met vreze gemengd, aanhoort, haar zachtmoedige en stille geest ziet, die kostelijk is voor God!

Bent u bekeerd? Welnu, dan bent u een zegen. Denk aan de woorden van Christus: „Keer weer naar uw huis en vertel wat grote dingen u God gedaan heeft en Zich over u ontfermd heeft.” (Luk. 8 : 39).

V. Een bekeerd man is een zegen, omdat Gods zegen op hem rust.

Toen de ark Gods in het huis van Obed-Edom den Hethiet gebracht werd en aldaar drie maanden bleef, toen werd er gezegd dat God Obed-Edom, zijn huis en alles wat hij had, zegende. Ieder gelovige is gelijk aan een arke Gods, waarin hij Zijn Wet verbergt; ieder gelovige is een tempel van de Heilige Geest. Het is goed een gelovige in ons huis te ontvangen; want Gods zegen gaat met hem mede. Deze belofte is bewaarheid: „Gezegend is hij die u zegent, en vervloekt die u vloekt.

U herinnert u van de zondvloed af dat Cham behouden werd in de ark, en niet met de boze wereld omkwam, omdat hij tot het huisgezin van de rechtvaardige Noach behoorde. Zonder twijfel is er onder ons een goddeloze zoon, die gespaard blijft ter wille van zijn vrome vader.

U herinnert u hoe Sodom zou gespaard geworden zijn, indien er tien rechtvaardigen in de stad gevonden waren geweest en hoe de engel tot Lot zei: „Ik kan niets doen totdat u daarheen zult gevlucht zijn.” Zonder twijfel wordt de stad, waarin wij wonen, gespaard om de wil van de weinige kinderen Gods; die er in zijn. Neem hen weg en Gods wraak zou ongetwijfeld op de stad neerdalen. Hoe weinig denkt u er aan, mijn onbekeerde vrienden, dat u het aan de kinderen Gods te danken hebt, dat u niet heden in de hel bent.

U herinnert u hoe een arme weduwe van Sarepta Elia in haar huis ontving en hoe zij om zijnentwil gezegend werd; want het meel in het vat verteerde niet en de olie van de kruik ontbrak niet, en haar zoon werd weer levend gemaakt door het gebed van Elia. O broeders, draagt zorg de kinderen Gods te onderhouden. U zult in hen engelen ontdekken. Waar ooit een kind Gods zijn moge, Gods oog is aan die plaats bij dag en bij nacht. O, het is goed gemeenschap met de kinderen Gods te hebben opdat wij in hun zegeningen mogen delen. Die hen ontvangt, ontvangt Jezus. Gezegend is hij die hen zegent, en vervloekt die hen vloekt!

VI. Een bekeerd mens is een zegen door zijn daden en gebeden.

Toen hij zonder Christus in de wereld was, leefde hij alleen voor zichzelf. Maar nu door het bloed van Christus veranderd zijnde, leeft hij alleen voor anderen. Hij wordt een kaars en beschijnt allen die in huis zijn. Hij is naar het beeld Gods veranderd. God doet Zijn zegeningen gedurig op hem neerdalen en de gelovige vindt het zaliger te geven dan te ontvangen.

Abraham was, vóór zijn bekering, ongetwijfeld zo ook baatzuchtig en goddeloos als een onbekeerde onder ons. Zonder twijfel dacht hij het beneden zich huisgodsdienst te houden, of zijn kinderen en dienstheden de Heere te leren kennen. In deze dingen was hij waarschijnlijk even koud en baatzuchtig als de meesten onder ons. Maar merk de verandering op. Toen Abraham een kind Gods werd, bouwde hij de Heere een altaar overal waar hij ging. En ofschoon hij honderden van knechten onder zich had, zo droeg hij veel zorg voor hun zielen. God zei: „Want ik weet dat hij zijn knechten en zijn huis na hem zal bevelen om Mijn inzettingen te houden.” Vroeger was hij een vloek geweest; nu was hij een zegen.

Dorkas was waarschijnlijk vóór haar bekering even baatzuchtig en wereldsgezin als onbekeerd mensen. Waarschijnlijk achtte zij het beneden zich om klederen voor de armen te maken en zij was zonder twijfel in deze dingen even belangzuchtig als wij. Maar merk de verandering op. Toen zij een kind Gods werd, toen was het haar een vreugde om goed te doen en aan anderen uit te delen. Deze vrouw was vol van goede werken en aalmoezen, die zij deed. Vroeger was zij een vloek geweest, maar nu was zij een zegen.

Paulus was vóór zijn bekering een groot vijand van de waarheid en een wreed

vervolger van de Christenen gelijk de meeste onbekeerde mensen. „Ik dacht dat ik veel moest spreken tegen de naam van Jezus van Nazareth. Ik was een godslasteraar en een vervolger en een verdrukker.” Maar merk de verandering op toen hij een kind Gods werd. „Want ik verlang om u te zien.” (Rom. 1 : 11). „Ik wil mij graag voor ulieden opofferen.”

Bent u bekeerd? Zie dan toe dat u tot een zegen wordt. Eenmaal was u een vloek zie toe dat u tot een grote zegen wordt.

Waarde Christenen, heden breng ik u in gedachtenis de afscheidswaard van Christus: „Gaaf heen in de gehele wereld en predikt het Evangelie aan alle creaturen.” De gehele wereld is de grenspaal van uw zegen. Eenmaal was u een vloek zonder een grenspaal, nu zult u een zegen worden ook zonder grenspaal.

En de verandering is niet alleen openbaar in zijn daden, maar ook in zijn gebed. Behouden zijnde, wordt hij gelijk Christus, de Middelaar. En daarom is hij een zegen. Vroeger bad hij nooit voor zijn vrienden, zelfs niet voor Gods kinderen. Maar nu tot God gebracht zijnde, bidt hij en zijn gebed wordt verhoord.

U herinnert u hoe Abraham voor Abimelech bad en God genas Abimelech en zijn ganse huis. Was Abraham niet tot een zegen?

U herinnert u hoe Mozes zijn handen uitgestrekt hield tot aan de ondergang van de zon, en Israël zegevierde over Amalek. Was Mozes niet tot een zegen?

U herinnert uzelf hoe Elisa tot de Heere bad en het kind van de Sunamitische werd weer levend. Was Elisa niet tot een zegen?

U herinnert u hoe Elia, een man van gelijke bewegingen als wij, vuriglijk bad dat het niet zou regenen, en het regende niet gedurende drie jaren en zes maanden. En hij bad wederom, en de hemel gaf regen en de aarde bracht vrucht voort. Was hij niet tot een zegen?

U herinnert uzelf hoe Daniël voor Jeruzalem bad en God verhoorde hem terwijl hij nog sprak. Was Daniël niet tot een zegen?

O, mijn onbekeerde vrienden, hoe weinig weet u wat u aan het gebed van de verachte gelovige te danken hebt. Indien er niet sommigen onder u waren die u niet kent, wier taal u veracht, wier gebeden des nachts uit hun nederige woning ongezien en ongehoord tot die Ene, die nooit sluimert, opgezonden werden, om van Hem te vragen dat u nog gespaard mocht blijven en dat er een zegen op onze prediking onder u mocht rusten, hoevelen van u zouden dan reeds heden hun ogen opendoen in die andere wereld, waar geen prediking of voorspraak meer is, waar alle hoop is verdwenen!

Besluit. Sommigen van u denken dat zij bekeerd zijn. Welnu, bent u tot een zegen geworden? Eenmaal was u een vloek, bent u nu een zegen? Eenmaal was u gelijk aan de upasboom, die een dodelijke schaduw wierp op alles dat onder hem zat; indien u een kind Gods bent, dan bent u gelijk aan de appelboom, die tussen de andere bomen van het woud staat: uw schaduw zal liefelijk en uw vrucht zoet zijn. Eenmaal was u als een bedorven voorwerp, dat een vergiftige lucht van zich gaf; nu is uw naam als olie, die uitgegoten wordt. Eenmaal was u het middelpunt van een vriendenkring, aan wie u de besmetting van de zonde overbracht zo dikwijls als u hen zag; wanneer u nu uit uw binnenkamer komt en plaats neemt in uw huiselijke kring, dan is uw aangezicht bestraald gelijk als van een die met Jezus op de berg was. En wanneer ge u aan de wereld vertoont, dan is het: „als het aangezicht eens engels.”

Broeders, ziet toe dat het zo met u zij. U bent op een bijzondere wijze behouden,

wees ook een bijzonder volk, ijverig in goede werken. Bedenkt hoe lang u een vloek geweest zijt; ziet toe dat u nu een even grote zegen wordt. U hebt wellicht vele zielen doen verloren gaan; ziet toe dat u er nu velen behoudt.

En u onbekeerden, bedenkt dat ge u niet met de gelovigen moet ophouden, tenzij dat u met hen gaan wilt. „Raakt Mijn gezalfde niet aan, en doet Mijn profeten geen kwaad.” „Gezegend is hij die hen zegent, en vervloekt die hen vervloekt.” „En zo wie een van deze kleinen, die in Mij geloven, ergert, het ware hem beter dat een molensteen om zijn hals gedaan ware, en dat hij in de zee geworpen ware.” (Markus 9 : 42).

BIJBELLEZINGEN

DE TIEN MAAGDEN. 1ste preek

„Alsdan zal het koninkrijk van de hemelen gelijk zijn aan tien maagden, welke haar lampen namen en gingen uit de bruidegom tegemoet. En vijf van haar waren wijzen, en vijf waren dwazen. Die dwaas waren, haar lampen nemende, namen geen olie met zich. Maar de wijzen namen olie in haar vaten, met haar lampen. Als nu de bruidegom vertoefde, werden zij allen sluimerig en vielen in slaap. En ter middernacht geschiedde een geroep: Ziet, de bruidegom komt, gaat uit hem tegemoet! Toen stonden al die maagden op, en bereidden haar lampen. En de dwazen zeiden tot de wijzen: Geeft ons van uw olie, want onze lampen gaan uit. Doch de wijzen antwoordden, zeggende: Geenszins, opdat er misschien voor ons en voor u niet genoeg zij. Maar gaat liever tot de verkopers, en koopt voor uzelf. Als zij nu heengingen om te kopen, kwam de bruidegom. En die gereed waren, gingen met hem in tot de bruiloft, en de deur werd gesloten. Daarna kwamen ook de andere maagden, zeggende: Heere, Heere, doe ons open! En hij antwoordende, zei: Voorwaar, zeg ik u, Ik ken u niet. Zo waakt dan, want u weet de dag niet, noch de ure, in dewelke de Zoon des mensen komen zal.” (Matth. 25 : 1-13).

Er is in de gehele bijbel geen gelijkenis, die meer op deze vergadering kan toegepast worden dan deze. Evenals de tien maagden, kunt u allen ook in twee klassen verdeeld worden. Ik vertrouw dat sommigen van u wijs zijn, en sommigen, helaas! dwaas. Gelijk de maagden belijdt ook u allen de Heere. En toch hebben sommigen de gaven van de Heilige Geest en anderen niet. En de dag is niet ver dat u zult gescheiden worden. De ware gelovigen onder u zullen met Christus ingaan, de anderen in eeuwigheid buitengesloten worden. Voor het ogenblik kan ik alleen drie punten behandelen.

I. Gods kinderen zijn wijs; de anderen zijn dwaas.

Degenen onder u, die kinderen Gods zijn, zijn werkelijk wijs.

Ten eerste. Niet wijs naar de wereld. Dit wordt ontkend: „Gij ziet uw roeping, broeders! dat gij niet vele wijzen bent naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele edelen. Maar het dwaze van de wereld heeft God uitverkoren opdat Hij de wijzen beschamen zou.” (1 Kor. 1 : 26, 27). En: „De wijsheid dezer wereld is dwaasheid bij God.” (1 Kor. 3 : 19). Ik dank U, Vader! Heere des hemels en van de aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt en hebt dezelve de kinderkens geopenbaard. (Matth. 11 : 25). „Uit de mond van de kinderkens en van de zuigelingen hebt u sterkte gegrondvest.” Het zijn niet degenen die veel weten, die behouden worden geen geleerde mensen, geen van uw fijne wereldsgezinden, mensen die goed handel kunnen drijven. Nee, deze worden dikwijls voorbijgegaan, en God neemt een klein kind, dat niets van de wereld kent, of een landbouwer u van achter de ploeg en openbaart hem Zijn heerlijkheid. Waarom? Juist omdat niemand zich beroemen en zeggen zou: mijn verstand heeft mij behouden.

Ten tweede. Toch zijn Gods kinderen wijs zij zijn de enige wijzen in deze wereld.

1. Zij zien de dingen in hun ware licht. Al bent u leraar, u ziet de dingen niet in

zoals zij werkelijk zijn.

1ste. U ziet niet wat de tijd eigenlijk is de drempel van de eeuwigheid. U ziet niet hoe kort hij is, dat 70 jaar slechts een handbreedte zijn; u ziet niet hoe spoedig hij voorbijgaat, gelijk de schepen, gelijk een arend naar zijn prooi vliegt. U ziet niet dat hij niet teruggeroepen kan worden en dat ieder ogenblik kostbaar is, dat het de enige tijd voor bekering is; anders zou u hem niet verspillen in slechts uiterlijke Godzaligheid. Zij, die in Christus zijn, beschouwen de tijd zoals hij werkelijk is.

2e. U beschouwt uzelf niet in het ware licht. U hebt nooit gezien wat het is van het begin af aan kinderen van toorn te zijn. U hebt nooit de grote bergen van zonde gezien, die uw ziel bedekken; u hebt nooit de begeerlijkheden gezien, die uw ziel gevangen houden, nooit de diep ingewortelde lusten, die in uw hart huisvesten. Zij, die in Christus zijn, zien dit werkelijk in.

3e. U ziet Gods genade niet in. U hebt nooit gezien hoe dierbaar zij is. U kent de waarde van de gunst van mensen en daarom hebt u veel uiterlijke schijn. Maar u kent niet de waarde van Gods gunst, anders zou u tot Christus vluchten. Zij, die in Christus zijn, weten wat dit is.

2. De kinderen Gods berusten niet in kennis. Geveinsden steunen altijd op hun kennis. U kunt hun nooit iets nieuws vertellen of zij zeggen: *ik weet het*. Spreek hen over de zonde, over Christus, over het aanstaande oordeel. Zij denken, dat zij zalig zullen worden, omdat zij veel weten. Deze kennis heeft hen echter er nooit toe gebracht om hun rust in Christus te zoeken, te bidden en van hun zonde afstand te doen. Maar u, die in Christus bent, stelt u hiermede niet tevreden. U kent Christus niet alleen, en spreekt niet alleen van Hem, maar u doet wat Hij van u verlangt. U hebt uw afgoden verlaten. U alleen bent wijs.

3. Een kind van God leeft voor de eeuwigheid. Een geveinsde leeft alleen voor de tijd. Dit deed Judas ook; indien hij maar voor een tijd als een ware discipel kon doorgaan, indien hij slechts voor een tijd wat kon schijnen en zijn lusten kon volgen en toch een gelovige en een ware discipel kon genaamd worden. Hij trachtte tot het laatste toe iets te schijnen. Demas trachtte Paulus voor dit leven te bedriegen om slechts een broeder genaamd te worden. Helaas! hoevelen onder u zijn dwaas door zó te leven, om slechts voor een tijd de schijn van een Christen te hebben, ofschoon u weet, dat u werkelijk in de zonde leeft en dat u eerlang voor de wereld zult ontdekt worden. U alleen bent wijs, die voor de eeuwigheid leeft die zo leeft gelijk u bij uw sterven zult wensen geleefd te hebben.

4. Een kind van God is aan God gelijk. God alleen is wijs. In Hem is de fontein van Goddelijke wijsheid. God is Licht, en in Hem woont geen duisternis. Hem gelijk te worden, is wijs te worden. Degenen onder u, die tot Christus hun toevlucht genomen hebben, worden aan God gelijk. U hebt Zijn Geest ontvangen en u bent in Zijn beeld veranderd. U bent eenswillend met God. U stemt met Gods handelingen in deze wereld overeen. Zijn vreugde is uw vreugde. U, die niet meer dan een leraar bent, u bent niet aan God gelijk. U zoekt het niet en u verlangt het ook niet.

II. De wijzen en dwazen hebben vele dingen gelijk.

De maagden waren in vele opzichten aan elkander gelijk. In het oog van de mensen waren zij gelijk. Zij waren allen maagden, waarschijnlijk allen in het wit gekleed haar aangezichten waarschijnlijk alle mooi en liefelijk. Ieder van de tien maagden droeg een zilveren lamp, helder en blinkende, en iedere lamp was verlicht. Ja, zelfs allen scheen hetzelfde doel te beogen. Zij gingen uit de bruidegom tegemoet. In één ding alleen verschilden zij. De dwazen namen geen olie in haar lampen. Zo is het met de geveinsden en met Gods kinderen tot op deze dag. In vele dingen kunnen de mensen

geen onderscheid zien.

1. U deelt dezelfde instellingen.

1e U zit onder het gehoor van dezelfde prediker, u deelt dezelfde zitplaatsen. U komt in hun gezelschap het huis Gods binnen.

2^e U zingt dezelfde psalmen. Uw stemmen smelten samen, en geen oor, dan alleen dat van God, kan de stem van de geveinsde van die van de wijze maagd onderscheiden.

3^e U staat op onder hetzelfde gebed, allen naar het uiterlijke even eerbiedig.

4^e U hoort dezelfde prediking. Soms zult u samen getroffen worden. Hetzelfde gevoelen bezielt u allen en niemand kan zeggen bij wie het een vroege dauw is of de dauw van de Heilige Geest: een natuurlijk gevoel of een geestelijk gevoel.

5^e U zit neer aan dezelfde Avondmaalstafel en laat het brood van hand tot hand en de beker van mond tot mond gaan. O, hoe treurig is het te moeten denken dat zovelen in deze vergadering slechts dwaze maagden zijn en dat u in eeuwigheid zult gescheiden worden.

2. Ze gebruiken dezelfde taal. De kinderen Gods spreken de taal van Kanaän; de geveinsden doen het na en op het laatst kan niemand het onderscheid opmerken. Zij spreken van overtuiging van zonde, van ontwaken, van Christus te zoeken en Hem te vinden, van gemeenschap met Christus en van vrede. En toch zijn hun harten verre van God, en zij beminnen het genoeg meer dan God. O, welk een treurige gedachte, dat menige tong, die veel over Christus en over de wedergeboorte en over de Heilige Geest gesproken heeft, toch behoefte zal hebben aan een druppel water om zijn tong te verkoelen in de brandende poel!

3. Zij spreken hetzelfde gebed uit. Een van de grootste kentekenen van een kind Gods is het gebed. Het heeft lust tot bidden: „Zie, hij bidt.” Maar dit zelfs wordt door uiterlijke Christenen nagedaan, die de naam hebben van te leven, en zij zijn dood. Dikwijls bidden zij in het geheim, en zijn zeer bedroefd en aangedaan; dikwijls zullen zij met veel vuur en ernst in het openbaar bidden, en toch weten zij dat zij altijd in de zonde leven. Helaas! hoe treurig dat velen uwer, wier stemmen dikwijls in het gebed gehard zijn, nu roepen: „Heere, Heere, doe ons open!” en tot de bergen en heuvelen zullen roepen om u te bedekken voor de toorn van God en van het Lam!

4. Zij gedragen zich naar het uiterlijke op dezelfde wijze. Het ware kenteken van de kinderen Gods is hun afkeer van zonde. Zij verlaten hun oude vrienden en hun slechte wegen om met God te wandelen. En dit zelfs wordt door de dwaze maagden nagevolgd. Zij gaan uit om hun Heere tegemoet te gaan. Zij verlaten voor een tijd hun oude zonde. Zij spoeden zich naar Gods huis, zij zoeken het gezelschap van Gods kinderen op, misschien trachten zij anderen te behouden en zijn er zeer ijverig in. O, hoe treurig, dat velen, die zich nu bij de vromen aansluiten, weldra van hen gescheiden zullen worden en met de duivel en zijn engelen zullen zijn.

III. *Er is echter onderscheid. De dwaze maagden hebben geen olie in haar lampen.*

Belijders twisten dikwijls met de Heilige Geest. In de dagen van Noach twistte Hij lang met de mensen, dat zij zich zouden bekeren van hun zonden en in de ark komen. Zo ook met Israël in de woestijn: „Zij zijn weerspannig geworden en hebben Zijn Heilige Geest smarten aangedaan.” (Jes. 63 : 10). En zelfs ten tijde van Stefanus: „Gij wederstaat altijd de Heilige Geest; gelijk uw vaders, alzo ook gij.” (Hand. 7 : 51). In de Bijbel, in het leraarsambt, in tijden van genade en in tijden van druk, twist Hij met u alsof iemand met u worstelt. Hij twist met u om ge uw zonden te doen verlaten en

tot Christus te vluchten. De meesten van u hebben op een dergelijke wijze met de Heilige Geest getwist. Maar:

1. Zij zijn door de Geest geleerd. Allen, die behouden zijn, zijn door de Geest geleerd „allen van God geleerd.” Zonder dit, zal niemand tot Christus komen; want de ziel is dood. Hij leert ons onze verloren toestand inzien, en hierdoor wordt Christus verheerlijkt.

2. De Heilige Geest woont niet in hen. De Geest woont in allen, die tot Christus komen.

1ste. Als een zegel: „In welke gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden.” (Ef. 1 : 13). Het hart is het was, de Heilige Geest het zegel, het beeld van Christus het afdruksel. Hij maakt het hart week en drukt er het zegel in. Maar niet gelijk een ander zegel Hij neemt het niet weer weg, maar laat het staan.

2e. Als een Getuige: „De Geest getuigt met onze geest.” De Geest van aanneming, die „Abba” roept in het hart, is het getuigenis van de Geest. Wanneer de ziel de plaats van een kind bekleedt, dan kan zij ook de vrijheid van een kind gebruiken.

3e. Als een Onderpand: „Die het onderpand des Geestes in onze harten gegeven heeft.” Reeds een kleine voorsmaak van de volle beloning. De Heilige Geest in onze harten is een voorsmaak des hemels; het is een begin van vrede, vreugde, heiligheid, nederigheid en gemeenschap met God. ‘O, mijn vrienden! bedriegt u niet. Zegt mij niet dat u deze of gene leraar haat of dat u enige overtuiging gehad hebt of enige vrijheid tot het gebed. Maar bent u veranderd? Hebt u een nieuw hart ontvangen? Is de hemel reeds in uw hart? Hebt u olie in uw vaten met uw lampen?

St. Pieterskerk, 18 dec. 1841.

DE TIEN MAAGDEN (2e gedeelte).

„Als nu de bruidegom vertoefde, werden zij allen sluimerig en vielen in slaap.”
(Matth. 25 : 5).

Het is onmogelijk een gelijkenis te vinden, die meer tot ernst en ontwaking aanspoort dan deze. Ik toonde u laatst aan:

I. Dat Gods kinderen werkelijk wijs, en geleerden werkelijk dwaas zijn. U alleen, die Gods kinderen bent, ziet de dingen zoals zij zijn; u leeft voor de eeuwigheid en hebt Gods Geest.

II. In hoeveel dingen de wijze en dwaze maagden met elkander overeenkomen: zij hebben dezelfde instellingen, dezelfde taal, dezelfde gebeden, hetzelfde uitwendige gedrag.

III. Wij zullen heden het onderscheid zien, dat er tussen haar bestaat. Het ene gedeelte heeft de Heilige Geest, het andere gedeelte niet.

1. Het toeven van de bruidegom.

In het gesprek, dat Jezus met Zijn discipelen hield in de nacht van het laatste Avondmaal, zei Hij tot hen: „Een kleinen tijd, en gij zult Mij niet zien, en wederom een kleinen tijd en gij zult Mij zien, want Ik ga heen tot de Vader.” (Joh. 6 : 16). En wederom hoorde Johannes Hem in de Openbaring zeggen: „Ziet, Ik kom als een dief. Zalig is hij, die waakt en zijn klederen bewaart, opdat hij niet naakt wandele en men zijn schaamte niet zie.” (Openb. 16 : 15). En zijn laatste woorden, die als hemelse muziek voor Johannes waren, zijn: „Zie, Ik kom haastelijk” en „Zeker, Ik kom haastiglijk.” Velen van de eerste Christenen schijnen gedacht te hebben, dat de Heere in hun dagen komen zou, zodat Paulus hen in de tweede brief aan de Thessalonicensen waarschuwt, dat de grote afval van Rome eerst moest plaats hebben. En wij zien dat spotters, ten tijde van Paulus, zeiden: „Waar is de belofte van Zijn komst?” Vele eeuwen zijn sedert die tijd voorbijgegaan en Jezus is nog niet gekomen. Dit verklaart de woorden: „De bruidegom vertoefde te komen.” Zeker verlangt Hij te komen: „Zijn verlangen is naar mij.” Het zal de dag van de verheuging van zijn harten zijn de dag van de bruiloft. En zij, die Jezus liefhebben, hebben ook Zijn verschijning lief. Zij roepen, gelijk Johannes: „*Ja, kom, Heere Jezus.*” En toch vertoeft Hij. Waarom dit?

1. *Hij wil niet dat enigen zouden verloren gaan.* „De Heere vertraagt de belofte niet, gelijk sommigen dat traagheid achten, maar is lankmoedig over ons, niet willende dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen.” (2 Petrus 3 : 9). Dit is de reden waarom Hij vertoeft. Hij is traag tot toorn. Soms beeft mijn hart in mij, wanneer ik een grote en openbare zonde zie; dan denk ik hoe de Heere dit alles ziet; ja, Hij ziet de zonden van de gehele wereld en toch verdraagt Hij ze. O, welk een grote verdraagzaamheid en lankmoedigheid is hier! Dit is de reden waarom Hij vertoeft. Hij heeft medelijden met de bozen en vertraagt Zijn komst.

2. *Om het getal Zijner uitverkorenen te vermeerderen.* Christus vergadert zich nu een volk uit de heidenen. Hij bouwt de grote tempel des Heeren op door steen op steen bijeen te verzamelen. Hij kan niet komen totdat dit gedaan is. Wanneer dit alles klaar zal zijn, dan zal Hij komen, en op de bovenste steen schrijven: „*genade, genade.*” Hij beval Paulus te Korinthe te blijven en daar te prediken: „Want Ik heb veel volks in deze stad.” Om dezelfde reden gebiedt Hij de leraars om voort te gaan met prediken; want Hij heeft ook nu nog veel volk. Wanneer hij komen zal, dan zullen zij, die bereid

zijn, met Hem ingaan tot de bruiloft en de deur zal gesloten worden. Er zijn, ongetwijfeld, vele uitverkorenen, velen die de Vader Hem voor de grondlegging van de wereld gegeven heeft, die nog slapen. Hij toeft totdat deze verzameld zijn. Wanneer de laatste Zijner uitverkorenen bijeen zal vergaderd zijn, dan zal Hij komen.

3. *Om het geloof van Zijn volk te beproeven.* Velen van de gelovigen uit het volk Gods kunnen alleen wassen in tijden van druk. Er is een plant, op welke de tuinman met zijn voeten trapt om haar des te beter te doen groeien; zo is het met velen van Gods kinderen. Zij groeien beter door verdrukt te worden.

1ste. Geloof in Zijn Woord. De wereld zegt: „Waar is de belofte van Zijn komst.” Alle dingen blijven zoals zij zijn. Alle zichtbare dingen zijn er tegen. Kunt u een blik werpen in de onzichtbare wereld? Dit ontbreekt: „Wij zien niet op de zichtbare dingen, maar op de onzichtbare.” Nu, dit is een reden waarom de Bruidegom vertoeft te komen: opdat het geloof moge wassen.

2e. Om de tegenstanders te verdragen. Indien Hij nu kwam en wreekte ons van onze wederpartij, dan zouden wij geen reden hebben om beledigingen te vergeven, of om voor Zijn naam smaadheid te dragen. Wij moeten aan Zijn dood gelijkvormig worden, daarom verdraagt Hij ons.

3e. Medelijden met de zielen. Dit was de schoonste trek in het karakter van Christus. Dit deed Hem de troon Zijner heerlijkheid verlaten, dit deed Hem wenen op de Olijfberg. Het betaamt ons om ook hierin aan Hem gelijk te wezen. Wanneer Jezus komt, dan alleen kunnen wij hierin aan Hem gelijk zijn; wij zullen roepen: „Rechtvaardig en waar zijn Uw wegen, u Koning van de heiligen!” als Hij Zijn vijanden onder Zijn voeten zal vertreden. Verwonder u niet dat Jezus vertoeft.

II. *De slaap van de maagden. „Zij werden allen sluimerig en vielen in slaap.”*

Deze woorden zijn op verschillende wijze uitgelegd. Ik twijfel niet, dat de eenvoudigste uitlegging de enige ware is, dat de Christelijke Kerk vóór de komst van Christus in een diepe slaap zal vallen. De Bijbel toont aan, dat niet alleen geveinsden in slaap vallen, maar ook ware gelovigen. Daar zien wij de apostelen in slaap vallen op de berg van de Verheerlijking, en ook in Gethsémané. En Paulus roept de Romeinen toe: „Het is tijd, dat ge uit uw slaap ontwaakt.”

1. Hoe de Christenen slapen.

1ste. De ogen sluiten zich. Toen zij het eerst tot Christus gebracht werden, waren hun ogen geopend om de korthed des tijds te zien, die slechts een span is, om te zien de ijdelheid van de wereld en alle nietige uitwendige schijn, het grote kwaad van de zonde. Zij zagen hoe de zonde hen als duivelen omringde en waren verwonderd van niet in de hel te zijn. Zij zagen Christus in al Zijn schoonheid, volmaaktheid en heerlijkheid. Maar nu worden al deze dingen donker gelijk als voor een die slaapt; alles, wat zichtbaar is, is verborgen. De ziel ziet niet meer in de korthed van de tijd, de ijdelheid van de wereld, de grootheid van de zonde, de heerlijkheid van Christus.

2e. Het oor hoort Zijn roepstem niet. Eenmaal hoorde het oor Zijn stem. Onder duizenden was de stem van Christus zacht en machtig. Nu hoort de ziel als een die niet hoort: „Ik heb mijn rok uitgetogen, hoe zal ik hem weer aantrekken? Ik heb mijn voeten gewassen, hoe zal ik ze weder bezoedelen?” (Hooglied 3 : 3).

3e. Degene, die slaapt, droomt. Alzo neemt de ziel weer haar toevlucht tot de afgoden en nietige begeerlijkheden. Wanneer een ziel ontwaakt dan zegt zij: „Wat heb ik nog te doen met de afgoden?” Maar wanneer Christus en Goddelijke dingen voor haar verborgen zijn, dan houdt de ziel zich met nietige afgoden bezig. Daar komt:

- (1) flauwheid in het gebed. Hoe zalig is het gebed voor een gelovige ziel! Er is vrijheid om de troon te naderen, om het hart uit te storten; er bestaat geen scheiding, niets dat haar terughoudt. Maar nu is er grote dorheid; de ziel heeft geen begeerte meer, geen vrije toegang.
- (2) Een vreesachtige geest. Een gevoel van schuld bezwaart nu het geweten, een gevoel van God beledigd te hebben, een geest van slavernij.
- (3) De gelovige vreest de zonde niet meer. Eenmaal had hij een vrees voor de zonde, en hield zich buiten de gelegenheden die hem zouden kunnen doen zondigen, gelijk Jozef: „Hoe zou ik zulk een groot kwaad doen?” Nu bestaat er een vreesachtige gemeenzaamheid met de zonde.

2. Hoe geveinsden slapen.

1ste. Zij laten al hun overtuigingen varen. Eenmaal hadden zij een helder inzicht van de zonde, maar nu niet meer. Zij hebben zich schuldig gemaakt aan openbare zonde en een voorbijgaande overtuiging, zij blussen de Geest uit.

2e. Zij verliezen hun vreugde in Goddelijke dingen. Zij, wier zaad op een steenachtige aarde gezaaid is, ontvangen het Woord met vreugde een voorbijgaande vreugde. Iets van het Woord te horen, streelt hun zinnen, hetzij welsprekendheid of verbeelding; of zij vleien er zich mee, dat zij bekeerd zijn en scheppen hun vermaak om er naar te luisteren. Dit gaat echter spoedig voorbij.

3e. Zij verzuimen het gebed. Gedurende een geruime tijd bidden zij op een roerende wijze. Zij bidden veel wanneer zij overtuigd denken te zijn of zich vleien met een valse hoop, of voor anderen. Maar nu verzuimen zij meer en meer het gebed. „Zij werden allen sluimerig en vielen in slaap.” Zij zijn in gezelschap geweest, of zij zijn slaperig, of zij hebben er geen lust in, en zo verzuimen zij langzamerhand van te bidden.

Tussen hen en de vromen is een groot onderscheid; de vromen hebben olie in hun vaten, de anderen niet. Ik wil geen woord tot u zeggen om u, die vroom bent, aan te moedigen om te slapen; integendeel, het is hoog tijd om uit de slaap te ontwaken. Maar ik kan niet nalaten op te merken hoe verschillend de slaap van die twee is.

(1). De vromen zullen uit hun slaap ontwaken. Het is zondig en zeer gevaarlijk, maar niet dodelijk. De geveinsde daarentegen ontwaakt slechts zelden uit zijn slaap. De zeldzaamste bekering in de wereld is die van een verharde geveinsde.

(2). Terwijl de vromen onder het misnoegen van God zijn, ligt Zijn vloek niet op hen. Maar de geveinsde slaapt totdat hij in de hel ontwaakt.

III. *De komst van de Bruidegom.*

1. De tijd. Te middernacht, geheel onverwachts zal Christus komen. De gehele Bijbel toont dit aan: „Van die dag en die ure weet niemand, zelfs niet de engelen die in de hemel zijn, maar Mijn Vader alleen.” „Zo waakt dan, want gij weet de dag niet, noch de ure, in dewelke de Zoon des mensen komen zal.” (Matth. 25 : 13). Het wordt vergeleken bij de bliksem: „Want gelijk de bliksem uitgaat van het oosten, en schijnt tot het westen, also zal ook de toekomst van de Zoon des mensen wezen.” (Matth. 24 : 27). Wat is er verschrikkelijker dan een plotselinge bliksem! Eerst een dodelijke stilte, de zwarte wolken die de lucht doorkruisen; dan een lichtstraal van het oosten naar het westen. Zo zal Zijn komst zijn. Het is gelijk de barensnood voor een vrouw: „Wanneer zij zullen zeggen: „Het is vrede en zonder gevaar, dan zal een haastig verderf hen

overkomen, gelijk de barensnood een bevruchte vrouw. En zij zullen het geenszins ontvlieden.” (1 Tim. 5 : 3). Het is gelijk een dief: „De dag des Heeren zal komen gelijk een dief in de nacht.” Dit is dus zo in twee opzichten.

1ste. Onverwachts. Wanneer een dief in wil breken, dan zegt hij niet vooruit op welk uur hij komen zal. Hij meldt zijn komst niet. Als de heer des huizes geweten had op welk uur de dief komen zou, dan zou hij gewaakt hebben en zijn huis niet hebben laten doorgraven. Zo zal ook de komst van de Bruidegom zijn. „Gij weet de dag niet, noch het uur in dewelke de Zoon des mensen komen zal.”

2e. Een dief komt te middernacht. Als het huisgezin zich ter ruste heeft begeven, als de ‘heer des huizes’ de deur gesloten heeft, als ieder licht uitgedaan is, en de ogen zich in de slaap gesloten hebben, dan komt de dief, breekt de deur open en treedt binnen. Zo zal de komst van de Heere zijn. Als de wereld in slaap zal gevallen zijn, dan zal Jezus komen.

Sommigen van u zullen zeggen: „Zeker zullen wij een voorgevoel van Zijn komst hebben.” Nu, indien iets allerduidelijkst is, dan is het dit, dat u niet de dag noch het uur weet: „Want in de ure, in dewelke u het niet meent, zal de Zoon des mensen komen.” Indien ik tot u allen ging en u vraagde: „Denkt u dat de Zoon des mensen heden nacht zal komen?” dan zou u allen zeggen: „Ik denk het niet.” Nu, juist in zulk een uur zal Hij komen. Wees gij bereid?

Een woord tot de onbekeerden.

1. Sommigen van u leven oneerlijk. U gebruikt wellicht in het kopen en verkopen een lichte maat en een valse weegschaal, of op een andere wijze bedriegt ge uw metgezel. O, hoe vreselijk, indien Christus zou komen en u aldus zou vinden! Het wordt gezegd, dat de mensen kopende en verkopende zullen zijn als Hij komt.

2. Sommigen leven in duisternis. Misschien denkt u wat Salomo zegt: Zeker zal de duisternis mij bedekken: „Want door het venster van mijn huis, door mijn tralie keek ik uit, en ik zag onder de slechten, ik merkte onder de jonge gezellen een verstandeloze jongeling, voorbijgaande op de straat nevens haar hoek, en hij trad op de weg naar haar huis. In de schemering, in de avond des daags, in de zwarte nacht en de donkerheid.” Sommigen van u begaan deze dingen, die te schandelijk zijn om er veel van te spreken. Hoe vreselijk zal het voor u zijn wanneer Zijn heilig aangezicht zal verschijnen!

3. Sommigen van u onderdrukken overtuigingen. Gelijk Agrippa bent u bijna overtuigd om een Christen te worden. U beeft, gelijk Felix, en zegt: „Als ik gelegener tijd zal hebben.” Sommigen van u onderdrukken uw overtuiging door een weinig genoeg, een weinig aardsgezind, zeggende: Er is nog tijd genoeg vóór mijn dood. O, wat zult u doen wanneer het geroep te middernacht komt? Dan geen tijd meer voor gebed, geen tijd meer voor uw Bijbel; geen tijd voor bekering. „Te middernacht geschiedde een geroep.”

DE TIEN MAAGDEN (3e gedeelte).

„En te middernacht geschiedde een geroep. Ziet, de bruidegom komt, gaat uit hem tegemoet.” (Matth. 25 : 69).

Er is iets zaligs in dat geroep te middernacht: „Ziet, de Bruidegom komt!” Het zal een vreselijke dag zijn, zelfs voor een kind van God.

Ten eerste. Alle plotselinge veranderingen zijn vreselijk. Vele mensen zijn gestorven bij het plotselinge vernemen van een blijde tijding. Hoe vreselijk en toch hoe heerlijk zal dat geroep zijn, wanneer wij zullen horen dat al onze moeite en zorgen voorbij zijn en dat de zonde niet langer in de wereld zal heersen!

Ten tweede. Het lot van onze goddeloze vrienden zal verschrikkelijk zijn. Ieder van ons heeft een goddeloze vriend, voor wiens bekering wij bidden. Wanneer dit geroep geschieden zal, dan zal het een geluid als van een klok voor hun zielen zijn, en toch, niettegenstaande dit alles, zal het een vreugdedag zijn. In Matth. 24 : 32 wordt die dag bij de zomer vergeleken. Het zal de zomer voor de ziel zijn de winter zal voorbij zijn. „Ulieden die Mijn naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder Zijn vleugelen.” (Mal. 4 : 2). „En Hij zal zijn gelijk het licht des morgens, wanneer de zon opgaat, des morgens zonder wolken.” (2 Samuël 23 : 4). „Hij zal neerdalen als een regen op het nagras, als de druppelen die de aarde bevochtigen.” (Psalm 72 : 6). Maar het geroep: „*de Bruidegom komt,*” zal de bevende harten van Zijn uitverkorenen het meeste verheugen. Het zal ons herinneren aan de tijd, toen Hij ons tot de Zijnen verkoos de tijd van de liefde, toen Hij ons smeekte en zei: „gij zult voor Mij zijn en voor niemand anders.” Hem, die ons liefhad en voor ons stierf en ons beloofd heeft weder te zullen komen en ons tot Zich te nemen. „Ziet, de Bruidegom komt!” O, mijn vrienden, onderzoekt uzelf of het voor u een tijd van vreugde of van vreze wezen zal. Onbezorgde zondaar, wat zal er van u worden?

I. De ontdekking. „Onze lampen gaan uit.”

Een droge pit geeft soms nog een groot licht voor een tijd. Geveinsden houden dikwijls hun vroomheid tot het laatste toe vol; soms tonen zij het zelfs zeer veel. Vele dingen mogen de geveinsden doen ontwaken.

1ste. Hun toestand wordt in de prediking voorgesteld. Dikwijls wordt de leraar door God bestuurd om juist voor hen te spreken. Dikwijls spreekt het Woord zeer sterk tot hun geweten, en wij zeggen: Zeker zal deze mens dit Woord in zijn hart bewaren. Nee; het gaat spoedig voorbij.

2e. Anderen bekeerd te zien. Dikwijls zien geveinsden anderen om zich heen, die een grote verandering ondergaan. Zij zien dat zij overtuigd zijn van zonden, zich in het stof gebogen hebben, tot Jezus gebracht zijn, vol van vreugde zijn, een nieuw leven leiden en de wereld overwonnen hebben. Dit kon hun ogen openen om te zien dat hun uiterlijke bekering vals en laag is.

3e. De dood van anderen. Het moet voor de geveinsde iets zeer plechtigs zijn anderen te zien sterven. De dood onmaskert alles en roept de ziel om voor de Alziende te verschijnen. Voorgewende overtuigingen, voorgewende genade, woorden op vroomheid gegrond, zullen dan niet helpen. Ik heb dikwijls gedacht, dat

geveinsden zich zouden bekeren als zij anderen zagen sterven. En toch is dit niet zo; zij gaan voort tot het einde toe.

1. Zij hebben de naam van te leven en zij willen die niet verliezen. Zij hebben een beroep en zij willen daar niet van afgaan. Leraars zijn over hen tevreden geweest, of vrome mensen hebben hen op prijs gesteld, en zij hebben geen verlangen om dit alles op eens te verlaten. Alzo werd Judas lange tijd voor een waar discipel gehouden en hield dit tot het laatste toe vol.

2. Dikwijls bedriegen zij zichzelf. Zij hebben een inwendige kennis en een klaarheid, die zij voor genade houden. Zij hebben een soort van vroomheid, bidden in het geheim en met hun huisgezin, en zo bedriegen zij zichzelf en anderen. Maar hun lamp zal uitgaan, wanneer Christus komen zal. „Onze lampen gaan uit,” geen enkele vonk meer. Wat is de oorzaak er van?

(1) Zij hebben geen genade die in hen woont. Hun lampen gingen uit omdat zij geen olie hadden. Zij branden voor een ogenblik gelijk een droge pit, ja zelfs met een grote vlam. Maar spoedig wordt de vlam minder en de lamp gaat uit door gebrek aan olie. Dit is het geval met geveinsden. Zij hebben geen bron van olie in hun harten. De Geest Gods komt dikwijls op hen, maar woont niet in hen. Zo was het met Bileam. Zijn ogen waren geopend. Hij zag veel van de vreugde van Gods volk. Hij verlangde de dood van de oprechten te sterven maar hij had geen olie in de lamp, en zijn lamp ging uit. Zo ook met Saul. „God gaf hem een ander hart” en „de Geest van God was over hem,” maar hij had geen olie in de lamp, geen inwoning van de Geest die hem Christus deed aankleven, en zo ging zijn lamp uit. In een regenachtig jaargetijde zijn er op een land, alwaar geen bronnen noch fonteinen zijn, dikwijls plassen van water. In het begin schijnen zij groot en diep, maar zodra de zomer komt, drogen zij op en verdwijnen. Zo is het met geveinsden in deze vergadering. Velen van u hebben de Geest ontvangen gelijk Bileam en Saul, uw ogen zijn geopend geweest, u hebt ware overtuigingen, bewonderenswaardige ontdekkingen, een waar verlangen naar Christus en naar Goddelijke dingen gehad, en nog bent u er niet toe gebracht door de werking van Gods Geest om Christus aan te hangen. Ach, Uw lamp zal uitgaan en u in donkerheid laten.

Lieve vrienden! wees zeker dat er een waarachtig werk van genade in uw harten begonnen is. Bedenkt dat er gezegd is, dat de man, die zijn huis op een steenrots gebouwd had, diep groef en op de steenrots bouwde. Iedere verandering is nog geen waarachtige bekering. Van velen is het waar: „Zij keren zich, maar niet tot de Allerhoogste.” (Hos. 7 : 16). Stelt u niet tevreden door veranderd te zijn, indien u niet bekeerd zijn. Het zal u niet helpen in de grote dag.

(2) Zij moeten voor Christus verschijnen. Het is zeer gemakkelijk voor het oog van de mensen een Christen te schijnen: „De mens ziet alleen wat voor ogen is, maar God ziet het hart aan.” Zo lang als geveinsden alleen voor mensen moeten verschijnen, kunnen zij hun geveinsdheid volhouden. Zij kunnen spreken, lezen en bidden evenals Gods kinderen. Maar wanneer het geroep komt: „Ziet, de Bruidegom komt,” dan weten zij dat zij voor Christus, de Kenner van de harten, moeten verschijnen. Toen Isäi zijn zeven zonen voor het aangezicht van Samuel stelde, zo keek hij Eliab aan, en zei: „Zeker is deze voor de Heere, zijn gezalfde.” (1 Samuël 16 : 6). Maar God zei: „Ik heb hem verworpen; want het is niet gelijk de mens ziet; want de mens ziet aan wat voor ogen is, maar de Heere ziet het hart aan.”

Ach, broeders! er zijn er velen onder u, die nu zonder vrees voor de mensen verschijnen, ofschoon ge voor uzelf weet dat u geen genade ontvangen hebt, dat u nooit wedergeboren bent en dat u in de zonde leeft; u kunt aan de tafel des Heeren aanzitten zonder vrees of schaamte. Maar wanneer Christus komt, dan zal uw lamp

uitgaan, u zult de heerlijkheid van Zijn heilig oog niet kunnen verdragen. O, bidt dat u nu zulk een verlangen naar Christus mag hebben, dat u voor de Zoon des mensen mag kunnen bestaan als Hij komen zal!

II. De angstige vraag: „Geeft ons van uw olie, want onze lampen gaan uit.”

1. De geveinsden zullen dan het onderscheid zien tussen hen en de vromen. Hun lampen zullen uit zijn, maar de lampen van de ware vromen zullen helder branden. Nu denken de geveinsden, dat zij zo goed zijn als anderen. Zij denken dat er geen verschil is tussen hen en Gods volk. In die dag zullen zij erkennen dat er een grote kloof tussen hen is.

2. Zij zullen zien hoe gelukkig het is olie in hun lampen te hebben. Voor het ogenblik zien velen onder u niet in, welke behoefte zij aan genade hebben. U ziet niet in, dat u gelukkiger zou zijn door genade ontvangen te hebben. U wilt liever blijven zoals u bent. Maar in die dag zult u roepen: „Geeft ons van uw olie.” In die dag zult u zien welke vrede de vromen hebben. Zij zullen onbewegelijk staan te midden van het heelal dat verloren gaat. Het bloed van Christus op hun geweten zal hun een blijvende vrede geven. U zult hun vrolijke aangezichten zien als zij het geroep horen, als zij de voetstappen van de Bruidegom, die komen moet, horen naderen; u zult hun loflied horen als zij de Heere hun Verlosser prijzen. Nu zijn de vromen arm en veracht, dikwijls in moeite, iedere morgen gekastijd, en u zou u niet bij hen willen voegen. Maar in die dag zullen zij gelijk zijn aan de parels ener kroon, gelijk de kinderen van een koning.

3. Zij zullen tot de vromen hun toevlucht nemen. Nu verachten de geveinsden de vromen, en zouden hun niets willen vragen. Wanneer een werkelijk oprecht mens u waarschuwt of u een raad geeft, dan voelt ge u beledigd. Maar in die dag zult u wanhopig zijn, en blijde van tot iemand uw toevlucht te kunnen nemen. U zult gelukkig zijn in die dag tot vrome vrienden en leraars te kunnen gaan. U die verwonderd bent wat de mensen beweegt om tot leraars te spreken, u die de ware vromen veracht en bespot, u zult zeggen: „Geeft ons van uw olie.” Heden kloppen leraars en vrome vrienden aan uw deur, en bezweren u om de olie van de genade in uw harten te doen komen. Maar in die dag zult u aan hun deur kloppen en roepen: „Geeft ons van uw olie, want onze lampen gaan uit.” O, welk een dwaasheid om te berusten in een verlangen naar genade, wanneer zelfs geveinsden dit in die vreselijke dag zullen ondervinden!

III. De teleurstelling. „Geenszins, opdat er misschien voor ons en voor u niet genoeg zij.”

1. Het is niet in hun macht om genade te geven. Het behaagt God om de vromen als middelen te gebruiken, maar Hij heeft hen niet tot fonteinen van genade gemaakt. „Ik heb geplant, Apollos heeft nat gemaakt, maar God heeft de wasdom gegeven. Zo is dan noch hij, die plant, iets, noch hij die nat maakt, maar God die de wasdom geeft.” (1 Kor. 3 : 6, 7). Rachel zei tot Jakob: „Geef mij kinderen, of indien niet, zo ben ik dood! Toen ontstak Jakobs toorn tegen Rachel, en hij zei: Ben ik dan in plaats van God?” (Gen. 30 : 2, 3). Zo is de genade niet in des mensen hand. „Welke niet uit den bloede, noch uit den vleze, noch uit de wil des mans, maar uit God geboren zijn.” (Joh. 1 : 13). Het is dus tevergeefs dat u naar middelen uit ziet om de zaligmakende genade aan uw ziel te geven. De bijl kan niets doen zonder de hand van de houthakker. De kruik, die het water draagt, is de bron niet. Het zal tevergeefs zijn als u in die vreselijke dag tot de kinderen Gods zult roepen. Ga nu tot Jezus.

De oprechten kunnen geen genade missen. De rechtvaardigen worden nauwelijks zalig. Ieder kind Gods krijgt juist zoveel genade als hij nodig heeft om behouden te worden. Zelfs nu ondervindt ieder kind Gods dat hij geen genade missen kan. Hij heeft niet te veel van de Heilige Geest om hem te helpen in het gebed, te wenen over zijn zonden en om Christus lief te hebben. In tijden van verzoeking gevoelt een gelovige niets van de werking des Heiligen Geestes. Hij heeft meer behoefte om te ontvangen dan om weg te geven. In die plechtige ure van de komst van Christus, zal hij gevoelen dat hij niets te geven heeft.

O, lieve broeders, gaat heen en koopt voor uzelf! U, die weet dat u zonder genade bent, gaat tot Jezus om genade te ontvangen, voordat het geroep gehoord zal worden. De heiligen, noch de leraars kunnen het u geven. Al onze bronnen zijn in Jezus. In Hem woont de Heilige Geest zonder mate. *Heere, neig hun harten om zelf tot U te gaan!*

DE TIEN MAAGDEN. (4e gedeelte).

„Als zij nu heengingen om te kopen, kwam de Bruidegom. En die gereed waren, gingen met Hem in tot de bruiloft, en de deur werd gesloten.” (Matth. 25 : 1013).

I. Wie zijn bereid?

Allen zijn niet bereid. Deze gelijkenis toont aan, dat allen, die voorgeven Christus toe te behoren, niet bereid zijn. De dwaze maagden scheen bereid te zijn. Zij hadden haar kleed, haar lamp, haar pit en haar vlam, en toch waren zij niet bereid. Allen onder u, die Christenen schijnen, zijn niet bereid. Velen van u komen op tot het huis Gods, zitten neer aan de tafel des Heeren, geven voor veel werk van hun ziel te maken, en toch bent u niet bereid. Niet allen, die vrezen, zijn bereid. De dwazen waren nu ook bevreesd. Haar hart sloeg beangst. Zij gingen heen om te kopen, haar geschrei was hartverscheurend, misschien stortten zij bittere tranen. En toch waren zij niet bereid. Velen van u zijn beangst en gaan heen om te kopen. U weent als u de Heere zoekt. En nog bent u niet bereid. Indien u heden moest sterven, of indien Christus heden kwam, u zou niet bereid gevonden worden. Wie zijn dan bereid?

1. Zij die het bruiloftskleed aan hebben. Dit ziet u. „Zijn vrouw heeft zichzelf bereid, en haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen van de heiligen.” (Openb. 19 : 7, 8). En ook: „De koningin staat aan uw rechterhand, in het fijnste goud van Ofir. Des konings dochter is geheel verheerlijkt inwendig; haar kleding is van gouden borduursel.” (Psalm 45 : 913). En in Matth. 22 : 11 lezen wij, dat het eerste wat de koning zag, een man was die geen bruiloftskleed aan had. Dit bruiloftskleed is de rechtvaardigmaking van God, het kleed dat Jezus de ziel aantrekt, de toegerekende rechtvaardigheid. Dit is het eerste wat wij hebben moeten om bereid de Bruidegom tegemoet te gaan.

Hebt ge uw eigen verwerpelijkheid gezien? Dat u geheel onrein en vuil zijt? Hebt u de weg van de zaligheid ontdekt, waardoor Christus ons toegerekend wordt? Bent u gewassen in het bloed en bekleed met het witte kleed van Christus? Dan bent u bereid.

Vergis u niet.

1ste. Het is niet genoeg van deze toegerekende gerechtigheid te weten. Velen horen veel van dit kleed van de gerechtigheid en weten er veel van, zonder het ooit aan te trekken, en worden daarom niet veranderd. Kennis zal u slechts veroordelen en u dieper doen zinken.

2e. Het is niet alleen een verlangen naar deze gerechtigheid. De luiaard verlangt en heeft niets. Velen hebben een traag verlangen naar Christus, dat nooit bevredigd wordt; zij zijn er niet beter door evenals bedelaars die rijk verlangen te zijn.

3e. Het is niet genoeg het eenmaal aan te trekken en dan naderhand iets anders te doen.

4e. Dit kleed moet ons voor altijd gegeven worden. Christus is niet eerst onze gerechtigheid en daarna onze heiligheid, maar Christus is alles. Ons bruiloftskleed in de hemel moet het kleed zijn, dat in Christus' bloed gewassen is; het moet ons iedere dag, ieder ogenblik gegeven worden. Gelukkig de ziel, die dagelijks haar eigen ongerechtigheid inziet, en ook dagelijks dat bruiloftskleed ontvangt om haar naaktheid te bedekken.

2. *Zij die het nieuwe hart hebben.* Kunnen twee samen wandelen, tenzij dan dat zij

met elkander overeenkomen? Het is onmogelijk, dat twee zielen samen gelukkig kunnen zijn, indien zij tegenovergestelde dingen liefhebben. Het is evenals twee stieren, die in hetzelfde juk lopen en die een verschillende weg opgaan. Hier is de diepe wijsheid van het gebod, dat aan de kinderen Gods verbiedt om zich te vermengen met de wereld. Welk een overeenkomst heeft het licht met de duisternis? Zo is het ook met de bruid van Christus. Zij moet één met Hem zijn, indien zij met Hem in wil gaan tot de bruiloft.

Veronderstel dat een uwer, die een onbekeerd hart had, met Christus zou ingaan tot de bruiloft. Uw hart is in vijandschap met God, u haat Gods volk, de Sabbat is u een verveling, u dient uw lusten en begeerlijkheden, het Lam dat in het midden van de troon is wil u leiden, en God wil alle tranen van uw ogen afwissen. Maar u haat God en het Lam hoe zou u daar gelukkig kunnen zijn? Daar zijn geen andere dan Gods kinderen (geveinsden die altijd psalmen zingen, zoals u ze noemt), zou u met hen gelukkig kunnen zijn? Een eeuwige Sabbat! Mijn hoogste gedachte van de hemel is een eeuwige Sabbat met Christus zou u gelukkig kunnen zijn? Zou u er u in kunnen verlustigen? Ach, mijn vrienden, niemand zal daar binnen gaan die bevlekt is niemand, die een leugen zegt of liefheeft. Indien u nog niet wedergeboren bent, dan bent u niet bereid.

3. *Zij wier lampen gereed zijn.* Terwijl de wijze maagden sliepen, waren zij niet gereed. Het is waar, zij hadden het bruiloftskleed aan, en er was olie in hun vaten, maar haar lampen waren donker en haar ogen gesloten. Maar toen zij het geroep hoorden, stonden zij op en bereidden haar lampen; nu zijn zij gereed om de Bruidgom tegemoet en met Hem in te gaan. Ieder kind Gods is niet bereid. Is een afgedwaalde gereed, een die zijn ziel met nieuwe zonden beladen heeft en niet gewassen is, een die nog onder de zonde ligt en niet naar de Bron gaat, een die zijn rug naar Gods huis toekeert en zijn aangezicht naar zijn afgod? Is een afgodendienaar gereed, een die Christus eenmaal liefhad, en nu een afgod in Zijn plaats stelt, die zich met een onwettige liefde bezoedelt? Is de ziel gereed die haar eerste liefde verlaten heeft, die koud blijft voor Goddelijke dingen? Was Salomo bereid, terwijl zijn hart aan vele vrouwen hing? Of was Petrus bereid toen hij zijn Heere verloochende?

O, mijn vrienden! leert de genade, die in u is, te verlevendigen. Verlevendigt uw geloof in Jezus, uw liefde tot Hem en tot de heiligen, indien u bereid zult zijn. Waakt! Houdt u bezig met Goddelijke dingen en houdt uw oog gericht op de toekomstende heerlijkheid.

II. De beloning van hen die bereid zijn: „Zij gingen met Hem in tot de bruiloft.”

1. Christus zal hen voor de Zijnen erkennen. Christus zal hen voor Zijn Vader stellen en zeggen: „Zie hier Ik en de kinderen, die u Mij gegeven hebt.” Dit zijn zij, voor wie Ik gestorven ben, gebeden en geheerst heb. Tegenwoordig erkent Christus de Zijnen niet openlijk. Hij maakt geen onderscheid tussen hen en de geveinsden.

1ste. De wereld kent hen niet. De zon schijnt over bozen en goeden. Aardsgezinden denken dat wij aan hen gelijk zijn.

2e. De heiligen kennen ons niet. Dikwijls verdenken zij ons. De kinderen Gods verdenken soms elkander ten onrechte. Zij hebben geen bijzondere ondervinding, geen bijzonder kenteken van de kinderen Gods.

3e. Dikwijls kennen wij onszelf niet. Wanneer wij met de boosheid te strijden hebben, als wij gezondigd hebben, als de genade slechts weinig is. „Kan ik mij als een kind beschouwen?” Maar dan zal Christus ons als de Zijne erkennen, en dit zal voor altoos een einde maken aan alle twijfel. De spottende wereld zal dan weten dat

Christus ons liefheeft, zij zal dan wensen in ons lot te delen. De heiligen zullen zien, dat wij evenals zij Christus toebehoren; zij zullen ons niet meer verdenken. Wij zullen niet meer twifelen, wij zullen niet meer dood, onstandvastig, bedorven en zondig zijn. Christus zal ons voor Zijn Vader belijden. Hij zal zeggen: „Komt, U gezegenden mijns Vaders; beërft het Koninkrijk dat voor u bereid is. (Matth. 25 : 34).

2. De heiligen zullen met Christus zijn. „Zij gingen met Hem in.”

De grootste vreugde van een gelovige hier op aarde is de tegenwoordigheid van Christus te ondervinden, niet die gezien, gevoeld of gehoord wordt, maar de ware tegenwoordigheid van de onzichtbare Heiland. Dit maakt stille gebeden, prediciën en sacramenten zalig, wanneer wij er Jezus in vinden: „Ik stel de Heere gedurig voor mij; omdat Hij aan mijn rechterhand is, zal ik niet wankelen.” (Psalm 16 : 8). Dikwijls verbergt Jezus Zijn aangezicht, en wij zijn bevreesd. Wij zoeken Hem, die onze ziel liefheeft, maar Hij is weggegaan. Wij staan op en zoeken, maar vinden Hem niet. Het is maar een half geluk naar een onzichtbare Heiland te verlangen. Veronderstel eens, dat man en vrouw ver van elkander verwijderd zijn. Het is aangenaam brieven en tekens te krijgen, en een vriend te zien, die hen wèl verliet. Maar dit alles zal ons hun gemis niet vergoeden. Alzo dragen wij rouw over een afwezige Heere. Maar als Hij komen zal, dan zullen wij met Hem zijn. „Verzadiging van de vreugde is voor Uw aangezicht; liefelijkheden zijn in Uw rechterhand eeuwig.” (Psalm 16 : 11). Hier hebben wij een voorsmaak van de zaligheid. Christus zou zonder ons niet gelukkig kunnen zijn. Wij zijn Zijn lichaam. Indien één kind Gods ontbreekt, dan zou Hij niet volmaakt zijn. Wij zijn Zijn volheid. Hier hebt u Zijn gebed. „Vader, Ik wil dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt.” (Joh. 17 : 24). Wij konden niet gelukkig zijn zonder Christus. Breng ons naar de gouden stad, naar de poorten van paarden, naar het lied, naar de tronen, naar de palmen en naar de engelen wij zouden toch zeggen: Waar is de Godmens, Die voor ons stierf? Waar is de Engel, die mij van al het boze verlost? Waar is Jezus? Waar is de doorstoken zijde? „Wij zullen Zijn aangezicht zien.” Het Lam is het licht. Wij zullen staan met het Lam op de berg Sion, wij zullen niet meer scheiden.

III. *Het lot van de geveinsden. „De deur werd gesloten.”*

De deur van Christus staat lange tijd wijd open, maar wordt ten laatste gesloten. Wanneer Christus komt, dan zal de deur gesloten worden. Nu is de deur open, en wij zijn uitgezonden om u te nodigen om binnen te komen. Spoedig zal zij gesloten worden, en u zult niet meer kunnen. Zo was het met de zondvloed. Gedurende 120 jaar stond de deur van de ark wijd open. Noach ging voort, de mensen te prediken, dat zij zouden binnenkomen. De Geest twistte met de mensen. Maar zij spotten met de naderende vloed. Ten laatste kwam die dag. Noach ging de ark binnen en God sloot achter hem toe. De deur was gesloten. De zondvloed kwam en nam hen allen weg. Zo zal het ook met velen hier zijn. Nu is de deur wijd open. Jezus zegt: „Ik ben de deur; indien iemand door Mij ingaat, die zal behouden worden, en hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden.” (Joh. 10 : 9). Christus zegt niet: Ik was of Ik zal zijn, maar Ik ben de deur. Nu kan een ieder binnenkomen. Spoedig zal Christus komen, gelijk een dief, gelijk een strik, gelijk de barensnood ener bevruchte vrouw, en u zult het geenszins ontvlieden. Gaat in door de enge poort. Zij baden: „Heere, Heere, doe ons open.” Geveinsden bidden nu niet of niet in waarheid. Zij bidden op een koude, vervelende wijze, maar in die dag zullen zij in waarheid bidden. Tegenwoordig zouden velen van u zich schamen ernstig over uw ziel na te denken, te wenen, te bidden of tot een leraar te gaan; in die dag zult u alle schaamte verliezen, u zult

wenen en klagen en in uw angst tot Christus gaan. Velen van u worden nu door Christus gezocht: „Hij is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Hij is de Herder, die het ene schaap zocht dat verloren was.” Hij staat aan uw deur en klopt, en roept: „Tot u, o mens, roep ik.” „Bekeert u, bekeert u.” Zondaar, zondaar, doe mij open. In die dag zal het juist het tegendeel zijn. U zult in die dag de Heere zoeken en Hem niet vinden, u zult aan Zijn deur staan en kloppen, u zult uw stem verheffen en roepen: „Heere, Heere, doe mij open!”

Welk een schouwspel zal deze gemeente in die dag opleveren! Zij, die niet naar Gods huis gaan oude mannen en vrouwen, die in zonde grijs geworden zijn jonge mensen, die verliefd zijn op wereldse genoegens kinderen, die zonder God leven, u allen zult in die dag ernstig gestemd zijn.

Spreekt dit niet tot uw geweten, u die niet bidt, of slechts op een koude en onverschillige wijze of slechts uit gewoonte? ach, in die dag zult u bidden, wanneer het te laat zal zijn. Waarom die angst niet tegengegaan, en nu beginnen te bidden? Zij waren teleurgesteld. De Heere antwoordde: „*Ik ken u niet.*”

Christus zal Zijn eigen volk erkennen: „Ik ken hen.” De arme verachte gelovigen zal Hij als de Zijnen erkennen. Ofschoon de wereld hen niet kent, zo zal Christus hen kennen. Niemand zal in die dag vergeten worden. Maar zo zal het niet zijn met de dwaze maagden, die geen olie in haar lampen hebben. Christus zal haar niet als de Zijnen erkennen. Ach, het zal verschrikkelijk zijn, door Christus verloochend te worden voor Zijn Vader en de heilige engelen. „Waakt daarom, want gij weet de dag niet, noch de ure, in dewelke de Zoon des mensen komen zal.” Ziet toe, dat u waarachtige genade in uw harten hebt, dat Christus uw gerechtigheid is, en dat uw ziel levend is.

HET HUISGEZIN VAN BETHANIË. 1ste preek

„En er was een zeker man krank, genaamd Lazarus, van Bethanië, uit het vlek van Maria en haar zuster Martha. (Maria nu was degene, die de Heere gezalfd heeft met zalf, en Zijn voeten afgedroogd heeft met haar haren, welker broeder Lazarus krank was). Zijn zusters dan zonden tot Hem, zeggende: Heere! zie, dien Gij liefhebt, is krank. En Jezus, dat horende, zeide: Deze krankheid is niet tot den dood, maar ter heerlijkheid Gods, opdat de Zone Gods door dezelve verheerlijkt worde.”
(Joh. 11 : 14).

„De mens wordt geboren tot moeite, gelijk de vonk die opwaarts vliegt.” Ziekte gaat rond, zij spaart noch rijken, noch armen. Soms worden jongen, soms ouden, soms zij, die in de kracht van hun leven zijn, op een ziekbed uitgestrekt. „Gedenkt de zieken, alsof u mee krank waart.” De redenen, waarom God ziekte zendt, zijn zeer verschillend:

1ste. Soms voor de bekering van een ziel. In dagen van gezondheid spreekt het Woord niet altijd tot het hart. De wereld is alles. Haar vreugde, haar genoegens, haar bewondering houdt uw geest bezig. Soms legt God u op een ziekbed neer, en toont u de zonden van uw hart aan, en de ijdelheid der aardse genoegens, en brengt de ziel er toe, om in Christus voor eeuwig een schuilplaats te zoeken. O, gelukkig die ziekte, die de ziel tot Jezus brengt!

2e. Soms voor de bekering van vrienden. Als de verbondenen ten strijde uittogen, dan knielden zij op het veld neer en baden. En dit was een van hun gebeden: „Heere, neem degenen die rijp zijn, en spaar de groenen.” (Richard Cameron) Dit doet God soms in huisgezinnen. Hij werpt het biddende kind, dat bijna bespot werd, op een ziekbed, opdat de overigen zich mogen bekeren en bidden.

3e. Soms is het een oordeel. Als aardsgezinden lange tijd in de zonde blijven voortleven, niettegenstaande het Woord en de waarschuwingen van leraars, dan toornt Hij over hen en zij vergaan. „En man, die dikwijls bestraft zijnde, de nek verhardt, zal schielijk verbroken worden, zodat er geen genezen aan zij.” (Spr. 29 : 4). „Daarom zijn onder u vele zwakken en zieken, en velen slapen.” (1 Kor. 11 : 30).

Een ander geval hebben wij nu voor ons, een kind van God die ziek is, opdat Christus in hem moge verheerlijkt worden.

I. Het geval, de persoon. „Er was een zeker man krank, genaamd Lazarus.”

Lazarus was duidelijk een kind Gods, en toch was hij krank. Hoe hij tot die genade gekomen is, wordt ons niet gezegd; zijn naam wordt vroeger nooit genoemd. Indien wij gissen mogen, dan is het waarschijnlijk, dat Maria de eerste in dit huisgezin was, die de Heere kende; misschien hield later Martha op met „veel dienens,” en zette zich ook neer aan de voeten van Jezus; beiden overreedden haar broeder Lazarus, om ook tot Jezus te komen. In elk geval was hij een kind van God. Hij leefde in een vroom huisgezin. Allen in het huis waren kinderen Gods. Gelukkig huisgezin van Bethanië, dat hand aan hand de heerlijkheid tegemoet gaat! Nu treedt de ziekte het huis binnen. Christus had hem bijzonder lief: „Heere, die Gij liefhebt, is krank.” „Jezus had Martha, en haar zuster en Lazarus lief.” „Lazarus, onze vriend slaapt.” Evenals

Johannes, de discipel die Jezus liefhad, zo had Jezus Lazarus bijzonder lief. Ik kan **u** niet zeggen waarom. Hij was een zondaar gelijk andere mensen, maar misschien gaf Jezus hem, na zijn bekering, meer van Zijn beeld dan aan andere gelovigen. Eén ding is zeker Jezus had hem lief, en toch werd Lazarus ziek.

1. Leer hieruit anderen niet te veroordelen, wanneer zij in droefheid zijn. De drie vrienden van Job trachtten hem te overtuigen, dat hij een slecht mens en een geveinsde moest wezen, omdat God hem verdrukt had. Zij wisten niet, dat God Zijn eigen lieve kinderen kastijdt. Lazarus was krank; de bedelaar Lazarus was vol zweren; Hiskia was krank tot sterven toe, en toch had Jezus deze allen zeer lief.

2. De kinderen Gods behoren niet aan Zijn liefde twijfelen, wanneer Hij bedroeft. Christus had Lazarus bijzonder lief en toch kastijdde Hij hem zwaar. Een wondarts heeft eerst recht medelijden met zijn lijder, als hij het lancet in de wond steekt en deze tot de grond toe peilt. En zo ook Christus. Hij ziet de Zijnen teer aan wanneer Hij ze bedroeft. Twijfel niet aan de heilige liefde van Jezus voor uw ziel, wanneer Zijn hand zwaar over u is. Jezus had Lazarus niet minder lief, toen Hij hem kastijdde, maar zelfs meer, „gelijk een Vader de Zoon, in dewelke Hij een welbehagen heeft.” (Spr. 3 : 12). Als een goudsmid het goud in de smeltkroes werpt, dan kijkt hij ernaar.

II. De plaats. Van Bethanië, uit het vlek van Maria, en haar zuster Martha.

Bethanië is een lief en eenzaam dorpje, ongeveer twee mijlen van Jeruzalem, en ligt op de Olijfberg. Op de huidige dag is het vol van vijgenbomen, olijfbomen en granaatbomen. Maar in de ogen van Christus was het nog dierbaarder, het was „het vlek van Maria en haar zuster Martha.” Waarschijnlijk woonden zij in een nederige woning, onder de schaduw van een vijgenboom. En deze woning was Jezus dierbaar. Dikwijls, wanneer Hij van de Olijfberg kwam en deze woning naderde, dan werd Zijn hart verblijd. Dikwijls zat Hij onder hun vijgenboom, en sprak met hen over het Koninkrijk Gods. Zijn Vader had deze woning lief, want zij, die er in waren, waren rechtvaardigen. En de engelen wisten het wel, want dag en nacht dienden zij daar drie erfgenamen van de zaligheid. Geen wonder dus, dat Hij die plaats noemde „het vlek van Maria en haar zuster Martha,” zo werd het genoemd in de hemel.

Zo is het nog. Wanneer de wereld aan onze stad denkt, dan noemt zij haar de stad van een rijke koopman, of van een geleerde, of van een grote staatkundige, die even goed een misslag begaat als een vriend des volks, of zij noemt haar de stad, waarnaast een rijk edelman woont. Maar in de hemel is onze stad even goed bekend als het vlek van Maria en Martha. Misschien geeft een arm vlieringkamertje, waarin een kind Gods woont, deze stad een naam in de hemelen.

Lieve gelovigen, hoe groot is de liefde van Christus jegens u! Hij kent de stad waarin u woont, het huis waar u bent, de kamer waar u bidt. Dikwijls staat Hij aan de deur en steekt Zijn hand door de deur: „Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds voor Mij.” (Jesaja 49 : 16). Gelijk een bruidegom de plaats liefheeft, waar zijn bruid woont, zo zegt Christus dikwijls: „Daar wonen zij voor wie Ik stierf.” Wees hierin gelijk Christus. Wanneer een koopman op de wereldkaart ziet, dan wendt Hij zijn ogen naar die plaatsen, alwaar zijn schepen varen; een krijgsman ziet naar de plaatsen, waar vroeger oorlog gevoerd is, of waar sterke vestingen stonden, maar een gelovige moet gelijk Jezus zijn hij moet de plaatsen liefhebben, waar gelovigen wonen.

III. De boodschap. Zij zonden tot Hem.

1. Dit schijnt hun eerste toevlucht geweest te zijn toen de ziekte kwam. „Zijn zusters zonden tot Jezus.” Zij achtten geen lichamelijke kwalen te gering voor Hem.

Het is waar, Hij had haar geleerd, dat slechts „één ding nodig is,” en Maria had het goede deel uitgekozen, dat van haar niet zal worden weggenomen, toch wisten zij wel, dat Jezus het lichaam niet verachtte. Zij wisten, dat Zijn hart met iedere soort van droefheid medelijden had; daarom zonden zij heen tot Jezus. Dit moest u ook doen: „Roep Mij aan in den dag van de benauwdheid, Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren.” (Psalm 50 : 15). Bedenk, dat er geen droefheid te groot noch te klein is, om er mee tot Hem te komen: „Laat uw begeerten in alles, door bidden en smeken, met dankzegging bekend worden bij God.” (Filip. 4 : 6). „Werpt al uw bekommernissen op God.” Ga tot Jezus met wat het ook zijn mag. Sommigen vertrouwen in Christus met hun ziel, maar niet met hun lichaam; met hun zaligheid, maar niet met hun gezondheid. Hij heeft graag, dat men met de kleinste dingen tot Hem gaat.

(1) De beweegreden. „*Heere, dien Gij liefhebt, is krank.*”

Indien een wereldling tot Christus gezonden had, dan zou hij een andere reden opgegeven hebben. Hij zou gezegd hebben: Hij, die U liefheeft, is krank. Hij heeft in Uw naam geloofd, hij heeft U voor de wereld beleden, smaadheden om Uwentwil gedragen. Martha en Maria wisten beter hoe met Jezus te onderhandelen. Haar enige beweegreden was in de boezem van Jezus: „Heere, dien Gij liefhebt, is krank.”

1ste. Hij had hem lief met een bijzondere liefde. Jezus had hem lief van alle eeuwigheid.

2e. Met een aantrekkende liefde. Hij trok hem af van de toorn, van nog langer de zonde te dienen.

3e. Met een vergevende liefde. Hij trok hem tot zich en wiste zijn zonden uit.

4e. Met een staande houdende liefde. „Wie anders kan mij staande houden dan Gij?” Hij, voor wie U gestorven bent, die U uitverkoren, gereinigd, en tot nu toe bewaard hebt „hij, die U liefhebt, is krank.”

Spreekt zó tot Jezus, lieve gelovigen. Dikwijls ontvangt u niet, omdat u kwalijk bidt: „U bidt en gij ontvangt niet, omdat gij kwalijk bidt, opdat u het in uw wellusten doorbrengen zou.” (Jak. 4 : 3). Dikwijls vraagt u de Heere iets hoogmoedig, alsof u een hoog persoon waart, zodat, indien Christus uw gebed verhoort, het uw lusten nog meer zou strelen. Leert te bukken in het stof en steunt op Zijn eigen vrije liefde. U hebt mij liefgehad, ofschoon er niets goeds in mij was: verloochen Uw liefde niet! „Laat niet varen de werken Uwer handen!” (Psalm 138 : 8).

(2) Een heilige bescheidenheid in het gebed.

Zij leggen hun noden aan Zijn voeten terneer en laten ze daar rusten. Zij zeggen niet: *Kom spoedig, Heere, en genees hem.* Zij kennen Zijn liefde zij geloven Zijn wijsheid. Zij laten het aan Hem over: „Heere, dien Gij liefhebt, is krank. „Zij wierpen ze voor de voeten van Jezus, en Hij genas hen.” (Matth. 15 : 30). Zij klaagden niet, maar lieten hun noden voor zich klagen. „Laat uw begeerten bekend worden bij God.” (Fil. 4 : 6).

Leer hieruit, dat het gebed niet bestaat in vurig te klagen, maar in vurig te geloven. Hij, die het meest in de liefde en de macht van Jezus gelooft, zal het meeste door het gebed verkrijgen. Het is waar, de Bijbel verbiedt u niet om alle beweegredenen te gebruiken en om voor bijzondere gaven te bidden, zoals voor de herstelling van zieken vrienden. „Mijn dochttertje is in haar uiterste; ik bid U, dat Gij komt en de handen op haar legt, opdat zij behouden worde, en zij zal leven.” (Markus 5 : 23). „Heere, ik ben niet waardig, dat Gij onder mijn dak zou inkomen. Maar spreek alleenlijk een woord en mijn knecht zal genezen worden.” (Matth. 8 : 8). Toch is er een heilige bescheidenheid in het gebed, die sommige gelovigen weten te gebruiken. Gelijk deze

twee zusters haar bede aan Zijn voeten legden: „Heere, zie, dien Gij liefhebt, is krank.”

IV. Het antwoord.

1. Een woord van belofte. „Deze krankheid is niet tot de dood.” Dit was een onmiddellijk antwoord op het gebed. Hij kwam niet Hij genas niet maar Hij sprak slechts een woord dat voldoende was om haar gelukkig te maken: „Deze krankheid is niet tot de dood.” De bode ging heen, trok de Jordaan over en voor zonsondergang bereikte hij misschien ademloos het vlek Bethanië. Met een angstig gelaat liepen de zusters hem tegemoet om te weten wat Jezus gezegd had. Goede tijding! „Deze krankheid is niet tot de dood.” Zalige belofte! Het hart van de zusters is vertroost, en zonder twijfel delen zij haar vreugde de stervende mee.

Maar hij wordt zwakker en zwakker, en als zij met een betrand oog een blik werpen op zijn bleke wangen, dan begint haar geloof bijna te wankelen. Maar Jezus heeft het gezegd en Jezus kan niet liegen: indien het niet zo was, dan zou Hij het ons gezegd hebben. „Deze krankheid is niet tot den dood.” Eindelijk blaast Lazarus naast zijn wenende zusters de laatste adem uit. Zijn oog is dof zijn wangen zijn koud hij is dood. En toch heeft Jezus gezegd: „Niet tot de dood.” De vrienden komen samen om het lichaam naar het graf in de spelonk te dragen. En toen de zusters van het graf wederkeerden, sterft haar geloof haar harten zijn zeer terneer geslagen. Wat meende Hij door te zeggen: „Niet tot den dood?”

1. Leer hieruit op Christus' woorden te vertrouwen, wat ook het uitwendige zijn moge. Wij leven in donkere tijden. Iedere dag worden de wolken zwaarder en komen zij lager. De vijanden van de sabbat worden toornig. De vijanden van onze Kerk worden meer en meer wanhopig. De zaak van Christus wordt overal bedreigd. Maar wij hebben een zalig woord van belofte: „*Deze krankheid is niet tot de dood.*”

Donkerder tijden zullen nog komen de wolken zullen breken en Schotland weldra met een vloed van ontrouw bedekken, en velen zullen als Maria zeer ter neer geslagen zijn. Heeft Gods woord ooit gewankeld? Nee, nooit! „Onze krankheid is niet tot den dood.” De doodsbeenderen van Israël zullen leven. Het pausdom zal zinken gelijk een molensteen; weduwstaat en verlies van kinderen zal het op één dag overkomen. De koningen van Tarsis en de eilanden zullen hun knieën voor Jezus buigen. Jezus zal heersen totdat al Zijn vijanden onder Zijn voeten zullen gelegd zijn, en de gehele wereld zal weldra een ware sabbat genieten.

2. De uitlegging: „... Maar ter heerlijkheid Gods, opdat de Zoon Gods door dezelve verheerlijkt worde.” Sommigen konden vragen: waarom was Lazarus dan krank? Antwoord: „Ter heerlijkheid Gods.” Hierdoor werd Christus op een duidelijke wijze bekend gemaakt:

1ste. Zijn bewonderenswaardige liefde voor de Zijnen werd hier gezien, toen Hij aan het graf weende.

2e. Zijn macht om de doden op te wekken. Hij toonde te zijn de Opstanding en het Leven, toen Hij uitriep: „Lazarus, kom uit.” Christus werd nu meer verheerlijkt dan indien Lazarus niet krank en gestorven was geweest.

Zo ook in al het lijden van Gods volk. Soms zegt een kind van God: Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal? Ik wil leren, prediken, en grote dingen voor u doen. Soms is het antwoord: *u zult om Mijnentwil lijden*. Het toont aan de macht van het bloed van Christus, wanneer het vrede geeft in een uur van benauwdheid, wanneer het gelukkig kan maken in ziekte, in armoede, in vervolging en in dood. Verwonder u niet als u lijdt, maar verheerlijk God. Het brengt een genade teweeg, die in tijden van

gezondheid niet kan gezien worden. De persing van de druiven brengt voort het zoete sap van de wijn; zo ook brengt de droefheid teweeg onderwerping, verlatenheid van de wereld en volkomen rust in God. Maak gebruik van uw beproevingen terwijl u er in bent.

HET HUISGEZIN TE BETHANIË. (2e gedeelte).

„Jezus nu had Martha, en haar zuster, en Lazarus lief. Als Hij dan gehoord had, dat hij krank was, toen bleef Hij nog twee dagen in de plaats, waar Hij was. Daarna zeide Hij verder tot de discipelen: Laat ons wederom naar Judea gaan. De discipelen zeiden tot Hem: Rabbi, de Joden hebben U nu onlangs gezocht te stenigen, en gaat Gij wederom derwaarts? Jezus antwoordde: Zijn er niet twaalf uren in den dag. Indien iemand in den dag wandelt, zo stoot hij zich niet, overmits hij het licht dezer wereld ziet. Maar indien iemand in de nacht wandelt, zo stoot hij zich, overmits het licht in hem niet is.” (Joh. 11 : 5-10).

I. De liefde van Jezus: „Jezus nu had Martha, en Maria, en Lazarus lief.”

1. Zo verhaalt ons Johannes. Hij wist wat in het hart van Christus was, want de Heilige Geest leerde hem wat hij schrijven moest, en hij zat aan in de schoot van Jezus, en kende de verborgenste geheimen van het hart van Jezus. Daarom getuigt Johannes: „Jezus had Martha, en Maria, en Lazarus lief.” U herinnert nog, dat zij aan Jezus de boodschap gezonden hadden: „die Gij liefhebt is krank.” Sommigen zouden zeggen: dat was een aanmatigende boodschap. Hoe konden zij het weten, dat Lazarus werkelijk bekeerd was? Dat Jezus hem werkelijk liefhad? Maar hier ziet u dat Johannes zijn zegel zet op hun getuigenis. Het was zeer waar, en zonder aanmatiging: „Jezus had Martha, en Maria, en Lazarus lief.”

Hoe weet de gelovige dat Jezus hem liefheeft?

Antwoord. Christus heeft eigenaardige wijzen om Zijn liefde te kennen te geven. „De verborgenheid des Heeren is voor degenen, die Hem vrezen.” Hoe dwaas om te denken, dat Christus Zijn liefde niet zou kunnen bekend maken aan het hart! Ik zal u een wijze noemen door dat hart tot zich te trekken. „Ja, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid.” (Jer. 31 : 4). „Als Ik nu bij u voorbijging, zag Ik u, en ziet, uw tijd was de tijd van de minne: zo breidde Ik mijn vleugel over ge uit, en dekte uw naaktheid, ja, Ik zwoer u, en kwam met u in een verbond. En u werd de Mijne.” (Ezech. 16 : 8). „Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader hem trekke,” (Joh. 6: 44). Als nu de Heere Jezus tot een dode vleselijk gezinde zondaar komt, en hem een straal van Zijn schoonheid openbaart van Zijn aangezicht, schoner dan dat van de mensenkinderen van Zijn kostbaar bloed van de plaats, die er onder Zijn vleugelen is. En als de ziel onttrokken wordt aan haar oude zonden, haar oude wegen, opgewekt uit haar doodheid, duisternis en wereldsgezindheid, en overtuigd wordt om alles te verlaten en tot de Heere Jezus te vluchten, dan smaakt die ziel de vrede des geloofs, en weet dat Jezus haar liefheeft. Zo wist Lazarus dat Christus hem liefhad. Ik was eertijds een werelds, zorgeloos mens, ik lachte om mijn zusters als zij het Lam Gods zo aankleefden, ik werd dikwijls boos op haar. Maar eens kwam Hij en toonde mij de uitnemendheid van de weg van de zaligheid in Hem. Hij trok mij, en nu weet ik dat Jezus mij heeft liefgehad.

Weet u dat Christus u liefheeft? Hebt u dit liefdepand, dat Hij u getrokken heeft om alles te verlaten en Hem te volgen; uw eigengerechtigheid, uw zonden, uw wereldse gezelschappen voor Christus te verlaten, alles los te laten dat met Christus onbestaanbaar is? Dan hebt u een goed bewijs, dat Hij u lief heeft.

2. Jezus had het gehele gezin lief. Het is zeer waarschijnlijk, dat er een groot verschil in de leden van de familie was; enigen waren meer ontwikkeld dan anderen, enigen stonden nader tot Christus, en sommigen waren meer gelijkvormig aan Christus nochtans heeft Jezus allen lief. Het schijnt, dat Maria het meest hemelsgezind was. Waarschijnlijk was zij de eerste, die ertoe geleid werd de Heere Jezus Christus te kennen en lief te hebben. Zij zat aan de voeten van Jezus als Martha zeer bezig was met veel dienen. Blijkbaar was zij ook veel meer verootmoedigd onder de zware beproeving dan haar zuster, want er wordt gezegd: „zij viel aan Zijn voeten.” Zij schijnt ook van levendiger dankbaarheid doordrongen te zijn geweest, want zij was het, die een pond zalf van onvervalste, zeer kostelijke nardus nam, en de voeten van Jezus zalfde, en met haar haren Zijn voeten afdroogde. Zij deed zoveel als zij kon. Het schijnt dat zij een uitstekend geloof had, vol liefde was en van een volgzame, zachtzinnige, stille aard. Nochtans had Jezus allen lief: „Jezus had Martha, en Maria, en Lazarus lief.” Ieder, die Christus toebehoort, wordt door Christus bemind, zelfs zwakke leden.

Goede tijding voor zwakke discipelen. U zegt al heel licht: „Ik ben geen Paulus, geen Johannes, geen Maria; ik vrees, dat Jezus Zich om mij niet bekommert. Antwoord: Hij had Martha, en Maria, en Lazarus lief. Hij heeft lief de zwakste dergenen, voor wie Hij gestorven is. Juist zoals een moeder al haar kinderen liefheeft, zelfs hen, die zwak en ziekelijk zijn, zo zorgt Christus voor hen, die zwak in het geloof zijn, die vele twijfelingen en vrezen hebben, die zwaar beladen en beproefd zijn.

Wees hierin aan Christus gelijk. „Dengene nu, die zwak in het geloof is, neemt aan, maar niet tot twistige samensprekingen.” (Rom. 14 : 1). „Wij, die sterk zijn, zijn schuldig de zwakheden van de onsterken te dragen, en niet onszelf te behagen.” (Rom. 15 : 1). Ik vrees, dat er onder ons veel van een tegenovergestelde geest is. Ik vrees, dat u onze Maria's, onze Paulussen, onze Johannessen liefhebt; u stelt zeer hoog hen, die blijkbaar steunpilaren zijn, maar kunt u neerdalen tot mensen van geringere staat? Leert dan om laag te bukken, en vriendelijk en zachtzinnig jegens de zwakken te zijn. Spreekt geen kwaad van hen, laat hun leemten niet het onderwerp zijn van uw samensprekingen. Bedekt hun fouten. Helpt hen met uw raad, en bidt voor hen.

II. *Het uitstel van Christus:* „Als Hij dan gehoord had, dat hij krank was, toen bleef Hij nog twee dagen in de plaats, waar Hij was.”

Hier is schijnbaar tegenspraak. Jezus heeft hen lief, en blijft toch nog twee dagen. U zou juist het tegendeel verwacht hebben: Jezus had hen lief, daarom toefde Hij niet, maar haastte Zich naar Bethanië te gaan. Zo handelt de menselijke liefde. Mensenliefde duldt geen uitstel. Hebt u iemand innig lief, en hoort u dat hij ziek is, dadelijk snelt u er heen om hem te zien en te helpen. Het waren twee gewichtige dagen in de woning te Bethanië. De bode was teruggekomen, zeggende: „deze krankheid is niet tot de dood.” Zij wisten dat Jezus haar liefhad en haar broeder teer beminde; daarom verwachtten zij elk uur dat Jezus komen zou. Wellicht werd Martha enigszins onrustig, zeggende: waarom blijft Hij uit? Waarom duurt het zo lang eer Hij komt? zou iets Hem ophouden? Wees niet ongeduldig, mocht Maria zeggen. U weet dat Hij Lazarus liefheeft, en Hij bemint ons, en u weet dat Hij getrouw is. Hij heeft gezegd: „deze krankheid is niet tot de dood.” De zieke werd zwakker, en blies

eindelijk de laatste adem uit in haar liefdearmen. Beide zusters waren verpletterd: Hij had ons lief, en toch blijft Hij twee dagen uit. Zo ook met de Syro-Fenicische vrouw. Hij liet haar op Zijn hulp wachten.

Zo handelt Christus ook nu nog met de Zijnen. Hoewel Hij liefheeft, laat Hij Zich juist om die reden soms wachten. Verwondert er u niet over, en wordt niet ongeduldig. Waarom blijft Hij uit?

1. Omdat Hij God is. Hij ziet het einde reeds bij de aanvang. Hem zijn al Zijn werken sedert de grondlegging van de wereld bekend. Hoewel afwezig naar het lichaam, was Hij tegenwoordig in de ziekenkamer te Bethanië. Hij zag elke verandering op het bleke gelaat, en hoorde elke zachte verzuchting. Hij zag elke traan, die langs Maria's wang rolde, deed die in Zijn fles en schreef hem op in Zijn boek. Hij zag het toen Lazarus stierf. Maar de toekomst stond hem ook voor ogen. Hij wist wat Hij zou doen dat het graf zijn dode zou wedergeven, en dat Hij haar weeklachten in vreugdezangen zou verkeren. Daarom bleef Hij waar Hij was, juist omdat Hij God is. Zo ook nu, als Christus toeft om de Zijnen te helpen, is voor u zulks een grote verborgenheid; u kunt het niet begrijpen, maar Jezus ziet het einde van den beginne aan. Wees stil, en weet dat Christus God is.

2. Om haar geloof te doen toenemen. Allereerst gaf Hij haar een belofte, waaraan zij zich vast konden houden. Hij liet haar door de bode zeggen: „deze krankheid is niet tot de dood.” Dit was een kort en eenvoudig woord om op te steunen. Maar ach, het werd ontzettend op de proef gesteld. Toen hij erger en erger werd, grepen zij de belofte aan met een bevend hart; toen hij stierf, stierf haar geloof. Zij wisten niet wat zij er van denken moesten. Nochtans was het woord van Christus waarachtig, en zo werd haar geloof daarna des te meer versterkt. Zij leerden nu op het woord van Christus te vertrouwen, zelfs al waren alle uitwendige omstandigheden in tegenspraak. Zo ook Matth. 8 : 18. Op zekere avond beval Christus, op het meer van Galiléa zijnde, „aan de andere zijde” over te varen, en terwijl zij voeren, viel Jezus in slaap. Ook hier was het een enkel woord van belofte om op te steunen. Maar als de storm opstak, en de golven het schip bedekten, riepen zij: „Meester, behoed ons, wij vergaan.” En Hij zei: „Waar is uw geloof?” Door die beproeving werd het geloof van de discipelen zeer bevestigd voor hun volgend leven.

En zo is het met alle beproevingen des geloofs. Als God een belofte doet, stelt Hij ons geloof op de proef. Juist zoals de bomen vaster wortelen, als zij door de wind geteisterd worden, wordt ook het geloof krachtiger als het met tegenspoeden kampt.

3. Om Zijn hulp glansrijker te doen uitkomen. Was Christus dadelijk gekomen om haar broeder te helpen, wij zouden nimmer de liefde gekend hebben, die zich aan het graf van Lazarus openbaarde; nooit hadden wij de macht van de grote Verlosser, om uit de dood op te wekken, gekend. Deze heldere stralen van de heerlijkheid van Christus zouden voor de Kerk en de wereld verloren geweest zijn. Daarom was het goed dat Hij twee dagen toefde. Hierdoor werd de eer van Zijn Naam alom verbreid. De Zoon van God werd verheerlijkt. „Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vermelden.” Dit is het grote doel van God in al Zijn leidingen met Zijn volk dat Hij gezien wordt. Hierom versloeg Hij de Egyptenaren „opdat de Egyptenaren weten, dat ik de Heere ben.”

Indien het schijnt dat Christus niet komt op de door Hem beloofde tijd, blijft Hem verwachten; want Hij zal komen, en zal niet vertoeven. Hij heeft Zijn goede reden, of u die inziet of niet. En vergeet nooit dat Hij liefheeft, al is het dat Hij vertoeft. Hij had de Syro-Fenicische vrouw lief, hoewel Hij haar geen woord ten antwoord gaf.

III. *De beslistheid van Christus.* „Daarna zei Hij verder tot de discipelen: „Laat ons wederom naar Judea gaan.”

1. De tijd: „Daarna.” Na de twee dagen. Christus wacht een zekere tijd om de Zijnen te helpen, maar niet langer. Christus wacht een zekere tijd met de goddelozen, eer Hij ze ombrengt. Hij wachtte totdat de beker van de Amorieten gevuld was, eer Hij ze vernietigde. Hij wachtte een zekere tijd met de vijgenboom; „indien hij geen vrucht zal voortbrengen, zo zult u hem namaals uithouwen.” U zondaar! U kunt ook een zekere maat vullen; die gevuld zijnde, gaat u onmiddellijk ter hel. Indien de zandloper doorgelopen is, wordt u afgesneden. Zo heeft Christus ook Zijn bepaalde tijd om tot de Zijnen te komen. “Hij zal ons na twee dagen levend maken, op den derde dag zal Hij ons doen herrijzen.” Hoséa 6:2.

1ste. *Door bekering.* „Vernedert u onder de krachtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te Zijner tijd.” (1 Petrus 5 : 6). Indien God een ziel doet ontwaken door de kracht van zijn Geestes, neemt Hij Zijn eigen tijd en eigen wijze om deze ziel tot vrede te brengen. De zondaar vindt het dikwijls zeer hard, dat Christus zich zo lang laat wachten; dikwijls begint hij te wanhopen, en denkt dat er iets bijzonders in zijn geval is. Gedenk; wacht op de Heere. Het is goed op Christus te wachten.

2e. *Door gebedsverhoring.* Vragen wij iets overeenkomstig Gods wil en in de Naam van Christus, dan weten wij dat wij ontvangen zullen wat wij vragen. Maar de tijd houdt Hij in Zijn macht. God is zeer vrijmachtig in de tijd Zijner antwoorden. Toen Martha en Maria haar verzoek aan Christus zonden, gaf Hij haar dadelijk een belofte. Maar het antwoord kwam niet toen zij het verwachtten. Zo geeft ons Christus dikwijls de begeerten onzes harten, hoewel niet op de tijd dat wij wensten, maar op een betere tijd. Wees onvermoeid in het opzenden van u gebeden, als voor de bekering van een vriend. Zij zullen wellicht beantwoord worden als u onder het stof ligt. Volhardt in het gebed. Hij zal op de geschiktste tijd antwoorden, „doch laat ons, goeddoende, niet vertragen, want te zijner tijd zullen wij maaien, zo wij niet verslappen.”

3e. *In Zijn tweede komst in heerlijkheid.* Christus heeft voorlang tot de Kerk gezegd: „Nog een zeer weinig tijds, en Hij, die te komen staat, zal komen, en niet vertoeven.” En nog is de tijd niet daar. De Bruidegom vertoeft. Maar Hij zal ter bepaalder tijd komen. Hij toeft om hoogst wijze redenen, en op het ogenblik dat Hij komen moet, zullen de hemelen zich openen, en Hij zal verschijnen.

2. De tegenwerping. De tegenwerping bestond daarin, dat het voor Jezus en voor de discipelen gevaarlijk was, omdat de Joden de vorige keer getracht hadden Hem te stenigen. Een andermaal maakte Petrus de tegenwerping aan Christus, zeggende: „Heere, wees U genadig, dit zal U geenszins geschieden.” Maar Hij, zich omkerende, zei tot Petrus: „Ga weg achter Mij, Satanas! Gij zijt Mij een aanstoot, want gij verzint niet de dingen, die Gods zijn, maar die der mensen zijn.” Hoe zelfzuchtig zijn zelfs de Godvrezende mensen! De discipelen dachten niet aan de smart van Martha en Maria. Zij dachten niet aan het lijden van hun vriend Lazarus. Zij vreesden zich aan de steniging bloot te stellen, en hiervoor vergaten zij de toestand van het beproefd gezin. Geen zonde heeft dieper wortel geslagen in onze ziel dan de zelfzucht. Waakt en bidt daartegen. Zelfs de Godvrezenden zullen u soms tegenstaan in hetgeen goed en recht is. Hier, nu Christus voorslaat naar Judea te gaan, maken de discipelen bezwaar. Zij verwonderden zich over zulk een voorstel. Zij verweten het Hem als het ware. Verwondert u dus niet, lieve broeders, indien u tegenwerking vindt bij hen, die kinderen Gods zijn, vooral ten aanzien van iets waardoor u zou hebben te lijden.

3. Het antwoord van Christus. De weg van plicht vergelijkt Christus hier met het

wandelen bij daglicht. „Indien iemand in de dag wandelt, zo stoot hij zich niet.” Zo lang de mens een goed geweten heeft, in de tegenwoordigheid van God en onder Zijn goedkeuring staat, gelijk hij hem, die in het daglicht wandelt. Hij zet zijn voet vast en moedig voorwaarts. Maar schrikt hij terug voor de roepstem des Heeren, uit mensenvrees, en op grond van menselijke voorzichtigheid, dan gelijk hij hem, die in de duisternis wandelt: „Zo stoot hij zich, overmits hij het licht dezer wereld niet ziet.”

Och, of u, die gelooft, wilde overtuigd worden om Jezus zonder vrees te volgen waar Hij u ook heen roept! Indien u gelovig bent, zult u dikwijls verzocht worden om u te onttrekken. Het pad van de Christen is eng, en dikwijls moeilijk. Maar wat hebt u te vrezen? Hebt u het bloed van Christus op uw geweten, en Gods tegenwoordigheid in uw hart? Zijn er niet twaalf uren in de dag? Zijn wij niet onsterfelijk totdat ons werk voleindigd is?

HET HUISGEZIN TE BETHANIË. (3e gedeelte).

„Dit sprak Hij, en daarna zeide Hij tot hen: Lazarus, onze vriend, slaapt. Maar Ik ga heen, om hem uit de slaap op te wekken. Zijn discipelen dan zeiden: „Heere, indien hij slaapt, zo zal hij gezond worden. Doch Jezus had gesproken van Zijn dood, maar zij meenden, dat Hij sprak van de rust des slaaps. Toen zeide dan Jezus tot hen vrij uit: Lazarus is gestorven. En Ik ben blijde om uwentwil, dat Ik daar niet geweest ben, opdat gij geloven moogt; doch laat ons heengaan. Thomas dan, genaamd Didymus, zeide tot zijn medediscipelen: Laat ons ook gaan, opdat wij met Hem sterven.” (Joh. 11 : 11-16).

I. De liefde van Christus voor de gestorven Lazarus.

1. Hij noemt hem *vriend*. Een beroemd ongelovige zei herhaaldelijk, dat noch vaderlandsliefde, noch vriendschap in de Bijbel geleerd werden. Hij bewees hierdoor alleen, dat hij de Bijbel niet kende noch begreep. Hoe verschillend het gevoelen van de christendichter, die zegt: „De edelste vriendschap ooit bekend wordt ons in de geschiedenis des Heeren getoond.” O, het is een waarheid, die onze verwondering opwekt, dat Jehova Jezus kwam en vrienden maakte van wormen, die wij zijn. Ware vriendschap bestaat in wederkerig vertrouwen en wederkerige opofferingen.

Zo handelde God met Henoch; „Henoch wandelde met God driehonderd jaren.” Henoch zei alles aan God, en God maakte hem deelgenoot van alles. Gezegende vriendschap, tussen Jehovah en een worm! zo handelde God met Abraham. Hij wordt in de Bijbel driemaal „de vriend van God” genaamd. (2 Chr. 20 : 7; Jes. 41 : 8; Jak. 2 : 23). „Hij heeft van de opgang die rechtvaardige verwekt, heeft hem geroepen op zijn voet.” De Heere der heerlijkheid verscheen aan Abraham, en wij lezen dat God zei: „Zal Ik voor Abraham verbergen, wat Ik doe?” (Gen. 18 : 17). Zo handelde God met Mozes: „En de Heere sprak tot Mozes aangezicht aan aangezicht, gelijk een man met zijn vriend spreekt.” En God sprak tot hem: „Zou Mijn aangezicht moeten medegaan, om u gerust te stellen?” (Exod. 33 : 11, 14). „Doch als Mozes voor het aangezicht des Heeren kwam, om met Hem te spreken, zo nam hij het deksel af.” (Exod. 34 : 34). Zo handelde Christus met Zijn discipelen. Hoewel Hij het heilig Lam Gods was, sprak Hij nochtans: „Ik heet u niet meer dienstknechten, want de dienstknecht weet niet, wat zijn heer doet. Maar Ik heb u vrienden genoemd, want al wat Ik van Mijn Vader gehoord heb, dat heb Ik u bekend gemaakt.” (Joh. 15 : 15). Hij veroorloofde hun de

innigste gemeenzaamheid. Zodat een in Zijn schoot aanlag bij het Avondmaal, en een ander waste Zijn voeten met zalf. Hij zei hun vrij uit alles wat Hij in de schoot van de Vader gehoord had al wat zij dragen konden: van des Vaders heerlijkheid, van des Vaders liefde. Zo handelde Hij met Lazarus: „onze vriend Lazarus.” Zij hadden ongetwijfeld dikwijls neergezeten onder de wijd uitgebreide vijgenboom voor de woning te Bethanië, en Christus had hun een blik geopend in de heerlijkheid des eeuwigen levens.

Hiertoe wordt ook u uitgenodigd lieve vrienden, vrienden van Jezus te worden. Als de mensen hun vrienden kiezen, valt de keus gewoonlijk op de rijken, de wijzen, of de geestelijken; zij nodigen hen, die ook weer zullen nodigen. Niet also Christus. Hij kiest de armen, de dwazen, de kinderen, en maakt ze tot Zijn vrienden, dezulken waarover de wereld zich schaamt. De wereld is veranderlijk in haar vriendschap. In de wereld trekken vrienden zich haastig terug als de kapellen in de regen, wanneer een rijke vriend arm wordt, of door een plotseling achteruitgaan zijner zaken tot de diepste armoede vervalt, dan zien zij u koud en vreemd aan, als kenden zij u niet. Niet zo Jezus, de Vriend die meer aankleeft dan een broeder. Een waar vriend verbergt niets voor de ander, dat hem nuttig is te weten. Ook Christus niet: „Zal Ik voor Abraham verbergen wat Ik doe?”

2. Zelfs in de dood. „Onze vriend Lazarus.” Weinigen gedenken de doden. Zij zijn „een wind, die heengaat en niet wederkeert.” „De plaats, die hen gekend heeft, kent ze niet meer.” In sommige landen, die ik bezocht heb, zijn uitgestrekte begraafplaatsen, waar eenmaal steden waren, maar waar nu geen enkel levend wezen over is. Er is niet een om hun naam in gedachtenis te houden, of om een traan over hun aandenken te storten. Zelfs onder u, hoe spoedig zijnde doden vergeten! Ofschoon u ze liefhad bij hun leven: „die beminden, en die liefelijken in hun leven,” en toch worden zij spoedig vergeten als zij uit het gezicht zijn. Maar Christus vergeet Zijn doden nooit. Er is een getrouw Broeder, die de slapende as van al Zijn broeders en zusters niet vergeet. De dood verandert niets in de liefde van Christus; de dood kan ons van Zijn liefde niet scheiden, de dood neemt zijn borstwapen niet weg. „Onze vriend Lazarus slaapt.”

O, mijn vrienden! dit is het, dat de prikkel des doods wegneemt. U zult door de wereld zeker vergeten worden; indien u Christus toebehoort, hebben zij u niet liefgehad, zij zullen zich veeleer verheugen als u er niet meer bent. Levende prediciën zijn aan het oog van de wereld niet aangenaam. Zij zullen blij zijn als u onder de graszoden ligt. Zelfs de gelovigen zullen u vergeten. De mens is een zwak schepsel, en het geheugen vermindert. Maar Christus zal u nooit vergeten. Hij, die zei: „Mijn getrouwe getuige Antipas,” toen de gehele wereld Hem vergeten had, gedenkt al Zijn slapende heiligen, en zal ze medebrengen.

II. *Het misverstand. (vs. 12, 13).*

In de vorige Bijbellezing hadden wij een voorbeeld van de zelfzucht van de discipelen, hier van hun kortzichtigheid. Zij waren geliefde discipelen, hadden alles verlaten om Christus te volgen, geloofden oprecht in Zijn Woord, en hadden Hem werkelijk lief, en toch, hoe duister is nog hun verstand: „indien hij slaapt, zo zal hij gezond worden.”

1. De slaap was het gewone beeld voor de dood van de gelovigen in het Oude Testament. Zo zegt God tot Mozes: „Gij zult slapen met uw vaderen.” En tot Daniel: „Velen van die, die in het stof van de aarde slapen, zullen ontwaken.” Tot koning David: Wanneer u met uw vaderen zult ontslapen zijn.” 2 Samuël 7 : 2). „Want nu zal

ik in het stof liggen.” (Joh. 7 : 21). „Opdat ik in de dood niet ontslape.” (Psalm 13 : 4). Voorwaar, indien zij een weinig hadden nagedacht, zouden zij de betekenis wel gevat hebben.

2. Wat nut zou er in geweest zijn, om hem uit een verkwikkende rust op te wekken? Achtten zij hun Meester zo gering, dat Hij zich in gevaar zou begeven om een slapende op te wekken? Verwonder u niet, wanneer discipelen de zin van de woorden van Christus niet vatten. Zij hebben het gedaan, en zullen het nog doen. De mens, wie genade geschied is, is daarom niet onfeilbaar. Leer geduldig te zoeken naar de betekenis Zijner woorden, door de Schrift met de Schrift te vergelijken, en vooral door bij Hem licht te zoeken. Als u in een duistere kamer aan het lezen bent, en tot een moeilijke plaats komt, gaat u naar het venster om meer licht te hebben. Ga ook zo met uw Bijbel tot Christus.

Waaruit kwam hun misverstand voort? Antwoord: vrees. Zij wensten niet weer naar Judea te gaan. Zij vreesden daar gestenigd te zullen worden. Zij zagen hun Meester beslist om daarheen te gaan, en zij wilden er Hem van terughouden. Zij verstonden niet de zin Zijner woorden, omdat hun hart zich verzette tegen Zijn wil. Dit is de voorname oorzaak van alle blindheid in Goddelijke dingen: „om de blindheid huns harten.” „Zo iemand de wil van God wil doen, die zal van deze leer bekennen.”

De reden, waarom zovelen niet inzien dat zij verloren zijn, is niet omdat de Bijbel het niet leert, of dat de bewoordingen zwaar te verstaan zijn; de Bijbel is een duidelijk, eenvoudig boek. Maar het is, omdat u niet van zonde overtuigd wilt zijn, u wilt uw schone dromen van eigen goedheid en zekerheid niet verwoest zien. De reden, waarom velen de weg van de vergeving van zonden niet verstaan, is uw afkeer van dezelve; uw hart wendt zich af van Gods weg, u kunt niet dulden, dat al uw gerechtigheid niet meer geacht wordt dan een wegwerpelijk kleed, en alles verschuldigd te zijn aan de rechtvaardigheid van de Enige. De reden, waarom vele gelovigen de weg van hun plicht niet duidelijk zien, is, dat u afkerig bent van uw plicht. U wilt uw eigen zin volgen, en u begrijpt niet waarom de Schrift daartegen in gaat. Zo was het met de apostelen. Het gaat dikwijls zo bij het sluiten van huwelijken, of bij dienstboden in de keuze ener plaats. Is er eenmaal een sterke begeerte in het hart, dan verduistert zij de ziel voor de Schrift. O, bid om een rein hart, opdat u vervuld zijn mag van de kennis van Zijn wil, dat u de Heere welbehagelijk mag zijn in geheel uw wandel!

III. De uitlegging. (vs. 14, 15). Christus verklaart hier twee zaken: ten eerste: Zijn woorden; ten tweede: Zijn afwezigheid.

1. Jezus zeide vrij uit: „Lazarus is gestorven!” Zijn discipelen hadden veel eigenbaat, grote verblinding des harten, groot onverstand getoond; toch was Hij niet ontevreden, noch wendde Hij Zich af. Maar Hij zei vrij uit: „Lazarus is gestorven.” Nadat Hij vele dingen tot hen gesproken had, zei Hij: „Hebt gij dit alles verstaan?” (Matth. 13 : 31). Een ander maal, toen Hij hun over het huis van de Vader gesproken had, zei Thomas: „Heere, wij weten niet waar Gij heengaat.” Met hetzelfde bewonderenswaardig geduld en dezelfde zachtmoedigheid, zei Hij: „Ik ben de Weg, de Waarheid, en het Leven, en niemand komt tot de Vader dan door Mij.” Hij „kan medelijden hebben met de onwetenden en dwalenden.” Sommigen van u gevoelen, wellicht, dat zij dood en onwetend zijn, dit behoeft u niet van Jezus verwijderd te houden. Ga met uw blinde ogen tot Hem, opdat Hij u licht geve. Hij verlangt, dat u Zijn weg en Zijn wil zou verstaan.

2. Hij verklaart Zijn afwezigheid. „Ik ben blij, dat ik daar niet geweest ben.” In het

hart Zijner discipelen moest dadelijk de vraag rijzen: Indien Lazarus gestorven is, waarom vertoefde onze Meester dan twee dagen? Daarom verklaart Hij hun, dat het om hunnentwil geschied is. Was Christus daar geweest, dan had Hij Lazarus moeten genezen. Was Hij daar geweest, Lazarus zou niet gestorven zijn. Christus had niet in de woning te Bethanië kunnen zijn, ziende op de stervende vriend, de stille traan van Maria, en horende de dringende bede van Martha, zonder hun wens te verhooren. Daarom zegt Hij: „Ik ben blij, dat Ik daar niet geweest ben.” O, zie hier de bewonderenswaardige liefde van Christus voor de Zijnen. Hij kan hun bede niet afslaan. Toen Mozes voor het volk bad tot God: zei hij: „Laat mij alleen.” God kon het volk niet vernietigen, zolang Mozes voor hen sprak. Zo moest God ook tot Jeremia zeggen: „Bid niet voor dit volk.” Jezus hield Zich op een afstand, opdat Hij Zich niet zou laten overwinnen door hun bede. De opgeheven hand ener Maria is te veel voor Jezus om er weerstand aan te bieden. De wenende blik van een gelovige is „schrikkelijk als slagorden met banieren.” „Wend Uw ogen van mij af, want zij doen Mij geweld aan.” Maar waarom was Hij er niet? „Om uwentwil, opdat gij geloven moogt.” In de laatste bijbellezing zagen wij, dat Hij toefde om de vrienden te Bethanië; hier is Een andere reden „om uwentwil.” „Alles is om uwentwil.” (2 Kor. 4 : 15). Terwille van de gelovigen werd deze wereld geschapen, de zon gemaakt om te heersen over de dag, en de maan tot heerschappij van de nacht. Iedere lichtende ster werd voor hen geschapen. Alle worden onderhouden om hunnentwil. De winden steken op en gaan liggen, de golven bruisen en zijn stil, de jaargetijden volgen elkander op, zaaitijd en oogst, dag en nacht, alles om uwentwil. „Alles is uwe.” Alles gebeurt om uwentwil. Koninkrijken staan op en vallen, om het volk van God te redden. De volkeren zijn Zijn roede, Zijn zaag en bijl om een weg te banen voor het voertuig van het eeuwig Evangelie; evenals Hiram's houthakkers in de Libanon, en Gibeon's waterputters medewerkten aan het bouwen van Gods tempel. De vijanden van de Kerk in Schotland zijn slechts een roede in Gods hand. Hij zal ze tot Zijn doel gebruiken, ze daarna in stukken breken, en van Zich werpen. Om uwentwil zijn vooral de leidingen van gelovige gezinnen. Als Christus een gelovig gezin beproeft, zegt gij: ‘dat gaat mij niet aan, wat heb ik er mee te doen?’ Indien u van de wereld bent, dan hebt u er inderdaad geen deel noch lot in. Maar behoort u aan Christus, dan is het om uwentwil, opdat u zou geloven. De Goddelijke leidingen van gelovige gezinnen zijn zeer leerrijk. Zijn beproevingen en Zijn vertroostingeng zijn Zijne wegen.

O, dat u leerde elkanders last te dragen, de hand van Christus onder u meer op te merken, opdat u mag geloven.

*„Geen plantje groeit op aarde, dat niet de Schepper eert;
De donders klatren, stormen loeien, zoals het God begeert.”*

IV. De ijverige discipel. „Laat ons ook gaan, opdat wij met Hem sterven.” Wie spreekt zo? Het is Thomas, de ongelovige Thomas.

1. Hier is ware liefde voor Christus. Hij zag dat Christus beslist was om te gaan. Hij zag het gevaar, hij berekende de kosten. Welnu, zegt hij: „Laat ons ook gaan.” Zonderling, dat het Lam Gods te volgen ons leven in gevaar brengt. En toch, hoe menigmaal in de loop van de eeuwen was de Kerk daaraan blootgesteld! „De ure komt, dat een iegelijk, die u zal doden, zal menen Gode een dienst te doen.” Welk een wolk van getuigen heeft Schotland gezien, die gelijk Thomas zeiden: „Laat ons ook gaan, opdat wij met Hem sterven.” O, wij kennen de waarde van Christus niet, als wij Hem niet getrouw willen zijn tot in de dood!

2. Ware ijver voor anderen. „Laat ons gaan.” Hij zegt niet, zoals Petrus: „Ik ben bereid met U te gaan,” maar: „Laat ons gaan.” Wanneer wij eenmaal de weg van

plicht duidelijk erkennen, zouden wij anderen dringen om met ons te gaan. Het is voor een gelovige niet voldoende zelf die weg te bewandelen, u moet zeggen: „laat ons gaan.” Zo deed Israël: „Kom, laat ons de Heere toegevoegd worden.” (Jer. 50 : 4). Zo Mozes tot Hobab: „Ga met ons.” Zo de bekeerde heidenen: „Komt, gij huis van Jakob, en laat ons wandelen in het licht des Heeren.” Een Christen moet aan een rivier gelijk zijn, die in haar loop het land vet maakt, de schepen en al wat op haar wateren zweeft, meevoert naar de oceaan.

3. Toch is het niet zonder zonde. Jezus had niet van sterven gesproken. Hij sprak integendeel van „zich niet te stoten.” Maar Thomas was vol ongeloof en vrees. Hij sloeg geen acht op het woord van Christus. Leer hieruit hoeveel zonde en zwakheid met onze liefde en onze ijver gepaard gaan, en hoezeer wij Eén behoeven, die de ongerechtigheid onzer heilige dingen draagt.

HET HUISGEZIN TE BETHANIË. (4e gedeelte).

„Jezus dan, gekomen zijnde, vond dat hij nu vier dagen in het graf geweest was. Bethanië nu was nabij Jeruzalem, omtrent vijftien stadiën van daar. En velen uit de Joden waren gekomen tot Martha en Maria, opdat zij haar vertroosten zouden over haar broeder. Martha dan, als zij hoorde, dat Jezus kwam, ging Hem tegemoet; doch Maria bleef in huis zitten. Zo zeide Martha dan tot Jezus: Heere, waart Gij hier geweest, zo ware mijn broeder niet gestorven: maar ook nu weet ik, dat alles, wat Gij van God begeren zult, God U het geven zal. Jezus zeide tot haar: Uw broeder zal weder opstaan. Martha zei tot Hem: ik weet, dat hij opstaan zal in de opstanding ten laatste dage. Jezus zei tot haar: Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven. En een iegelijk, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid. Geloof gij dat? Zij zeide tot Hem: Ja Heere, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon Gods, die in de wereld komen zou.” (Joh. 11 : 17-27).

I. Ziet, hoe Christus alle omstandigheden bestuurt tot Zijn eigen verheerlijking.

Toen Christus eens een mens, die doof en stom was, genezen had, riep de menigte: „Hij heeft alles wel gedaan.” Dit mag terecht gezegd worden van Jezus Christus: „Hij is het hoofd aller dingen in de gemeente.” Hij, die gestorven is, om ons te verlossen van de hel, leeft om alles te doen medewerken ons ten goede. Hij geneest de gebrokenen van harte, en verbindt hun wonden. „Hij telt het getal van de sterren. Hij noemt ze alle bij name.” Dezelfde hand, die voor ons aan het kruis genageld werd, bestuurt de sterren Arcturus en de Pleyaden, en leidt de zon op haar baan, alles om onzentwil. Hiervan hebben wij nu een treffend voorbeeld voor ons,

1. In die tijd. „Hij vond dat hij nu vier dagen in het graf geweest was.” (vs. 17). Wij zagen dat Jezus, horende dat Lazarus ziek was, nog twee dagen bleef in de plaats waar hij Zich bevond. Dan verliet Hij langzaam en rustig de stille dalen van het gebergte Gilead, en de Jordaan overstekende, kwam Hij de vierde dag in het vlek Bethanië. De belommerde bergkloven van de Olijfberg hadden een somber voorkomen. Het dorp was zwijgend en stil; voor de deur van Lazarus' woning zat wellicht een groep rouwklagers. Jezus en de discipelen vertoefden een weinig kort voor het dorp, als wilden zij geen indruk maken op het toneel van diepe smart. Een dorpeling, die

voorbij gaat, verhaalt hun eindelijk, dat Lazarus dood is, en dat het reeds de vierde dag is, sedert hij in de koude rotsachtige grafstede rust. De discipelen zien elkander met verbazing aan. Sedert vier dagen dood! Waarom heeft onze Meester vertoefd? Waarom heeft Hij twee dagen aan de andere kant van de Jordaan verloren? Ook de zusters meenden, dat Jezus te laat kwam: „Waart Gij hier geweest, zo ware mijn broeder niet gestorven.” De Joden waren ook verwonderd. Jezus was nochtans ter rechter tijd gekomen. Was Hij later gekomen de eerste indruk zou voorbij geweest zijn de dood van Lazarus zou vergeten zijn in de maalstroom van de wereld. Wij vergeten de doden zo spoedig. Was Hij eerder gekomen, men had niet geweten dat Lazarus dood was. Hij kwam ter rechter tijd. Hij beschikt alles tot Zijn verheerlijking, Hij doet alles wel.

2. In de plaats: Bethanië was nabij Jeruzalem (vs. 18). De plaats van dit wonderwerk van de genade was ook met oneindige wijsheid gekozen, Bethanië was een afgelegen vlek, in een lommerrijke verborgen bergkloof, verwijderd van het gevoel en de drukte van de stad; zodat Christus Zich hier mocht overgeven aan de zachte aandoeningen van medelijden en liefde, mocht wenen en zuchten, hetgeen Hij niet had kunnen doen in het gewoel ener sterk bevolkte stad. En toch was Bethanië nabij Jeruzalem, omstreeks vijftien stadiën, of twee mijlen, zodat vele Joden als getuigen tegenwoordig waren. En het gerucht liep in weinige uren tot aan de hoofdstad, en verspreidde zich over geheel Jeruzalem en Judea. Was het in een afgelegen hoek geschied, dan zouden de mensen er over gespot en het ontkend hebben. Maar het geschiedde op een half uur afstand van Jeruzalem, zodat allen van de waarheid overtuigd konden worden. Christus kiest met wijsheid de geschikte plaats om Zijn wonderen te verrichten, alles opdat Zijn naam verheerlijkt wordt. Hij kiest de plaats voor het breken van de albasten fles, opdat de geur van de zalf het wijdst verspreid wordt.

3. In de getuigen: „Velen uit de Joden.” (vs. 19). Uit vs. 45, 46 zien wij, dat het gezelschap in het geheel niet alleen uit vrienden van Christus bestond. Wellicht waren zij niet gekomen, indien zij geweten hadden, dat Christus er was. Maar het waren de vrienden van Martha en Maria, en al konden zij zich niet verenigen met haar ernst, toch wilden zij niet nalaten haar te bezoeken in de ure van droefheid, om haar zoveel mogelijk te vertroosten. Zo is het met de wereld. Er is veel natuurlijke vriendelijkheid in het hart van wereldse mensen. Christus wist dit, en koos daarom deze tijd om te komen. Ja, mijn vrienden, wat Hij doet, is welgedaan. Dikwijls verwondert ge u, ja, u murmureert over de weg, die Hij u geleidt. Weet, dat als u de Zijne bent, Hij alles zal doen medewerken ten goede, en tot Zijn eigen eer. Oefent u op Hem te vertrouwen in het duister, in de duistere wegen van de Voorzienigheid, onder het smartelijkst wachten. Wacht op Hem. „Het is goed dat men hope, en stille zij op het heil des Heeren.” Hij is goed degenen, die Hem verwachten.

II. Zie hier de zwakke in 't geloof.

Jezus en Zijn discipelen hadden zich kort voor het vlek opgehouden, onder de schaduw van een boom. Maar weldra vernam Martha, dat de Verlosser gekomen was. Dadelijk snelt zij Hem tegemoet. O, wie beschrijft ons de liefde en het medegevoel, dat uit Zijn oog sprak de heilige rust op Zijn voorhoofd de tederheid die van Zijn lippen vloeide! Hij was de Roos van Saron en de Lelie van de dalen. Zijn aanblik doet Martha evenwel niet verstommen. Zij barst uit in de hartstochtelijke uitroep: „Heere! Waart Gij hier geweest, zo ware mijn broeder niet gestorven.” Merk op:

1. Haar aanmatiging: „Waart u hier geweest, zo ware mijn broeder niet gestorven.” Hoe wist zij dat? Op welke belofte in de Bijbel grondde zich deze verwachting? God

heeft beloofd, dat het de Zijnen nimmer ontbreken zal aan brood, aan niets dat goed is; dat Hij in al hun behoeften zal voorzien, dat zij nooit zullen omkomen, dat Hij bij hen zijn zal in de ure van de beproeving. Maar nergens heeft Hij beloofd, dat zij niet sterven zullen. Integendeel, „Israël moest sterven.” David bad: „Maak mij bekend mijn einde, en de mate mijner dagen!” En Job: „Ik zal toch in van de eeuwigheid niet leven.”

2. Haar beperking van Christus. „Waart Gij hier geweest.” Waaron? Ben Ik een God van nabij, en niet van verre? „Is Mijn arm verkort, dat Hij niet verlossen kan?” Zij dacht niet aan de hoofdman te Kapernaüm: „Ik ben niet waardig, dat u onder mijn dak zou inkomen, maar spreek alleenlijk een woord.” (Matth. 8 : 8). Zij vergat des hovelings zoon te Kapernaüm: „Heere, kom af, eer mijn zoon sterft.” „Ga heen, uw zoon leeft.” (Joh. 4 : 46). Haar smart en angst verhinderden haar om kalm te denken aan de werken en macht van Jezus.

3. Haar ongeloof: „Maar ook nu weet ik.” (vs. 22). Hierin was geloof, en toch ook ongeloof. Zij geloofde iets omtrent Jezus, maar niet ten volle. Zij geloofde in Hem als een Voorspraak en Middelaar, maar niet, dat alles in Zijn hand gegeven was, dat Hij Heere over alles is, het hoofd van de gehele gemeente. Haar smart en verwarring en het duistere verborgen voor haar vele dingen.

4. Nochtans gaat zij tot Jezus. Hoewel teleurgesteld, was zij niet beledigd; zij ontwijkt Hem niet. Bij Hem stort zij al haar leed, haar duistere verwachting en haar klacht uit. Ziedaar het beeld van de zwakgelovige, veel van natuur, weinig door genade, vele twijfelingen omtrent Christus' liefde en macht, en toch met uw klachten alleen tot Hem gaan. Het was niet aan de Joden dat Martha aan haar smart lucht gaf, niet aan de discipelen, maar aan Christus zelf.

- Leert hieruit, dat de tijd van de smart ook de tijd van de beproeving is. De smart is als de smeltoven, zij ontdekt het schuim evenzeer als het goud. Ware alles de gewone gang gegaan te Bethanië, Martha en Maria zouden nooit haar zonde en zwakheid gekend hebben: maar nu vertoonde zich het schuim in de smeltoven.
- Leert hieruit te waken tegen ongeloof. Neemt u in acht voor aanmatiging, door zelf een bijbelbelofte te maken, en op een woord te steunen, dat God nimmer gesproken heeft. Neemt u in acht, dat ge uw weg niet aan Christus voorschrijft, en Hem in Zijn wegen beperkt. Neemt u in acht voor het ongeloof, dat slechts een gedeelte van Gods getuigenis aanneemt. „O onverstandigen en tragen van harte, om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben.” Hoe u ook in het duister zijn moogt, vergeet nooit uw klacht tot Jezus zelf te brengen.

III. **Jezus openbaart Zichzelf.** (vs. 23, 26). Geen trek in het gelaat van Christus veranderde bij de hartstochtelijke uitroep van Martha. Hij was niet ontevreden, en wendde zich niet af, maar sprak vrijer uit dan ooit te voren. „Uw broeder zal weder opstaan.” Hij vertroost haar met deze verzekering; daarna doet Hij haar inzien, dat de bron daarvan geheel in Hemzelf ligt. Twee dingen legt Hij aan de dag.

1. Ik ben de Opstanding: „Die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven.” Christus openbaart zich hier als het hoofd van alle doden in het geloof.

1ste. Hij toont wat Hij is: Ik ben de Maker en de Bron van alle opstanding. De fontein van de opstanding is in Mijn hand. Het is Mijn stem, die het slapend stof van alle heiligen zal opwekken. Het is Mijn hand, die hun as zal verzamelen, en het vormen zal, overeenkomstig Mijn eigen verheerlijkt lichaam. Dit alles behoort Mij. Op Mijn bevel werd Henoch opgenomen. Ik voerde Elia weg van de aarde. Ik zal ook de myriaden van gelovigen, die slapen, opwekken. Geloof u dat? Geloof gij, dat Hij, die zo dikwijls onder uw dak, onder uw vijgenboom, aan uw tafel gezeten heeft, dat

Hij de opstanding is?

2e. Hij toont de zekerheid, dat alle doden in het geloof leven zullen: „Een iegelijk, die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven.” Indien Ik de Opstanding ben, dan voorwaar zal Ik ieder opwekken voor wie Ik gestorven ben. Ik zal geen uit hen verliezen.

Hier vindt u vertroosting, die, als Martha, over gelovige doden weent. Uw broeder zal weer opstaan. Jezus, die voor hen gestorven is, is de opstanding. Aan Jezus is toevertrouwd het grote werk om hun verspreide as te vergaderen en op te wekken. „Zij zullen, zegt de Heere van de heirscharen, te dien dage, die Ik maken zal, Mij een eigendom zijn.” O, welk een onbeschrijfelijke vreugde zal het zijn, door Jezus uit het graf gewekt te worden! Was het de stem van een engel, wellicht bleven wij liever rusten. Maar als de stem des Beminden roept, met hoeveel vreugde zullen wij dan opstaan!

Maar, welk een onbeschrijfelijke schrik voor u, die zonder Christus bent, als de stem van Jezus de langdurige stilte van het graf verbreekt!

2. Ik ben het Leven: Die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid.” Christus openbaart Zich hier als het hoofd van alle ware gelovigen.

1ste. Hij vestigt hun blik op Zich zelf: „Ik ben het Leven.” Zo wordt de Heere Jezus dikwijls genoemd: „In Hetzelve was het leven, en het leven was het licht der mensen.” (Joh. 1 : 4). „Want het leven is geopenbaard, en wij hebben het gezien, en wij getuigen en verkondigen ulieden dat eeuwige leven, hetwelk bij de Vader was, en ons is geopenbaard.” „Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, die ons leven is, dan zult ook u met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid.” (Col. 3 . 4). Daarom zegt Jezus ook: „En gij wilt niet tot Mij komen, opdat gij het leven mag hebben.” In Mijn hand is de fontein van alle leven, het natuurlijke, geestelijke en eeuwige leven. Alles, dat leeft, ontleent het leven aan Mij. Alle levende ziel, elke druppel levend water vloeit uit Mijn hand. Ik begin, Ik onderhoud, Ik geef het eeuwige leven.

2e. Hij toont het gelukkig gevolg voor alle gelovigen: „Zij zullen niet sterven in van de eeuwigheid.” Hun leven wordt niet afgebroken door de dood des lichaams. De dood heeft geen macht om de levensvonk in de ziel des gelovigen te blussen. Indien Ik het leven ben, zal Ik de Mijnen bewaren, zelfs in de vallei van de schaduw des doods. Zij zullen nooit sterven. Geloof gij dat?

Hier is vertroosting voor u, die, als Martha, beeft op het zien van de dood. Ach, vreselijk is het aan te zien als hij komt, de schrik van de koningen, de koning van de verschrikkingen. Er is iets vreselijks in die strakke trekken, de gesloten lippen, het glazen oog, de koude hand, die onze handdruk niet meer beantwoordt, maar een huivering doet gaan door al onze leden. U zegt, wij moeten allen also sterven? Waar nu de blijde boodschap? Antwoord: Jezus is het leven, de bronader van eeuwig leven voor al de Zijnen. Geloof het, en u zult het graf overwinnen.

IV. De belijdenis van Martha.

1. Toen haar geloof sprak. Als de zuidenwind zachtjes over een bed met specerijen blaast, stijgen de welriekende geuren omhoog. Zo ook toen Jezus' adem ging over het hart van deze gelovige vrouw, zeggende: „Ik ben de Opstanding en het Leven,” vloeide van haar lippen de liefelijke belijdenis: „Ja Heere, ik geloof.” Hier zien wij hoe geloof en liefde in het hart ontspruiten. Sommigen zoeken naar het geloof, evenals u naar een wel graaft; u slaat de blik inwendig op uzelf en onderzoekt de diepten van uw eigen bedorven hart of het geloof daar mocht zijn; u onderzoekt uw aandoeningen

onder prediciën en bij de Sacramenten, om te zien of daar het geloof is. En u vindt niets dan zonde en teleurstelling.

2. Laat Martha u ten voorbeeld zijn. Zij sloeg de vrije blik op tot Jezus; zij zag Zijn met stof bedekte voeten en Zijn bestoven kleed, en Zijn oog, waaruit meer dan menselijke tederheid sprak. Zij hoorde de woorden: „Ik ben de opstanding en het leven,” en niettegenstaande al hetgeen zij zag en gevoelde, kon zij niet anders dan geloven. Dat Jezus Zich openbaarde in Zijn liefde en macht als het hoofd van de gestorven gelovigen en het hoofd van de levende gelovigen, gaf nieuw leven aan haar versmachtende ziel, en zij riep uit: „Ja Heere, ik geloof.” Het geloof komt op het horen van de stem van Jezus.

3. Wat deed haar geloof dus spreken? De Persoon van Jezus. Het is waarschijnlijk, dat Martha niet de gehele zin vatte, die er in de woorden van de Heere Jezus lag. Zij begreep er iets van, maar veel ontging haar. Doch haar geloof klemde zich aan dit ene vast, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God. Zo ook gij, mijn broeders, als heerlijke beloften gegeven worden, waarvan u de gehele zin niet kunt bevatten; grijpt Jezus aan, en u hebt alles: „want zovele beloften Gods als er zijn, die zijn in Hem, ja, en zijn in Hem amen, Gode tot heerlijkheid door ons.” Veel kunt u niet verstaan, want het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen. Maar grijpt Christus met beide armen aan, en zegt: „Ja Heere, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zone Gods, Die in de wereld komen zou.”

HET HUISGEZIN TE BETHANIË. (5e gedeelte).

„En dit gezegd hebbende, ging zij heen, en riep Maria, haar zuster, heimelijk, zeggende: De Meester is daar, en Hij roept u. Deze, als zij dat hoorde, stond haastelijk op, en ging tot Hem. (Jezus nu was nog in het vlek niet gekomen, maar was in de plaats, waar Hem Martha tegemoet gekomen was). De Joden dan, die met haar in huis waren, en haar vertroostten, ziende Maria, dat zij haastelijk opstond en uitging, volgden haar, zeggende: Zij gaat naar het graf, opdat zij aldaar wene. Maria dan, als zij kwam, waar Jezus was, en Hem zag, viel aan Zijn voeten, zeggende tot Hem: Heere, indien u hier geweest waart, zo ware mijn broeder niet gestorven. Jezus dan, als Hij haar zag wenen, en de Joden, die met haar kwamen, ook wenen, werd zeer bewogen in de geest, en ontroerde Zichzelf, en zei: Waar hebt gij hem gelegd? Zij zeiden tot Hem, Heere, kom en zie het. Jezus weende. (Joh. 11 : 28-35).

I. De roeping van Maria.

1. Op te merken is, dat Martha de boodschapperster is. Martha had enige troost gevonden in het liefelijke woord van Jezus: „Ik ben de Opstanding en het Leven.” Haar geloof was versterkt geworden door de vraag: „Gelooft gij dit?” Haar overstelpende smart was enigszins gelenigd. „En dit gezegd hebbende, ging zij heen, en riep Maria.” Zij, die door Christus vertroost zijn geworden, zijn de geschiktste boden om aan anderen troost te brengen. „Geloofd zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, de Vader van de barmhartigheden, en de God aller vertroosting, die ons vertroost in al onze verdrukking, opdat wij zouden kunnen vertroosten degenen, die in allerlei verdrukking zijn, door de vertroosting, met welke wij zelf van God vertroost worden.” (2 Kor. 1 : 3, 4). God doet Zijn dienaren velerlei beproevingen en vertroostingën ondervinden, juist opdat zij bekwame gezanten zouden worden om

anderen te vertroosten. Ja, dan kunnen wij tot anderen van de voortreffelijkheid van de vruchtboom spreken, als wij zelf onder zijn schaduw gezeten en zijn smakelijke vrucht gegeten hebben.

Martha was kleingelovig in vergelijking met Maria, en toch is zij het kanaal, waardoor haar de blijde tijding gebracht wordt. Het is een grote dwaling, dat alleen uitstekende geloofsmannen in de Kerk van God gebruikt worden. God plaatst uitstekende gelovigen dikwijls op een gering arbeidsveld. De dienaar heeft somwijlen minder genade, dan zij wie hij dient. Als uitstekende gelovigen neerslachtig en ontmoedigd zijn, gebruikt God meestal een gering middel om ze op te richten.

2. Zij riep haar heimelijk. Toen de Verlosser de laatste keer in Judea was, hadden zij stenen opgenomen om Hem te stenigen. En wellicht waren er van Zijn bitterste vijanden onder de Joden, die naast Maria zaten. Daarom kwam Martha binnen, en sprak zacht in het oor van Maria: „De Meester is daar, en Hij roept u.” Zij vreesde voor de Joden. Jezus had veel voor haar gedaan, daarom was zij bezorgd voor Zijn veiligheid en die Zijner zaak. Dus betaamt het ook u, voor wie Jezus veel gedaan heeft, dat u bezorgd bent voor Zijn naam, Zijn eer en Zijn zaak. U voelt u een lid van Zijn lichaam te zijn, en dat u geen belang buiten Hem hebt.

3. De boodschap. „De Meester is daar, en Hij roept u.” Maria was treurig en verlaten in de woning te Bethanië gezeten. Het was de vierde dag sedert de begrafenis, en nog kwam er geen vertroosting. De plaats van Lazarus was ledig; de woning was verlaten zonder hem, en Jezus was niet gekomen. Hij had haar een boodschap gezonden, dat deze krankheid niet tot de dood was; nochtans was Zijn woord niet vervuld, en Hij was niet gekomen. Maria wist niet wat zij er van denken moest. Waarom vertoeft Hij over de Jordaan? Zei zij wellicht in zichzelf: heeft Hij vergeten genadig te zijn? Eensklaps fluistert haar zuster haar in: „De Meester is daar, en Hij roept u.” Christus was dicht bij de woning eer zij het wist. Zo was het ook die morgen aan de zee van Tiberias: „Jezus stond op de oever, maar de discipelen wisten niet, dat het Jezus was.” Of die avond toen de twee discipelen naar Emmaüs gingen en Jezus bij hen kwam, maar hun ogen werden gehouden dat zij Hem niet kenden. Zo komt de dood tot hem die in Jezus gelooft. „De Meester is daar, en Hij roept u.” Zo zal Jezus ook komen tot Zijn wenende en verlaten gemeente, en deze roepstem zal de doden opwekken: „De Meester is daar, en Hij roept u.”

II. Maria's heengaan. (vs. 29-31).

1. “Zij stond haastelijk op”. Het is blijkbaar, dat Maria het meest aangedaan was. Martha was in staat om heen en weer te lopen, maar Maria zat stil thuis. Zij gevoelde het uitblijven van Christus meer dan Martha. Zij vertrouwde meer op Zijn woord, en nu dit woord schijnbaar on vervuld bleef, brak het hart van Maria. Och, het is een diepe smart, wanneer natuurlijke en geestelijke droefheid samen komen. De beproeving wordt gemakkelijk gedragen als het licht van Gods aangezicht ons beschijnt. Waarom staat de wenende op, en haar tranen drogende, verlaat zij de woning met snelle tred? De haar omgevende vrienden schijnt zij geheel te vergeten: „De Meester is gekomen.” Dat is de tegenwoordigheid des Heeren nog voor de rouwdragenden. De vertroosters dezer wereld zijn alle geneesheren van geen waarde. Alle zijn ze moeilijke vertroosters. Zij hebben geen balsem voor een lijdend hart. „Het hart kent zijn eigen bittere droefheid.” Maar als de Meester komt en ons roept, dan herleeft de ziel. Zijn roepstem geeft leven. Zijn Woord geeft vrede. „In Mij zult gij vrede hebben.” Zij die treuren, moeten haastig opstaan en tot Jezus gaan, en hun leed aan de voeten van Jezus leggen.

2. De plaats. „Jezus nu was in het vlek nog niet gekomen.” (vs. 30). Jezus had die

dag waarschijnlijk reeds een lange weg afgelegd, misschien wel van Jericho af. Hij was te voet voortgereisd, totdat Hij aan de voet van de Olijfberg kwam; daar rustte Hij onder het geboomte, dat aan het vlek Bethanië grenst. Hij ging niet in de stad, totdat Hij het werk voleindigd had, waartoe Hij gekomen was. Misschien was Hij hongerig en dorstig, als die dag toen Hij aan de fontein Jakobs gezeten was, en zei: „Geef Mij te drinken.” Maar Hij sprak er nu niet van. Zijn geest was vervuld met Zijn werk, de opwekking van de gestorven Lazarus, en de verheerlijking van de naam van de Vader. „Ik heb een spijs om te eten, die u niet weet.” „Mijn spijs is, dat Ik doe de wil Desgenen, die Mij gezonden heeft, en Zijn werk volbreng.” Het welbehagen van Christus in het verlossen van zondaars, en de Zijnen goed te doen, zegepraalde over het gevoel van honger, dorst en vermoeidheid. O, ziet welk een bereidwillige Hoge priester wij hebben, tot Wie wij gaan kunnen. En ziet waarin ons waar geluk bestaat, te weten: Gods wil te volbrengen, zonder veel te hebben aan lichamelijke geneugten. Zij zijn het meest van de Geest van Christus doordrongen, en verblijden zich het meest in Christus, die Zijn dienst boven rust en verkwikking stellen.

3. De Joden volgden Maria. (vs. 31). Wij hebben gezien, dat natuurlijke hartelijkheid hen naar Bethanië had gebracht. En dezelfde natuurlijke hartelijkheid doet hen nu ook Maria volgen. Zij verstonden haar geestelijke droefheid niet, en meenden dat zij naar het graf ging om daar te wenen. Nochtans was dit het middel, waardoor sommigen ter plaatse gebracht werden, waar zij wedergeboren werden. „Velen dan uit de Joden geloofden in Hem.” (vs. 45). Hoe verwonderlijk zijn Gods wegen om mensen tot Christus te brengen! „En Ik zal de blinden leiden door de weg, die zij niet geweten hebben: Ik zal ze doen treden door paden, die zij niet geweten hebben.” De een wordt, gelijk Zacheüs, door nieuwsgierigheid gedreven om een bijzondere leraar te gaan horen, en het Woord treft het hart met macht. Een ander gaat uit vriendelijkheid tot een vriend, en wordt tot inkeer gebracht en keert terug met een bloedend hart. Zijn naam is wonderlijk, Zijn wegen zijn wonderlijk, Zijn genade is wonderlijk.

Leert hieruit, dat het goed is zich bij de Godvruchtigen aan te sluiten en met hen te gaan. Zij brengen u waar Jezus is.

III. *De ontmoeting met Jezus. (vs. 32-35).*

1. Maria's zachte ootmoed. Met haastige tred liep Maria over het rotsachtige voetpad. Jezus stond in dezelfde plaats, waar Martha tot Hem gekomen was. En toen zij naderde, sloeg Hij het oog vol mededogen op haar. Maria zag het en viel voor Hem neer. Welk een mengeling van gevoelens vervulde haar borst op dat ogenblik! Zij verwonderde zich dat Hij niet vroeger gekomen was. Dit was voor haar een duistere verborgenheid. Zij wist dat Hij haar Verlosser was, de Zoon van God. Zij wist dat Hij haar liefhad; toch valt zij Hem te voet. Zij gevoelde zich een ellendige zondares, die niets verdiende dan vertreden te worden. Zij gevoelde zich niets meer dan een worm, en dat al haar hoop op Jezus was. O, mijn broeders, het is ons goed als wij Maria's plaats kunnen innemen: De uitstekendste gelovigen zijn de nederigste. Paulus zei: „Ik ben de voornaamste van de zondaren” en „Ik ben de allerminste van al de heiligen.” Hoe dicht u iets tot het licht brengt, hoe meer de vlekken te voorschijn komen. En hoe meer u in de nabijheid van God leeft, des te meer zult ge uw volslagen ellende inzien.

2. Maria herhaalt de klacht van Martha. „Heere, was u hier geweest, mijn broeder ware niet gestorven.” (vs. 32). Hieruit blijkt, dat de zusters dikwijls over de afwezigheid van Christus gesproken hadden. En zij stemden hierin overeen, dat, indien Christus daar geweest ware, dan ware haar broeder niet gestorven. Het was

aanmatigend en ongelovig tevens. Misschien had Maria het van Martha geleerd. Wij zijn zo gereed het ongeloof van anderen over te nemen. De Bijbel zegt: „Vermaant elkander ten alle dage, zolang als het heden genaamd wordt.” Maar de gelovigen ontmoedigen elkander somwijlen.

3. Het medelijden van Jezus.

1ste. Als Hij haar zag, werd Hij zeer bewogen in de geest, en ontroerde Zichzelf. Dit is menselijkheid. Door het oog werd Zijn hart getroffen, toen Hij haar zag wenen, haar die Hij zo liefhad; zulk een uitnemend gelovige die Hij had gewassen en gerechtvaardigd. Toen Hij de Joden zag wenen die wereldse vrienden werd Hij zeer bewogen in de geest. Zo ook als Hij nabij kwam, en de stad zag, weende Hij over haar; als Hij de weduwe te Naïn zag, wordt Hij innerlijk met ontferming bewogen; als Hij de scharen van Galiléa zag, gelijk schapen die geen herder hebben, werd Hij met ontferming over hen bewogen. Dit alles bewijst Zijn volkomen menselijkheid. Hij is been van ons gebeente, en vlees van ons vlees.

2e. Hij vraagt: waar hebt u hem gelegd? Ook dit is menselijk. Als God wist Hij zeer wel waar zij hem gelegd hadden, maar Hij wilde door hen bij het graf gebracht worden.

4. Jezus weende.

En als Hij de spelonk, de steen, en de wenende vrienden zag, „Jezus weende.” Hij weende, omdat Zijn hart diep getroffen was. Hij wist dat Hij hem uit de dood zou opwekken, en toch weende Hij omdat anderen weenden. Hij weende ons ten voorbeeld, opdat wij ook zo met anderen zouden wenen. Hij weende ten bewijze wat er in Hem omging. „Wij hebben geen Hogepriester, die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar die in alle dingen, gelijk als wij, verzocht is geweest, doch zonder zonde. Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon van de genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd.” (Hebr. 4 : 15, 16).

HET HUISGEZIN TE BETHANIË. (6e gedeelte).

„Jezus weende. De Joden dan zeiden: Ziet, hoe lief Hij hem had. En sommigen uit hen zeiden: Kon Hij, die de ogen der blinden geopend heeft, niet maken, dat ook deze niet gestorven ware? Jezus dan wederom in Zichzelf zeer bewogen zijnde, kwam tot het graf, en het was een spelonk, en een steen was daarop gelegd. Jezus zeide: Neemt de steen weg. Martha, de zuster des gestorvenen, zei tot Hem: Heere, hij riekt nu al, want hij heeft vier dagen aldaar gelegen. Jezus zei tot haar: Heb Ik u niet gezegd, dat, zo gij gelooft, gij de heerlijkheid Gods zien zult? Zij namen dan de steen weg, waar de gestorvene lag. En Jezus hief de ogen opwaarts, en zeide: Vader! Ik dank U, dat Gij Mij gehoord hebt. Doch Ik wist, dat Gij Mij altijd hoort. Maar om der schare wil, die rondom staat, heb Ik dit gezegd, opdat zij zouden geloven, dat Gij Mij gezonden hebt.” (Joh. 11 : 35-42).

In mijn laatste lezing hebben wij deze merkwaardige woorden kort overwogen: „Jezus weende.” Toen Hij Maria zag wenen, en de Joden ook wenen, werd Hij zeer bewogen in Zichzelf, en zei: „Waar hebt gij hem gelegd?” Zij zeiden: „Kom en zie het.” En toen zij Hem langs het pad naar de spelonk in de rots geleidden, „weende

Jezus.” Verwonderlijk gezicht! „Jezus weende.” Hij was de Zoon van God, die het geen roef achtte, Gode evengelijk te zijn, oneindig in gelukzaligheid, en nochtans weent Hij. Zo werkelijk gevoelt Hij het leed van de Zijnen.

I. De aandoeningen van de Joden op dit gezicht.

1. Zij verwonderen zich over Zijn liefde: „Ziet, hoe lief Hij hem had!” Deze Joden waren toen nog slechts wereldlingen, en toch zijn zij verbaasd over die volheid van liefde. Zij zagen die hemelse gestalte zich bukken over het graf van Lazarus, zij hoorden de uitdrukking Zijner smart, zij zagen de tranen, die als een regen uit die ogen vol medegevoel stroomden. Zij zagen het hijgen onder dat kleed zonder naad, maar ach, zij zagen niet wat er in Hem omging. Zij zagen slechts weinig van Zijn liefde, Zijn eeuwigheid zagen zij niet. Zij zagen niet, dat Hij uit liefde voor die Lazarus zou sterven. Zij kenden de volheid, de vrijwilligheid, de uitgebreidheid dier liefde niet. En toch waren zij er verwonderd over. „Ziet, hoe lief Hij hem had.” In de liefde van Jezus is iets, dat zelfs de wereldling verbaast. Als Jezus vrede geeft aan de Zijnen te midden van het leed, als de watergolven van de smart zijn ziel overstelpen, als wolken en duisternis, armoede en ellende zijn woning overweldigen, en hij zich dan nog in de Heere kan verblijden, zeggende: „Alhoewel de vijgenboom niet bloeien zal, en geen vrucht aan de wijnstok zijn zal, dat het werk des olijfbooms liegen zal, en de velden geen spijze voortbrengen; dat men de kudde uit de kooi afscheuren zal, en dat er geen rund in de stallen wezen zal, zo zal ik nochtans in de Heere van vreugde opspringen, ik zal mij verheugen in de God mijns heils,” dan wordt de wereld gedwongen te zeggen: „Ziet, hoe lief Hij hem heeft.” Als Jezus met de gelovige in de dood is, hem zeer nabij is, zodat hij niet wankelt, hem met Zijn vleugelen overschaduwde, hem wast in Zijn bloed en de ziel met een heilige vrede vervult, zodat hij uitroept: „Ontbonden te worden, en met Christus te zijn, is zeer verre het beste.” Dan zegt de wereld: „Ziet, hoe lief Hij hem had.” „Mijn ziel sterfde de dood des oprechten, en mijn uiterste zij gelijk het zijne!”

Nog een plechtig uur nadert, wanneer u allen, die gelooft, zult afgescheiden worden en aan de rechterhand van de troon staan, en Jezus u welkom zal heten, ofschoon u arm bent en de hel verdiend hebt, om op Zijn troon te zitten en Zijn heerlijkheid te delen. Dan zult gij, o ongelovigen, met bittere weeklacht uitroepen: „Ziet, hoe lief Hij hen had!”

2. Sommigen twijfelen aan Zijn liefde: „Kon Hij, die de ogen des blinden geopend heeft, niet maken, dat ook deze niet gestorven ware? (vs. 37). Kort geleden had Jezus het gezicht aan een blindgeborene wedergegeven, en de Joden, die Hem nu omringden, hadden het wonder gezien. Daarom zeiden zij tot elkander: „Indien Hij Lazarus werkelijk liefhad, kon Hij hem niet in het leven behouden?” Hij, die de blinde de ogen opent, kan ook de stervende voor de dood bewaren. Zij twijfelden aan Zijn tranen, zij twijfelden aan Zijn woorden. Dit is ongeloof. Het verdraait de duidelijkste uitspraken des Heeren door Zijn eigen redeneringen.

Hoevelen van u hebben zo ook de liefde van Christus afgewend! Wij lezen, dat Hij over Jeruzalem weende. Dit bewijst ten duidelijkste, dat Hij niet wilde dat zij in hun zonden zouden sterven, dat Hij niet wil, dat u zult verloren gaan, maar het eeuwige leven hebben. En toch twijfelt u aan Zijn liefde, en weert Zijn tranen af met een of andere reden van uw eigen vinding. Jezus zegt: „Komt tot Mij, u allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven.” Dit is een eenvoudige verklaring, maar u weert die dus af. Had Christus mij werkelijk rust willen geven, dan zou Hij mij immers reeds eerder tot Zich genomen hebben? Het ongeloof verkeert zelfs de bewijzen van

de liefde van Christus in alsem en gal. Sommige mensen verhardden hun hart naarmate zij meer van Christus zien. Deze Joden hadden gezien, hoe Hij de blinde het gezicht gaf, en weende over Lazarus; nochtans verhardden zij zich meer en meer. Wacht u, dat het niet alsoo met u gaat. Wacht u, dat ge u niet verhardt, hoe meer u van Christus hoort, en van Zijn liefde voor de Zijnen.

II. *Wat er aan het graf gebeurde.*

1. Het bevel: „Neemt de steen weg.” Christus wegen zijn niet onze wegen, en Zijn gedachten zijn niet uw gedachten. Men zou gedacht hebben, dat Hij met een machtwoord de steen zou hebben weggeslingerd. Toen Hij zelf uit de doden opstond, „daalde een engel des Heeren neer uit de hemel, kwam toe, en wentelde de steen af van de deur, en zat op dezelve;” nu deed Hij niet also. Hij beval aan de mannen: „Neemt de steen weg.”

Om twee redenen.

1ste. Hij wilde Martha's ongeloof aan het daglicht brengen, opdat het gekend zou worden. Ongeloof des harten is als de kwade stoffen in een wond: het veretert, en daarom wilde Jezus het uitroeien in Martha's hart.

2e. Om ons te leren de middelen te gebruiken. De mensen, die het graf omringden, konden de dode Lazarus het leven niet geven, maar zij konden de steen afwentelen. Jezus nu zou weldra Zijn Goddelijke macht gebruiken om de dode op te wekken, maar de steen wilde Hij niet wegnemen.

Hebt u onbekeerde vrienden, voor wie u in het gebed zijt? U weet, dat Christus alleen het leven kan geven, Christus alleen kan hem doen opstaan, maar u kunt de steen afwentelen, u kunt de middelen gebruiken, u kunt uw vriend tot de getrouwe verkondiging des Evangelies brengen. Spreek tot hem, schrijf aan hem. „Neem de steen weg.”

2. Martha's ongeloof. „Heere! hij riekt nu al, want hij heeft vier dagen aldaar gelegen.” Maria zweeg. Zij wist niet wat Jezus zou *doen*, maar zij wist, dat Hij alles wel zou maken. Zij wist, dat Hij vol van liefde, wijsheid en genade was. Maar Martha roept uit. Zij vergat al de woorden van Christus. Zij vergat Zijn boodschap: „deze krankheid is niet tot de dood, maar ter heerlijkheid Gods, opdat de Zone Gods door dezelve verheerlijkt worde.” Zij vergat Zijn liefelijke woorden: „Uw broeder zal weer opstaan;” en „Ik ben de opstanding en het leven: die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven.” Zij vergat haar eigen verklaring, dat Jezus de Zoon van God was. En zie, hoe zij zelf in de weg trad van de barmhartigheid, die haar geschieden zou. Zij had haar broeder innig lief, en toch wil zij de steen op de opening van de spelonk laten liggen. Zij stond zichzelf in het licht.

- Leert hieruit hoe licht men in het ongeloof verval. Weinige minuten vroeger was Martha vol geloof, en nu zinkt zij weder. Och, welk een onbegrijpelijke zondigheid en verblinding is er in het menselijk hart!
- Leert hoe u door ongeloof de barmhartigheid verhindert. „En Hij heeft aldaar niet vele krachten gedaan, vanwege hun ongeloof.” Martha had de opwekking van Lazarus bijna verhinderd. Och, vergeet toch de woorden van Jezus niet, noch de wonderen Zijner liefde en macht: „Zou iets voor de Heere te wonderlijk zijn?”

3. De berisping van Christus. „Heb Ik u niet gezegd, dat, zo gij gelooft, gij de heerlijkheid Gods zien zult?” (vs. 40). Christus had deze boodschap gezonden: „Deze krankheid is niet tot de dood,” nu herinnert Hij haar aan Zijn woord: „Heb Ik u niet

gezegd,” als had Hij gezegd: Martha, hebt u Mijn woorden vergeten? Waarom gelooft u er niet aan? Ben Ik een leugenaar, of als wateren die niet bestendig zijn? Ben Ik een man dat Ik liegen zou, of een mensenkind, dat het Mij berouwen zou? Ziet, hoe het ongeloof de Heere grieft. „Die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt.” Uw hel zal vreselijker zijn dan die van de heidenen. Zij zullen verworpen worden om hun zonden, maar u om zonde en ongeloof. „Die niet gelooft, is alrede veroordeeld.”

III. *Het gebed en de dankzegging van Christus.*

1. Zijn gebed was in stilte. Ons zijn de woorden van Zijn gebed niet verhaald. Maar onder zijn verzuchtingen en tranen bad Hij zeker in stilte tot Zijn Vader. Zelfs in het midden van de schare was Jezus alleen met Zijn Vader, en bad voor de Zijnen, opdat hun geloof niet ophoude. De tranen van Christus waren niet slechts tranen van gevoel, het waren ook tranen van ernstige smeking. In Hem is niet slechts een oppervlakkig medegevoel, maar waar middelaarschap. Christus leert u om te bidden onder onverwachte beproevingen. Al kunt u ook geen eenzame plaats bereiken, verheft uw hart te midden van de menigte. O, mijn broeders, de oprechte van hart vindt altijd een plaats voor het gebed waar God hem ontmoet. Bent u werkelijk een kind van God, u zult een verborgen plaats voor het gebed vinden. Het is niet voldoende dat u zegt, dat u op uw wandelingen, onder uw werk, in gezelschap bidt. Het is niet voldoende, dat als uw gebedstijd in de dag te beschouwen. Nee, satan is aan uw rechterhand. Begeef u in de eenzaamheid met God. Breng elke dag zoveel tijd als u kunt met God alleen door. En dan zult gij, in plotselinge verleidingen en beproevingen, uw hart gemakkelijk kunnen verheffen, zelfs onder de schare, en gehoor vinden bij de Vader.

2. Zijn dankzegging. „Vader, Ik dank U, dat Gij Mij gehoord hebt. Doch Ik wist, dat Gij Mij altijd hoort. Maar om van de schare wil, die rondom staat, heb Ik dit gezegd, opdat zij zouden geloven, dat u Mij gezonden hebt.”

1ste. Ziet, welk een aandrang in het gebed van Christus. „Gij hoort Mij altijd.” Elke voorspraak van Christus wordt beantwoord. Op het ogenblik dat Hij vraagt, krijgt Hij antwoord. Indien wij weten, dat Christus voor ons bidt, dan weten wij ook, dat wij ontvangen wat wij vragen.

2e. Hij dankt. Christus verenigt Zich zo geheel met de Zijnen, dat Hij in onze naam dankt. Laat dit ons leren niet slechts te bidden, maar te danken.

3e. Hij doet het luid, opdat allen in Hem zouden geloven. Christus trachtte altijd zielen te bekeren, zelfs hier, waar Hij bidt tot de Vader en Hem dankt. Hij doet het luid, opdat zij, die rondom staan, in Hem zouden geloven als in de Gezant van God en de Verlosser van de wereld. Ja, mijn broeders, dit wordt ons hier verhaald, opdat u in Hem zou geloven. Met dit doel is Christus u in het Evangelie verkondigd als de Gezant van God, de medelijdende Verlosser, de Middelaar en Voorspraak, opdat u in Hem zou geloven.

HET HUISGEZIN TE BETHANIË. (7e gedeelte).

„En als Hij dit gezegd had, riep Hij met grote stem: Lazarus, kom uit! En de gestorvene kwam uit, gebonden aan handen en voeten met grafdoeken, en zijn aangezicht was omwonden met een zweetdoek. Jezus zeide tot hen: ontbindt hem, en laat hem heengaan. Velen dan uit de Joden, die tot Maria gekomen waren en aanschouwd hadden, hetgeen Jezus gedaan had, geloofden in Hem. Maar sommigen van hen gingen tot de Farizeeën, en zeiden tot hen, hetgeen Jezus gedaan had.” Joh. 11:43:46.

I. De opwekking van de dode Lazarus.

1. De tijd: „Als Hij dit gezegd had.” Toen Jezus de eerste maal hoorde dat Lazarus ziek was, bleef Hij twee dagen in de plaats waar Hij was.

Langzaam en bedaard nadert Hij Bethanië, en aan de bij het vlek staande vijgenbomen gekomen zijnde, delen de voorbijgaande landmensen Hem reeds mee dat Lazarus al vier dagen in het graf heeft gelegen. Nog maakt Jezus geen haast, maar wacht totdat Hij het ongeloof van Martha en Maria heeft bestreden en verslagen, wacht totdat Hij Zijn teder, medelijdend. hart heeft geopenbaard, wacht totdat Hij, ten einde Zijn Goddelijke zending aan te tonen, de Vader voor aller oor heeft gedankt. „En als Hij dit gezegd had, riep Hij met grote stem: Lazarus, kom uit!”

Zijn tijd is de rechte tijd. Op Zijn tijd zal Hij aan Israël het leven geven. Israël heeft, gelijk aan een Lazarus, reeds achttienhonderd jaren in hun graven gelegen. Zij zijn een grote menigte dorre doodsbeenderen. Sedert Hij tegen hen gesproken heeft, blijft Hij nog met al Zijn hart aan hen gedenken, en de dag nadert wanneer Hij de Geest van het leven over hen zal uitstorten en hen doen uitkomen, en hen levend zal maken voor het oog van de dode wereld. Maar dat zal geschieden op Zijn eigen tijd. Jezus haast niet. Hij wacht totdat Hij het ongeloof van de mensen zal hebben uitgedreven, en Zijn eigen teerlievend hart zal hebben geopenbaard. En dan, als Zijn ure zal gekomen zijn, zal Hij met grote stem roepen: Israël, kom uit! zo ook zal het wellicht zijn met de verlossing van de Kerk van Schotland, zo ook met de verlossing van bijzondere gelovigen, „want: nog een zeer weinig tijds, en Hij die te komen staat, zal komen, en niet vertoeven.” (Hebr. 10 : 37).

2. Het werk: „Hij riep met grote stem: Lazarus, kom uit! En de gestorvene kwam uit, gebonden aan handen en voeten met grafdoeken.” Welk een vreemd schouwspel! In een afgezonderde plaats van het dal waarin Bethanië lag, stond de schare naast het graf van Lazarus. Het was een hol in een rots uitgehouwen, en de zware steen, waarmede de toegang tot het graf was afgesloten, was nu afgewenteld. De Joden stonden rondom, zeer verwonderd afwachtinge wat Hij zou doen. De landmensen van Bethanië bogen zich over de grafsteen heen, en staarden in de duistere spelonk. Martha en Maria vestigden haar blik op Jezus, en allen bewaarden een diep stilzwijgen. Tegenover de mond des grafs stond de Zaligmaker, Zijn tranen vloeiden nog, Zijn ogen waren hemelwaarts gericht tot Zijn Vader. „Hij riep met grote stem: Lazarus, kom uit!” De diepe spelonk weergalmde van het geluid Zijner heilige stem. Het oor van Lazarus was dood en koud, zijn ledematen stijf en bewegingloos, zijn oogleden vast gesloten, en het kille loodzweet lag op zijn voorhoofd; zijn lichaam was met grafdoeken omwonden, en zijn hoofd was omwikkeld met een zweetdoek, toen plotseling het geroep: „Lazarus, kom uit!” de dode deed ontwaken. Die stem drong door in het diepe grafhol en door de zweetdoek heen in het oor van de dode.

Ogenblikkelijk begon het hart te kloppen, en de warme stroom van het leven doorgvloeiende opnieuw de aderen van de gestorvene. De levenswarmte en het zintuig des gehoors openbaarden zich. Die stem was een welbekende. „Dat is de stem mijns liefsten, (Hoogs. 2 : 8) also dacht hij, Hij roept mij bij mijn naam. En hij stond op: „En de gestorvene kwam uit, gebonden aan handen en voeten met grafdoeken.” Hoe eenvoudig, en toch hoe heerlijk! Jehovah spreekt, en het is er. „De stem des Heeren is met kracht, de stem des Heeren is met heerlijkheid. De stem des Heeren breekt de cederen; ja, de Heere verbreekt de cederen van Libanon.” (Psalm 29 : 4, 5). Nu waren de woorden van Christus vervuld: „Deze krankheid is niet tot de dood, maar ter heerlijkheid Gods; opdat de Zoon Gods door dezelve verheerlijkt worde.” (Joh. 11 : 10). Christus openbaarde Zich hier als de opstanding en het leven.

3. Christus openbaarde Zich als de opstanding.

Alzo zal Christus allen opwekken, die in de Heere zijn ontslapen: „Verwondert u daar niet over: want de ure komt, in welke allen, die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen, en zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding van het leven, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding van de verdoemenis.” (Joh. 5 : 28, 29). De dag is nabij, wanneer alle dode oren deze stem zullen horen, roepende: Komt uit, komt uit!

- Leert hieruit over afgestorven gelovigen niet te treuren als de zodanigen, die geen hoop hebben: „Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven is en opgestaan, alzo zal ook God degenen, die ontslapen zijn in Jezus, wederbrengen met Hem.” (1 Thess. 4 : 14). Het stof van Lazarus was dierbaar voor Jezus; daarom wilde Hij het niet in het graf laten liggen. Zo ook is het stof van iedere Lazarus dierbaar in Zijn ogen. Niet één van hen zal Hij verloren laten gaan. Het is onverschillig waar hun ligplaats zal zijn, of onder groene zoden, of in de diepte van de zee, of op een slagveld, of hetzij ook dat hun lichamen door de vlammen zijn verteerd, Jezus zal hun stof bijeen vergaderen, en het gelijk maken aan Zijn eigen verheerlijkt lichaam.
- Leert hieruit niet te vrezen voor het graf. Voor niets schrikken wij van nature meer terug dan voor de dood. O, het is zulk een vreselijke zaak, het gezelschap van de levenden te moeten verlaten, en neergelegd te worden in het graf, met een doodshemd tot kleding, een doodkist tot woning, en de wormen tot gezelschap. Voorzeker, de gedachte daaraan reeds is verootmoedigend, ontzettend. Maar indien u van Christus bent, zie hier de overwinning: „In een punt des tijds, in een ogenblik, met de laatste bazuin; want de bazuin zal slaan, en de doden zullen onverderfelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden. Want dit verderfelijke moet onverderfelijkheid aandoen, en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen. En wanneer dit verderfelijke zal onverderfelijkheid aangedaan hebben, en dit sterfelijke zal onsterfelijkheid aangedaan hebben, alsdan zal het woord geschieden, dat geschreven is: De dood is verslonden tot overwinning. Dood! waar is uw prikkel! Hel! waar is uw overwinning?” (1 Kor. 15 : 52-55). Vestigt uw oog op Jezus bij het graf van Lazarus; zo ook zal Hij staan tegenover het graf van de slapende wereld, en met grote stem roepen: „Komt uit!”

U, die buiten Christus bent, ook u zult deze stem horen, uw ziel zal haar horen in de hel, uw lichaam zal haar horen in het graf. En dood en hel zullen de doden wedergeven die in hen zijn. Nu wilt u Zijn stem niet horen, maar dan zult u die horen. U zult uitkomen gelijk Lazarus, en voor God staan. Dan zou u wellicht wensen in het

graf te kunnen blijven. Dan zult u roepen: Bergen, valt op ons, en heuvelen, bedekt ons. Wellicht zult ge u aan het graf willen vastklemmen en uw vermolmdde doodkist krampachtig vasthouden. Wellicht zal uw ziel wensen in de hel te kunnen blijven en uitroepen: O, laat mij alleen, laat de brandende golven voor eeuwig over mij heenrollen, laat mijn worm eeuwig knagen en nimmer sterven. Maar u moet uitkomen tot de opstanding van de verdoemenis, u moet opstaan tot schande en eeuwige versmaadheid.

4. Christus openbaarde Zich als het leven. Daardoor ook geeft Jezus het leven aan de dode zielen. „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: de ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven.” (Joh. 5 : 25). De zielen van de onbekeerden in uw midden zijn even dood voor Goddelijke dingen, als het lichaam van Lazarus dood was voor de dingen van de aarde. In iedere onbekeerde boezem heerst de dood in de eigenlijke, meest uitgestrekte zin des woords. Het is niet slechts een figuurlijke wijze van spreken. Het is geen denkbeeldige dood, maar een wezenlijke, even wezenlijk als die van Lazarus. Uw oog is blind voor Goddelijke dingen, uw oor is doof voor dezelve, uw hart gevoelt ze niet. De stem van Jezus doet de dode ziel ontwaken. Jezus spreekt door de Bijbel, door Zijn dienstknechten, door de omstandigheden en lotgevallen. Zijn stem kan de doden bereiken. Hij maakt levend wie Hij wil. Die Hem hoort leeft.

- Leert hieruit dat het alleszins recht is in dienstknechten des Woords en andere Godzalige vrienden, wanneer zij de geestelijk doden waarschuwen, roepen en uitnodigen. Het schijnt sommigen vreemd toe, dat wij de zodanigen, van wie wij geloven, dat zij geestelijk dood zijn, nochtans waarschuwen, roepen en nodigen tot bekering en tot geloof in het Evangelie. Maar dit is immers juist hetzelfde wat Jezus deed ten opzichte van een dode Lazarus, en hetgeen Hij nog doet aan dode zielen. Juist door deze waarschuwingen en roepstemmen en nodigingen is het dat Jezus spreekt tot uw dode harten. Allen, die aan deze plaats zijn behouden geworden, hoorden de stem van Jezus toen zij dood waren. De Godzalige personen in uw midden zijn het, door wie Jezus die roepstemmen en waarschuwingen komen doet tot degenen, die even dood blijken te zijn, als Lazarus was.
- Leert hieruit waarheen te zien om geestelijk leven deelachtig te worden. Niet de stem van Maria, noch die van Martha, noch de stem van de Joden was het, die Lazarus uit de dood deed opstaan. Zij konden de steen wegwentelen, maar meer konden zij niet doen. Zij konden de dode niet doen opstaan. Het was de stem van Immanuël, de stem van Hem, die het leven is van allen die leven. Zo is het nog, geliefden. Zijn stem alleen kan u doen ontwaken. Mijn stem kan dat niet doen, noch de stem van uw liefhebbende Martha's en Maria's; de stem van Jezus moet u wekken, of u slaapt voort, en sterft in uw zonden, en waar Christus is heengegaan, zult u nimmer komen. Menigmaal reeds heeft de stem van de predikers door dit huis en door uw oren weerklonken, en nog leeft u voort in de zonde. Maar wanneer de stem van Jezus spreekt door het Woord, dan zult u opstaan, en alles verlaten, en Hem volgen.

II. De uitwerking op de aanwezigen.

1. Velen geloofden in Hem. Het was een gelukkige dag in Bethanië. Hij had de schaduwen des doods doen plaats maken voor het morgenlicht. Martha en Maria hadden haar klaagzangen doen opvolgen door een loflied. Haar reeds begraven broeder was haar weer gezond en wel teruggegeven. En ik kan mij voorstellen met

welke gevoelens zij die avond in de huiselijke godsdienst de psalm aanhieven: „Mijn ziel! keer weer tot uw rust, want de Heere heeft aan u welgedaan. (Psalm 116 7).

Een andere stof van blijdschap was deze: al hun ongeloof was als weggevaagd; Christus was voor hen als een morgen zonder wolken. Zijn toeven, Zijn belofte, Zijn ondervragingen, alles was nu opgehelderd. En toen Maria die avond aan Zijn voeten zat en Zijn woorden hoorde, gevoelde zij meer nog dan ooit dat Christus onmogelijk liegen kan. Maar nog groter blijdschap was er: „Velen van de Joden geloofden in Hem.” Het was een geboortenacht voor de eeuwigheid. De Herder had enige Zijner verloren schapen gevonden. De stem, die Lazarus uit het graf had geroepen, had veler hart doorboord. De woning te Bethanië was in die avond als het ware een kleine hemel. Merkt op wat hen had doen geloven: „Toen zij aanschouwd hadden hetgeen (Engelse vertaling: de dingen die) Jezus gedaan had, geloofden zij in Hem.” Het was niet het zien van een enkele zaak, maar van alles wat Jezus gedaan had, evenals de stervende moordenaar in Christus geloofde, niet om één zaak die hij had gezien, maar om alles wat Jezus had gedaan. Ziende Zijn heiligheid, Zijn kalme gelatenheid, Zijn liefde, Zijn medelijden, kon het niet anders of hij moest gevoelen, dat Jezus was de Zoon van God, de Zaligmaker van de wereld. Zo ook met deze Joden. Zij zagen de verbazingwekkende liefde van Jezus tot Lazarus, en Martha, en Maria; zij zagen Zijn tranen; zij hoorden Zijn zuchten; zij zagen Hem Zijn Vader loven en danken. En zij konden niet anders dan in Hem geloven. Twee zaken vooral hadden zij gezien: Goddelijke almacht en Goddelijke liefde jegens zondaren. Dit is dezelfde zaak, waardoor ook nu nog zondaars worden overreed tot het geloof in Jezus, namelijk het zien van Zijn liefde, waardoor Hij gewillig is zondaren zalig te maken, en het zien van Zijn macht, waardoor Hij daartoe in staat is. En o, hoe gelukkig zou het ons maken indien velen van u in Hem geloofden! Indien u op deze dag gedrongen werd en overreed Hem te erkennen en aan te nemen als uw Borg, uw oudste Broeder, uw Vriend.

2. Sommigen gingen heen en deelden het mee aan de Farizeeën. Sommigen waren zalig gemaakt, en anderen werden verhard.

1ste. Hun makkers waren behouden, en zij nochtans niet. Toen zij Jeruzalem verlieten, waren zij samen vreemdelingen van God en de bekering. Enigen waren aangenomen, anderen waren verlaten. Zo is het immer. Menigmaal heb ik gedacht, wanneer zondaars aan deze plaats waren gegrepen en zalig gemaakt, hun burens ook wel zouden behouden worden. Dikwijls echter geschiedt juist het tegendeel. Hebben niet velen onder u zichzelf verhard, terwijl anderen aan uw zijde behouden zijn geworden!

2e. Zij beminden Martha en Maria, en toch werden zij niet zalig, maar haatten Christus. Zij waren vrienden van Martha en Maria, en scheen zelfs Maria zeer lief te hebben, en toch hadden zij Jezus niet lief. Zo is het ook nu. Sommigen onder u beminnen ook onze Martha's en Maria's, en toch hebben zij Jezus niet lief. O, degenen, welke u liefhebt, zullen weldra voor eeuwig van u worden weggenomen.

3e. Hun bedenkingen werden opgelost, en toch werden zij niet zalig. „Kon Hij, die de ogen des blinden geopend heeft, niet maken, dat ook deze niet gestorven ware?” (vs. 37). Zij maakten de tegenwerping dat Zijn liefde niet oprecht was geweest, daar Hij anders niet had toegelaten dat Lazarus ten grave gedaald was. Deze hun bedenking wordt echter geheel en al weggenomen. Lazarus wordt opgewekt, en daardoor blijkt het zonneklaar dat Jezus hem werkelijk liefhad. Hun mond is gestopt. Nochtans bekeren zij zich niet. Helaas! het is nog hetzelfde. Velen zeggen: wist ik dat Jezus ook mij wilde aannemen, zo zou ik tot Hem komen. En wordt hun tegenwerping opgelost,

zo komen zij toch niet. Indien ik niet zoveel te doen had om voor mijn huisgezin te zorgen, om mij voedsel en kleding te verschaffen, dan zou ik mij gaan bekommeren over mijn ziel, Wordt echter ook dit bezwaar weggenomen, zo blijven zij even zorgeloos als vroeger.

4e. Zij haatten Christus te meer, hoe meer zij van Hem zagen. Niet alleen geloofden zij niet in Hem, maar zij gingen zelfs tot Zijn aartsvijanden, en deelden hun mee wat er geschied was; zij gingen heen en spanden samen om Hem te verderven. Men zou bijna zeggen dat dit ongelooflijk was. Hoe duivels is toch een natuurlijk mensenhart! Niet alleen weigert ge u door Christus te laten zaligmaken, maar ook haat u Zijn naam en Zijn zaak. „Ziet, Ik leg in Sion een steen des aanstoots, en een rots van de ergernis. En een iegelijk, die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden.” (Rom. 9 : 23).

KAPERNAÛM.

Toen begon Hij de steden, in dewelke Zijn krachten meest geschied waren, te verwijten, omdat zij zich niet bekeerd hadden. Wee u Chorazin! wee u, Bethsaïda! want zo in Tyrus en Sidon de krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden zich eertijds in zak en as bekeerd hebben. Doch Ik zeg u: het zal Tyrus en Sidon verdragelijker zijn in de dag des oordeels, dan ulieden. En gij Kapèrnaüm! die tot de hemel toe bent verhoogd, u zult tot de hel toe neergestoten worden. Want zo in Sodom die krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden tot op de huidige dag gebleven zijn. Doch Ik zeg u, dat het den lande van Sodom verdragelijker zijn zal in de dag des oordeels, dan u. (Matth. 11 : 20-24).

Op de noordwestelijke oever van het Galilese meer is een zeer schone kleine vlakte, in vroegere tijden bekend onder de naam van „het land Gennesaret”. Het heeft de vorm ener halve maan, is vier mijlen lang en in het midden twee mijlen breed. Men vindt er twee tamelijk grote rivieren, die van de bergen afstromen, en daarboven zijn er nog twee brede beken, zodat het landschap zeer wel van water voorzien en uitnemend vruchtbaar is. In deze kleine vlakte lagen voorheen de drie steden Chorazin, Bethsaïda en Kapèrnaüm. Aan de noordhoek, dicht aan de zee, stroomt een beek, en daarbij vindt men enige puinhopen, half begraven onder het riet en de doornen. Deze puinhopen wijzen, naar men meent, de plaats aan, waar Kapèrnaüm geweest is. Van de twee andere steden is geen spoor overgebleven, en niemand kan zeggen in welk gedeelte van de vlakte zij eenmaal gestaan hebben. En toch was deze kleine vlakte eenmaal het toneel van de meeste wonderwerken van Jezus. Het wee door de Zaligmaker over deze steden uitgesproken is evenwel, ofschoon zonder veel gedruis, nochtans volkomen vervuld geworden. Voor Tyrus en Sidon is het verdragelijker dan voor Chorazin en Bethsaïda, en Kapèrnaüm, lange tijd tot de hemel toe verheven, is ter helle toe neergestoten geworden. Mijn broeders, rijzen er uit deze woeste puinhopen geen waarschuwende stemmen op voor het bevoorrechte land, waarin wij wonen? Zijn er hier geen waarschuwingen voor u en voor mij? Ook u bent, zowel als Kapèrnaüm, grotelijks bevoorrecht, en indien ge u niet bekeert, zult ook u ter helle toe worden neergestoten.

I. Kapèrnaüm was tot de hemel toe verhoogd geworden.

De reden, waarom Kapèrnaüm gezegd wordt tot de hemel toe verhoogd te zijn geweest, lag in de prediking van Christus en in de vele wonderen, welke Hij daar heeft verricht. Toen het volk van Nazareth Hem had verworpen en Hem van de steilte had willen verpletteren, vestigde Hij Zijn woonplaats te Kapèrnaüm. Iedere reis, wanneer Hij in Galiléa kwam, schijnt Hij te Kapernaüm gewoond te hebben. Meer dan enige stad op aarde was Kapèrnaüm Zijn thuis, waarom het ook bepaaldelijk „Zijn stad” (Matth. 9 : 1) genoemd wordt. Hij schijnt deze plaats meer dan enige andere geliefd te hebben.

1ste. Hier heeft Hij de meeste Zijner wonderen verricht. Hier genas Hij de knecht van de hoofdman. (Matth. 8 : 5), Hier wekte Hij de dochter van Jaïrus van de dood op, en genas de vrouw, die de vloed des bloeds had. Hier brachten zij hun zieke vrienden tot Hem, en Hij genas ze allen.

2e. Jezus predikte hier. Hier heeft Hij Zijn meeste gelijkenissen uitgesproken. De gelijkenis van de zaaier en al de daarop volgende werden voor de oren van de

inwoners van Kapèrnaüm uitgesproken.

3e. Hier heeft Hij gebeden. (Markus 1 : 35). Zijn verblijf aldaar was dus voor de mensen een kostelijke gelegenheid om zalig te worden. Het was voor hen een dag van de zaligheid. Het was voor hen een deur des hemels. De poort des hemels was, als het ware, voor hen opengezet. De Zoon van God, de Zaligmaker van de wereld, woonde in hun midden, genas de zieken en predikte het Evangelie in hun midden.

4e. De Heilige Geest daalde hier neer. De Heilige Geest werkt de bekering in de ziel, en zonder Zijn werking worden zelfs door de prediking van Christus geen zielen behouden. Wij weten nu dat de prediking van Christus in Galiléa niet ijdel is geweest. Alhoewel velen zich niet bekeerden, toch was dit met sommigen het geval. Waar verkreeg de hoofdman dat grote geloof, waarover Jezus zich verwonderde? Waar verkreeg de vrouw, die eindelijk tot Christus kwam, genade, die alle andere medicijnmeesters overtrof? Ongetwijfeld zijn er vele druppelen van de Geest rondom dat stille meer in menig hart gevallen. Alhoewel de Heilige Geest nog niet ten volle was uitgestort, omdat Christus nog niet verheerlijkt was, nochtans werden er reeds druppelen van de Geest gegeven, reeds van dat Jezus Zijn leven vrijwillig overgaf als een rantsoen voor de zonde. Menigmaal wanneer Jezus reeds lang voor het aanbreken van de dag opstond en heenging naar deze of gene diepe kloof van de omliggende bergen, verwierf Hij uitstortingen van de Geest, die zich in de avondstond openbaarden, wanneer Hij, op een schip staande, het volk leerde. Ik geloof dat er velen in de hemel zijn, die gedurende deze door Jezus uitgesproken leerredenen zijn wedergeboren. Inderdaad is alzo Kapernaüm tot de hemel toe verhoogd geworden, zowel door de tegenwoordigheid van Jezus, als door de uitstortingen des Heiligen Geestes.

Op gelijke wijze is ook Schotland tot de hemel toe verheven geworden.

1. Door de prediking van het Evangelie. Wij hebben niet de persoonlijke tegenwoordigheid van Christus gehad, gelijk Kapèrnaüm, maar dezelfde boodschap, welke Hij gebracht heeft, is ook tot ons gekomen. Gelovige predikers komen van Christus. Zij zijn een gift van Hem. Zij worden door Hem gezonden. Waarheen zij ook gaan, zij gaan in Zijn naam; zodat men zeggen kan dat, waar zij wonen, Christus zelf woont. Sedert het jaar 1560 heeft Schotland geen gebrek gehad aan gelovige leraars. Wel zijn er omstreeks honderd jaren van geestelijke dood voorbijgegaan, maar ook toen was er hier en daar een gelovig overblijfsel. Ik geloof niet dat deze stad echter die tijd, ook zelfs in de ellendigste tijdperken, zonder gelovige leraars geweest is. Dundee is tot de hemel toe verheven geworden. Toen Christus naar Sichar ging, bleef Hij daar slechts twee dagen. En toch geloofden velen van de Samaritanen dier stad in Hem. Deze twee dagen waren dagen van genadige bezoeking voor Sichar. Slechts een enkele dag vertoefde Jezus op de kusten van Syro-Fenicië, en nochtans was die dag de geboortedag van de ziel van de Syro-Fenicische vrouw. U hebt duizenden van die dagen van genade gehad, en toch, hoe weinigen van u hebben daarvan gebruik gemaakt!

Wanneer u de wereldkaart bezielt, is het verbazend hoe klein nog het getal van de plaatsen is, waar het Evangelie verkondigd wordt. Bijna geheel Azië is verzonken onder de goddeloze geestdrijverij van Mohammed, of onder de afgoderij des heidendoms. Afrika is overgegeven aan Mohammed en aan de afschuwelijkste toverijen; Zuid-Amerika aan afgodendienst en papisme. Europa is, voor het grootste gedeelte, overdekt met de duistere nacht van het pausdom. 'O, welk een grote genade is het, wanneer wij, na al die schone en uitgestrekte landen en werelddelen beschouwd te hebben, terugkeren naar dit ruwe, stormachtige eiland, met zijn

geopende Bijbel, zijn rustige sabbatten, zijn gepredikt Evangelie! Mijn vrienden, tot in eeuwigheid zult u de uitnemende genade ener geregelde Evangelieverkondiging niet naar waarde kunnen schatten. Door die prediking wordt ons de poort des hemels geopend.

2. Door de uitstorting van de Heilige Geest. Onder ons is de Heilige Geest met veel milder stromen uitgestort, dan ooit te Kapernaüm het geval was. Ik weet niet, dat enig land van de wereld in dit opzicht alzo is bezocht geworden als Schotland.

De eerste merkwaardige tijd voor Schotland was van 1625 tot 1630, toen er gedurende vijf jaren de vensters des hemels boven Schotland geopend waren. Onder de prediking van David Dickson werden te Irvine en Stewarton honderden tot Christus gebracht, en onder die van John Livingstone, te Kirk of Schotts, vijfhonderd op één dag.

De tweede tijd van de minne was nu juist een eeuw geleden, in het jaar 1742, toen de vensteren des hemels geopend werden over Kilsyth en Cambuslang, terwijl omstreeks twintig of dertig andere gedeelten van Schotland in die zegen deelden. De derde tijd van de minne in Schotland was van 1798 tot 1800, toen het kerspel van Moulin en enige naburige kerspelen op merkwaardige wijze werden bezocht. De laatste beleven wij zelf, en is begonnen in 1839, toen God de vensteren des hemels opnieuw heeft geopend en de zegen van boven heeft uitgestort totdat er geen plaats meer was om die te ontvangen. Deze gemeente is inderdaad tot de hemel toe verheven geworden. U hebt zulk een overvloedige gelegenheid gehad om zalig te worden als u wellicht nimmer weer hebben zult. Christus heeft krachtige werken in uw midden gedaan. De bekering van iedere zondaar op zichzelf is groter wonder dan alle uiterlijke wonderen samen genomen.

3. Door de Heilige Geest, die in uw harten uitgestort is. Ongetwijfeld was dit het geval met velen te Kapernaüm. De Heilige Geest streed met hen. Maar zij wederstonden Hem, zodat Hij eindelijk in hun vijand verkeerde en tegen hen streed. Dit is mee het geval geweest met enigen uwer. De Heilige Geest is over ge uitgestort, u overtuigende van zonde, u doende neerliggen in het stof vanwege uw zonde, in u werkende de begeerte naar Christus. O, welk een liefelijke en krachtige gelegenheid om zalig te worden! zo ooit enig mens aan de poort des hemels geweest is, is het gewis hij, met wie de Heilige Geest aldus gestreden heeft.

II. *Kapernaüm heeft zich niet bekeerd.* (vs. 20).

Het zou zeer merkwaardig zijn de verborgen geschiedenis van de inwoners van Kapernaüm te kennen. Toen Christus in hun midden kwam, waren zij een volk, „gezeten in duisternis en schaduw des doods.” Weinigen werden uit hun midden als juwelen gehecht aan de kroon des Middelaars. Maar de meesten van hun bekeerden zich niet.

1. *Sommigen wilden Jezus niet gaan horen.* Hun burenen zeiden hun, dat een groot Profeet in hun stad was komen wonen, dat Hij sprak gelijk nog nimmer een mens gesproken had, dat woorden vol genade uit Zijn mond kwamen, dat Hij sprak met majesteit en hemelse kracht en heilige liefde, dat Hij allen genas die tot Hem kwamen. Zij hoorden van de genezing van des hoofdmans dienstknecht, van de opwekking van Jaïrus' dochter, van de gezondmaking van de zoon van de koninklijke hoveling. Het gerucht van deze wonderen liep door de gehele stad. Hun burenen zeiden: wilt u ook niet gaan en Hem horen? Zij sloegen nochtans geen acht daarop, en gingen huns weegs, de een naar zijn akker, de ander tot zijn koopmanschap. „Ik heb vijf juk ossen gekocht, en ik ga heen om die te beproeven; ik bid u, houd mij voor verontschuldigd.” (Luk. 14 : 19). En alzo bekeerden zij zich niet. In duisternis had Jezus hen gevonden, in

duisternis verliet Hij hen.

2. *Sommigen liepen voor een tijd.* Zij waren verwonderd, wanneer zij Zijn tekenen zagen. Zij volgden Hem van plaats tot plaats. Zij zaten neer op het gras om het brood te eten, hetwelk Hij hun gaf. Zij stonden aan de oever en luisterden naar Zijn prediking, en voor een tijd scheen zij daardoor getroffen te zijn. Maar wanneer Hij hen aandrong, dat zij Zijn vlees zouden eten en Zijn bloed drinken, dat zij zich persoonlijk aan Christus zouden aansluiten, dat zij in Hem zouden geloven, dan zeiden zij: „Deze rede is hard, wie kan dezelve horen?” (Joh. 6 : 60). Zij keerden terug, en wandelden niet meer met Jezus. Zij bekeerden zich niet.

3. *Sommigen volgden Hem zolang Hij bij hen was.* Zij wilden voor niets ter wereld een enkele van Zijn predikaties aan de Galilese zee missen. Wanneer Hij naar de andere zijde overvoer, dan liepen zij te voet om het meer heen. Met ingehouden adem stonden zij naar Hem te luisteren, en nochtans bleven zij voortleven in deze of gene verdoemelijke zonde. Zij waren hoorders des Woords, geen daders. Zij bekeerden zich niet. Zo is het ook in deze plaats. Indien Christus nu was waar ik ben, zou Hij ook aan dit volk verwijtingen doen, omdat het zich niet heeft bekeerd. In plaats van zich te bekeren, is ook onze natie klaarblijkelijk, evenals Kapernaüm, meer verduisterd en verdorven geworden.

Maar ook ten opzichte van deze plaats.

1ste. Hoevelen willen niet komen om te horen, maar leven voort in hun zonden en in hun onbekeerlijkheid! Ofschoon God de poorten Zijner genade alhier heeft geopend, in weerwil van alles wat God aan deze plaats heeft gedaan, alhoewel reeds zovelen zijn zalig gemaakt, niettegenstaande al de krachtige werken, welke God hier heeft gewrocht, zijn er nog grote scharen die nimmer gekomen zijn. Zij bekeren zich niet. De kroegen zijn nog even talrijk als ooit, deze holen van de ongerechtigheid zijn niet verminderd in getal; de twist en vechtpartijen, gedurende de zaterdagnacht en ook op de sabbat, zijn nog geenszins afgenomen. Indien Jezus in uw midden stond, Hij zou u krachtige verwijtingen doen.

2e. Sommigen zijn gekomen, en met ergernis weer heengegaan. Velen kwamen voor een tijd, maar werden zij gedrongen tot het persoonlijk geloof in Jezus, dan werden zij geërgerd. Het schijnt, dat de leraars heden ten dage niet meer de waarheid mogen spreken, maar hun woorden moeten fatsoeneren, en ze zoet en smakelijk maken, opdat de zondaren ze vooral gemakkelijk kunnen inslikken, zonder hun gehemelte te kwetsen. Wij mogen het zwarte niet zwart, het bittere niet bitter noemen, zo wij niet sommigen willen ergeren. Uit dit alles blijkt duidelijk, dat ge u niet hebt bekeerd.

3e. Sommigen hebben vele dingen gedaan, maar zich nochtans niet bekeerd. Sommigen volgen zeer getrouw de prediking des Evangelies, en, gelijk aan de scharen bij het Galilese meer, horen het Woord met graagte. U hebt u verwonderd over de krachtige werken van Christus. Maar nochtans hebt ge uw zonden, uw afgoden, uw onwettige verbintenissen niet laten varen. Nog bent u een gierigaard en een afgodendienaar, die geenszins zult ingaan in het Koninkrijk van de hemelen. U bekeert u niet.

III. *Kapèrnaüm is tot de hel toe neergestoten geworden.*

De inwoners dezer steden zijn sedert lang voorbijgegaan, maar het wee, door Christus over hen uitgesproken, duurt nog voort. Ook u zal óf het „welgelukzalig” van Christus toekomen, óf Zijn „wee” zal u treffen. Deze steden zouden dieper zinken dan andere steden, dieper dan Tyrus en Sidon, dieper dan Sodom.

De gehele Bijbel toont duidelijk, dat er ook in de hel onderscheiden graden van

ellende zullen zijn. Deze zullen meer, gene minder pijn te lijden hebben, maar toch allen tot in eeuwigheid. Evenals er in de hemel trappen van zaligheid zullen bestaan, daar sommigen nauwelijks zalig zullen worden, terwijl anderen een ruime ingang hebben zullen, en wederom anderen een uitnemend gewicht van eeuwige heerlijkheid zullen deelachtig worden; daar de ene heerschappij zal voeren over vijf steden, de andere daarentegen over tien steden, zodat wel alle vaten vol zullen zijn van heerlijkheid en hemelse blijdschap, maar het ene vat meer zal kunnen bevatten dan het andere: zo ook zal het zijn in de hel; ook dáár zullen trappen zijn van eeuwige smart. „Die dienstknecht, welke geweten heeft de wil van zijn Heeren en zich niet bereid, noch naar Zijn wil gedaan heeft, zal met vele slagen geslagen worden. Maar die dezelve niet geweten heeft, en gedaan heeft dingen, die slagen waardig zijn, die zal met weinige slagen geslagen worden.” (Luk. 12 : 47, 48). Zij, die gezondigd hebben tegen het licht des Evangelies, zullen zwaarder straf ontvangen. Het volk van Kapernaüm zonk veel dieper in de poel des verderfs dan het volk van Tyrus en Sidon en Sodom. „Het zal Tyrus en Sidon verdragelijker zijn.” De hel zal voor de inwoners dier steden een eindeloze verschrikking zijn. Maar zij zal voor hen verdragelijker zijn dan voor ulieden.

1e. Zij, die tegen het Evangelie zondigen, zinken zo diep vanwege Gods gerechtigheid. De gerechtigheid Gods eist dat er een hel zij. „God is een rechtvaardig Rechter.” (Psalm 129 : 4). Indien het rechtvaardig is dat er een hel is, dan eist ook de gerechtigheid, dat zij die tegen groter licht gezondigd hebben, ook de zwaarste straf lijden. Is het alzo gewis, dat degenen, die tegen het Evangelie blijven zondigen, ter helle gaan, even gewis is het ook, dat zij juist het diepst zullen worden neergestoten.

2e. Overeenkomstig de waarheid Gods. God zegt dat het alzo zijn zal, en bij gevolg moet het ook zo zijn. Sommigen vleien zichzelf met de hoop, dat er geen hel is, dat God te liefderijk en barmhartig is. Maar is die God de Waarachtige? Is Hij waarachtig, dan is er ook een hel, dan is ook het onderste gedeelte van de hel voor hen, die tegen het Evangelie zondigen.

3e. Het ligt in de natuur van de dingen. De eeuwige ellende des goddelozen zal overal worden verzwaard door de herinnering aan zijn weleer. Zal het de blijdschap van Gods volk in de hemelse heerlijkheid verhogen, wanneer zij het lied van Mozes zingen, zo ook zal de ellende van de verdoemden worden verzwaard, wanneer zij zich de goedertierenheden Gods en hun eigen zonde zullen herinneren. En o, welke herinnering zal de uwe zijn, die onder de bediening des Evangelies onbekeerd bent gebleven en u niet hebt willen laten zalig maken? O, kon u dan nog het herinneringsvermogen van u werpen! O, kon u dan nog de herinnering dezer stille rustdagen van u zetten! Maar, helaas! het zal niet zo zijn. „Het zal Tyrus en Sidon verdragelijker zijn in de dag des oordeels, dan ulieden. En gij, Kapernaüm, dat tot de hemel toe verhoogd bent, u zult tot de hel toe neergestoten worden. Want zo in Sodom die krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden tot op de huidige dag gebleven zijn. Doch Ik zeg u, dat het den lande van Sodom verdragelijker zal zijn in de dag des oordeels, dan u.”

DE GOEDE HERDER. 1ste preek

Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden, die niet ingaat door de deur in de stal der schapen, maar van elders inklimt, die is een dief en moordenaar. Maar die door de deur ingaat, is een herder van de schapen. Deze doet de deurwachter open, en de schapen horen zijn stem. En hij roept zijn schapen bij name, en hij leidt ze uit. En wanneer hij zijn schapen uitgedreven heeft, zo gaat hij voor hen heen. En de schapen volgen hem, overmits zij zijn stem kennen. Maar een vreemde zullen zij geenszins volgen, maar zullen van hem vlieden, overmits zij de stem des vreemden niet kennen. Deze gelijkenis zei Jezus tot hen. Maar zij verstonden niet, wat het was, dat Hij tot hen sprak. (Joh. 10 : 16).

Uit vers 6 kunnen wij zien dat deze gelijkenis zeer moeilijk en duister is voor het natuurlijk oog: „Zij verstonden niet, wat het was, dat Hij tot hen sprak.” Hoezeer zal het mij dan nodig zijn opnieuw met de Heilige Geest gedoopt te worden, terwijl ik die voor u wens te verklaren. Hoe noodzakelijk zal het voor u zijn dat het deksel van uw harten wordt weggenomen en dat u de zalving van de Heilige ontvangt, opdat u deze dingen mag verstaan!

1. De dief en moordenaar.
2. De goede Herder.

1. De dief en moordenaar: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: die niet ingaat door de deur in de stal van de schapen, maar van elders inklimt, die is een dief en moordenaar.” (vs. 1). Ongetwijfeld is dit hoofdstuk een vervolg op het voorgaande. Jezus toonde de Farizeeërs aan, welke blinde en schuldige leids mensen zij waren. Diep gevoelden zij zich door Hem beledigd. In dit hoofdstuk gaat Jezus voort hun de kentekenen en de gebreken van de valse leraars aan te wijzen. Nochtans is het duidelijk, dat Jezus hoofdzakelijk spreekt van één enkele dief en moordenaar. Hij noemt hem „een vreemde” (vs. 5); „de dief” (vs. 10); „de huurling” (vs. 13). En Hij plaatst hem tegenover de goede herder, die zijn leven stelt voor zijn schapen. Wie is die dief en moordenaar, die over de muur in de stal van de schapen binnenklimt? Die vreemde, die de schapen van Christus tracht weg te voeren? Die dief en moordenaar, die slechts komt om te slachten, en te stelen, en te verderven? Geen ogenblik twijfel ik dat het is de satan, de god dezer wereld, de overste van de geestelijke boosheden in de lucht, hij die in Judas voer, hij die het hart van Ananias en Saffira vervulde.

Satan heeft drie middelen, waardoor hij op de kudde aanvalt.

1ste. *Door de antichrist.* Zonder twijfel is de satan de grote aanstoker van al de werkingen van de antichrist. Wij lezen dienaangaande in de Schrift: „En alsdan zal de ongerechte geopenbaard worden, dewelke de Heere verdoen zal door de Geest van zijn monds, en te niet maken door de verschijning Zijner toekomst. Hem, zeg ik, wiens toekomst is naar de werking des satans, in alle kracht, en tekenen, en wonderen van de leugen.” (2 Thess. 2 : 8, 9). En wederom: „En de grote draak is geworpen, namelijk de oude slang, welke genoemd wordt duivel en satanas, die de gehele wereld

verleidt.” (Openb. 12 : 9). En wederom: „En ik stond op het zand van de zee. En ik zag uit de zee een beest opkomen, hebbende zeven hoofden en tien hoornen. En op zijn hoornen waren tien koninklijke hoeden, en op zijn hoofden was een naam van godslastering. En de draak gaf hem zijn kracht, en zijn troon, en grote macht.” (Openb. 14 : 1, 2). Ziedaar het ontzettende plan van satan om de schapen van de kudde te vermoorden en te verderven. Alzo wil hij de heiligen des Allerhoogsten verdelgen.

2e. *Door de wereld.* Satan is de god dezer wereld. Van de dagen van Kaïn af is de wereld steeds over de muren in de stal van de schapen geklommen, om te stelen, en te slachten, en te verderven. De wereld, hetzij zij glimlacht of het gelaat fronst, haat de Christenen, en tracht over de muur in de schaapskooi te springen. 3e. Door wereldsgezinde leraars. Satan voer in Judas, en zonder enige twijfel vaart hij ook nu nog in vele leraars. „Want zulke valse apostelen zijn bedrieglijke arbeiders, zich veranderinge in apostelen van Christus: en het is geen wonder; want de satan zelf verandert zich in een engel des lichts.” (2 Kor. 11 : 13, 14). Door geen middel heeft satan meer schade toegebracht aan het Koninkrijk Gods dan hierdoor, dat hij ongelovige leraars over de muren binnen de stal van de schapen heeft geschoven. Zodanigen waren de Farizeeërs van de oude dag; zodanigen zijn de zorgeloze leraars dezer dagen.

1. Het *merkten* van de valse herder. De valse herder „gaat niet in door de deur, maar klimt van elders in.” Wij weten dat Christus de deur is: „Ik ben de deur; indien iemand door Mij ingaat, die zal behouden worden.” (vs. 3). Het zekere merkten van satan en al zijn trawanten is dit, dat zij niet ingaan en behouden worden door Christus. Alzo is het met satan zelf. Onzalige geest des kwaads als hij is, werd de enge poort van het leven nimmer voor hem geopend. Hij springt over de muur in de stal van de schapen, om, daar hij zelf verloren en de onheilige is, ook de schapen te verslinden. Zo is het ook met de antichrist en al zijn dienstknechten. Nimmer zijn zij door de deur ingegaan. Zij loochenen dat Christus de deur is. Zij willen de mensen van elders doen inklimmen.

2. Het *doel* van de valse herder: „Die is een dief en moordenaar.... De dief komt niet, dan opdat hij stele, en slachte, en verderve.” (vs. 10). Het doel van Christus' komst in de wereld was te zoeken en zalig te maken dat verloren was: „Want de Zoon des mensen is niet gekomen om van de mensen zielen te verderven, maar om te behouden.” (Luk. 9 : 56). „Ik ben gekomen, opdat zij het leven hebben en overvloed hebben.” (vs. 10). Zo is het ook met Zijn dienstknechten. De begeerte onzer harten en onze gebeden tot God voor u allen zijn, dat u mag behouden worden. Wij houden niet op, „vermanende een iegelijk mens, en lerende een iegelijk mens in alle wijsheid, opdat wij zouden een iegelijk mens volmaakt stellen in Christus Jezus.” (Col. 1 : 28). „Allen ben ik alles geworden, opdat ik immers enigen behouden zou.” (1 Kor. 9 : 22). Het doel echter van de satan en al de zijnen is „te stelen, te slachten en te verderven.” 1ste. Zij trachten God te beroven. De antichrist wil God Zijn troon ontroven, door Zijn Wet te veranderen, hij wil Christus Zijn eer ontnemen als de enige Middelaar tussen God en de mensen. De wereld onsteelt God Zijn troon in uw harten, en wereldsgezinde leraars ontstelen God Zijn heerlijkheid door die te bedekken en te bezwalken, door de raad Gods tot zaligheid van de mensen achter te houden. Deze zijn dieven en moordenaars. 2e. Zij trachten de mensen te beroven. De antichrist onsteelt de mens de Bijbel, de prediking des evangelies, de weg van de genade en des vredes. De wereld tracht ge uw vrede te ontroven, zij wil u de weg tot heiligmaking en tot het eeuwige leven ontnemen. Wereldsgezinde leraars zijn er op

uit om ge uw kostelijke, onsterfelijke zielen te ontroven.

Ontwaakt, mijn vrienden; u beleeft een gevaarlijke tijd. Wacht u voor de valse herders, die in schaapsklederen tot u komen. Wacht u voor de antichrist, in welke gedaante hij zich ook moge voordoen. Wacht u voor de wereld, hetzij ze u toegrijnst, of u nadert met haar betoverende glimlach. Wacht u voor onverschillige wereldsgezinde leraars.

II. *De goede Herder: „De Herder van de schapen.”*

1. De Herder van de schapen is de Heere Jezus Christus. „Ik ben de goede Herder.” (vs. 11). „Ik ben de goede Herder, en Ik ken Mijn schapen, en word van de Mijnen gekend.” (vs. 14). Vanwaar heeft Hij deze naam?

1ste. Omdat Hij voor Zijn schapen is gestorven. Hij is geen dief of moordenaar, Hij is geen vreemde of huurling, maar de Herder van de schapen: „Wij dwaalden allen als schapen, en wij keerden ons een iegelijk naar zijn weg. Maar de Heere heeft ons aller ongerechtigheden op Hem doen aanlopen.” (Jesaja 53 : 6).

2e. Omdat Hij de schapen vindt: „Wat mens onder u, hebbende honderd schapen, en één van die verliezende, verlaat niet de negenennegentig in de woestijn, en gaat naar het verlorene, totdat hij hetzelfde vindt?” (Luk. 15 : 4). Ieder schaap van de kudde is door Jezus gevonden.

3e. Omdat Hij de schapen draagt: „En wanneer Hij hetzelfde gevonden heeft, legt Hij het op Zijn schouders, verblijd zijnde.” (Luk. 15 : 5). Hij vergadert de lammeren in Zijn arm, en draagt ze in Zijn schoot.

4e. Omdat Hij de schapen leidt en weidt. Zij „gaan in en uit, en vinden weide.” (vs. 9). „De Heere is mijn Herder; mij zal niets ontbreken. Hij doet mij neerliggen in grazige weiden. Hij voert mij aan zeer stille wateren.” (Psalm 23 : 1, 2). „Want het Lam, dat in het midden des troons is, zal hen weiden, en zal hun een leidsman zijn tot levende fonteinen van de wateren. En God zal alle tranen van hun ogen afwissen.” (Openb. 7 : 17).

2. De kentekenen van de goede Herder.

1ste. *Hij gaat in door de deur.* Wellicht verwondert u dit. Is niet Christus Zelf de deur? Hoe kan Hij dan door Zichzelf ingaan? Antwoord: Hij is in waarheid door Zichzelf ingegaan. Vergelijkt hetgeen de apostel zegt: „Door Zijn eigen bloed is Hij eenmaal ingegaan in het heiligdom,” (Hebr. 9 : 12) met de volgende woorden: „Omdat wij dan, broeders! vrijmoedigheid hebben, om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, op een verse en levende weg, welke Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is, door Zijn vlees.” (Hebr. 10 : 19, 20). Christus zelf is alzo tot de Vader ingegaan, namelijk door Zijn eigen bloed. En hierdoor ook gaat iedere gelovige dienstknecht van Christus in: „Die door de deur ingaat is een herder van de schapen.” O, dat God velen van de zodanigen in Schotland verwekke, mannen die ingegaan zijn door de deur in de stal van de schapen, mannen die van de zonde kunnen spreken, omdat zij zelf die gevoeld hebben; die van genade kunnen spreken omdat zij bij ondervinding weten hoe zoet die is.

2e. *Hij roept Zijn eigen schapen bij name.* In de oosterse landen spreken de herders dikwijls tot hun schapen. Hij roept ze, en zij horen naar hem en kennen zijn stem. Zo is het ook met Christus. Hij is geen vreemde Herder, noch ook een huurling. Hij roept Zijn eigen schapen bij name. Hieruit blijkt:

(1) Hij kent hen. Toen Zacheüs, een verloren en dwalend schaap, ver van de kudde daarheen zwierf, riep Jezus hem bij zijn naam: „Zacheüs, kom af.”

(Luk. 19 : 5). Toen Nathanaël onder de vijgenboom was, zag Christus hem en riep hem bij zijn naam. Toen Maria Jezus niet kende, zei Hij tot haar: „Maria! Zij zich omkerende, zei tot Hem: Rabbouni”! (Joh. 20 : 16). Christus kent allen in deze vergadering, die de Zijnen zijn. Hij zou hen allen bij name kunnen noemen. Dikwijls noemt Hij hen bij naam. De mensen kennen u niet, de leraars kennen u niet, wellicht kent ge uzelf niet. Maar Christus kent u: „Hij roept Zijn schapen bij naam.”

- (2) Hij gaat op zeer innemende wijze met Zijn schapen om. En dat kan niet anders. Wanneer u iemand liefhebt, dan hebt u ook zijn naam lief, dan is het horen van zijn naam muziek in uw oren. Zo ook noemt Christus graag Zijn eigen schapen bij hun naam. Hij heeft de *namen* lief dergenen, voor wie Hij stierf. Hij onderhoudt een liefelijke en dagelijkse gemeenschap met hen.
- (3) Hij verandert hun natuur. Toen Abraham een gelovige werd, gaf Christus hem een nieuwe naam; zo ook met Petrus. Zo ook, wanneer de Joden tot Christus zullen gebracht worden, staat van hen geschreven: „Gij zult met een nieuwe naam genoemd worden, welke des Heeren mond uitdrukkelijk noemen zal.” (Jesaja 62 : 2). „Maar nu, alzo zegt de Heere, uw Schepper, o Jakob! en uw Formeerder, o Israël! vrees niet, want Ik heb u verlost, Ik heb u bij uw naam geroepen; gij zijt Mijne.” (Jesaja 43 : 1). „Die overwint, Ik zal hem maken tot een pilaar in de tempel Mijns Gods, en hij zal niet meer daaruit gaan. En Ik zal op hem schrijven de naam Mijns Gods en de naam van de stad Mijns Gods, namelijk des nieuwen Jeruzalems dat uit de hemel van Mijn God afdaalt, en ook Mijn nieuwe naam.” (Openb. 3 : 12).

Indien iemand van u heden nog tot Christus gebracht werd, hij zou een nieuw hart en een nieuwe naam krijgen. Hij zou niet meer wereldling, vloeker, dronkaard, overspeler genoemd worden. Maar zijn naam zou zijn: discipel van Christus, kind van God, erfgenaam van de heerlijkheid, Christen. Heeft Christus u reeds bij uw naam genoemd?

3e. *Hij gaat voor hen heen.* Zo deed Hij, terwijl Hij op aarde was. Hij ging allen voor die Hij roept om Hem te volgen. Hij ging ons voor in geloof en heiligheid. Hij ging ons voor in werken van de liefde, in versmaadheden, in noden, in het lijden, in de dood. Hij eist niet van u, dat u door iets zou gaan, waardoor Hij niet gegaan is. Hij gaat nog voor Zijn schapen; dikwijls ongezien, dikwijls zonder dat men Hem gevoelt of zelfs bemerkt, maar nochtans gaat Hij inderdaad voor hen heen. Hij zal u geen wezen laten: „Wanneer u zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen; wanneer u door het vuur zult gaan, zult u niet verbranden, en de vlam zal u niet aansteken.”

Geliefde vrienden! volgt u Jezus, de goede Herder, of volgt u een vreemde? ach, vliedt toch van de vreemden. Vliedt de gezelschappen dezer wereld, waar u de stem van Jezus niet horen kunt. Het is niet veilig dáár te zijn. Ontvlieft die huizen, waar de stem van Jezus niet wordt gehoord, maar de stem van vreemden. Volgt Jezus. Vestigt uw ogen op de Meester. Geloof in Hem, en laat Hem niet los.

CHRISTUS DE DEUR.

Jezus dan zei wederom tot hen: Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Ik ben de deur der schapen. Allen, zovelen als er voor Mij zijn gekomen, zijn dieven en moordenaars. Maar de schapen hebben hen niet gehoord. Ik ben de deur: indien iemand door Mij ingaat, die zal behouden worden. En hij zal ingaan, en uitgaan, en weide vinden. De dief komt niet, dan opdat hij stele, en slachte, en verderve; Ik ben gekomen, opdat zij het leven hebben, en overvloed hebben. (Joh. 10 : 7-10).

Christus is een vriendelijke Leermeester. Hij sprak tot domme, bevooroordeelde en onwetende Farizeeën. En gelijk wij in vers 6 lezen, „zij verstonden niet, wat het was, dat Hij tot hen sprak.” Zij verstonden Zijn eerste gelijkenis niet, en daarom maakt Hij die hier nog duidelijker voor hen. Hij had hun het onderscheid aangetoond tussen de ware en de valse herder; dat de ware herder door de deur ingaat, maar dat de valse herder van elders inklimt. De twee punten, welke zij niet hadden verstaan, waren:

1ste. Wat is de deur? en

2e. Wie is de ware Herder?

Dit tracht Hij hun nu duidelijk te maken: „*Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, Ik ben de deur van de schapen.*”

Christus is nog dezelfde vriendelijke Leermeester. Hij kan medelijden hebben met de onwetenden en dwalenden. Hoe lang reeds heeft Hij geduld gehad met diegenen uwer, die verdwaasd en bevooroordeeld bent door de begeerlijkheden! Hij geeft „gebod op gebod, gebod op gebod, regel op regel, regel op regel, hier een weinig, daar een weinig.” (Jesaja 28 : 10). Hij is steeds bereidwillig om Zijn woord te verklaren voor degenen, die daarnaar vragen. Hij wil uw verstand openen opdat u de Schriften mag verstaan.

I. *Christus is de deur van de stal van de schapen:* „Ik ben de deur van de schapen.” Allen die, wanneer ook, langs een andere weg waren gekomen, waren dieven en moordenaars. Maar de schapen hadden naar hen niet gehoord. „Ik ben de deur.” Daar is geen andere weg om in te gaan in de gemeente van God, dan bekering en geloof in Christus.

1. *Er is geen andere weg voor de herders.* Velen zijn, gedurende al de eeuwen van het Christendom, langs een andere weg tot de bediening des Evangelies ingegaan, dan door bekering en zaligmakend geloof in Christus. Jezus echter verklaart hier dat zij allen dieven en moordenaars zijn. Velen zijn tot die bediening ingegaan door hun geleerdheid, omdat zij doctors zijn in velerlei wetenschappen en oude en nieuwe talen hebben bestudeerd, omdat zij zeer geleerde boeken hebben geschreven ter verdediging van het Christendom. Nu, kennis is goed, en geenszins te verachten, maar zij is niet de deur. Christus is de deur van de schapen, en indien een leraar niet ingegaan is door deze deur, zo is hij niets anders dan een dief en een moordenaar. Velen zijn ingegaan door hun gaven, door hun welsprekendheid, door hun kracht van uitdrukking, hetzij in het goede of in het kwade, door hun rijke verbeelding, hun krachtig oordeel, hun vloeiende taal. De wereld loopt de zodanigen na. Deze gaven zijn nochtans niet de deur, en zij, die daardoor zijn ingegaan, zijn dieven en moordenaars. Velen zijn ingegaan door de gunst van de groten, door de bescherming en voorspraak van de

rijken en machtigen. De zodanigen hebben veel invloed en worden in grote waarde gehouden. Nochtans is ook dit de deur niet: „Ik ben de deur van de schapen.” Allen, die gelovige herders zijn, gaan door deze deur binnen. Als arme, verloren zondaars gaan zij in door het bloed en de gerechtigheid van Christus. Niemand kan van zonde spreken, tenzij hij door de Heilige Geest geleerd heeft de last van de zonde te gevoelen. Niemand kan van de schoonheid en dierbaarheid van Christus spreken, tenzij hij Hem kent en liefheeft. Niemand kan spreken van vergeving van de zonden, tenzij hij dezelve heeft gesmaakt. Houdt de zodanigen in waarde: „Acht hen zeer veel in liefde, om huns werks wil.” (1 Thess. 5 : 13). Ontvliedt de anderen. De schapen horen niet naar hen. Welke ook hun gaven, hun geleerdheid, hun welsprekendheid mogen zijn, vliedt van hen. Zij zijn vreemden, zij zijn dieven en moordenaars. Zij komen „slechts om te stelen, en te slachten, en te verderven.”

2. *Er is geen andere weg voor de schapen.* Velen komen in de gemeente langs andere wegen; velen komen in de stal van des Heeren tafel door een andere deur; velen gaan in door hun kennis. Zij hebben de weg van de zaligheid door Christus in hun hoofd. Zij kunnen de moeilijkste vragen beantwoorden. Zij hebben een gedaante van gezonde woorden, maar meer niet. Ach, dit is niet de deur. De bekering tot Christus is de enige ware Deur. Velen gaan in door hun onberispelijk karakter. Velen zijn geacht als leden van de gemeente door hun onberispelijkheid in de ogen van de mensen, alhoewel zij onbekeerd zijn in de ogen van God. U leeft niet in openbare zonden, en daarom meent u een goed recht te hebben om aan te zitten aan de tafel des Heeren. Helaas! .U bent niets dan wolven in schaapsklederen. Christus is de deur. Als u niet bent ingegaan door Hem, door Zijn gehoorzaamheid en door Zijn bloed, dan bent u dieven en moordenaars. Het woord: „Vriend, hoe zijt gij hier ingekomen?” (Matth. 22 : 12) is op een grote menigte van toepassing. Hoe bent u gekomen aan de tafel des Heeren tussen de schapen van Christus? Bent u ingekomen door waarachtige bekering en geloof in Christus? Of bent u langs een andere weg gekomen? Indien u ingekomen bent door uw kennis, door uw ernstig, zedig gelaat, door uw onberispelijk karakter, en niet door Christus, dan bent u een dief en een moordenaar. Dan bent u om te stelen in de stal binnengedrongen. Dan zult u weldra uitgeworpen worden bij de leugenaars.

Christus is *nu* de Deur. „Ik ben de deur.” Zeer duidelijk is het, dat de nadruk valt op de woorden: „Ik ben.” Voor allen, tot wie het Evangelie komt, is er een korte tijd, gedurende welke de deur voor hen geopend is, wanneer het voorhangsel is weggeschoven, wanneer de toegang tot het heilige van de heiligen, de toegang tot van de Vader liefde, voor hen is geopenbaard. Deze tijd is kort. Vergeleken met de lange eeuwigheid die te volgen staat, is die tijd slechts een ogenblik, slechts een ademtocht. De weinige korte jaren, gedurende welke voor een iegelijk zondaar de deur open is, zullen weldra voorbij zijn gevlogen, en dan zal de deur voor eeuwig gesloten zijn. Een iegelijk van u zal, in de eeuwigheid, terugzien op die welaangename tijd, toen de deur voor u openstond: „Ik ben de Deur.” O, mijn broeders, al kon ik u ook beloven, dat de deur van het Evangelie nog honderd jaren voor u zou open staan, nochtans zou u slechts dan wijselijk handelen, wanneer u *nu* binnenging; of indien ik u spreken kon van vijftig, of twintig, of tien jaren, zou het evenzeer slechts werkelijk wijs zijn, *nu* in te gaan.

Maar ik kan niet beloven van een jaar, noch van een maand, noch van een dag. Alles wat ik zeggen kan is: Christus is nu de Deur. Heden is de weg van genade en eeuwige zaligheid voor u geopend. Morgen zal die wellicht voor eeuwig gesloten zijn.

II. De nodiging.

1. De persoon, tot wie.
2. De nodiging, welke.

1. Tot wie. „Iemand.” (Engelse overzetting: „Enig mens.”)

Enige van de liefelijke nodigingen van Christus zijn gericht tot de dorstigen. „O, alle gij dorstigen! Komt tot de wateren.” (Jesaja 55 : 1). „Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.” (Joh. 7 : 37). Sommige zijn gericht tot de beladen zielen: „Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven.” (Matth. 11 : 28). Sommige worden gericht tot de hongerigen: „Zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden.” (Matth. 5 : 6). Sommige tot degenen die zich gebonden gevoelen: „Keert gijlieden weder tot de sterkte, gij gebondenen, die daar hoopt.” (Zach. 9 : 12). Maar hier is een uitnodiging, zo vrij, zo ruim mogelijk. Zij is gericht tot een iegelijk. „Indien iemand door Mij ingaat, die zal behouden worden.” Het is niet met deze deur gelijk met die van de groten dezer wereld, die alleen is geopend voor hetgeen groot en rijk en schoon en prachtig is. De deur is geopend voor allerlei volk, en een iegelijk mag binnentreden. De arme Lazarus lag aan des rijken mans deur. Het was hem niet vergund binnen te gaan. Christus echter was voor hem een geopende deur. Zij is ook niet gelijk de deur van sommige kerken, waar slechts rijkdom en weidse pracht welkom is, waar slechts een geopende, deur is voor degenen die fraaie klederen dragen, die een gouden ring aan de hand hebben of in zijde of bont gekleed zijn. Nee, Christus zegt: „Zo iemand door Mij ingaat, hij zal behouden worden.” „De armen wordt het Evangelie verkondigd.” (Matth. 11 : 5). „Ga uit in de wegen, en heggen, en dwing ze in te komen, opdat Mijn huis vol worde.” (Luk. 14 : 23).

Wellicht zegt deze of gene: *Ik heb gruwelijke zonden bedreven, zonden waarvan het schandelijk is zelfs te spreken; zodat, indien de mensen het wisten, zij mij zouden stenigen.*

Nochtans zegt Christus: „Indien iemand door Mij ingaat, hij zal behouden worden.” Zegt een ander: Ik heb Christus mijn gehele leven versmaad, ik heb gezondigd tegen mijn Godzalige ouders, mijn Godzalige leermeesters, tegen mijn Bijbel, tegen mijn geweten, tegen de Heilige Geest die aan mij heeft gearbeid. Nochtans is dit het woord van Christus, die niet liegen kan: „Zo iemand door Mij ingaat, die zal behouden worden.” Van wat rang, of ouderdom, of kunne u ook bent, hoe zwaar en zwart uw zonden ook zijn, u wordt uitgenodigd door Christus in te gaan.

2. Welke uitnodiging. „In te gaan.”

Velen vergenoegen zichzelf met buiten de geopende deur te horen. Zij horen graag de prediking des Evangelies. Zij zijn *zeer* bekend met de weg van de zaligheid. Zij kunnen zeer goed daarover praten. Nochtans gaan zij niet in. Zij gaan niet werkelijk door de deur in de stal van de schapen. Zij doen geen afstand van al hun zonden, van al hun wereldse gezelschappen en vrienden, om Christus' wil. Zij eigenen zich Christus niet toe. Zij wassen zich niet in Zijn bloed. Zij doen Christus niet aan als hun gerechtigheid. Zij hebben geen vrede, zij hebben nimmer de vergeving van de zonden gesmaakt. O, let op het woord: „Zo iemand door Mij ingaat.”

Velen komen de deur nabij. Evenals Agrippa zeggen zij: „U beweegt mij bijna een Christen te worden.” (Hand. 26 : 28). Zij zien de dwaasheid en ijdelheid van de wereld. Zij hebben een diep gevoel van hun verloren en verdorven toestand. Zij wensen door Christus behouden te worden. Maar, hoewel zij komen tot aan de deur,

gaan zij nochtans niet in. Wanneer het op het eigenlijke punt aankomt, wanneer zij alles moeten verlaten, wanneer zij de koorden moeten afsnijden, waarmede zij aan de wereld zijn vastgehecht, wanneer zij het hof van Farao moeten verlaten, en versmaadheid lijden met het volk van God, dan blijven zij stilstaan en wenden zich om, zij gaan niet in. Zij kiezen Christus niet als het éne nodige, zij kiezen Hem niet in leven en dood.

Velen zien anderen ingaan. Velen horen niet alleen buiten de deur, en komen zelfs tot aan de deur, maar zij zien ook anderen inderdaad ingaan. Nochtans gaan zij niet in. Zij zien een broeder, of zuster, of vriend alles voor Christus verlaten. En toch gaan zij niet in. O, mijne broeders, blijft toch niet staan bij een blote overtuiging. Overtuiging is geen bekering. Bekommering over uw ziel is nog geen geloof in Christus. Velen zien door de deur, die bedroefd heengaan.

III. De belofte: „Hij zal behouden worden, en ingaan, en uitgaan, en weide vinden. ... Ik ben gekomen, opdat zij het leven hebben, en overvloed hebben.”

1. *Behoudenis.* Allen die buiten zijn, zijn niet behouden. „Wandelt met wijsheid bij degenen die buiten zijn.” (Col. 4 : 5). „Zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israëls, en vreemdelingen van de verbonden van de belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.” (Ef. 2 : 12). „Maar buiten zullen zijn de honden, en de tovenaars, en de hoereerders, en de doodslagers, en de afgodendienaars, en een iegelijk, die de leugen liefheeft en doet.” (Openb. 22 : 15). Allen, die niet tot Christus komen, bereiken ook de behoudenis niet. Allen, die niet tot God komen door het bloed en de gerechtigheid van Christus, moeten komen naakt, schuldig, dragende de eeuwige toorn, en zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis. Hij echter, die ingaat, zal behouden worden. Jezus geeft daarop Zijn eigen woord. Ga in door Mij, en u zult behouden worden. Onmiddellijke vergeving van de zonden, onmiddellijke toegang tot de liefde en het liefelijk aangezicht van God, is het deel van allen die ingaan. Alle zonden, welke u gedaan hebt tot op het ogenblik dat u de Heere Jezus aanneemt, zullen u volkomen vergeven worden. Vrije, volkomen, onmiddellijke behoudenis, ziedaar wat Jezus geeft.

2. *Vrijheid.* „Hij zal ingaan en uitgaan.” Dit heeft betrekking op de schapen. Wanneer schapen tot de kudde vergaderd zijn, dan zijn zij volkomen vrij onder de zorg van hun herder. Zij gaan in en uit. Zij worden verzorgd en behandeld als geliefde schapen. O, broeders! „indien de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult u werkelijk vrij zijn.” (Joh. 8 : 36). Geen vrijheid kan vergeleken worden met die, welke Jezus schapen genieten. Zolang u in de wereld bent, meent gij, dat het leven van een Christen een naargeestig, een slavenleven is, een leven zonder enig genoegen. Maar juist het tegendeel is waar. De genietingen van de wereld komen niet in vergelijking met die van de Christen. „Een iegelijk, die de zonde doet, is een dienstknecht van de zonde.” (Joh. 8 : 34). De zonde te dienen is inderdaad de hardste slavernij. De zonde is in waarheid de hardvochtigste meesteres: „De bezolding van de zonde is de dood.” (Rom. 6 : 23). De schapen van Christus daarentegen gaan in en uit. Zij genieten in waarheid een ongekunstelde vrijheid, dezelfde vrijheid, welke God en Christus hebben, zij zijn vrij van de heerschappij en de macht van de zonde.

3. *De weide:* „Zij zullen weide vinden,” meer nog dan het leven. De ziel, die ingaat door de deur, is niet alleen behouden, maar geheiligd, vrijgemaakt, vervuld, verrijkt voor de eeuwigheid. Jezus zal nimmer toelaten, dat gij, hetzij hier, hetzij hiernamaals, gebrek lijdt. De behouden ziel zal werkelijk verzadigd worden. Al werden ook de onderherders verdreven en gedood, al werd ook Schotland verwoest, al werden de getuigen van Christus ter dood gemarteld, en Gods volk verstrooid, nochtans zullen de

schapen van Christus zeker weide vinden.

IK BEN DE GOEDE HERDER.

Ik ben de goede Herder: de goede Herder stelt zijn leven voor de schapen. Maar de huurling, en die geen herder is, wien de schapen niet eigen zijn, ziet de wolf komen, en verlaat de schapen, en vliedt. En de wolf grijpt ze, en verstroot de schapen. En de huurling vliedt, overmits hij een huurling is, en heeft geen zorg voor de schapen. Ik ben de goede Herder. En Ik ken de Mijnen, en word van de Mijnen gekend. Gelijkerwijs de Vader Mij kent, alzo ken Ik ook de Vader. En Ik stel Mijn leven voor de schapen. (Joh. 10 : 1115).

In de vorige verzen hebben wij gezien, dat Christus de Deur is van de stal van de schapen. Laat ons Hem nu beschouwen als de Herder van de schapen. Christus wordt ons in de Heilige Schrift voorgesteld onder zeer vele en onderscheidene namen en titels. Meer dan honderd verschillende namen worden in de Bijbel op Christus toegepast. Hij is de Roos van Saron, de Appelboom, de Plant van naam, de Bruidegom, de Man, de Vriend van zondaren, de Deur, de Weg, de ware Wijnstok, enz. De reden daarvan is, dat niet één naam een volledige beschrijving bevat van Immanuël. Hij is zo groot, zo wonderlijk, zo vervuld met schatten van de genade voor de behoeftige ziel, dat al de namen des Bijbels Zijn wezen nog niet ten halve beschrijven. Hier nu is een van de liefelijkste benamingen: „Ik ben de goede Herder.” Moge God u heden trekken, opdat ge uw verloren zielen in Zijn hand overgeeft!

Wij kunnen de dingen het best verstaan door tegenstelling. Hierom ook stelt Christus zichzelf tegenover de huurling.

I. De huurling.

1. Hij is een huurling. Niets is billijker dan dat de leraars prediken om loon: „U zult een dorsende os niet muilbanden.” (1 Kor. 9 : 9). „Alzo heeft ook de Heere verordend, degenen, die het Evangelie verkondigen, dat zij van het Evangelie leven.” (1 Kor. 9 : 14). Het is niet wenselijk dat de dienaars Gods hun krachten aan andere bezigheden zouden moeten besteden, om daardoor in hun behoeften te voorzien. 'Ongelovige leraars echter geven het doel van hun bediening voor geld prijs. Zo deden zij reeds in oude dagen: „En deze honden zijn sterk van begeerte, zij kunnen niet verzadigd worden; ja het zijn herders, die niet verstaan kunnen; zij allen keren zich naar hun weg, elkeen naar zijn gewin, elk uit zijn einde.” (Jesaja 56 : 11). „Want van hun kleinste aan tot hun grootste toe pleegt een ieder van hen gierigheid, en van de profeet aan tot de priester toe bedrijft een ieder van hen valsheid.” (Jer. 6 : 13). „Wee de herders Israëls, die zichzelf weiden! Zullen niet de herders de schapen weiden?” (Ezech. 34 : 2). Zo ook klaagt Paulus over hen in zijn dagen: „Want ik heb niemand, die even alzo gemoed is, dewelke oprechtelijk uw zaken zal bezorgen. Want zij zoeken allen het hunne, niet hetgeen van Jezus Christus is.” Ziet, dat is juist het zwarte kenmerk van iedere ongelovige leraar. Hij is een huurling, hij zoekt het zijne, zijn eigen gemak, zijn eigen voordeel, zijn eigen eer.

2. Wie de schapen niet eigen zijn: (vs. 12). Hij heeft geen deel noch lot in de schapen. Gelovige herders hebben een bijzondere betrekking op de schapen. Er is een bijzondere band tussen de leraar en het volk, dat onder zijn bediening behouden is, een band die in eeuwigheid niet zal worden verbroken. Zij zijn vaders: „Want al hadt gij tienduizend leermeesters in Christus, zo hebt gij toch niet vele vaders: want in Christus Jezus heb ik u door het Evangelie geteeld.” (1 Kor. 4 : 15). „Mijn kinderkens, die ik wederom arbeide te baren, totdat Christus een gestalte in u krijg.” (Gal. 4 : 19). „Aan Timotheüs, mijn oprechte zoon in het geloof.” (1 Tim. 1 : 2). „Ik bid u dan voor mijn zoon, dewelke ik in mijn banden geteeld heb, namelijk Onésimus.” (Filemon 10). Zij, die door hun dienst behouden zijn, zullen hun kroon zijn: „Want welke is onze hoop, of blijdschap, of kroon des roems? Zijt gij die ook niet voor onze Heere Jezus Christus in Zijn toekomst? Want u bent onze heerlijkheid en blijdschap.” (1 Thess. 2 : 19, 20). Niet alzo is het met zorgeloze leraars, van wie de schapen niet zijn. Zij mogen leermeesters zijn, maar vaders zijn zij niet. In de regel gebruikt God hen niet tot bekering van zielen. Zij hebben geen zonen in het geloof. Zij zullen geen kroon hebben voor de Heere Jezus Christus in Zijn toekomst.

3. Hij heeft geen zorg voor de schapen. (vs. 13). Gelovige herders hebben een bijzondere zorg voor de schapen. Hoe duidelijk blijkt ons dat in Paulus.

1ste. Hij bidt voor hen: „Want ik wil, dat u weet, hoe grote strijd ik voor u heb.” (Col. 2 : 1). „Want God is mijn getuige, welke ik dien in mijn geest, in het Evangelie van Zijn Zoons, hoe ik zonder nalaten van u gedenke in mijn gebeden.” (Rom. 1 : 9). „Wij danken de God en de Vader van onze Heere Jezus Christus, allen tijd voor u biddende.” (Col. 1 : 3).

2e. Hoeveel arbeid legt hij aan hen ten koste: „Gijlieden weet, van de eerste dag af dat de ik in Azië ben aangekomen, hoe ik bij u de ganse tijd geweest ben.” (Hand. 20 : 18). „Gedenkt dat ik drie jaren lang, nacht en dag, niet opgehouden heb een iegelijk met tranen te vermanen.” (Hand. 20 : 31). „En ik zal zeer graag de kosten doen, en voor uw zielen te koste gegeven worden, hoewel ik, u overvloediger beminnde, minder bemind word.” (2 Kor. 12 : 15). „Alzo wij tot u zeer genegen zijnde, hebben u graag willen mededelen niet alleen het Evangelie van God, maar ook onze eigen zielen, daarom dat u ons lief geworden waart. Want u gedenkt, broeders! onze arbeid en moeite: want nacht en dag werkende, opdat wij niemand onder u zouden lastig zijn, hebben wij het Evangelie van God onder u gepredikt.” (1 Thess. 2 : 8, 9). 3e. Hoeveel tranen heeft hij voor hen gestort: „Want ik heb ulieden uit vele verdrukking en benauwdheid des harten, met vele tranen geschreven.” (2 Kor. 2:4). „Opdat wederom, als ik zal gekomen zijn, mijn God mij niet vernedere voor u, en ik rouw hebbe over velen, die te voren gezondigd hebben.” (2 Kor. 12 : 21). „Want velen wandelen anders, van dewelke ik u dikwijls gezegd heb, en nu ook wenende zeg, dat zij vijanden des kruises van Christus zijn.” (Fil. 3 : 18). Welk een blijdschap gevoelde hij over hen: „Want nu leven wij, indien u vast staat in de Heere. Want wat dankzegging kunnen wij Gode wedergeven voor u, vanwege al de blijdschap, waarmede wij ons om uwentwil verblijden voor onze God?” (1 Thess. 3 : 8, 9).

Alzo is het geenszins met de ongelovige herder. Hij heeft geen zorg voor de schapen. Zij zijn niet zijn broeders en zusters. Hij moge hen broeders noemen. Maar zij zijn niet zijn blijdschap en kroon. Zij zijn niet zijn geestelijke kinderen: „Hij heeft geen zorg voor de schapen.”

4. Hij vliedt. Door de wolf worden in de Bijbel verstaan: óf de valse leraars, óf de

vervolgingen van de wereld: „Want dit weet Ik, dat na mijn vertrek zware wolven tot u inkomen zullen, die de kudde niet sparen.” (Hand. 20 : 29). „Ziet Ik zend u als schapen in het midden van de wolven.” (Matth. 10 : 16). „Ziet, Ik zend u als lammeren in het midden van de wolven.” (Luk. 10 : 3). Ketterij en vervolging zijn de twee grote gevaren, aan welke de schapen zijn blootgesteld. Juist in die tijden staan de gelovige leraars het standvastigst op hun post, al zou het hun ook het leven kosten. Maar de huurling vliedt. Hij behoedt de kudde niet door een gezonde leer voor de ketterij. Hij is geen schild om de kudde te bewaren voor de pijlen van een God hatende wereld.

O, mijn broeders, bidt de Heere, dat Hij aan Schotland gelovige leraars geve en doe behouden, geen huurlingen, wie de schapen niet eigen zijn, die geen zorg hebben voor de schapen, maar vlieden bij de nadering van de wolf. Bidt om heilige, zichzelf verloochenende herders, die zichzelf toewijden aan en door God gebezigd worden in de dienst van Christus, en hun leven niet te dierbaar achten.

II. De goede Herder: „Ik ben de goede Herder: de goede herder stelt zijn leven voor de schapen.” (vs. 11). „Ik ben de goede Herder, en Ik ken Mijn schapen, en word van de Mijnen gekend.” (vs. 14). De Heere Jezus geeft hier de kentekenen op, waarin Zijn uitnemendheid als Herder blijkt:

1. *Hij geeft Zijn leven voor de schapen.* Hieruit blijkt in de eerste plaats Zijn voortreffelijkheid. Hierin munt Hij uit boven alle anderen. Jakob was een gelovige herder: „Ik ben geweest, dat mij bij dag de hitte verteerde, en bij nacht de vorst, en dat mijn slaap van mijn ogen week.” (Gen. 31 : 40). Maar de goede Herder geeft Zijn leven voor de schapen. David was een gelovige herder: „Uw knecht weidde de schapen van zijn vaders, en er kwam een leeuw en een beer, en nam een schaap van de kudde weg. En ik ging uit hem na, en ik sloeg hem, en redde het uit zijn mond; toen hij tegen mij opstond, zo vatte ik hem bij zijn baard, en sloeg hem, en doodde hem.” (1 Samuël 17 : 34, 35). Maar wat was dit in vergelijking van hetgeen Christus heeft gedaan? „Ik stel Mijn leven voor de schapen.” De schapen waren veroordeeld om te sterven. Dit vonnis was over hen allen uitgesproken: „U zult de dood sterven.” (Gen. 2 : 17). Allen waren op het punt om in de hel geworpen te worden, toen Hij sprak: „Zie, Ik kom.” (Psalm 40 : 8). Hij stelde Zijn leven voor de schapen.

- Merkt op, dat het niet slechts de tijdelijke dood was. Zijn dood was gelijk aan de eeuwige dood des zondaars. Hij stierf onder de toorn van God: „Zwaard! ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen de Man, die Mijn metgezel is, spreekt de Heere van de heirscharen.” (Zach. 13 : 7). „Wij dwaalden allen als schapen, en wij keerden ons een iegelijk naar zijn weg; doch de Heere heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen.” (Jesaja 53 : 6). „Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout.” (1 Petrus 2 : 24). Hij is tot een vloek gemaakt voor ons.
- Merkt op, dat Hij het vrijwillig deed: „Ik leg Mijn leven af.” „Niemand neemt hetzelfde van Mij, maar Ik leg het van Mijzelf af.” (vs. 18). „Gelijkerwijs ook Christus ons liefgehad heeft, en Zichzelf voor ons heeft overgegeven.” (Ef. 5 : 2). „Die Zichzelf voor ons gegeven heeft.” (Tit. 2 : 14). „Die Zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen.” (1 Tim. 2 : 6). Hierin juist bestaat de goedheid en voortreffelijkheid van de Herder. Hij was zulk een Herder, die Zijn leven vrijwillig aflegde. Hoeveel zullen wij in Jezus te bewonderen hebben, wanneer wij Hem zien zullen gelijk Hij is. De hoogste tonen van het nieuwe gezang zullen echter worden uitgelokt door het zien van de littekenen van de nagels in Zijn handen en voeten, en van de wonde in Zijn zijde. „Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met uw bloed.” (Openb. 5 : 9). Hierdoor ook

is Christus aantrekkelijker dan enig voorwerp: „En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal hen allen tot Mij trekken.” (Joh. 12 : 32). O, mijn broeders, hoe verhard moet u zijn, indien ge u niet getrokken gevoelt om alles voor Jezus te verlaten!

2. Hij kent Zijn schapen: „Ik ken Mijn schapen.” Christus kent de schapen, gelijk de Vader Hem kent. De Vader heeft de Zoon gekend van alle eeuwigheid. „Toen was Ik een voedsterling bij Hem, en Ik was dagelijks Zijn vermakingen, te aller tijd voor Zijn aangezicht spelende.” (Spr. 8 : 30). Hij was in de schoot van Zijn Vader. Zo ook kende deze goede Herder Zijn schapen van alle eeuwigheid: „Uitverkoren voor de grondlegging van de wereld.” (Ef. 1 : 4).

(1) De Vader kende de Zoon met een kennis van de meest volmaakte blijdschap en liefde: „Ik was dagelijks Zijn vermakingen.” Bij Zijn doop kwam een stem van de hemel, zeggende: „Deze is Mijn geliefde Zoon in dewelke Ik Mijn welbehagen heb.” (Matth. 3 : 17). Zo ook kent Christus Zijn schapen: „Geheel bent u schoon, mijn vriendin! en er is geen gebrek aan u.” (Hooglied 4 : 7). „De Koning is als gebonden op de galerijen,” (Hooglied 7 : 5). „Hoe schoon zijt gij, en hoe liefelijk zijt gij, o liefde in wellusten.” (Hooglied 7 : 6). „Wend uw ogen van Mij af, want zij doen Mij geweld aan.” (Hooglied 6 : 5).

(2) De Vader kent de Zoon door al Zijn lijden heen. Zo ook kent Christus Zijn schapen. Hij kent hun angsten. „In al hun benauwdheden was Hij benauwd.” (Jesaja 63 : 9). Hij kent hun afzwervingen. „Ik weet uw werken, dat gij zijt noch koud noch heet.” (Openb. 3 : 15). De Vader zal de Zoon kennen tot in alle eeuwigheid. En zo ook zal de Zoon Zijn schapen eeuwig kennen. Zij zullen niet meer hongeren, en zullen niet meer dorsten, en de zon zal op hen niet vallen, noch enige hitte. (Openb. 7 : 16).

3. “Ik word van de Mijnen gekend”. Christus kent de Vader volkomen: „Niemand weet wie de Vader is, dan de Zoon.” (Luk. 10 : 22). „Rechtvaardige Vader! de wereld heeft U niet gekend, maar Ik heb U gekend.” (Joh. 17 : 25). Zo ook wordt Christus door Zijn schapen gekend. „Hij geeft hun de Geest der wijsheid en der openbaring in Zijn kennis.” (Ef. 1 : 17). Hij openbaart Zichzelf aan hen op een geheel andere wijze dan Hij Zich aan de wereld openbaart. Hij geeft hun het rechte verstand om Hem te kennen. Hierin bestaat de volmaaktheid van onze Herder, dat Hij Zichzelf aan ons openbaart, dat Hij ons Zijn liefelijkheid en dierbaarheid doet zien, en ons tot Zich trekt. „Ik word van de Mijnen gekend.”

Broeders, kent u de Heere Jezus Christus? Heeft Hij Zijn onnaspeurlijke rijkdom aan u geopenbaard, en u getrokken en overreed om alles voor Hem te verlaten?

AMEN